CHARLAINE HARRIS

MOARTE ÎN FAMILIE

Cartea aceasta îi este dedicată fiului nostru, Patrick, care nu doar că ne-a împlinit speranțele, visurile şi aşteptările, ci le-a şi depăşit.

MULŢUMIRI

Eu n-am făcut decât primul pas pentru crearea acestei cărți. Mulți alții au contribuit, în diferite domenii, pe parcurs: Anastasia Luettecke, care m-a învățat despre numele romane; dr. Ed Uthman, care m-a ajutat cu terminologia medicală; Victoria şi Debi, expertele mele statornice; Toni L.P. Kelner şi Dana Cameron, ale căror observații după prima lor lectură m-au împiedicat să comit mai multe greşeli; Paula Woldan, care m-a menținut în ritm, acordându-mi sprijin şi prietenie; Lisa Desimini, autoarea copertei; Jodi Rosoff, minunatul meu agent; Ginjer Buchanan, mult-răbdătorul meu editor; şi echipa de moderatori a website-ului meu: Michele, Victoria, Kerri, Maricarmen şi Lindsay (actualele), precum şi Debi, Beverly şi Katie (fostele).

Martie

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ

— MĂ SIMT AIUREA că te las aşa, zise Amelia.

Avea ochii umflați şi roşii de plâns. Aşa îi avea din când în când, încă de la înmormântarea lui Tray Dawson.

— Trebuie să faci ceea ce e de făcut, i-am zis, cu chipul luminat de un zâmbet.

Puteam să desluşesc vinovăția, ruşinea şi durerea mereu prezente, rotindu-se în mintea Ameliei într-un vârtej de întuneric.

— Sunt cu mult mai bine, am asigurat-o. Mă auzeam cum bat câmpii cu voioşie, dar nu mă simțeam capabilă să mă opresc.

— Uite, pot să mă țin pe picioare, iar rănile mi se vindecă. Vezi cât de mult s-au ameliorat? am adăugat, trăgându-mi în jos betelia blugilor şi arătându-i un loc în care fusesem muşcată.

Urmele de dinți erau abia perceptibile, deşi pielea încă nu era prea netedă şi avea o nuanță vizibil mai ştearsă decât cea din jur. Fără o uriaşă doză de sânge de vampir, cicatricea ar fi arătat ca o muşcătură de rechin.

Amelia îşi coborî privirea, apoi şi-o întoarse în grabă, ca şi cum n-ar fi putut suporta să vadă dovezile atacului.

— Nu de alta, dar Octavia îmi tot trimite e-mailuri, spunându-mi că trebuie să vin acasă şi să accept să fiu judecată de către sfatul vrăjitoarelor, îmi zise ea, zorită. Şi

trebuie să supraveghez toate reparațiile la casa mea. Şi, din moment ce au apărut iar câțiva turişti, iar lumea se întoarce şi reconstruieşte, magazinul de magie s-a redeschis. Pot să lucrez acolo cu program redus. În plus, oricât de mult aş ține la tine şi oricât de tare mi-ar plăcea să stau aici, de când a murit Tray...

— Crede-mă, te înțeleg, i-am zis.

Mai avuseserăm toată discuția asta de câteva ori.

— Nu e că te-aş învinovăți, insistă Amelia, străduindu-se să-mi întâlnească privirea.

Ea chiar nu mă învinovățea. Din moment ce puteam să-i citesc gândurile, ştiam că-mi spunea adevărul.

Nici măcar *eu* nu mă învinovățeam în totalitate, oarecum spre surprinderea mea.

Era adevărat că Tray Dawson, iubitul Ameliei şi vârcolac pe deasupra, fusese omorât în timp ce făcea pe bodyguardul meu. La fel de adevărat era că solicitasem un bodyguard din partea haitei locale de vârcolaci, fiindcă membrii ei îmi erau datori cu un serviciu, iar eu aveam nevoie ca viața să-mi fie păzită. Totuşi, fusesem prezentă la dispariția lui Tray Dawson. Murise de mâinile unei zâne-spadasine şi ştiam cine purta toată răspunderea.

Aşadar, nu mă simțeam vinovată, nu tocmai. Dar mă durea inima pentru moartea lui Tray, pe lângă toate celelalte orori. Verişoara mea Claudine, o zână pursânge, murise şi ea în războiul zânelor şi, din moment ce-mi fusese naşă cu adevărat, îmi lipsea din multe puncte de vedere. Şi mai fusese şi însărcinată.

Înduram multă suferință şi regrete de toate felurile, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic. În timp ce Amelia tot cobora cu brațele pline de haine, am rămas în dormitorul ei, adunându-mi gândurile. Pe urmă, mi-am încordat umerii şi am săltat o cutie cu mărunțişuri din baie. Am coborât scara cu prudență, încet, după care am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre maşina ei. Şi-a întors fața spre mine, uitând pentru o clipă de aranjarea hainelor peste cutiile deja stivuite în portbagaj.

— N-ar trebui să faci asta! îmi zise, încordată de îngrijorare.

Încă nu eşti vindecată.

— Mă simt perfect.

— Nici pe departe. Mereu sari ca arsă când intră cineva în cameră şi te ia prin surprindere, iar încheieturile ştiu şi eu cât te dor, îmi zise, după care înhăță cutia şi-o strecură pe bancheta din spate. Trebuie încă să-ți menajezi piciorul stâng şi tot te mai doare când plouă. Cu tot sângele ăla de vampir.

— Asta cu săritul ca arsă o să se amelioreze. Pe măsură ce trece timpul, n-o să-mi mai fie atât de proaspătă amintirea şi atât de prezentă în minte, i-am zis Ameliei. (Dacă învățasem ceva de pe urma telepatiei, era că oamenii puteau să-şi îngroape cele mai grave şi mai dureroase amintiri, numai să le oferi timp şi distracții suficiente.) Doar sângele nu e al unui vampir oarecare. E sângele lui Eric. E puternic. Iar încheieturile merg spre bine.

N-am mai pomenit şi că toți nervii din ele mi se zvârcoleau ca şerpii în călduri, chiar în clipa asta, ca urmare a faptului că-mi fuseseră legate strâns una de alta timp de câteva ore. Doctorița Ludwig, medicul supranaturalilor, îmi spusese că nervii – şi încheieturile – aveau să-şi revină la normal, în cele din urmă.

— Mda, fiindcă veni vorba despre sânge… Amelia inspiră adânc şi se încordă, pregătindu-se să spună un lucru care ştia că n-o să-mi placă. Dar, auzindu-l înainte ca ea să-l rostească în realitate, am fost în măsură să mă pregătesc.

— Te-ai gândit cumva… Sookie, ştiu că nu mi-ai cerut părerea, dar cred c-ar fi mai bine să nu mai iei sânge de la Eric. Adică, ştiu că e partenerul tău, dar trebuie să te gândeşti şi la consecințe. Uneori, oamenii ajung să se schimbe cu totul, accidental. Nu e ca o ecuație matematică.

Deşi îi eram recunoscătoare Ameliei pentru grija ei, aici încălca un teritoriu privat.

— Nu facem schimb, i-am zis. *Nu prea mult.*

— Doar ia câte o sorbitură din mine în… ştii tu… momentul fericit.

Zilele acestea, Eric avea cu mult mai multe momente fericite decât mine, din nefericire. Eu tot speram că magia din dormitor se va întoarce; dacă exista vreun mascul capabil de

tămăduire sexuală, atunci Eric ar fi trebuit să fie acela.

Amelia zâmbi, ceea ce şi intenţionasem.

— Cel puţin...

Îmi întoarse spatele fără să-şi sfârşească propoziţia, dar ştiam ce gândea: *Măcar ai chef de sex.*

Nu aveam chiar atâta chef de sex pe cât mă gândeam că ar trebui, dar categoric n-aş fi vrut să discut despre asta. Talentul meu de a mă abandona plăcerii, ceea ce reprezintă cheia succesului în sex, dispăruse din pricina torturii. Fusesem absolut neajutorată. Nu puteam decât să sper că-mi voi reveni şi în această privinţă. Ştiam că Eric era capabil să-şi dea seama că nu izbuteam să ating marea clipă. Mă întrebase de câteva ori dacă eram sigură că vreau o partidă de sex. Aproape de fiecare dată, spusesem că da, mizând pe teoria mersului pe bicicletă. Dar căzusem. Însă eram mereu dispusă să încerc încă o dată s-o încalec.

— Şi, cum merge relaţia? mă întrebă. În afară de urlete.

Fiecare lucruşor era acum în maşina Ameliei. Ea trăgea de timp, îngrozită de clipa în care avea să urce de-adevăratelea în maşină şi să pornească.

Doar mândria mă împiedica să izbucnesc într-un plâns în hohote în faţa ei.

— Cred că ne înţelegem destul de bine, i-am răspuns, forţându-mă din răsputeri să par veselă, Încă nu sunt sigură de ceea ce simt, de ceea ce înseamnă relaţia asta pentru mine.

Era destul de drăguţ să pot discuta despre legătura mea supranaturală cu Eric, ca şi despre permanenta mea atracţie faţă de bărbaţii mai în vârstă. Chiar şi înainte de a fi rănită în războiul zânelor, între mine şi Eric se stabilise ceea ce vampirii numesc o legătură de sânge, fiindcă schimbaserăm sânge între noi de câteva ori. Eram în măsură să simt, cu aproximaţie, locul în care se afla Eric şi starea lui de spirit, iar el simţea aceleaşi lucruri în privinţa mea. Întotdeauna era uşor prezent în străfundurile minţii mele: aşa cum ai pune în funcţiune un ventilator sau un filtru de aer, care scoate un bâzâit discret ce te ajută să adormi. (Era bine pentru mine că Eric dormea toată ziua, fiindcă puteam să fiu eu însămi măcar pentru o parte din timp. Oare simţea şi el acelaşi lucru după ce mă duceam la

culcare, noaptea?) Nu era ca şi cum aş fi auzit voci în minte, sau altceva; cel puţin, nu mai mult decât de obicei. Dar, dacă mă simţeam fericită, de exemplu, trebuia să verific, ca să fiu sigură că eu mă simţeam astfel, şi nu Eric. La fel şi în privinţa furiei: Eric era straşnic la furie, acea furie controlată şi zăgăzuită cu grijă, mai ales în ultima vreme. Poate că luase asta de la mine. Eu însămi eram destul de plină de furie zilele astea.

Uitasem cu totul de Amelia. Călcasem drept în hăul depresiei mele.

Ea mă smulse brusc din starea în care căzusem.

— Asta nu-i decât o scuză mare şi lată, îmi zise, ţâfnoasă. Haide, Sookie. Ori îl iubeşti, ori nu. Degeaba eviţi să te gândeşti la asta, dând vina pe legătura voastră pentru orice. Ha, ha, ha. Dacă deteşti atât de mult legătura cu el, de ce nu te-ai gândit cum ai putea să te eliberezi de ea?

Mă examină cu atenţie. Iritarea de pe chipul ei începu să dispară.

— Vrei s-o întreb pe Octavia? îmi propuse, pe un ton mai blând. Dacă există cineva care să ştie, atunci ea e aceea.

— Da, mi-ar plăcea să aflu, i-am răspuns, după o clipă de gândire, apoi am inspirat adânc. Ai dreptate, bănuiesc. Am fost atât de deprimată, încât am amânat luarea unei hotărâri, sau punerea în practică a celor pe care le-am luat deja. Eric e unic în felul lui. Numai că mi se pare... un pic cam... copleşitor.

Avea o personalitate puternică şi se obişnuise să fie peştele cel mai mare din iaz. Mai ştia şi că are în faţă un timp nesfârşit.

În schimb, eu n-aveam.

Încă nu adusese vorba despre asta, dar, mai devreme sau mai târziu, avea s-o facă.

— Oricum, copleşitor sau nu, îl iubesc, am continuat.

Nu spusesem asta niciodată cu voce tare până acum.

— Şi cred că asta pune punct subiectului.

— Aşa cred şi eu.

Amelia încercă să-mi zâmbească, însă era doar o tentativă jalnică.

— Ascultă, zise ea, ține-o aşa mai departe, cu chestia asta de autocunoaştere.

Se opri pentru o clipă, cu chipul încremenit într-o jumătate de zâmbet.

— Ei bine, Sook, ar cam trebui să pornesc la drum. Tata mă aşteaptă. O să-şi vâre nasul în treburile mele încă din clipa în care o s-ajung în New Orleans.

Tatăl Ameliei era bogat, puternic şi nu credea absolut deloc în puterile ei. Se înşela amarnic nesocotindu-i vrăjitoriile. Amelia se născuse cu o putere potențială în interiorul ei, la fel ca oricare vrăjitoare. De îndată ce ar fi beneficiat de ceva pregătire şi disciplină în plus, ar fi devenit de-a dreptul înspăimântătoare, dar înspăimântătoare cu intenție, nu din cauza gravității greşelilor ei. Speram că Octavia, mentorul ei, avea pus la punct un program prin care să-i dezvolte şi să-i îndrume talentul Ameliei.

După ce i-am făcut cu mâna în timp ce se îndepărta pe alee, zâmbetul larg mi-a pierit de pe față. M-am aşezat pe treptele verandei şi am plâns. Nu-mi trebuia prea mult până să izbucnesc în lacrimi zilele astea, iar plecarea prietenei mele nu avea acum decât rolul de declanşator. Erau atât de multe care mă făceau să plâng!

Cumnata mea, Crystal, fusese asasinată. Mel, prietenul fratelui meu, fusese executat. Tray, ca şi Claudine şi Clancy, vampirul, căzuseră ucişi la datorie. Şi, din moment ce atât Crystal, cât şi Claudine fuseseră însărcinate, se mai adăugau două victime pe listă.

Probabil că toate astea ar fi trebuit să mă determine să tânjesc, mai presus de orice, după pace şi linişte. Numai că, în loc să mă transform într-un Gandhi[1] din Bon Temps, în sufletul

---

1 Mohandas Karamchand Gandhi (1869-1948), cunoscut sub numele de Mahatma Gandhi, a fost liderul politic şi spiritual al Indiei pe timpul mişcării naționale de independența. Ziua lui de naştere, 2 octombrie, este sărbătoare națională în India, iar pe plan mondial, Ziua Internațională a Non-Violenței. Mohandas Karamchand Gandhi (1869-1948), cunoscut sub numele de Mahatma Gandhi, a fost liderul politic şi spiritual al Indiei pe timpul

meu dăinuia conştiinţa faptului că aş fi vrut să moară o grămadă de persoane. Nu eram direct răspunzătoare pentru cele mai multe dintre victimele împrăştiate în urma mea, însă mă simţeam bântuită de senzaţia că niciuna dintre tragedii nu s-ar fi petrecut dacă n-aş fi fost eu. În cele mai negre momente ale mele – iar acesta era unul dintre ele –, mă întrebam dacă viaţa mea merita preţul plătit pentru ea.

---

mişcării naţionale de independenţa. Ziua lui de naştere, 2 octombrie, este sărbătoare naţională în India, iar pe plan mondial, Ziua Internaţională a Non-Violenţei.

Martie

SFÂRŞITUL PRIMEI SĂPTĂMÂNI

Vărul meu Claude aştepta pe veranda din faţă când m-am trezit într-o dimineaţă noroasă, cu aer proaspăt, la câteva zile după plecarea Ameliei. Claude nu era la fel de îndemânatic ca străbunicul meu Niall când venea vorba să-şi mascheze prezenţa. Deoarece Claude era zână, nu puteam să-i citesc în minte; în schimb, puteam să-mi dau seama că mintea lui se afla acolo – nu ştiu cum aş putea explica mai clar treaba asta. Mi-am luat cafeaua afară, pe verandă, deşi era cam frig, fiindcă să-mi beau prima ceaşcă afară fusese unul dintre tabieturile mele preferate înainte să… Înainte de războiul zânelor.

Nu-mi mai văzusem vărul de săptămâni întregi. Nu-l întâlnisem pe timpul războiului zânelor, iar el nu luase încă legătura cu mine de la moartea lui Claudine.

Am adus o cană şi pentru Claude şi i-am întins-o. A primit-o fără să scoată o vorbă. M-am gândit şi la posibilitatea ca el să mi-o azvârle în faţă. Apariţia lui mă luase cu totul prin surprindere. Habar n-aveam la ce să mă aştept. Vântul domol îi trecea prin părul lung şi negru, fluturându-l în jurul capului în panglici unduitoare de abanos. Ochii de nuanţa caramelului îi erau mărginiţi cu roşu.

— Cum a murit? mă întrebă el. M-am aşezat pe treapta de sus.

— N-am văzut, i-am răspuns, stând ghemuită cu genunchii la gură. Eram în clădirea aia veche pe care o folosea doctoriţa Ludwig pe post de spital. Claudine cred că încerca să le împiedice pe celelalte zâne să înainteze pe coridor şi să ajungă

în camera în care mă ascunsesem eu cu Bill, Eric şi Tray.

Am aruncat o privire spre Claude, să mă asigur că ştia locul despre care vorbeam, iar el mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Sunt destul de sigură că Breandan a fost cel care a ucis-o, fiindcă avea înfiptă în umăr una dintre andrelele ei când a dat buzna în camera noastră.

Breandan, duşmanul străbunicului meu, fusese şi un prinț al zânelor. Breandan era de părere că oamenii şi zânele nu trebuiau să se însoțească. Iar această credință mergea la el până la fanatism, Îşi dorea ca zânele să se abțină complet de la incursiunile lor prin lumea oamenilor, în ciuda masivei implicări a zânelor în comerțul pământean şi a produselor rezultate... produse care le ajutau să se amestece în lumea modernă. Breandan detesta în mod special întâmplătoarele cazuri de apariție a iubiților umani, o îngăduință a zânelor, ca şi copiii născuți în urma unor astfel de legături. Îşi dorea ca zânele să stea separat, îngrădite în propria lume, însoțindu-se doar cu cei din propriul lor neam.

Lucru destul de ciudat, tocmai asta hotărâse străbunicul meu să facă după ce le înfrânsese pe zânele care credeau în această politică de apartheid. După toată vărsarea de sânge, Niall ajunsese la concluzia că pacea în rândul zânelor şi siguranța pentru oameni puteau fi împlinite doar dacă zânele se blocau în lumea lor. Breandan îşi atinsese scopurile prin propria sa moarte. În cele mai rele momente ale mele, mă gândeam că decizia finală a lui Niall făcuse ca întregul război să devină inutil.

— Ea te apăra pe tine, îmi zise Claude, readucându-mă în actualitate.

În vocea lui nu se desluşea nimic. Nici învinuire, nici mânie, nici măcar o întrebare.

— Mda.

Asta făcea parte din slujba ei, să mă apere, la ordinele lui Niall.

Am sorbit lung din cafea. Cea a lui Claude zăcea neatinsă pe brațul balansoarului de pe verandă. Poate că el se gândea acum dacă ar fi cazul să mă omoare. Claudine fusese ultima

lui soră supraviețuitoare.

— Ştiai că era însărcinată, zise el, în cele din urmă.

— Mi-a spus chiar înainte să fie ucisă. Mi-am lăsat jos cana şi mi-am strâns brațele în jurul genunchilor. Aşteptam să cadă lovitura. La început, ideea nu mă deranja chiar atât de tare, ceea ce era şi mai oribil.

— Înțeleg că Neave şi Lochlan te-au prins, zise Claude. De-asta şchiopătezi?

Schimbarea subiectului m-a prins nepregătită.

— Mda, i-am răspuns. M-au ținut vreo câteva ore. Niall şi Bill Compton i-au omorât. Ca să ştii: Bill a fost cel care l-a omorât pe Breandan, cu săpăliga din fier a bunicii mele.

Cu toate că săpăliga zăcuse în şopronul familiei mele timp de decenii, eu o asociam cu Buni.

Claude a stat acolo, frumos şi indescifrabil, mult timp. Nu m-a privit deloc direct în față, nici nu a băut din cafea. Când a ajuns la cine ştie ce concluzie interioară, s-a ridicat şi a plecat, mergând de-a lungul aleii spre Hummingbird Road. Nu ştiu unde-şi parcase maşina. După mintea mea, putea să fi venit pe jos tot drumul dinspre Monroe sau să fi zburat pe un covor fermecat. Am intrat în casă, m-am lăsat imediat să cad în genunchi după uşă şi am plâns. Mâinile îmi tremurau. Încheieturile mă dureau.

Tot timpul cât stătuserăm de vorbă, aşteptasem ca el să facă o mişcare.

Mi-am dat seama însă că-mi doream să trăiesc.

Martie

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

— RIDICĂ-ȚI BRAȚUL până sus de tot, Sookie! zise JB.

Pe chipul lui atrăgător se vedea cât era de concentrat.

Ținând bine greutatea de două kilograme şi jumătate, mi-am ridicat încet brațul stâng. Of, Doamne, ce mai durea. La fel şi dreptul.

— OK, acum picioarele, rosti JB, când brațele începură să-mi tremure de încordare.

JB nu avea licență de terapeut, însă lucra ca antrenor personal, aşa că avea experiență practică atunci când venea vorba să te ajute să-ți vindeci diverse răni. Poate că nu înfruntase niciodată un sortiment atât de variat ca al meu, din moment ce fusesem muşcată, tăiată şi torturată. Dar nu fusesem nevoită să-i explic amănuntele lui JB, iar el n-a observat că suferințele mele erau departe de cele tipice rezultate în urma unui accident de maşină. Nu-mi doream să circule prin Bon Temps speculații privitoare la problemele mele fizice, aşa că o vizitam din când în când pe doctorița Amy Ludwig, care semăna suspect de mult cu un hobbit, şi care îmi asigura ajutorul lui JB du Rose, un bun antrenor, însă prost ca noaptea.

Soția lui JB, prietena mea Tara, stătea pe unul dintre rastelele pentru greutăți. Citea *La ce se pot aştepta viitoarele mame.* Tara, însărcinată în aproape cinci luni, era hotărâtă să fie cea mai bună mamă cu putință. De vreme ce JB era plin de bunăvoință, dar nu prea strălucea la capitolul inteligență, Tara îşi asumase rolul de Cel Mai Responsabil Părinte. Îşi câştigase banii de cheltuială pe timpul liceului lucrând ca

babysitter, ceea ce-i asigura o oarecare experiență în îngrijirea copiilor. Se încrunta în timp ce răsfoia paginile, cu o expresie care-mi era cunoscută din anii noştri de şcoală.

— Ți-ai ales deja un doctor? am întrebat-o, după ce mi-am terminat exercițiile pentru picioare.

Muşchii îmi urlau de durere, mai ales cel de la piciorul stâng care-mi fusese grav rănit. Mă aflam în sala de sport în care lucra JB, după orele de program, fiindcă eu nu eram înscrisă. Şeful lui JB îşi dăduse acordul pentru acest aranjament temporar, ca să-l facă fericit pe JB. Acesta era foarte valoros pentru complexul sportiv; de când începuse el să lucreze acolo, procentajul clientelei feminine sporise considerabil.

— Aşa cred, îmi răspunse Tara. Existau patru opțiuni în zonă, iar noi le-am consultat pe toate. Prima mea programare a fost la doctorul Dinwiddie, aici, în Clarice. Ştiu că e un spital mititel, dar nu sunt un caz de mare risc, plus că e atât de aproape.

Clarice era doar la câteva mile distanță de Bon Temps, unde locuiam cu toții. Puteai să ajungi de la mine de acasă până la sala de sport în mai puțin de douăzeci de minute.

— Am auzit lucruri bune despre el, i-am zis, în timp ce durerea din muşchi făcea ca totul să mi se învârtă în cap.

Pe frunte aveam broboane de transpirație. Mă obişnuisem să mă consider o femeie puternică şi, în cea mai mare parte a timpului, fusesem şi una fericită. Acum, erau zile în care tot ceea ce puteam să fac era să cobor din pat şi să mă duc la muncă.

— Sook, îmi zise JB, ia uite ce greutate e aici. Îmi zâmbea.

Pentru prima oară, mi-am dat seama de faptul că făcusem zece extensii cu cinci kilograme mai mult decât de obicei.

I-am zâmbit şi eu. N-a durat mult, dar ştiam că făcusem o faptă bună.

— Poate c-o să vii la noi ca babysitter cândva, îmi zise Tara. O să-l învățăm pe bebe să-ți zică tanti Sookie.

Aveam să fiu o tanti de conveniență. Urma să am grijă de un bebeluş. Aveau încredere în mine. M-am pomenit dintr-odată că-mi făceam planuri de viitor.

Martie

ACEEAŞI SĂPTĂMÂNĂ

MI-AM PETRECUT următoarea noapte cu Eric. Aşa cum se întâmpla de trei sau de patru ori pe săptămână, m-am trezit gâfâind, speriată, total dezorientată. Mă agăţam de el ca şi cum m-ar fi putut mătura furtuna, dacă nu ar fi fost el să mă salveze, ca o ancoră. Deja plângeam când m-am trezit. Nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva, numai că, de data asta, Eric plângea alături de mine, cu lacrimi însângerate care-i brăzdau chipul alb într-un mod înspăimântător.

— Nu! l-am implorat.

Mă străduisem din răsputeri să mă comport la fel ca altădată cât timp eram cu el. Fireşte, el ştia altceva. În seara asta, puteam să-i simt hotărârea. Eric avea ceva să-mi spună şi urma să o facă, indiferent dacă eram sau nu dispusă să-l ascult.

— Ţi-am simţit frica şi durerea în noaptea aceea cumplită, îmi zise cu o voce tulburată. Dar n-am putut să ajung până la tine.

Până la urmă, îmi spunea ceva din ceea ce aşteptam să aflu.

— De ce nu? am întrebat, străduindu-mă din răsputeri să-mi menţin tonul constant.

Oricât ar fi părut de incredibil, trecusem printr-o perioadă în care mă simţisem atât de fragilă, încât nici nu îndrăznisem să-l caut.

— Victor nu m-a lăsat să plec, zise el.

Victor Madden era şeful lui Eric; fusese desemnat de Felipe de Castro, regele Nevadei, să supravegheze regatul cucerit al

Louisianei.

Reacția mea inițială față de explicația lui Eric era una de amară dezamăgire. Mai auzisem povestea asta. *Un vampir mai puternic decât mine m-a obligat s-o fac.* Scuza lui Bill pentru întoarcerea la creatoarea lui, Lorena, reiterată.

— Sigur, am zis.

M-am întors, sprijinindu-mi spatele de el. Am simțit recea, cutremurătoarea nefericire a deziluziei. M-am hotărât să-mi trag hainele pe mine, să pornesc înapoi spre Bon Temps, de îndată ce-mi voi fi adunat energia. Tensiunea, frustrarea, furia din Eric mă storceau de energie.

— Oamenii lui Victor m-au legat cu lanțuri de argint, zise Eric din spatele meu. Mă ardea peste tot.

— Literalmente.

Încercam ca vocea să nu-mi sune la fel de sceptică pe cât mă simțeam.

— Da, literalmente. Ştiam că se-ntâmplă ceva cu tine. Victor a fost la Fangtasia în noaptea aia, de parcă ar fi ştiut dinainte că trebuie să fie acolo. Când m-a sunat Bill să-mi spună că ai fost luată, am reuşit doar să-l mai anunț pe Niall, până ca trei dintre oamenii lui Victor să mă lege de perete. Când am... protestat, Victor mi-a zis că nu putea să-mi *permită* să iau parte la războiul zânelor. A spus că, indiferent ce s-ar întâmpla cu tine, eu nu aveam voie să mă implic.

Pentru mult timp, Eric nu mai spuse nimic, clocotind de furie. O simțeam şi eu revărsându-se prin mine ca un şuvoi arzător. Îşi reluă apoi povestirea, cu o voce sugrumată.

— Oamenii lui Victor au înhățat-o şi pe Pam şi au izolat-o, dar pe ea n-au legat-o.

Pam era adjuncta lui Eric.

— Din moment ce Bill se afla în Bon Temps, a putut să ignore mesajele telefonice ale lui Victor. Niall s-a întâlnit cu Bill la tine acasă, vrând să-ți ia urma. Bill auzise de Lochlan şi de Neave. Noi toți auziserăm. Ştiam că, pentru tine, timpul urma să fie foarte prețios.

Încă stăteam cu spatele la Eric. Îi ascultam vocea, dar în acelaşi timp îi simțeam mâhnirea, mânia şi disperarea.

— Cum ai scăpat din lanțuri? am întrebat privind în

întuneric.

— I-am adus aminte lui Victor că Felipe îți promisese protecție, ți-o promisese *personal.* Victor s-a prefăcut că nu mă crede.

Simțeam cum se mişcă patul, în timp ce Eric se ridica şi se rezema cu spatele de perne.

— Unii dintre vampiri au fost suficient de puternici şi de onorabili încât să-şi aducă aminte că-i juraseră ascultare lui Felipe, nu lui Victor. Cu toate că nu l-ar fi sfidat pe față pe Victor, au lăsat-o pe Pam să-l sune, pe la spatele lui, pe noul nostru rege. Când l-a găsit la telefon, ea i-a explicat că tu şi cu mine eram căsătoriți. Apoi, i-a cerut lui Victor să ia telefonul şi să discute cu Felipe. Victor n-a îndrăznit să refuze. Felipe i-a ordonat lui Victor să-mi dea drumul.

Cu câteva luni înainte, Felipe de Castro devenise regele Nevadei, al Louisianei ***şi*** al Arkansasului. Era puternic, bătrân şi foarte abil. Şi mi-era dator până peste cap.

— L-a pedepsit Felipe pe Victor? Speranța nu încetează niciodată să încolțească.

— Aici e buba, zise Eric. Pe undeva, se pare că iubitul meu viking citise Shakespeare[2]. Victor a pretins că uitase pe moment de căsătoria noastră.

Chiar dacă şi eu însămi încercam să uit uneori, asta m-a supărat. Victor stătuse exact acolo, în biroul acela, când îi înmânasem lui Eric cuțitul ceremonial… complet neştiutoare că gestul meu consfințea o căsătorie, în stilul vampirilor. Dar, oricât de neştiutoare aş fi fost eu, cert este că Victor nu era.

— Victor i-a spus regelui nostru că eu mințisem, încercând să-mi salvez iubitul uman de zâne. Zicea că viețile vampirilor nu trebuie irosite pentru salvarea oamenilor. I-a zis lui Felipe că nu ne crezuse, pe mine şi pe Pam, când îi spuseserăm că Felipe îți promisese protecție după ce l-ai salvat de Sigebert.

M-am întors cu fața spre Eric şi am observat că raza de lumină a lunii care pătrunsese pe fereastră îl poleia în nuanțe de negru şi argintiu. Din scurta mea experiență privitoare la

---

2 Aluzie la monologul lui Hamlet, din piesa omonimă de William Shakespeare, în care apare expresia *there's the rub* (aici e buba).

redutabilul vampir care trăsese sforile astfel încât să ajungă într-o poziție de mare putere, ştiam că Felipe nu era în nici un caz un prost.

— Incredibil. De ce nu l-a ucis Felipe pe Victor? m-am interesat.

— M-am tot gândit la asta, normal. Cred că Felipe este nevoit să pretindă că l-ar crede pe Victor. Cred că Felipe îşi dă seama că, numindu-l pe Victor locotenentul lui, răspunzător de întregul stat Louisiana, l-a făcut să-şi ducă ambițiile dincolo de limita decenței.

Descopeream că, în timp ce mă gândeam la ceea ce tocmai îmi spusese, puteam să-l privesc cu obiectivitate pe Eric. Mă arsesem în trecut din cauza încrederii mele, aşa că de data aceasta nu aveam de gând să mă apropii prea mult de foc, fără o prudentă chibzuială. Una era să-mi placă să glumesc cu Eric sau să aştept cu nerăbdare momentele când aveam să ne îngemănăm trupurile pe întuneric, şi alta era să mă încred în el, cu noi şi fragile emoții. În clipa de față, chiar nu eram dispusă să mă arăt încrezătoare.

— Erai întors pe dos când ai venit la spital, l-am luat pe ocolite.

Când mă trezisem în vechea uzină pe care o folosea doctorița Ludwig pe post de spital de campanie, rănile mă dureau atât de tare, încât avusesem impresia că moartea ar fi fost mai uşor de suportat pentru mine decât viața. Bill, cel care mă salvase, fusese otrăvit de o muşcătură a dinților îmbrăcați în argint ai lui Neave. Viața lui atârnase de un fir de păr. Rănit mortal, Tray Dawson, iubitul vârcolac al Ameliei, rezistase destul de mult până să moară de lovitura de spadă, atunci când trupele lui Breandan atacaseră spitalul.

— Cât timp erai cu Neave şi Lochlan, eu suferеam împreună cu tine, îmi zise, întâlnindu-mi direct privirea. Am simțit durerea odată cu tine. Am sângerat odată cu tine; nu doar pentru că suntem legați, ci datorită iubirii pe care ți-o port.

Mi-am ridicat o sprânceană cu scepticism. Nu mă puteam împiedica să fiu sceptică, deşi simțeam că el credea în ceea ce spune. Eram doar dispusă să cred că Eric mi-ar fi venit în

ajutor cu mult mai repede, dac-ar fi putut. Eram dispusă să cred că el auzise ecourile ororilor din momentele petrecute de mine în mâinile celor care mă torturaseră, din partea zânelor.

Dar durerea şi sângele şi teroarea fuseseră ale mele. Poate că le-o fi simțit el, dar dintr-un cu totul alt loc.

— Cred că ai fi fost acolo, dac-ai fi putut, i-am zis, conştientă de faptul că vocea îmi era prea calmă. Cred cu adevărat asta. Ştiu că tu i-ai fi omorât.

Eric se sprijini într-un cot, iar palma lui mare îmi sprijini capul de pieptul lui.

Nu puteam să neg că mă simțeam mai bine de când îmi destăinuise toate acestea. Şi totuşi, nu mă simțeam chiar atât de bine pe cât sperasem, deşi acum ştiam de ce nu venise atunci când urlasem după el. Puteam chiar să înțeleg de ce-i luase atât de mult până să mi-o spună. Neputința era o stare cu care Eric nu se întâlnea prea des. Eric era supranatural, incredibil de puternic, ba mai era şi un mare luptător. Totuşi, nu era un super-erou şi n-avea cum să înfrângă mai mulți membri hotărâți ai propriei sale lumi. Şi am înțeles că-mi dăduse o grămadă de sânge în timp ce el însuşi era în curs de vindecare după ce fusese prizonier în lanțurile de argint.

În cele din urmă, ceva din interiorul meu se destinse, conştientizând logica poveştii lui. Îl credeam şi cu sufletul, nu doar cu mintea.

O lacrimă roşie îmi pică pe umărul gol, scurgându-se apoi în jos. Am luat-o pe un deget, pe care i l-am dus la buze… oferindu-i înapoi durerea. Eu aveam şi-aşa destulă de-a mea.

— Cred că suntem nevoiți să-l omorâm pe Victor, am zis, după care privirile noastre s-au întâlnit.

În sfârşit, izbutisem să-l surprind pe Eric.

Martie

CEA DE-A TREIA SĂPTĂMÂNĂ

— Aşadar, zise fratele meu, după cum poţi să-ţi dai seama, mă văd în continuare cu Michele.

Stătea cu spatele la mine, întorcând fripturile pe grătar. Eu eram aşezată pe un scaun pliant, cu vedere spre iazul întins şi pontonul lui. Era o seară frumoasă, răcoroasă şi proaspătă. De fapt, eram mulţumită să stau acolo şi să-l privesc la treabă; îmi plăcea să fiu cu Jason. Michele era în casă, pregătind o salată. O auzeam cântând Travis Tritt3.

— Mă bucur, i-am zis, şi eram sinceră.

Era pentru prima dată, după luni de zile, când petreceam nişte momente liniştite în familie cu fratele meu. Jason trecuse şi el prin clipe grele. Soţia lui, de care se despărţise, precum şi copilul lor încă nenăscut avuseseră parte de o moarte oribilă. Descoperise că cel mai bun prieten al lui, un bărbat, era îndrăgostit de el, o dragoste bolnavă, anormală. Dar, în timp ce-l priveam frigând carnea pe grătar şi ascultându-şi prietena cum cântă prin casă, am înţeles că Jason era un mare supravieţuitor. Iată-l pe fratele meu întâlnindu-se din nou cu cineva, încântat de perspectiva de a mânca friptură, cu piureul de cartofi din caserola adusă de mine şi cu salata pregătită de Michele. Eram nevoită să admir hotărârea lui Jason de a găsi plăcerea în viaţă. Fratele meu nu era foarte bun ca model de viaţă din multe puncte de vedere, dar nu prea eram eu cea în măsură să arate cu degetul.

— Michele e o femeie de treabă, am zis cu voce tare.

---

3 Solistă country, considerată printre „rebelii" anilor '80 şi '90 ai acestui gen popular în S.U.A.

Chiar era; deşi, poate nu în sensul în care ar fi folosit acest termen Buni a noastră. Michele Schubert mergea direct la țintă în toate privințele. N-aveai cum s-o dai de ruşine, fiindcă n-ar fi făcut niciodată un lucru pe care să nu şi-l asume. Pe baza aceluiaşi principiu al deschiderii totale, dacă Michele avea vreun motiv să se plângă de tine, aflai imediat cum stau lucrurile. Lucra în atelierul de reparații al dealerului Ford, ocupându-se de programări şi de vânzări. Era doar o recunoaştere a eficienței ei faptul că lucra încă pentru fostul ei socru. (De fapt, se ştie că el declarase că, în unele zile, îi plăcea de ea ceva mai mult decât de propriul fiu.)

Michele ieşi pe ponton. Purta jeanşi şi tricoul polo cu emblema Ford, aşa cum se îmbrăca la serviciu, iar părul negru şi-l răsucise pe creştet într-un coc. Era adepta machiajului strident al ochilor, a genților mari şi a tocurilor înalte. Acum însă era desculță.

— Hei, Sookie, îți place sosul țărănesc? mă întrebă. Sau punem ceva muştar cu miere?

— Țărănescul e perfect, i-am zis. Ai nevoie de ajutor?

— Nț, mă descurc.

Telefonul mobil al lui Michele începu să sune.

— Fir-ar să fie, iar taica Schubert. Omul ăsta nu-i în stare să-şi găsească nici vârful nasului.

Se întoarse în casă, cu telefonul la ureche.

— Mă îngrijorează, totuşi, gândul că aş putea s-o pun în primejdie, zise Jason, cu acea voce prudentă pe care o folosea ori de câte ori îmi cerea părerea despre ceva supranatural. Adică… zâna aia masculină, Dermot, care seamănă cu mine. Ştii cumva dac-o mai fi prin preajmă?

Se întoarse cu fața spre mine. Stătea rezemat de balustrada pontonului pe care-l adăugase casei construite de mami şi de tati, în vremea în care îl aşteptau să se nască. Mami şi tati nu ajunseseră să se bucure de ea cu mult peste un deceniu. Muriseră pe când aveam eu şapte ani, iar după ce Jason crescuse destul cât să poată locui singur (după propria estimare), se mutase de la Buni în casa asta. Timp de doi sau trei ani, locurile acestea cunoscuseră destule petreceri dezlănțuite, dar între timp el se mai potolise. În seara asta, îmi

era foarte limpede că recentele lui pierderi îi accentuaseră şi mai mult seriozitatea.

Am luat o înghițitură din sticlă. Nu eram cine ştie ce băutoare – văzusem la serviciu prea multe cazuri de abuz –, însă era imposibil să refuzi o bere rece într-o seară atât de luminoasă.

— Aş vrea şi eu să ştiu pe unde-o fi Dermot, i-am zis.

Dermot era fratele geamăn al bunicului nostru semi-zână, Fintan.

— Niall s-a ferecat în lumea zânelor, cu toate celelalte zâne care au vrut să i se alăture, iar eu țin pumnii strânşi ca şi Dermot să fie acolo, cu el. Claude a rămas aici. L-am văzut acum vreo două săptămâni.

Niall era străbunicul nostru. Claude îi era nepot de fiu, din căsătoria lui Niall cu o altă zână pursânge.

— Claude, stripperul?

— Proprietarul unui club de striptease, care se dezbracă şi el în serile dedicate femeilor, l-am corectat. Vărul nostru mai face şi pe modelul pentru copertele romanelor de dragoste.

— Mda, pun pariu că fetele leşină când trece pe lângă ele. Michele are o carte cu el pe copertă, în nu ştiu ce costum de strigoi. Sunt convins că el savurează toată treaba asta la maximum.

Vocea lui Jason suna, categoric, plină de invidie.

— Sigur că da. Ştii ce, e o adevărată pacoste, am zis şi, surprinzându-mă pe mine însămi, am izbucnit în râs.

— Te întâlneşti des cu el?

— Nu l-am văzut decât atunci, după ce-am fost rănită. Dar ieri, când mi-am ridicat corespondența, am văzut că mi-a trimis câteva bonuri gratuite pentru seara femeilor de la Hooligans.

— Crezi c-o să-l iei vreodată în serios?

— Nu încă. Poate când o să fiu… Într-o dispoziție mai bună.

— Crezi că pe Eric l-ar deranja ca tu să vezi un alt bărbat dezbrăcat?

Jason se străduia să-mi demonstreze cât de mult se schimbase, prin referirea lui degajată şi calmă la relația mea cu un vampir. Ei bine, hai să-i dăm fratelui meu punctele

meritate pentru „voinţă".

— Nu ştiu precis, i-am răspuns. Dar n-aş sta să-i văd pe alţii cum îşi scot hainele de pe ei, fără să-l anunţ din timp pe Eric. Să-i dau o şansă de a-şi exprima umila opinie. Tu i-ai spune lui Michele dacă te-ai duce într-un club, să vezi cum se dezbracă femeile?

Jason izbucni în râs.

— Măcar aş aduce vorba, doar ca să-i aud părerea.

Aşeză fripturile pe un platou şi făcu un semn spre uşile glisante.

— Suntem gata, îmi zise, iar eu i-am deschis uşa.

Pusesem masa mai devreme, iar acum am turnat ceaiul. Michele aranjase pe masă salata şi piureul încălzit şi scosese din cămară ceva sos A-l pentru friptură. Jason era mort după A-l. Împărţi câte o friptură în fiecare farfurie, mânuind furculiţa cea lungă pentru grătar. În câteva minute, mâncam cu toţii. Eram ca o mică familie, noi trei.

— Calvin a venit la reprezentanţă azi, ne informă Michele. Se gândeşte să-şi vândă camioneta cea veche.

Calvin Norris era un om bun, cu o slujbă bună. Era trecut de patruzeci de ani şi purta pe umerii săi o mulţime de răspunderi. Era şeful fratelui meu, masculul conducător al comunităţii de vârcolaci-panteră concentrate în mica aşezare Hotshot.

— Tot mai umblă cu Tanya? m-am interesat eu.

Tanya Grissom lucra la Norcross, la fel ca şi Calvin, însă uneori mai făcea câte o tură şi la Merlotte's, când vreuna dintre celelalte chelneriţe nu putea să vină la serviciu.

— Mda, ea stă cu el, îmi zise Jason. Se ceartă destul de des, dar cred c-o să rămână acolo.

Calvin Norris, şeful vârcolacilor-panteră, făcea tot posibilul să nu se implice în treburile vampirilor. Avusese destule de tras de când ieşiseră la lumină vârcolacii. Îşi declarase dubla-natură încă de a doua zi, când ne aflam în camera din spatele barului de la serviciu. Acum, că se dusese vorba, Calvin nu se alesese decât cu o sporire a respectului. Se bucura de o bună reputaţie în regiunea Bon Temps, chiar dacă majoritatea celor care făceau naveta din Hotshot erau priviţi

cu o oarecare suspiciune, din moment ce comunitatea era atât de izolată şi de bizară.

— Cum de n-ai ieşit şi tu la lumină odată cu Calvin? am întrebat.

Era un gând pe care nu-l citisem niciodată în mintea lui Jason.

Fratele meu căzu puţin pe gânduri, gest care la el părea un pic cam neobişnuit.

— Cred că, pur şi simplu, nu sunt pregătit să răspund la prea multe întrebări, zise el. Treaba asta cu schimbarea e ceva personal. Michele ştie, iar asta-i tot ceea ce contează.

Michele îi zâmbi.

— Sunt chiar mândră de Jason, zise ea, iar asta era suficient. S-a maturizat când s-a transformat în panteră. Nu părea să fi avut de ales. El face tot posibilul. Nu se plânge de nimic. O să le spună oamenilor, când o să fie pregătit.

Jason şi Michele mă uimeau de-a binelea.

— Eu n-am suflat niciodată o vorbă faţă de nimeni, l-am asigurat.

— Niciodată n-am crezut că ai face-o. Calvin zice că Eric e un fel de şef al vampirilor, adăugă Jason, sărind la un alt subiect.

Nu obişnuiesc să discut câtuşi de puţin despre politicile vampirilor cu cei care nu sunt vampiri. Pur şi simplu, nu mi se pare c-ar fi bine. Dar Jason şi Michele îmi împărtăşiseră din gândurile lor, aşa că voiam să le răspund cu aceeaşi încredere, măcar un pic.

— Eric dispune de ceva putere. Numai că acum are un nou şef, iar situaţia e cam delicată.

— Ai chef să discutăm despre asta? Puteam să-mi dau seama că Jason nu prea era sigur c-ar vrea să audă ce-aş fi avut eu de spus, însă se străduia din răsputeri să fie un frate bun.

— Mai bine nu, am zis, şi l-am observat destinzându-se.

Până şi Michele era bucuroasă să se întoarcă la friptura ei.

— Totuşi, am continuat, în afară de faptul că avem de-a face şi cu alţi vampiri, Eric şi cu mine o ducem bine. Mereu trebuie să laşi de la tine într-o relaţie, nu?

Cu toate că Jason avusese zeci de relații de-a lungul timpului, despre lăsatul de la sine învățase abia de curând.

— Am vorbit iar cu Hoyt, mă anunță Jason, iar eu am înțeles legătura.

Hoyt, umbra lui Jason timp de ani de zile, dispăruse pentru o vreme de pe radarul fratelui meu. Logodnica lui Hoyt, Holly, care lucra cu mine la Merlotte's, nu se prea dădea în vânt după Jason. Mă surprindea faptul că Jason își recăpătase vechiul camarad, dar și mai mare era surpriza că Holly își dăduse consimțământul pentru această prietenie.

— M-am schimbat mult, Sookie, îmi mărturisi fratele meu, de parcă (o dată în viață) mi-ar fi citit *el* gândurile. Vreau să fiu un prieten bun pentru Hoyt. Vreau să fiu un iubit bun pentru Michele, adăugă, privind-o cu seriozitate pe Michele, punându-și mâna peste a ei. Și vreau să fiu și un frate mai bun. Noi suntem tot ce ne-a rămas. În afara zânelor cu care suntem înrudiți, dar de ele vreau să uit cât mai repede. Nu-mi vine să cred că Buni l-a înșelat pe bunicul.

— Eu aveam o oarecare idee despre asta, am zis.

Avusesem și eu de luptat cu aceeași neîncredere.

— Buni chiar își dorea copii, i-am explicat, iar asta nu era posibil cu bunicul. M-am gândit că poate o fi fost fermecată de Fintan. Zânele pot să-ți pătrundă în minte, la fel ca vampirii. Și știi cât de frumoase și fermecătoare sunt.

— Claudine sigur era frumoasă. Și bănuiesc că, văzut prin prisma unei femei, și Claude arată destul de bine.

— Claudine chiar și-a ascuns într-un fel frumusețea, când a vrut să se dea drept femeie obișnuită.

Claudine, sora geamănă a lui Claude, fusese o frumusețe năucitoare, de un metru și optzeci înălțime.

— Bunicul nu prea intra în categoria bărbaților chipeși, zise Jason.

— Mda, știu.

Ne privirăm unul pe celălalt, recunoscând în tăcere puterea atracției fizice. După care rostirăm, deodată:

— Dar ***Buni?***

Nu ne-am putut abține să nu izbucnim în râs. Michele se strădui din greu să-și mențină seriozitatea pe chip, însă până

la urmă cedă şi zâmbi către noi. Îți venea destul de greu să-ți închipui părinții făcând sex, dar bunicii? O chestie cu totul aiurea.

— Acum, că mă gândesc la Buni, îmi amintesc c-am avut de gând să te întreb dacă n-aş putea să iau eu masa aia, pe care a pus-o în pod, zise Jason. Ştii, măsuța aia care stătea de obicei lângă fotoliu, în sufragerie, nu?

— Sigur, treci într-o zi pe-acolo şi ți-o iei, am zis. Probabil că zace în acelaşi loc în care ai pus-o în ziua aia, când ți-a cerut s-o duci sus în pod.

Am plecat la puțin timp după aceea, cu vasul în care adusesem piureul aproape golit, cu ceva resturi de friptură şi cu inima veselă.

Cu certitudine nu-mi închipuisem că o cină împreună cu fratele meu şi cu iubita lui ar fi însemnat vreo mare scofală, dar, după ce am ajuns acasă, în seara aceea, am dormit neîntoarsă până dimineață, pentru prima oară după multe săptămâni.

Martie

CEA DE-A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

— Iată, zise Sam, atât de încet, încât trebuia să ciulesc urechile ca să-l aud.

Cineva pusese piesa lui Jace Everett, „Bad Things"[4], şi aproape toată lumea din bar cânta odată cu el.

— Ai zâmbit de trei ori în seara asta, îmi atrase atenția şeful meu.

— Ce, acum numeri de câte ori mă schimb la față? m-am mirat, lăsând jos tava şi aruncându-i o privire.

Sam, şeful şi prietenul meu, este un teriantrop veritabil; e capabil să se transforme în orice vietate cu sânge cald, bănuiesc. Încă nu-l întrebasem cum stă treaba cu şopârlele, cu şerpii şi cu insectele.

— Ei bine, mă bucur că-ți revăd zâmbetul, zise el, în timp ce rearanja câteva sticle pe raft, doar ca să pară ocupat. Îmi lipsea, adăugă.

— Mă bucur că am chef să zâmbesc, i-am mărturisit. Apropo, îmi place tunsoarea ta.

Sam îşi trecu palma peste cap într-un gest aproape inconştient. Părul scurt, des, parcă era o cască roşcat-aurie.

— Vine vara şi mi-am închipuit c-o să mă simt mai bine, explică el.

— Probabil că aşa o să fie.

— Tu deja ai început cu plaja? mă întrebă. Bronzul meu era celebru.

---

4 Piesa „Bad Things" a solistului american de country Jace Everett este şi tema muzicală de pe genericul serialului *TrueBlood,* producție HBO, inspirat din romanele cu Sookie Stackhouse.

— A, da.

Într-adevăr, începusem foarte de timpuriu în primăvara asta. În prima zi în care-mi îmbrăcasem costumul de baie, tot iadul se dezlănțuise. Omorâsem o zână. Dar asta ținea de *trecut.* Mă întinsesem şi ieri la soare, şi nu se întâmplase absolut nimic. Deşi sunt nevoită să mărturisesc că nu-mi luasem afară şi aparatul de radio, fiindcă voiam să fiu sigură că aud dacă cineva s-ar furişa spre mine. Dar fusese linişte. În realitate, avusesem parte de o oră remarcabil de paşnică de lenevit la soare, urmărind zborul nevinovat al unui fluture. Una dintre tufele de trandafiri ale stră-străbunicii mele înflorea, iar mireasma îmi tămăduise o rană interioară.

— Soarele mă face să mă simt de-a dreptul bine, i-am zis.

Brusc, mi-am amintit ce-mi spusese zâna, cum că mă trag din zânele cerului, nu din cele ale apelor. Nu ştiam mai nimic despre subiect, dar mă întrebam dacă nu cumva dragostea mea față de soare n-o fi fost ceva genetic.

Antoine strigă: „Gata comanda!", aşa că m-am grăbit să preiau farfuriile.

Antoine se acomodase la Merlotte's, şi noi toți speram c-o să se țină de slujba de bucătar. În seara asta, se mişca prin mica bucătărie de parcă ar fi avut patru perechi de brațe. Meniul de la Merlotte's era cel mai banal – hamburgeri, felii din piept de pui pane, o salată cu bucăți de pui tocat deasupra, cartofi prăjiți cu chili, murături prăjite – însă Antoine îl stăpânea cu o viteză uimitoare. Trecut acum de cincizeci de ani, Antoine plecase din New Orleans, după ce stătuse în Superdome pe timpul Katrinei. Îl respectam pentru atitudinea lui pozitivă şi pentru hotărârea de a o lua de la capăt, după ce pierduse totul. În acelaşi timp, se purta frumos cu D'Eriq, care-l ajuta la prepararea mâncărurilor şi debarasa mesele. D'Eriq era drăguț, dar lent.

Holly lucra în seara aceea şi, între două drumuri cu băuturi şi farfurii cu mâncare, mai stătea pe lângă Hoyt Fortenberry, logodnicul ei, cocoțat pe un taburet de bar. Mama lui Hoyt acceptase chiar bucuroasă să stea cu băiețelul lui Holly în serile în care Hoyt voia să-şi petreacă timpul alături de logodnica lui. Era greu că Holly cea de azi fusese într-o

anumită etapă a vieții sale o membră dură a grupului Wicca. Avea acum părul în nuanța lui naturală, de castaniu-închis, crescut aproape până la umeri, un machiaj discret şi un zâmbet permanent pe față. Hoyt, din nou cel mai bun prieten al fratelui meu, de când îşi rezolvaseră neînțelegerile, părea acum un bărbat mai puternic, având-o pe Holly care să-l sprijine.

Am aruncat o privire spre Sam, care tocmai răspundea la telefonul mobil. Sam îşi petrecea o grămadă de timp la telefon în ultimele zile, iar eu bănuiam că se şi vedea cu cineva. Aş fi putut să aflu dacă i-aş fi scotocit destul prin minte (deşi cei cu dublă-natură sunt mai greu de descifrat decât oamenii simpli, normali), însă mă străduiam din răsputeri să nu mă amestec în gândurile lui Sam. Pur şi simplu, e o grosolănie să-ți vâri nasul în intimitatea persoanelor la care ții. Sam zâmbea în timp ce vorbea la telefon şi-mi părea bine să-l văd că arată – cel puțin temporar – ca o persoană lipsită de griji.

— Te-ai mai văzut cu vampirul Bill? mă întrebă Sam, în timp ce-l ajutam să închidă barul, cu o oră mai târziu.

— Nu, nu l-am mai văzut de mult, i-am răspuns. Chiar mă întreb dacă nu cumva mă evită. Am trecut pe la el pe acasă de vreo două ori şi i-am lăsat un bax cu şase sticle de Sângeadevărat, plus un bilet de mulțumire pentru tot ceea ce a făcut când a venit să mă salveze, dar nu m-a sunat, nici n-a trecut pe la mine.

— A fost aici acum vreo două seri, când erai tu liberă. Cred c-ar trebui să-i faci o vizită, îmi zise Sam. Nu-ți mai spun nimic altceva.

Martie

SFÂRŞITUL CELEI DE-A PATRA SĂPTĂMÂNI

Într-o frumoasă noapte de pe la sfârşitul aceleiaşi săptămâni, scotoceam prin dulap, căutându-mi cea mai mare lanternă din câte aveam. Sugestia lui Sam că ar trebui să-l vizitez pe Bill nu-mi dădea pace, aşa că, după ce am ajuns acasă de la muncă, am hotărât să fac o plimbare până dincolo de cimitir, spre casa lui Bill.

Cimitirul Sweet Home este cel mai vechi din parohia Renard. Nu prea mai era loc pentru alte morminte, aşa că s-a înfiinţat unul dintre acele „parcuri funerare", cu pietre de mormânt plate, în partea de sud a oraşului. Nu pot să-l sufăr. Chiar dacă solul e neregulat, iar copacii sunt toţi bătrâni, unele dintre gardurile din jurul parcelelor stau să se dărâme, ca să nu mai vorbesc şi despre pietrele de mormânt foarte vechi, tot îmi place Sweet Home. Mă jucam cu Jason acolo când eram copii, ori de câte ori puteam să scăpăm de sub supravegherea lui Buni.

Drumul printre morminte şi copaci spre casa lui Bill îmi devenise o a doua natură, încă din vremea în care vampirul îmi fusese cel dintâi iubit adevărat. Broaştele şi insectele tocmai îşi începeau cântatul estival. Zarva nu avea decât să crească odată cu încălzirea vremii. Mi-am amintit că D'Eriq mă întrebase dacă nu mi-era frică să locuiesc lângă un cimitir, şi am zâmbit în sinea mea. Nu mi-era frică de morţii din pământ. Morţii care umblau şi vorbeau erau *cu mult* mai periculoşi.

Tăiasem un trandafir, ca să-l depun pe mormântul bunicii mele. Eram convinsă că ea ştia de prezența mea acolo şi de faptul că mă gândeam la ea.

Se vedea o lumină slabă aprinsă în bătrâna casă Compton, care fusese clădită cam în aceeaşi perioadă cu casa mea. Am sunat la uşă. Dacă Bill nu bântuia cumva prin pădure, sigur era acasă, din moment ce automobilul lui se afla acolo. Cu toate acestea, am fost nevoită să aştept ceva timp până ca uşa să se deschidă scârțâind.

A aprins lumina de pe verandă şi m-am abținut cu greu să nu-mi exteriorizez gândul. Arăta groaznic.

Bill fusese infectat, intoxicat cu argint, pe timpul războiului zânelor, din cauza dinților îmbrăcați în argint ai lui Neave. Luase cantități mari de sânge atunci – şi de atunci – de la semenii lui vampiri, însă am observat cu multă durere că pielea îi era încă cenuşie, în loc să fie albă. Mersul îi era şovăielnic, iar capul şi-l ținea un pic aplecat în față, ca un bătrân.

— Sookie, intră, zise el.

Nici vocea lui nu mi se părea la fel de puternică pe cât fusese.

Deşi vorbele îi erau politicoase, nu puteam să-mi dau seama ce părere avea în realitate despre vizita mea. Nu pot să citesc gândurile vampirilor, acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care fusesem la început atât de atrasă de Bill. Oricine îşi poate imagina cât de plăcută e tăcerea, după o neîntreruptă şi nedorită împărtăşire a gândurilor celorlalți.

— Bill, i-am zis, încercând ca vocea să nu-mi sune la fel de şocată pe cât eram. Te simți mai bine? Otrava aia din organismul tău… se elimină?

Aş fi putut să jur că a oftat. Îmi făcu semn să intru înaintea lui în sufragerie. Becurile erau stinse. Bill aprinsese lumânări. Am numărat opt. Oare ce făcea, stând de unul singur în lumina aceea palidă? Asculta muzică? Îşi adora CD-urile, în special pe cele cu Bach. Simțind o anume îngrijorare, m-am aşezat pe canapea, în timp ce Bill şi-a plasat scaunul preferat de cealaltă parte a măsuței scunde pentru cafea. Era la fel de arătos ca totdeauna, însă fața îi era lipsită de însuflețire. Era

limpede că suferea. Acum, ştiam de ce voia Sam să-l vizitez.

— Tu eşti bine? mă întrebă.

— Mult mai bine, i-am răspuns, prudentă. El văzuse tot ceea ce fusese mai rău din suferința mea.

— Cicatricele... mutilările?

— Cicatricele sunt tot acolo, dar mult mai palide decât aş fi sperat vreodată. Bucățelele lipsă au crescut la loc. Am un fel de gropiță în coapsa asta, am zis, arătând spre piciorul meu stâng. Dar am avut destulă carne de rezervă.

Am încercat să zâmbesc, dar, sincer vorbind, eram prea îngrijorată încât să-mi izbutească.

— Şi tu, eşti mai bine? l-am întrebat încă o dată, şovăielnică.

— Mai rău nu mi-e, zise el, ridicând din umeri.

Fusese o mişcare aproape imperceptibilă.

— Ce-i cu apatia asta? am zis.

— Am impresia că nu-mi mai doresc nimic, îmi mărturisi Bill, după o pauză destul de îndelungată. Nu mă mai interesează computerul. Nu mă mai simt atras să lucrez la noile intrări şi ieşiri din baza mea de date. Eric mi-o trimite pe Felicia să ambaleze comenzile şi să le expedieze. Ea îmi mai dă şi ceva sânge cât timp e aici.

Felicia era barmaniță la Fangtasia. Nu era vampir de prea multă vreme.

Oare şi vampirii puteau să sufere depresii? Sau răspunzătoare de starea lui era intoxicația cu argint?

— Chiar nu există nimeni care să poată să te ajute? Adică, să te vindeci?

Îmi zâmbi într-un fel sarcastic.

— Creatoarea mea, zise el. Dac-aş fi putut să beau sânge de la Lorena, aş fi fost complet vindecat până acum.

— Ei bine, asta-i naşpa, am zis.

Nu puteam să-l las să ştie ce anume mă irita, dar *aoleu!* Eu o omorâsem pe Lorena. M-am scuturat ca să îndepărtez această senzație. Moartea ei fusese necesară, iar acum era un fapt consumat.

— A mai creat şi alți vampiri? m-am interesat, în schimb.

Bill păru dintr-odată ceva mai puțin apatic.

— Da, a mai creat. Mai are un copil în viaţă.

— Ei, şi asta n-ar putea să te ajute? Dac-ai lua sânge de la vampiriţa asta?

— Nu ştiu. Poate. Dar nu pot… Nu pot să ajung la ea.

— Nu ştii dacă te-ar putea ajuta sau nu? Ce, voi aveţi nevoie de un manual practic cu instrucţiuni, sau cum?

— Da, zise el, ca şi cum n-ar fi auzit în viaţa lui o astfel de idee. Da, chiar ne-ar trebui.

N-aveam de gând să-l întreb pe Bill de ce şovăia atât să ia legătura cu cineva care ar fi putut să-l ajute. Bill era un tip îndărătnic şi încăpăţânat, iar eu n-aveam cum să-l conving de ceva, dacă el luase deja o hotărâre. Tăcurăm amândoi pentru o vreme.

— Îl iubeşti pe Eric? mă întrebă Bill, brusc, luându-mă prin surprindere.

Ochii lui căprui profunzi erau aţintiţi asupra mea cu acea atenţie totală care jucase un rol important în atracţia pe care o manifestase asupra mea atunci când ne cunoscuserăm.

Oare toţi cunoscuţii mei făcuseră o fixaţie pe relaţia pe care o aveam cu şeriful Districtului 5?

— Da, i-am răspuns, hotărâtă. Da, îl iubesc.

— Şi el zice că te iubeşte?

— Da, am repetat, fără să-mi întorc privirea.

— L-aş vrea mort, în unele nopţi, mărturisi Bill.

Eram de-a dreptul sinceri astă-seară.

— E o chestie destul de generală, mai nou. Sunt vreo câţiva cărora eu însămi nu le-aş regreta lipsa, am recunoscut. Mă mai gândesc la asta ori de câte ori mă apucă jalea după cei la care am ţinut şi care nu mai sunt, cum ar fi Claudine, sau Buni, sau Tray.

Iar ei nu erau decât cei din fruntea listei.

— În consecinţă, cred că ştiu cum te simţi. Dar… te rog, nu-mi dori să-mi meargă rău alături de Eric.

Deja pierdusem cam tot ce-aş fi fost în stare să îndur, în privinţa persoanelor importante din viaţa mea.

— Cui i-ai vrea moartea, Sookie? mă întrebă, în timp ce în ochi îi apărea o scânteie de curiozitate.

— N-am de gând să-ţi spun, am replicat, dăruindu-i un

zâmbet vag. Ai putea să încerci să-mi îndeplineşti dorința. Aşa cum ai procedat cu unchiul Bartlett.

Atunci când descoperisem că Bill îl ucisese pe fratele bunicii mele, care mă hărțuise... atunci ar fi trebuit să retez firul şi să fug. Oare viața mea n-ar fi fost alta? Dar acum era prea târziu.

— Te-ai schimbat, zise el.

— Sigur că da. Timp de vreo câteva ore, am crezut c-o să mor. Am suferit cum n-am mai suferit vreodată. Iar Neave şi Lochlan se distrau atât de bine. Asta a făcut să se rupă ceva înăuntrul meu. Când i-ați omorât, tu şi cu Niall, a fost de parcă aş fi primit răspuns la cea mai arzătoare rugăciune a mea. Ar trebui să fiu creştină, dar în majoritatea timpului nu mă simt în stare nici măcar să presupun aşa ceva despre mine. Mi-a rămas prea multă furie pe dinăuntru. Când nu pot să dorm, mă gândesc la toți ceilalți cărora nu le-a păsat cât de multă durere şi necaz îmi provoacă. Şi mă gândesc la cât de bine m-aş simți dac-ar muri.

Măcar atât puteam să-i mărturisesc lui Bill despre această îngrozitoare parte secretă din mine, dezvăluire care dovedea cât de apropiată mă simțeam încă de el.

— Te iubesc, îmi zise. Nimic din ceea ce ai face sau ai spune nu va putea schimba asta. Dacă mi-ai cere să îngrop un cadavru pentru tine – sau să omor pe cineva – aş face-o fără crâcnire.

— Există unele poveşti urâte între noi, Bill, dar tu o să ocupi mereu un loc special în inima mea.

M-am chircit parcă în mine însămi auzind această frază răsuflată ieşindu-mi din propria gură. Dar, uneori, clişeele exprimă adevărul: acesta era adevărul.

— Nu mă prea simt vrednică să țină cineva la mine atât de intens, am recunoscut.

Izbuti să zâmbească.

— Dacă vorbim despre cât de vrednică ai fi, nu sunt de părere că atunci când te îndrăgosteşti ții prea mult seama de cât de vrednic este obiectul iubirii. Dar tot o să-ți contest afirmația. Cred că eşti o femeie minunată şi sunt de părere că te străduieşti mereu să fii cea mai bună persoană cu putință.

Nimeni nu poate fi… lipsit de griji şi senin… după ce s-a aflat atât de aproape de moarte, ca tine.

M-am ridicat să plec. Sam voise ca eu să-l văd pe Bill, să-i înţeleg situaţia, iar eu asta şi făcusem. Când Bill s-a ridicat să mă conducă spre uşă, am observat că nu mai avea acea viteză a fulgerului ca odinioară.

— O să trăieşti, da? l-am întrebat, dintr-odată înfricoşată.

— Aşa cred, îmi răspunse, pe un ton de parcă n-ar fi contat că era laie, ori bălaie. Dar, pentru orice eventualitate, dă-mi o sărutare.

Mi-am petrecut braţul liber – în celălalt ţineam lanterna – în jurul gâtului lui, şi l-am lăsat să-şi lipească buzele de ale mele. Atingerea lui, mirosul lui, îmi stârniră o sumedenie de amintiri. Pentru câtva timp, care mi s-a părut destul de lung, am stat îmbrăţişaţi. Dar în loc să mă simt excitată, am devenit din ce în ce mai calmă. Eram neobişnuit de conştientă de propria-mi respiraţie: lentă şi regulată, aproape ca respiraţia cuiva care doarme.

Am observat că Bill arăta mai bine după ce m-am desprins de el. Am ridicat din sprâncene.

— Sângele tău de zână îmi e de ajutor, îmi zise.

— Nu sunt decât o zână dintr-a opta spiţă, am protestat. Şi n-ai luat nici o picătură.

— Apropierea, explică el. Atingerea pielii. Buzele i se arcuiră în sus, într-un fel de zâmbet.

— Dac-am fi făcut dragoste, adăugă el, aş fi fost mult mai aproape de vindecare.

Rahat, mi-am zis în sinea mea. Dar nu puteam să nu recunosc că vocea aceea calmă îmi trezea nişte reacţii undeva mai jos de buric, o tulburare adâncă şi plăcută.

— Bill, aşa ceva n-o să se-ntâmple, i-am zis. Dar ar trebui să te gândeşti la cum să-i dai de urmă celeilalte progenituri vampir a Lorenei.

— Da, zise el. Poate.

Ochii lui negri erau ciudat de luminoşi: putea să fie un rezultat al intoxicării, sau al luminii împrăştiate de lumânări. Ştiam că n-ar fi făcut nici un efort ca să ajungă la cealaltă creaţie a Lorenei. Orice scânteie ar fi aprins în el vizita mea,

aceasta era deja pe cale să se stingă.

Simțindu-mă întristată, preocupată şi, de asemenea, recunosc, un piculeț încântată – doar n-o să-mi spuneți că nu e măgulitor să te ştii iubită atât de mult, fiindcă sigur este – m-am dus spre casă, traversând cimitirul. Din obişnuință, am mângâiat piatra funerară a lui Bill. În timp ce păşeam cu grijă peste terenul accidentat, mă gândeam tot la Bill, lucru destul de firesc. Fusese soldat în armata confederată. Scăpase cu viață din război, dar numai ca să fie răpus apoi de un vampir, după ce se întorsese acasă, la soție şi la copii; un sfârşit tragic al unei vieți grele.

Mă bucuram încă o dată pentru faptul c-o omorâsem pe Lorena.

Acesta era un lucru care nu-mi plăcea la mine: îmi dădeam seama că nu aveam remuşcări dacă omoram un vampir. Ceva din interiorul meu insista să-mi atragă atenția că vampirii erau deja morți şi că prima moarte avea cea mai mare importanță. Când omorâsem un om pe care-l detestasem, reacția mea fusese cu mult mai intensă.

Pe urmă, mi-a venit în minte: *Ai fi crezut că m-aş bucura pentru că evitasem ceva suferințe, în loc să mă gândesc că ar trebui să mă simt mai rău pentru răpunerea Lorenei.* Nu puteam să suport încercările de a deduce care ar fi fost reacția morală cea mai recomandabilă, fiindcă atât de frecvent ea nu se pupa cu reacția mea viscerală.

Rezultatul final al acestei autoexaminări era că o omorâsem pe Lorena, care l-ar fi putut vindeca pe Bill. Bill ajunsese să fie rănit când îmi venise în ajutor. Era evident că aveam o răspundere. Trebuia să încerc să-mi dau seama ce era de făcut.

Până să-mi dau seama că eram singură în beznă şi că ar fi trebuit să fiu înfricoşată de moarte (cel puțin în opinia lui D'Eriq), intrasem deja în bine-luminata mea curte din spatele casei. Poate că grijile privitoare la viața mea spirituală constituiseră o bine-venită distragere de la retrăirea torturii fizice. Sau poate că mă simțeam revigorată fiindcă-i făcusem cuiva un bine: îl îmbrățişasem pe Bill, iar asta îi ameliorase starea. Iar când m-am dus la culcare în seara aceea, am putut

să mă întind pe o parte, în poziția mea preferată, în loc să mă sucesc şi să mă zvârcolesc, după care am avut un somn fără vise; cel puțin, fără vreunul pe care să mi-l pot aminti dimineața.

În săptămâna următoare, m-am bucurat de un somn netulburat şi, ca rezultat, am început să redevin cea care fusesem înainte de ultimele întâmplări tragice din viața mea. Ameliorarea a fost treptată, dar sesizabilă. Nu-mi venise în minte vreo modalitate de a-l ajuta pe Bill, însă i-am cumpărat un nou CD (cu Beethoven) şi l-am pus într-un loc în care să-l găsească atunci când avea să iasă din ascunzătoarea lui din timpul zilei. Altădată, i-am trimis o carte poştală electronică. Doar ca să ştie că mă gândeam la el.

De fiecare dată când îl vedeam pe Eric, mă simțeam ceva mai veselă. Şi, în sfârşit, am ajuns să trăiesc şi un orgasm, un moment atât de exploziv încât parcă mi l-aş fi pus deoparte pentru vacanță.

— Tu... eşti bine? m-a întrebat Eric. Ochii lui albaştri priveau fix în jos, într-ai mei, iar pe buze îi apăruse o jumătate de zâmbet, ca şi cum n-ar fi ştiut precis dacă trebuie să aplaude, sau să cheme salvarea.

— Sunt foarte, extrem de foarte bine, i-am şoptit.

S-o ia naiba de gramatică!

— Sunt atât de foarte bine, încât am impresia c-o să mă scurg jos din pat şi o să mă prefac într-o băltoacă pe podea.

Zâmbetul lui deveni mai încrezător.

— Atunci, ți-a plăcut? Mai mult decât altădată?

— Ştii asta...?

Îşi arcui o sprânceană.

— Mă rog, fireşte că ştii. Doar că... am avut unele probleme care trebuiau rezolvate.

— Ştiam că nu poate fi vorba despre talentul meu în amor, draga mea soție, rosti Eric; şi, cu toate că vorbele exprimau prea multă modestie, expresia feței era categoric una de uşurare.

— Nu-mi mai spune „soție". Ştii că aşa-zisa noastră căsătorie nu ține decât de strategie. Şi, ca să mă întorc la afirmațiile tale anterioare. Meriți nota zece la talentul în amor,

Eric. (Trebuia să-i dau Cezarului ce-i al Cezarului.) Problema lipsei orgasmului era doar în capul meu. Acum, s-a rezolvat.

— Îmi torni gogoşi, Sookie, murmură el. Dar o să-ți arăt eu ce-nseamnă să faci amor de nota zece. Fiindcă am impresia că poți să mai ai un orgasm.

Şi, după cum avea să se dovedească, puteam.

CAPITOLUL 1

APRILIE

Iubesc primăvara pentru toate motivele evidente. Iubesc îmbobocirea florilor (care se petrece timpuriu aici, în Louisiana); iubesc ciripitul păsărilor; iubesc alergătura veverițelor prin curtea mea.

Iubesc urletul îndepărtat al vârcolacilor.

Nu, aici doar glumeam. Dar răposatul, regretatul Tray Dawson îmi spusese odată că primăvara era anotimpul preferat al vârcolacilor. Prada e mai bogată, aşa că vânătoarea se sfârşeşte repede, lăsând mai mult timp la dispoziție pentru mâncare şi joacă. Şi, din moment ce tot mă gândeam la vârcolaci, nu m-a surprins prea mult să aflu noutăți de la unul dintre ei.

În acea dimineață însorită din miezul lui aprilie, stăteam pe veranda din față, cu cea de-a doua mea cană de cafea şi o revistă, purtând încă pantalonii de pijama şi tricoul meu cu Superwoman, când şeful haitei din Shreveport m-a sunat pe mobil.

— Hm, am exclamat, recunoscând numărul. Am deschis clapeta telefonului.

— Alo, am rostit, prudentă.

— Sookie, zise Alcide Herveaux.

Nu-l mai văzusem de luni de zile. Alcide urcase până la poziția de lider de haită anul trecut, într-o singură seară de infern.

— Cum te mai simți?

— Perfect de-a binelea, i-am răspuns, aproape crezând în ceea ce spuneam. Veselă ca un cintezoi. Sănătoasă şi voioasă, acordată ca o scripcă.

Tocmai priveam un iepure țopăind peste trifoi şi iarbă la vreo douăzeci de paşi mai încolo. Primăvară, ce mai!

— Tot mai umbli cu Eric? El e motivul bunei tale dispoziții?

Toată lumea voia să ştie.

— Da, tot mai umblu cu Eric. Asta sigur mă ajută să-mi păstrez fericirea.

De fapt, aşa cum îmi tot spunea Eric, „umblatul" era o exprimare eronată. Cu toate că eu nu mă consideram căsătorită, din moment ce nu făcusem decât să-i înmânez un cuțit ceremonial (Eric profitase de ignoranța mea în cadrul magistralei sale strategii), vampirii vedeau altfel lucrurile. O căsătorie între un vampir şi un om obişnuit nu este tocmai ca o însoțire cu „iubeşte, cinsteşte şi supune-te" ca între oamenii normali, dar Eric se aşteptase ca mariajul să-mi aducă vreo câteva avantaje în lumea vampirilor. De atunci, lucrurile decurseseră destul de bine, vampireşte vorbind. Adică, în afara uriaşei erori, când Victor nu-l lăsase pe Eric să-mi vină în ajutor atunci când eram pe cale să mor; Victor, cel care trebuia neapărat să moară.

Mi-am îndepărtat gândurile din această direcție tenebroasă, cu hotărârea dobândită printr-o practică îndelungată. Ați văzut? Acum era mai bine. Acum, săream jos din pat în fiecare dimineață cu (aproape) întreaga mea energie de altădată. Ba chiar mersesem şi la biserică duminica trecută. Pe bune!

— Care-i treaba, Alcide? l-am întrebat.

— Vreau să-ți cer un serviciu, îmi zise Alcide, nu întru totul spre surprinderea mea.

— Ce-aş putea să fac pentru tine?

— Am putea să-ți folosim terenul pentru vânătoarea noastră pe lună plină, mâine-noapte?

Am preferat să stau puțin să mă gândesc la cererea lui, decât să răspund automat afirmativ. Dispuneam de acel teren deschis de care aveau nevoie vârcolacii; nu asta era problema. Încă aveam în proprietate peste opt hectare de pământ în jurul casei, deşi bunica mea vânduse cea mai mare parte a fermei inițiale, atunci când avusese de înfruntat povara financiară a creşterii fratelui meu şi a mea. Deşi cimitirul Sweet Home

ocupa o bună bucată de teren între proprietatea mea şi cea a lui Bill, spaţiu avea să fie destul... mai ales dacă pe Bill nu l-ar fi deranjat să ofere acces şi pe terenul lui. Mi-am amintit că haita mai fusese odată acolo.

Mi-am răsucit ideea în minte, astfel încât s-o privesc pe toate feţele. Nu găseam nici un aspect negativ evident.

— Sunteţi bine-veniţi, am răspuns. Cred că ar trebui să vedeţi cum stă treaba şi cu Bill Compton.

Bill nu răspunsese la niciuna dintre micile mele dovezi de preocupare faţă de starea sănătăţii lui.

Vampirii şi vârcolacii nu sunt înclinaţi să se împrietenească între ei, însă Alcide este un tip practic.

— Îl sun şi pe Bill diseară, atunci, zise el. Ai numărul lui?

I-am dat numărul.

— De ce nu vă duceţi cu toţii la locul vostru obişnuit, Alcide? l-am întrebat, din pură curiozitate.

Îmi explică atunci, pe un ton de conversaţie oarecare, că haita Dinte Lung obişnuia să sărbătorească luna plină la ferma Herveaux, aflată la sud de Shreveport. Cea mai mare parte din terenul de la Herveaux fusese lăsat viran, fără nici un fel de construcţii, tocmai pentru partidele de vânătoare ale haitelor.

— Ham m-a sunat azi să-mi spună că a văzut un mic grup de unici care şi-a făcut tabăra lângă râu, adăugă el.

„Unicii", adică cei cu unică natură, era denumirea folosită de vârcolacii cu dublă-natură pentru oamenii normali. Îl cunoşteam din vedere pe Hamilton Bond. Ferma lui era alăturată terenului Herveaux, iar Ham cultiva un teren pentru Alcide. Familia Bond aparţinuse haitei Dinte Lung de tot atât timp ca şi alde Herveaux.

— Au avut permisiunea voastră să-şi facă tabăra acolo? l-am întrebat.

— I-au zis lui Ham că tata le dădea mereu permisiunea să pescuiască pe-acolo primăvara, aşa că nu s-au mai gândit să mă întrebe pe mine. Ar putea să fie adevărat. Totuşi, nu-mi amintesc de ei.

— Chiar şi dacă spun adevărul, e destul de nepoliticos din partea lor. Ar fi trebuit să te sune, i-am zis. Ar fi trebuit să te

întrebe dacă nu te deranjează. Vrei să vorbesc eu cu ei? Aş putea să aflu dacă mint.

Jackson Herveaux, răposatul tată al lui Alcide, nu mi se părea genul care le-ar fi permis cu atâta nepăsare altora să-i folosească terenul mereu.

— Nu, mersi, Sookie. N-aş vrea să-ți mai cer încă un serviciu. Tu eşti o prietenă a haitei. Noi ar trebui să avem grijă de tine, nu tu de noi.

— Nu-ți face griji pentru asta. Puteți să veniți cu toții încoace. Şi dacă vrei să le fac o vizită presupuşilor amici ai tatălui tău, pot să fac şi asta.

Îmi stârnea curiozitatea apariția lor la ferma Herveaux, la o dată atât de apropiată de luna plină. Curiozitatea şi bănuielile.

Alcide îmi zise c-o să se mai gândească la situația cu pescarii şi-mi mulțumi de vreo şase ori pentru că fusesem de acord.

— Nu-i mare lucru, i-am zis, sperând că aşa şi era.

În cele din urmă, Alcide simți că-mi mulțumise suficient, aşa că discuția se termină.

M-am dus înăuntru cu cana mea de cafea. Nu mi-am dat seama că zâmbeam până când nu m-am privit în oglinda din sufragerie. Am recunoscut față de mine însămi că abia aşteptam sosirea vârcolacilor. Va fi plăcut să nu mă mai simt singură în mijlocul pădurilor. Jalnic, hm?

Deşi cele câteva seri petrecute împreună fuseseră plăcute, Eric tot îşi dedica o *grămadă* de timp problemelor vampirilor. Ajunsesem să fiu un pic cam sătulă de situația asta. Mă rog, nu doar un pic. Dacă tot eşti şef, ar trebui să poți face rost şi de ceva timp liber, nu? Este unul dintre avantajele oferite de poziția de şef.

Şi totuşi, se întâmpla ceva cu vampirii; din nefericire, nu eram familiarizată cu semnele. Până acum, noul regim trebuia să-şi fi consolidat poziția, iar Eric, să-şi fi stabilizat temeinic noul său rol din schema afacerilor. Victor Madden probabil că era ocupat până peste cap în New Orleans cu conducerea regatului, din moment ce era reprezentantul lui Felipe în Louisiana. Iar Eric trebuia să fie lăsat să-şi conducă Districtul 5 după propriile lui metode eficiente.

Însă ochii albaştri ai lui Eric scăpărau scântei ori de câte ori se pronunța numele lui Victor. Probabil că şi ai mei. După cum stăteau acum treburile, Victor avea putere asupra lui Eric, iar noi nu prea aveam ce face în această privință.

L-am întrebat pe Eric dacă el credea că Victor ar fi putut să se arate nemulțumit de prestația lui Eric în Districtul 5: o posibilitate îngrozitoare.

— Mă îngrijesc de documentația care să ateste contrariul, mi-a răspuns Eric. Şi o păstrez în mai multe locuri diferite.

Viețile tuturor oamenilor lui Eric şi, poate, şi a mea, depindeau de fermitatea cu care Eric avea să se impună în acest nou regim. Ştiam că atât de multe se bazau pe ideea ca Eric să-şi făurească o poziție solidă şi mai ştiam că nu trebuie să mă smiorcăi pe tema asta. Dar nu întotdeauna îți vine uşor să te forțezi să simți ceea ce ştii că ar trebui să simți.

Una peste alta, ceva urlete prin jurul casei ar fi înseninat o schimbare drăguță. Cel puțin, ar fi fost ceva nou şi diferit.

Când m-am dus la serviciu, în ziua aceea, i-am povestit lui Sam despre apelul telefonic de la Alcide. Teriantropii veritabili sunt destul de rari. Şi, din moment ce nu mai existau alții prin zonă, Sam îşi petrecea timpul din când în când cu ceilalți care aveau dublă-natură.

— Ascultă, de ce n-ai veni şi tu pe la mine? i-am propus. Ai putea să te prefaci în lup, nu-i aşa, din moment ce eşti teriantrop pursânge? Şi-atunci, te-ai amesteca de minune printre ei.

Sam se lăsă pe spate în vechiul lui fotoliu rotativ, bucuros că i se oferea pretextul de a abandona completarea formularelor. În vârstă de treizeci de ani, Sam era cu trei ani mai mare decât mine.

— Umblu cu cineva din cadrul haitei, aşa că ar putea să fie distractiv, zise el, cântărind în minte ideea. Dar, după o clipă, scutură din cap. Asta ar fi ca şi cum aş merge la o întrunire a NAACP[5] mânjit tot cu negru pe față. Să fiu o imitație în fața originalelor. De-asta n-am umblat niciodată cu panterele, deşi

---

5 *National Association for the Advancement of Colored People* (Asociația Națională pentru Promovarea Persoanelor de Culoare).

Calvin mi-a zis că aş fi bine-venit.

— Oh, am zis, simţindu-mă stânjenită. La asta nu m-am gândit. Scuze.

Chiar m-am întrebat cu cine umbla, dar, încă o dată, nu era treaba mea.

— Nu-ţi face probleme pentru asta.

— Te cunosc de-atâţia ani şi ar fi trebuit să ştiu mai multe despre tine, am zis. Despre civilizaţia voastră, adică.

— Propria *mea familie* învaţă încă. Tu ştii mai multe decât ei.

Sam ieşise la lumină odată cu vârcolacii. Mama lui îl urmase în aceeaşi noapte. Familia lui avusese mult de furcă să se descurce cu revelaţia. De fapt, tatăl vitreg al lui Sam o împuşcase pe mama lui, iar acum erau în divorţ: nici o surpriză la faza asta.

— Relaţia fratelui tău a revenit la normal? m-am interesat.

— Craig şi Deidra participă la şedinţe de consiliere. Părinţii ei au fost destul de supăraţi aflând că ea ar intra prin căsătorie într-o familie cu specimene ca mine şi ca mama. Ei nu înţeleg că, dacă Deidra şi Craig vor avea copii, aceştia chiar nu se vor putea transforma în animale. Doar cel dintâi născut dintr-un cuplu pursânge cu dublă-natură poate. Totuşi, adăugă, ridicând din umeri, cred c-or să treacă şi peste asta. Eu doar aştept să-şi stabilească o nouă dată a nunţii. Tot mai eşti dispusă să mergi cu mine?

— Sigur, am zis, deşi am avut o oarecare senzaţie neplăcută în clipa în care m-am închipuit spunându-i lui Eric c-o să plec în afara graniţelor statului cu un alt bărbat.

În momentul în care-i promisesem lui Sam c-o să merg, relaţia dintre mine şi Eric nu era una amoroasă.

— Crezi că dac-ai lua ca însoţitoare o femeie-vârcolac, familia lui Deidra s-ar simţi ofensată? l-am întrebat.

— Adevărul este, zise Sam, că Marea Revelaţie n-a decurs în Wright la fel de bine ca în Bon Temps.

Aflasem, din ştirile locale, că Bon Temps fusese o aşezare norocoasă. Locuitorii ei doar clipiseră mărunt din ochi atunci când vârcolacii şi ceilalţi cu dublă-natură îşi anunţaseră existenţa, întorcând o nouă filă din cartea de istorie a

vampirilor.

— Doar să mă anunți când o să fie cazul, i-am zis. Şi să vii mâine pe la mine, dacă te răzgândeşti în legătură cu întâlnirea haitei.

— Şeful haitei nu m-a invitat, zise Sam, zâmbind.

— Dar te-a invitat proprietara terenului. N-am mai discutat despre acest subiect pe tot restul turei mele, aşa că mi-am imaginat că Sam îşi va găsi altceva de făcut în timpul lunii pline. În realitate, schimbarea lunară se petrecea timp de trei nopți: trei nopți în care toți cei cu dublă-natură, dacă au posibilitatea, cutreieră pădurile (sau străzile) sub forma lor de animal. Cei mai mulți dintre „dubli" – cei născuți cu această capacitate – se pot transforma şi în alte perioade, dar pe lună plină... Acela este un moment special pentru ei toți, inclusiv pentru cei care şi-au dobândit această natură suplimentară fiind muşcați. Din câte am auzit, există un medicament pe care poți să-l iei ca să-ți împiedici transformarea; vârcolacii din armată, printre alții, sunt nevoiți să-l întrebuințeze. Dar ei toți detestă asta, iar eu îi înțeleg că nu-i amuză deloc să rămână în aceeaşi stare în astfel de nopți.

Din fericire pentru mine, a doua zi era una dintre zilele libere din săptămâna aceea. Dac-ar fi trebuit să mă întorc de la bar târziu în noapte, scurta distanță de parcurs de la automobil până în casă ar fi putut deveni destul de tensionată, cu atâția lupi bântuind în voie. Nu prea ştiu cât de mult le rămâne vârcolacilor din conştiința umană, atunci când se schimbă, iar dintre membrii haitei lui Alcide nu toți îmi sunt prieteni personali. Din moment ce aveam să fiu acasă, perspectiva găzduirii vârcolacilor devenea mai mult sau mai puțin lipsită de griji. Când ai oaspeți veniți să vâneze prin pădurile tale, n-ai ce pregătiri să faci. Nu trebuie să găteşti, nici să deretici prin casă.

Cu toate acestea, faptul că aveam oaspeți afară îmi oferea un bun motiv de a duce la sfârşit unele corvezi prin curte. Din moment ce era din nou o zi frumoasă, mi-am pus unul dintre costumele mele de baie cu bikini, am încălțat o pereche de tenişi, mi-am tras mănuşi pe mâini, după care m-am aşternut pe treabă. Vreascuri şi frunze şi conuri de pin, toate au ajuns

în butoiul pentru ardere, împreună cu ceva resturi din tunderea gardului viu. M-am asigurat că toate uneltele pentru grădinărit sunt la locul lor, în magazie, pe care am încuiat-o apoi. Am strâns colac furtunul pe care-l foloseam pentru udatul plantelor din ghivecele pe care le aranjasem în jurul treptelor din spatele casei. Am verificat închizătoarea capacului de la pubela cea mare. O cumpărasem în mod special ca să țin departe de gunoaie ratonii, însă şi un lup putea să manifeste interes față de ele.

Mi-am petrecut o după-amiază plăcută, pierzând vremea la soare, cântând în stilul meu ori de câte ori dispoziția îmi dădea ghes.

Odată cu amurgul, automobilele au început să sosească. M-am dus la fereastră. Am constatat că vârcolacii erau suficient de cumpătați, adunându-se mai mulți în fiecare vehicul. Dar, chiar şi-aşa, aleea mea avea să fie blocată până dimineață. *Noroc că mi-am programat să stau acasă,* mi-am zis. Îi cunoşteam pe unii dintre membrii haitei, iar pe câțiva alții i-am recunoscut văzându-i. Hamilton Bond, care copilărise împreună cu Alcide, s-a oprit şi a rămas în camioneta lui, vorbind la telefonul mobil. Privirea mi-a fost atrasă de o femeie tânără, slăbănoagă şi vioaie, partizană a stridențelor vestimentare, de genul pe care eu îl numeam „țoale de MTV". O observasem prima dată în barul Părul Câinelui, din Shreveport, tot ea fiind cea care primise sarcina să-i execute pe inamicii răniți, după ce haita lui Alcide câştigase războiul vârcolacilor; mi se pare că numele ei era Jannalynn. Am mai recunoscut două femei care făcuseră parte din haita atacatoare; se predaseră la sfârşitul bătăliei. Acum, li se alăturaseră foştilor adversari. Tot atunci se predase şi un tip tânăr, dar putea să fie oricare din duzina care se vânzolea neobosită prin curtea mea.

În sfârşit, sosi şi Alcide, în bine cunoscuta lui camionetă. În cabină se mai aflau încă două persoane.

Alcide este înalt şi uscat, cum sunt în general vârcolacii. Un bărbat atrăgător. Are părul negru şi ochii verzi şi, fireşte, este foarte puternic. De obicei, se comportă foarte politicos şi cumpătat; dar are şi o latură dură, poți să fii sigur. Auzisem

zvonuri, prin intermediul lui Sam şi al lui Jason, cum că, de când ajunsese în funcția de lider de haită, această latură dură fusese intens antrenată. Am remarcat că Jannalynn a depus un efort special ca să fie lângă portiera camionetei în clipa în care a coborât Alcide.

Femeia care s-a strecurat în urma lui se apropia de treizeci de ani şi avea şolduri zdravene, solide. Îşi purta părul şaten lins pe spate şi prins într-un mic coc, iar bluza ei de camuflaj, fără mâneci, mi-a permis să observ că era musculoasă şi în plină formă. În clipa imediat următoare, Camuflata îşi rotea privirile prin curtea din fața casei, de parcă ar fi fost evaluator fiscal. Bărbatul care coborî pe cealaltă portieră era puțin mai în vârstă şi cu mult mai solid.

Uneori, chiar şi fără să fii telepat, poți să-ți dai seama, din felul în care arată cineva, de faptul că a avut o viață grea. Bărbatul acesta avusese. Felul în care se mişca îmi spunea că era în permanență vigilent, căutând parcă primejdiile. Interesant.

L-am privit, fiindcă trebuia să fie privit. Avea un păr şaten-închis, lung până la umeri, care-i împodobea capul ca un nor de bucle. M-am pomenit că-l examinez cu invidie. Mereu îmi dorisem ca şi părul meu să arate aşa.

După ce am izbutit să trec peste invidia capilară, am mai observat că pielea îi era de nuanța maronie a îngheţatei cu moca. Deşi nu era la fel de înalt ca Alcide, avea umeri lați, pe un trup agresiv de musculos.

Dac-aş fi avut vreo alarmă „Rău până-n măduva oaselor" pe poteca din cărămizi care ducea spre veranda din față, s-ar fi declanşat de îndată ce ar fi pus Cârlionț piciorul pe ea.

— Pericol, Will Robinson[6], am zis cu voce tare.

Nu-i mai văzusem până acum nici pe Camuflaj, nici pe Cârlionț.

Hamilton Bond coborî din camioneta lui şi veni să se alăture micului grup, dar nu urcă treptele verandei împreună cu Alcide, Cârlionț şi Camuflaj. Ham rămase în spate.

---

6 Expresie, devenită celebră, din serialul american de televiziune din anii '60 *Lost în Space (Pierduți în spațiu).*

Jannalynn veni lângă el. Haita Dinte Lung părea că-şi răsfiră rândurile şi, în acelaşi timp, îşi rearanjează ordinea de bătaie.

Când am răspuns la bătaia în uşă, aveam zâmbetul de gazdă primitoare la locul lui. Costumul de baie minuscul ar fi putut să transmită un mesaj incorect *(Iami, iami, liberă!),* aşa că mi-am tras pe mine o pereche de blugi tăiaţi şi un tricou cu Fangtasia. Am împins uşa cu plasă contra ţânţarilor.

— Alcide! am exclamat, sincer bucuroasă că-l vedeam.

Ne-am oferit reciproc o scurtă îmbrăţişare. L-am simţit teribil de cald, din moment ce toate experienţele mele recente în privinţa *îmbrăţişărilor* fuseseră cu Eric, cel-cu-tempera-tura-mai-mică-decât-a-camerei. Am simţit un fel de freamăt de emoţie şi mi-am dat seama că, deşi Camuflaj zâmbea spre mine, îmbrăţişarea noastră nu fusese deloc o privelişte plăcută pentru ea.

— Hamilton! am zis apoi. L-am salutat printr-un semn din cap, fiindcă distanţa la care se afla nu permitea îmbrăţişările.

— Sookie, zise Alcide, avem câţiva noi membri pe care vreau să-i cunoşti. Ea e Annabelle Bannister.

În viaţa mea nu cunoscusem pe cineva care să arate mai puţin a „Annabelle" decât femeia aceea. I-am strâns mâna, fireşte, spunându-i că sunt încântată de cunoştinţă.

— Pe Ham îl ştii, iar pe Jannalynn ai cunoscut-o de asemenea, cred, continuă Alcide, înclinându-şi capul pe spate.

I-am salutat dând din cap pe cei doi aflaţi la picioarele scării.

— Iar el e Basim al Saud, noul meu secund, adăugă Alcide.

Pronunţase „bah-SIIM"cu multă naturaleţe, de parcă mi-ar fi prezentat arabi toată ziua. În regulă!

— Bonjurică, Basim, am zis, întinzându-i mâna.

Una dintre semnificaţiile termenului de „secund", ştiam bine, era să bage frica în toţi de să facă pe ei, iar Basim părea foarte calificat pentru o astfel de meserie. Oarecum fără voie, şi-a întins şi el mâna spre a mea. I-am strâns-o, întrebându-mă ce-aveam să obţin de la el. Vârcolacii sunt deseori foarte greu de descifrat, din cauza naturii lor duale. Şi, cum era de aşteptat, n-am dat de gânduri anume: numai o negură tulbure de neîncredere şi agresivitate şi poftă carnală.

Nostim lucru, cam tot cu aşa ceva m-am ales şi din partea nepotrivit-numitei Annabelle.

— De când sunteți în Shreveport? am întrebat, politicoasă.

Mi-am mutat privirea de la Annabelle la Basim, astfel încât să-i includ pe ambii în întrebarea mea.

— De şase luni, îmi răspunse Annabelle. M-am transferat din haita Omorâtorilor de Elani din Dakota de Sud.

Aşadar, lucra în aviație. Fusese staționată în Dakota de Sud şi apoi redistribuită la Baza Aviatică Barksdale, din oraşul Bossier, învecinat cu Shreveport.

— Eu sunt de două luni, zise şi Basim. Începe să-mi şi placă.

Cu tot aspectul lui exotic, avea doar cea mai vagă urmă de accent străin, iar engleza lui era cu mult mai corectă decât a mea. Fie şi dacă ne luam strict numai după tunsoare, era evident că nu făcea parte din forțele armate.

— Basim şi-a părăsit vechea haită din Houston, rosti calm Alcide, iar noi suntem bucuroşi să-l avem în rândurile noastre.

Acel „noi" nu-l includea şi pe Ham. Poate că nu eram eu în stare să-i citesc gândurile lui Ham la fel de limpede ca pe cele ale unui om normal, însă tot îmi dădeam seama că nu era printre fanii înfocați ai lui Basim. Nici Jannalynn nu era, fiindcă îmi dădea impresia că-l priveşte pe Basim atât cu poftă, cât şi cu ranchiună. Cam multe pofte prin rândurile haitei, astă-seară. Privindu-i pe Alcide şi pe Basim, nu mi se părea prea greu de înțeles.

— Vă doresc petrecere bună în seara asta aici, Basim, Annabelle, le-am zis, după care m-am întors spre şeful lor. Alcide, proprietatea mea se întinde poate cu un acru dincolo de râu, la est, cam cu cinci acri la sud de cărarea cu zgură care duce spre puțul de petrol, iar la nord, până în spatele cimitirului.

Şeful de haită făcu un semn de încuviințare.

— L-am sunat pe Bill azi-noapte, şi n-are nimic împotrivă dacă ne împrăştiem şi prin pădurile lui. N-o să fie acasă până în zori, aşa că nu-l deranjăm. Dar tu ce faci, Sookie? Te duci în Shreveport în seara asta, sau stai acasă?

— O să fiu aici. Dacă aveți nevoie de orice din partea mea,

n-aveţi decât să veniţi până la uşă, am zis, zâmbindu-le tuturor.

Annabelle zise în sinea ei: *N-aş prea crede, Blonduţo.*

— Dar s-ar putea să aveţi nevoie de telefon, i-am zis, făcând-o să tresară. Sau de vreun prim-ajutor. La urma urmei, Annabelle, n-ai de unde să ştii peste ce ai putea să dai.

Cu toate că-mi începusem fraza surâzând, până să închei nu mai era nici urmă de zâmbet pe faţa mea.

Trebuie să faci eforturi, dacă vrei să te arăţi politicos.

— Mulţumim încă o dată pentru că ne permiţi să-ţi folosim terenul. O să pornim spre pădure, se grăbi să zică Alcide.

Întunericul se lăsa cu repeziciune şi deja îi vedeam pe ceilalţi vârcolaci îndepărtându-se spre adăpostul copacilor. Una dintre femei îşi azvârli capul pe spate şi scoase un urlet. Ochii lui Basim deja se rotunjiseră şi deveniseră mai aurii.

— Vă doresc o noapte plăcută, le-am zis, după care am făcut un pas înapoi şi am zăvorât uşa cu plasă contra ţânţarilor.

Cei trei vârcolaci începură să coboare treptele din faţa casei. Vocea lui Alcide se auzi atunci până la mine. El tocmai spunea: „Doar ţi-am *spus* că e telepată", adresându-i-se lui Annabelle, în timp ce mergeau pe alee în direcţia pădurii, urmaţi de Ham. Deodată, Jannalynn o rupse la fugă spre liziera pădurii, atât de nerăbdătoare era să se transforme. Numai că Basim fu cel care aruncă o privire înapoi, spre mine, în timp ce închideam uşa din lemn. Era genul acela de privire pe care ţi-o aruncă animalele din grădina zoologică.

Şi apoi, se aşternu un întuneric deplin.

Vârcolacii mă cam dezamăgiră oarecum. Nu făcură chiar atât de mult zgomot pe cât crezusem. Am rămas în casă, fireşte, încuiată peste tot şi cu draperiile trase, ceea ce nu-mi stătea în obicei. La urma urmei, locuiam în mijlocul pădurii. M-am uitat puţin la televizor şi am citit un pic. Ceva mai târziu, în timp ce mă spălam pe dinţi, am auzit un urlet. Părea că vine de la mare depărtare, probabil de pe la marginea răsăriteană a proprietăţii mele.

În dimineaţa următoare, devreme, chiar când se crăpa de ziuă, m-am trezit, fiindcă am auzit zgomot de motoare.

Vârcolacii plecau. Era cât pe ce să mă întorc pe partea cealaltă şi să adorm la loc, când mi-am dat seama că trebuia să cobor din pat şi să fac o vizită la baie. După ce am rezolvat problema, mi-am dat seama că eram acum ceva mai trează. Am lipăit de-a lungul coridorului până în sufragerie şi m-am zgâit printr-o mică deschizătură între draperii. Dintre copaci tocmai îşi făcea apariția Ham Bond, care arăta ceva mai mult decât mort de oboseală. Discuta cu Alcide. Camionetele lor erau singurele vehicule rămase. Annabelle apăru o clipă mai târziu.

În timp ce priveam cum cade lumina dimineții timpurii pe iarba înrourată, cei trei vârcolaci traversară lent peluza, îmbrăcați întocmai ca în seara trecută, dar ducându-şi încălțările în mâini. Arătau istoviți, dar fericiți. Hainele nu le erau însângerate, însă aveau stropi peste tot pe fețe şi pe brațe. Vânătoarea le fusese încununată de succes. Am avut o tresărire de *Bambi,* însă mi-am reprimat-o. Era un pic altceva decât să te duci la o întâlnire cu puşca la tine.

Câteva secunde mai târziu, răsări şi Basim din pădure. În lumina piezişă, părea o creatură a codrului, cu părul rebel plin de frânturi de frunze şi de rămurele. Exista ceva antic în acest Basim al Saud. Chiar trebuia să mă întreb cum de ajunsese el vârcolac-lup în Arabia cea lipsită de lupi. În timp ce-l urmăream cu privirea, Basim se îndepărtă de ceilalți trei şi urcă pe veranda mea din față. Ciocăni, încet, dar ferm.

Am numărat până la zece, apoi am deschis uşa. M-am străduit să nu mă holbez la petele de sânge. Puteai să-ți dai seama să se spălase pe față în apa râului, însă uitase de gât.

— Domnişoară Stackhouse, bună dimineața, rosti Basim, curtenitor. Alcide mi-a spus că trebuie să vă informez că şi alte creaturi v-au traversat proprietatea.

Mi-am simțit ridurile de pe frunte în timp ce mă încruntam.

— De ce gen, Basim?

— Cel puțin una dintre ele era zână, zise el. Probabil că au fost mai multe zâne, dar una, mai mult ca sigur.

Era ceva incredibil, din vreo şase motive.

— Dârele... sau urmele... sunt proaspete? Sau vechi de câteva săptămâni?

— Foarte proaspete, zise el. Şi mai există şi un puternic

miros de vampir. O combinație foarte nefericită.

— Sunt veşti neplăcute, dar pe care trebuia să le aflu. Mulțumesc pentru că mi le-ai adus.

— Şi mai e şi un cadavru.

M-am holbat la el, silindu-mi fața să-şi păstreze imobilitatea. Am destul antrenament în a nu arăta ceea ce gândesc; oricare telepat trebuie să fie bun la aşa ceva.

— Cât de vechi e cadavrul? am întrebat, când am fost sigură că sunt stăpână pe vocea mea.

— De aproximativ un an şi jumătate, poate ceva mai puțin.

Basim nu făcea prea mare caz din descoperirea unui cadavru. Doar îmi dădea de ştire că era acolo.

— E destul de departe, în spate, îngropat foarte adânc.

N-am zis nimic. Aoleo, Doamne, trebuie să fie Debbie Pelt. De când îşi recăpătase Eric amintirile referitoare la acea noapte, un singur lucru nu-l întrebasem vreodată: unde-i îngropase cadavrul după ce-o ucisese.

Ochii întunecați ai lui Basim mă examinau cu mare atenție.

— Alcide vrea să-l sunați, dacă aveți nevoie de ajutor, sau de sfaturi, rosti el în cele din urmă.

— Transmite-i lui Alcide că-i sunt recunoscătoare pentru ofertă. Şi mulțumesc încă o dată pentru că mi-ai spus.

Înclină din cap şi, într-o clipă, era deja la jumătatea drumului spre camionetă, unde Annabelle îşi odihnea capul pe umărul lui Alcide.

Mi-am ridicat brațul să-i salut, în timp ce Alcide pornea motorul camionetei. Am încuiat bine uşa după plecarea lor.

Aveam o grămadă de lucruri la care să mă gândesc.

CAPITOLUL 2

M-am întors în bucătărie, pregătindu-mi cu nerăbdare cafeaua şi o felie din pâinea cu sos de mere pe care o lăsase la bar Halleigh Bellefleur seara trecută. Era o tânără drăguță şi mă bucuram cu adevărat de vestea că ea şi cu Andy aşteptau un copil. Auzisem că bunica lui Andy, bătrâna doamnă Caroline Bellefleur, nu-şi mai încăpea în piele de încântare, lucru de care nu mă îndoiam nici pentru o clipă. M-am străduit să mă gândesc la lucruri bune, cum ar fi la bebeluşul lui Halleigh, la sarcina Tarei şi la ultima noapte petrecută cu Eric, însă veştile tulburătoare aduse de Basim m-au frământat toată dimineața.

Dintre toate ideile care mi-au trecut prin minte, să sun la biroul şerifului Districtului Renard a fost cea care nu a avut nevoie aproape deloc de consum cerebral. În nici un caz n-aveam cum să le explic de ce eram îngrijorată. Vârcolacii ieşiseră la lumină şi nu era nimic ilegal în faptul că-i lăsasem să vâneze pe terenul meu. Dar nu mă puteam închipui explicându-i şerifului Dearborn că un vârcolac îmi spusese că o zână îmi traversase proprietatea.

Iată cum stă treaba. Din tot ceea ce ştiu până în clipa de față, toate zânele, cu excepția vărului meu Claude, fuseseră îngrădite față de lumea umană. Cel puțin, toate zânele din America. Niciodată nu mă întrebasem ce se întâmplase cu cele din alte țări, iar acum am închis ochii şi am tresărit în fața evidenței propriei mele stupidități. Străbunicul meu Niall închisese toate portalurile dintre lumea zânelor şi cea a noastră. Sau, cel puțin, asta-mi spusese că are de gând să facă. Iar eu presupusesem că dispăruseră toate, cu excepția lui Claude, care trăia printre oameni de când îl ştiam. Aşadar, cum se făcea că-mi bântuise o zână prin pădure?

Şi cui puteam să-i cer sfatul într-o astfel de situație? Nu

puteam să stau cu brațele încrucişate şi să nu fac nimic. Străbunicul meu se ocupase de detestabilul renegat semi-uman Dermot până în clipa în care închisese portalul. Trebuia acum să privesc în față posibilitatea ca Dermot, care era de-a dreptul nebun, să fi rămas în lumea umană. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să cred că apropierea unei zâne de casa mea nu putea să fie ceva bun. Şi aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre asta.

Puteam să-i încredințez secretul lui Eric, din moment ce era iubitul meu, sau lui Sam, care mi-era prieten, sau chiar lui Bill, fiindcă terenul lui avea un hotar comun cu al meu, motiv pentru care situația l-ar fi privit şi pe el. Sau puteam să discut cu Claude, să văd dacă putea să-mi ofere o cale de pătrundere în miezul situației. M-am aşezat la masă cu cafeaua şi cu felia de pâine cu sos de mere, prea tulburată ca să citesc ceva, sau să deschid aparatul de radio, ca să prind ştirile. Am terminat o cană de cafea şi am început-o pe cea de-a doua. Am făcut un duş, cu mişcări automate, mi-am aranjat patul şi mi-am rezolvat toate celelalte probleme matinale obişnuite.

În cele din urmă, m-am aşezat în fața computerului pe care-l adusesem acasă din apartamentul din New Orleans al verişoarei mele Hadley, verificându-mi e-mailul. Nu sunt prea activă în această privință. Cunosc destul de puține persoane care ar putea să-mi trimită vreun e-mail şi, pur şi simplu, nu căpătasem încă tabietul de a-mi vâri nasul zilnic în computer.

Aveam câteva mesaje. N-am recunoscut adresa expeditorului primului mesaj, aşa că mi-am deplasat mouse-ul, vrând să dau clic pe ea.

Un ciocănit în uşa din spate m-a făcut să țopăi ca o broscuță.

Mi-am împins scaunul înapoi. După o ezitare de o clipă, mi-am luat arma de vânătoare din dulapul aflat în camera de zi. Apoi m-am întors la uşa din spate şi m-am zgâit prin vizorul cel nou.

— Vorbeam de lup, am bombănit.

Ziua asta era, pur şi simplu, plină de surprize, şi încă nu era decât zece dimineața.

Am lăsat jos arma de vânătoare şi am deschis uşa.

— Claude, l-am întâmpinat. Intră. Vrei ceva de băut? Am coca-cola, cafea şi suc de portocale.

Am observat că lui Claude îi atârna pe umăr cureaua unei genți mari. După cât arăta de burduşită, părea să fie încărcată cu haine. Nu-mi aminteam să-l fi invitat la vreo petrecere în pijama.

Intră, părând grav şi oarecum nefericit. Claude mai fusese la mine acasă, dar nu prea des, aşa că a început să caute cu privirea bucătăria. Din întâmplare, bucătăria era nouă, fiindcă cea veche arsese, aşa că aveam acum aparatură sclipitoare şi totul arăta încă pus la punct şi normal.

— Sookie, nu mai pot să stau singur în casa noastră. N-ai putea să mă găzduieşti o vreme, verişoară?

M-am străduit să-mi culeg falca de pe podea până să observe el cât eram de şocată; în primul rând, deoarece Claude îmi mărturisea că are nevoie de ajutor; în al doilea, deoarece îmi făcea mie mărturisiri; şi, în cel de-al treilea, deoarece Claude ar fi vrut să stea în aceeaşi casă cu mine, când în mod normal mă considera ca aflându-mă pe aceeaşi treaptă cu un cărăbuş. Sunt om de rând şi femeie pe deasupra, aşa că am două argumente împotriva mea, din punctul de vedere al lui Claude. Plus, desigur, că mai era şi toată povestea cu Claudine, care murise apărându-mă.

— Claude, am zis, încercând ca vocea să nu-mi sune altfel decât înțelegătoare, stai jos. Ce nu-i în regulă?

Am furişat o privire spre arma de vânătoare, inexplicabil de bucuroasă că era la îndemână.

Claude nu-i aruncă decât o privire nepăsătoare. După o clipă, îşi lăsă jos geanta şi rămase pur şi simplu pe loc, ca şi cum nu-şi putea da seama ce ar trebui să facă mai departe.

Mi se părea ceva supranatural, să stau în bucătăria mea, singură cu vărul meu zână. Deşi, după toate aparențele, alesese să-şi continue viața printre oameni, nici pe departe nu simțea cine ştie ce căldură față de ei. Claude, oricât de frumos ar fi fost el din punct de vedere fizic, era indiscutabil un nemernic, din câte constatasem. În schimb, îşi modificase chirurgical urechile, astfel încât să arate uman şi să nu fie nevoit să-şi cheltuiască energia perpetuându-şi aparența

umană. Şi, tot din câte ştiam, legăturile sexuale ale lui Claude fuseseră întotdeauna cu masculi umani.

— Încă locuieşti în casa pe care ai împărțit-o cu surorile tale?

Era un ranch prozaic, cu trei dormitoare, din Monroe.

— Da.

OK. Am pornit în căutarea unei mici extinderi a subiectului.

— Barurile tale nu te țin ocupat?

Faptul că deținea şi ținea în funcțiune două cluburi de striptease – Hooligans şi un nou local pe care tocmai îl preluase – şi participa la spectacolele de la Hooligans cel puțin o dată pe săptămână mă făcea să-mi închipui că ar fi atât ocupat, cât şi prosper. Din moment ce era atrăgător până la infinit, scotea o grămadă de bani din bacşişuri, iar angajamentele lui ocazionale ca model îi săltau veniturile. Claude era în stare s-o facă până şi pe cea mai statornică bunicuță să saliveze. Aflându-se în aceeaşi încăpere cu cineva atât de splendid, oricare femeie avea parte de un moment înălțător… dar până când deschidea el gura. În plus, acum nu mai trebuia să împartă veniturile clubului cu sora lui.

— Sunt ocupat. Şi nu duc lipsă de bani. Dar, fără să am pe cineva din neamul meu alături… mă simt de parc-aş flămânzi.

— Vorbeşti *serios?* l-am întrebat fără să mă gândesc, după care mi-a venit să-mi trag singură un şut.

Dar eventualitatea că ar avea nevoie de mine Claude (sau oricine altcineva, fiindcă veni vorba) mi se părea atât de improbabilă. Cererea lui de a locui cu mine era întru totul neaşteptată şi nedorită.

Totuşi, Buni a mea mă mustră mental. Aveam în față un membru al familiei mele, unul dintre puținii încă în viață şi/sau accesibili mie. Relația mea cu străbunicul Niall se sfârşise după retragerea lui în țara zânelor şi după ce trăsese uşa în urma lui. Deşi Jason şi cu mine ne mai reparaserăm relația, fratele meu îşi avea, în mare măsură, propria viață. Mama, tatăl şi bunica mea muriseră, mătuşa mea Linda şi verişoară mea Hadley muriseră, iar pe băiețelul lui Hadley îl vedeam rareori.

Devenisem al naibii de deprimată în decurs de numai un minut.

— Şi eu am suficient sânge de zână în mine, cât să-ți fiu de vreun ajutor?

Era singurul lucru care mi-a trecut prin minte să-l spun.

— Da, răspunse el, cu toată simplitatea. Deja mă simt mai bine.

Aveam impresia că aud un ciudat ecou al conversației mele cu Bill. Claude zâmbi uşor. Dacă arăta incredibil chiar şi când era nefericit, atunci când zâmbea, Claude arăta de-a dreptul divin.

— De când te-ai aflat în compania zânelor, picul tău de esență de zână s-a accentuat. Apropo, am o scrisoare pentru tine.

— De la cine?

— De la Niall.

— Cum e posibil? Am înțeles că lumea zânelor e acum ferecată.

— Are el metodele lui, îmi răspunse Claude, evaziv. Acum e singurul prinț, şi e foarte puternic.

Are el metodele lui.

— Hm, am mormăit. OK, hai s-o vedem.

Claude scoase un plic din geanta lui cu lucruri pentru noapte. Avea acea nuanță de galben-închis a pielii de bivol şi era sigilat cu o picătură de ceară albastră. În ceară era imprimată o pasăre cu aripile larg întinse în zbor.

— Aşadar, au şi zânele o cutie poştală a lor, am zis. Şi poți să trimiți şi să primeşti scrisori?

— Scrisoarea asta, în orice caz.

Zânele se pricepeau foarte bine să ocolească răspunsurile. Am pufnit, exasperată.

Luând un cuțit, l-am strecurat pe sub sigiliu. Hârtia pe care am extras-o din plic avea o textură extrem de curioasă.

Dragă strănepoată, începea. *Sunt unele lucruri pe care n-am avut timp să fi le spun şi multe pe care n-am reuşit să le fac pentru tine, înainte de prăbuşirea planurilor mele pe timpul războiului.*

OK.

Scrisoarea aceasta este scrisă pe pielea uneia dintre zânele apelor care ți-au înecat părinții.

— Bleah! am strigat, scăpând scrisoarea pe masa bucătăriei.

Claude ajunse lângă mine ca fulgerul.

— Ce-ai pățit? mă întrebă, rotindu-şi privirea prin bucătărie de parcă s-ar fi aşteptat să zărească țâşnind un trol de undeva.

— Asta-i piele! Piele!

— Şi pe ce altceva ai fi vrut să scrie Niall? Părea total descumpănit.

— Uhhh!

Până şi pentru urechile mele, vocea îmi suna cam prea a fetişcană. Dar, pe bune... piele?

— E curată, insistă Claude, evident sperând că asta îmi va rezolva problema. A fost prelucrată.

Am scrâşnit din dinți şi am întins mâna după scrisoarea străbunicului meu. Am inspirat adânc, vrând să mă liniştesc. De fapt... materialul aproape că nici nu mirosea. Înăbuşindu-mi dorința de a-mi pune în mâini mănuşile de bucătărie, m-am forțat să mă concentrez asupra lecturii.

Înainte de a părăsi lumea voastră, m-am îngrijit ca unul dintre agenții mei umani să discute cu câteva persoane care te pot ajuta să scapi de cercetările guvernului uman. Când am vândut compania farmaceutică deținută de noi, am întrebuințat o mare parte a profitului meu pentru asigurarea libertății tale.

Am clipit, fiindcă ochii începuseră să-mi lăcrimeze un pic. N-o fi fost el un străbunic ca la carte, dar, ce naiba, făcuse ceva formidabil pentru mine.

— A mituit vreo câțiva funcționari guvernamentali, ca să-i retragă pe cei de la FBI? Asta a făcut?

— Habar n-am, zise Claude, ridicând din umeri. Mi-a scris şi mie, anunțându-mă că am trei sute de mii de dolari în plus în contul bancar. De asemeni, Claudine nu şi-a făcut nici un testament, din moment ce nu...

... se aştepta să moară. Se aştepta să crească un copil, împreună cu iubitul ei, din neamul zânelor, pe care nu l-am cunoscut niciodată. Claude se scutură şi reluă, cu o voce

spartă:

— Niall a furnizat un cadavru uman şi un testament, ca să nu fim nevoiți să aşteptăm ani de zile până să-i dovedim moartea. Ea mi-a lăsat aproape totul. I-a spus asta tatălui nostru, lui Dillon, când i s-a arătat în cadrul ritualului ei mortuar.

Zânele își anunțau rudele când mureau, după ce treceau în forma lor spirituală. M-am mirat de ce i s-o fi arătat Claudine lui Dillon şi nu fratelui ei, aşa că i-am pus întrebarea asta lui Claude, formulând-o cu cât mai mult tact posibil.

— Următorul în ordinea ascendentă a vârstei primeşte viziunea, îmi răspunse Claude, rigid. Sora noastră, Claudette, mi s-a arătat mie, fiindcă eram mai mare decât ea cu un minut. Claudine şi-a săvârşit ritualul mortuar în fața tatălui nostru, fiindcă era mai mare ca vârstă decât mine.

— Aşa că i-a comunicat tatălui tău dorința ca tu să primeşti partea ei din cluburi?

Mare noroc avea Claude că sora lui, Claudine, îi comunicase altcuiva dorințele ei. Totuşi, m-am întrebat ce se întâmpla dacă zâna cea mai vârstnică din neam era cea care murea. Nedumerirea asta o să mi-o păstrez pentru mai târziu.

— Da. Partea ei din casă. Maşina ei. Cu toate că aveam deja una.

Dintr-un anume motiv, Claude părea conştient de sine. Şi vinovat. Oare de ce Dumnezeu s-ar arăta el vinovat?

— Cum de poți să mergi cu ea? l-am întrebat, derutată. Din moment ce zânele sunt într-o asemenea relație cu fierul?

— Port mănuşi invizibile peste pielea expusă, îmi explică el. Mi le pun după fiecare duş. Şi am acumulat ceva mai multă toleranță odată cu fiecare deceniu trăit în lumea umană.

M-am întors la scrisoare. *E posibil să mai am ceva de făcut pentru tine. Îți voi da de ştire. Claudine ți-a lăsat un dar.*

— O, Claudine mi-a lăsat şi mie ceva? Ce? Mi-am ridicat privirea spre Claude, care nu mi s-a părut tocmai încântat. Cred că nu ştiuse precis ce anume conținea scrisoarea. Dacă Niall nu dezvăluise conținutul testamentului lui Claudine, era posibil ca nici Claude să nu-l cunoască. Zânele nu mint, dar nici nu spun întotdeauna adevărul.

— Ți-a lăsat bani în contul ei din bancă, îmi zise, resemnat. Acolo sunt salariile ei de la magazinul universal şi partea de venituri din cluburi.

— Au… a fost atât de drăguț din partea ei! Am clipit de vreo două ori. Încercam să nu mă prea ating de contul meu de economii, iar contul curent nu se simțea prea bine, fiindcă lipsisem mult de la serviciu în ultima vreme. În plus, bacşişurile mele avuseseră de suferit din cauză că fusesem atât de deprimată. Chelnerițele zâmbitoare câştigă mai mult decât cele triste.

Era clar că nu mi-ar fi prins rău câteva sute de dolari. Poate aş fi reuşit să-mi cumpăr ceva haine noi, iar pentru baia de pe hol, chiar aveam nevoie de un vas nou de toaletă.

— Şi cum se face un astfel de transfer?

— O să primeşti un cec de la domnul Cataliades. El administrează averea.

Domnul Cataliades – dacă avea şi un prenume, eu nu-l auzisem niciodată – era avocat şi, de asemenea (în cea mai mare parte) un demon. Se ocupa de afacerile juridice umane ale multor ființe supranaturale din Louisiana. M-am simțit – într-un mod subtil – mai bine atunci când Claude i-a pronunțat numele, fiindcă ştiam că domnul Cataliades nu avea nimic de împărțit cu mine.

Ei bine, trebuia să iau o hotărâre cu privire la propunerea lui Claude de a deveni colocatari.

— Dă-mi voie să dau un telefon, i-am zis, arătându-i apoi cafetiera. Dacă-ți mai trebuie, pot să mai fac. Ți-e foame?

Claude clătină din cap.

— Atunci, după ce o sun pe Amelia, noi doi o să trebuiască să stăm un pic la taifas.

M-am dus să vorbesc de la telefonul din dormitorul meu. Amelia obişnuia să se trezească mai devreme ca mine, fiindcă serviciul meu mă obliga să stau până seara târziu. Îmi răspunse la telefonul mobil la al doilea sunet de apel.

— Sookie, zise, iar vocea nu-i sună atât de posomorâtă pe cât mă aşteptasem. Care-i treaba?

Nu-mi venea în minte vreun mod mai potrivit de introducere pentru întrebarea mea.

— Vărul meu ar vrea să stea aici o vreme, i-am zis. Ar putea să folosească dormitorul de vizavi de mine, dar, dacă stă sus, am avea fiecare ceva mai multă intimitate. Dacă te întorci curând, normal c-o să-şi mute calabalâcul în dormitorul de jos. Oricum, nu vreau să te întorci şi să te trezeşti că doarme cineva în patul tău.

Urmă o tăcere îndelungată. M-am încordat în aşteptarea răspunsului.

— Sookie, zise ea, te iubesc. Ştii asta. Şi mi-a făcut mare plăcere să locuiesc cu tine. A fost o mană cerească să am unde să mă duc după povestea aia cu Bob. Dar, în clipa de față, sunt blocată pentru o vreme în New Orleans. Sunt, pur şi simplu... În mijlocul a multe chestii.

Mă aşteptasem la aşa ceva, dar tot a fost un moment greu. Nu mă aşteptam cu adevărat ca ea să se întoarcă. Speram că se va vindeca mai repede în New Orleans... şi adevărul era că nu pomenise despre Tray. Părea că era vorba şi despre altceva, în afara mâhnirii.

— Eşti bine?

— Sunt, zise ea. Şi am mai făcut ceva pregătire cu Octavia.

Octavia, mentorul ei într-ale vrăjitoriei, se întorsese în New Orleans împreună cu iubirea ei de mult pierdută.

— În plus, în sfârşit am fost... judecată. A trebuit să primesc o pedeapsă pentru – ştii tu – chestia cu Bob.

„Chestia cu Bob" era modul în care se referea Amelia la transformarea accidentală a iubitului ei într-un motan. Octavia îl prefăcuse la loc pe Bob în forma lui umană, însă fireşte că Bob nu fusese prea mulțumit de Amelia, şi nici Octavia. Deşi Amelia se pregătea în meşteşugul ei, era clar că magia transformațională era mai presus de puterile ei.

— Aşadar, n-or să te biciuiască, sau mai ştiu eu ce, nu? am întrebat-o, încercând ca vocea să-mi sune glumeață. La urma urmei, nu mi se pare c-ar fi murit.

Doar şi-a pierdut o felie zdravănă din viață şi a ratat cu totul uraganul Katrina, inclusiv faptul că n-a fost în măsură să-şi informeze familia că scăpase cu viață.

— Unii dintre ei m-ar fi biciuit, dac-ar fi putut. Dar nu aşa ne rezolvăm problemele noi, vrăjitoarele. Amelia încercă să

râdă, dar nu izbuti să fie convingătoare. Ca pedeapsă, trebuie să fac, ştii, serviciu în folosul comunității.

— Cum ar fi să strângi gunoiul, sau să dădăceşti copii?

— Păi... să amestec poțiuni şi să pregătesc pungi cu ingrediente obişnuite, ca să fie la îndemână. Să fac ore suplimentare în magazinul de magie şi să ucid pui de găină pentru ritualuri, din când în când. Să fac o grămadă de muncă de teren. Fără plată.

— *Asta* e naşpa, am zis, fiindcă banii reprezintă aproape întotdeauna un subiect delicat pentru mine.

Amelia crescuse în bogăție, dar eu, nu. Dacă mă privează cineva de venituri, mă oftic. Pentru o clipă efemeră, m-am întrebat oare cât o cuprinde contul bancar al lui Claudine şi am binecuvântat-o pentru faptul că se gândise la mine.

— Mda, păi... Katrina a distrus adunările vrăjitoarelor din New Orleans. I-am pierdut pe unii dintre membri, care n-or să se mai întoarcă niciodată, aşa că nu mai avem parte de contribuțiile lor, iar eu nu-mi folosesc niciodată banii de la tata pentru adunarea vrăjitoarelor.

— Aşadar, una peste alta? am întrebat.

— Tre' să rămân pe-aici. Nu ştiu nici măcar dac-o să mai ajung vreodată în Bon Temps. Şi îmi pare tare rău pentru asta, fiindcă mie chiar mi-a plăcut să stau cu tine.

— La fel şi mie.

Am inspirat adânc, străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune ca a unui copil oropsit.

— Dar cu lucrurile tale cum rămâne? Nu că ar fi prea multe aici, dar oricum.

— Deocamdată le las acolo. Am aici tot ce-mi trebuie, iar restul îți aparțin, poți să faci cu ele ce crezi de cuviință, până pot eu să aranjez cum să le iau.

Am mai stat puțin de vorbă, însă spuseserăm deja tot ceea ce era mai important. Am uitat s-o întreb dacă Octavia găsise cumva vreo cale prin care să dizolve legătura de sânge dintre Eric şi mine. Poate că nici nu eram prea interesată de răspuns. Am închis, simțindu-mă în acelaşi timp întristată, dar şi bucuroasă: bucuroasă pentru Amelia, fiindcă îşi achita prin muncă datoria față de adunarea vrăjitoarelor şi fiindcă era mai

fericită față de cum fusese în Bon Temps după moartea lui Tray, şi întristată deoarece înțelegeam că ea nu se aştepta să se mai întoarcă. După un moment de tăcut rămas-bun la adresa ei, m-am dus în bucătărie să-l anunț pe Claude că etajul îi aparținea în întregime.

După ce i-am absorbit zâmbetul recunoscător, am trecut la un alt subiect. Nu ştiam cum să abordez întrebarea, aşa că, pur şi simplu, i-am adresat-o direct.

— Ai fost cumva prin pădurea din spatele casei?

Chipul îi deveni complet impenetrabil.

— De ce-aş fi făcut una ca asta? se interesă.

— Nu te-am întrebat ce motive ai fi avut. Te-am întrebat doar dacă ai fost acolo.

Ştiu să recunosc eschivările atunci când îmi apar în față.

— Nu, răspunse el.

— Asta-i o veste proastă.

— De ce?

— Fiindcă vârcolacii mi-au spus că a fost o zână pe-acolo foarte de curând, l-am informat, fixându-l cu privirea. Şi, dacă n-ai fost tu, atunci cine-ar fi putut să fie?

— N-au mai rămas prea multe zâne, zise Claude.

Încă o dată, eschivare.

— Dacă mai sunt şi alte zâne care n-au ajuns să treacă dincolo până să se fi închis portalul, ai putea să-ți petreci vremea cu ele, i-am zis. N-ai avea nevoie să stai cu mine, cu firicelul meu de sânge de zână. Şi totuşi, asta faci. Iar pe undeva, prin pădurea mea, mai există o zână.

I-am examinat expresia feței.

— Nu văd să fii prea entuziasmat de perspectiva să-i dai de urmă zânei, oricine ar fi. Care-i şpilul? De ce nu dai buzna într-acolo, să găseşti zâna, să stabileşti vreo legătură şi să fii fericit?

Claude îşi lăsă privirea în jos.

— Ultimul portal care trebuia închis e tocmai în pădurea ta, zise. Şi poate că n-a fost închis complet. Şi ştiu că Dermot, străunchiul tău, era afară. În cazul în care Dermot o fi zâna pe care au simțit-o vârcolacii, n-o să se bucure deloc să mă vadă.

Mi s-a părut că ar mai fi avut şi altceva de zis, dar s-a oprit

exact în acest punct.

Veşti proaste erau din belşug, plus încă o porție babană de ocolire a subiectului. Încă aveam îndoieli cu privire la ceea ce urmărea, însă Claude îmi era rudă, iar pentru mine, rudele rămase erau prețios de puține.

— Foarte bine, am zis, deschizând un sertar din bucătărie în care strângeam tot felul de flecuştețe. Uite o cheie. O să vedem cum iese şi treaba asta. Apropo, trebuie să mă duc la serviciu în după-amiaza asta. Şi trebuie să avem o discuție. Ştii că am un iubit, da?

Deja mă simțeam puțin cam stânjenită.

— Cu cine te vezi? se interesă Claude, cu un soi de curiozitate profesională.

— A, păi... cu Eric Northman.

Claude scoase un şuierat. Părea în acelaşi timp admirativ, dar şi prudent.

— Eric îşi petrece nopțile pe-aici? Trebuie să ştiu dacă n-o să sară cumva pe mine.

Înfățişarea lui Claude dădea de înțeles că o astfel de eventualitate n-ar fi fost chiar atât de dezagreabilă. Însă problema esențială era aceea că zânele sunt de-a dreptul amețitoare pentru vampiri, cam aşa cum e menta-mâței pentru mâțe. Eric ar fi avut mari greutăți să se abțină de la muşcat, în cazul în care l-ar fi avut pe Claude prin apropiere.

— Asta probabil că s-ar sfârşi rău pentru tine, i-am zis. Dar eu cred că, dac-o s-avem un pic de grijă, ne-am putea descurca şi cu asta.

Eric rareori îşi petrecea nopțile la mine acasă, fiindcă voia să fie înapoi în Shreveport înainte de apariția zorilor. Avea atât de muncă în fiecare noapte, încât descoperise că pentru el era mai bine să se trezească în Shreveport. Eu am într-adevăr o ascunzătoare în care un vampir poate să stea într-o relativă siguranță, însă nu este tocmai ceva luxos, nu ca la el acasă.

Un pic mai multe griji îmi provoca posibilitatea ca vărul meu Claude să aducă bărbați străini în casa mea. Nu-mi doream să întâlnesc o persoană necunoscută în timp ce mă duceam spre bucătărie în pijama. Amelia avusese vreo doi musafiri nocturni, însă erau personaje pe care le cunoşteam.

Am tras aer adânc în piept, sperând că ceea ce aveam să spun nu va suna homofob.

— Claude, nu că n-aş vrea să te simţi bine, am zis, sperând în sinea mea că toată conversaţia asta s-ar putea opri aici.

Am admirat la Claude faptul că acceptase fără să se înroşească ideea că aveam şi eu o viaţă sexuală şi nu puteam decât să-mi doresc să fi avut şi eu o astfel de nonşalanţă.

— Dacă vreau să fac sex cu cineva necunoscut de tine, îl duc la mine acasă, în Monroe, îmi zise Claude, cu un mic zâmbet obraznic.

Putea să fie receptiv, când voia, am constatat.

— Sau te anunţ în timp util, continuă el. Bine aşa?

— Sigur, am zis, surprinsă de cât de rapid cedase.

Numai că spusese exact ceea ce trebuia. M-am mai relaxat puţin în timp ce-i arătam unde se găseau chestiile de importanţă strategică pentru bucătărie, i-am vândut câteva ponturi în legătură cu spălătorul şi cu uscătorul, după care l-am informat că baia de pe hol era în întregime a lui.

Pe urmă, l-am condus la etaj. Amelia se străduise din greu să facă să arate drăguţ unul dintre micile dormitoare, iar pe celălalt îl decorase ca pe o cameră de zi. Îşi luase cu ea laptopul, dar televizorul rămăsese acolo. Am verificat, vrând să fiu sigură, dacă patul avea aşternuturi curate, iar şifonierul fusese eliberat de cea mai mare parte dintre ţoalele Ameliei. I-am arătat uşa spre podul mansardat, pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie să depoziteze ceva. Claude o deschise şi făcu un pas înăuntru. Îşi roti privirea prin spaţiul acela întunecos, înghesuit. Generaţii de Stackhouse depozitaseră acolo lucruri de care credeau că ar putea să aibă nevoie într-o bună zi şi eram nevoită să recunosc că era cam talmeş-balmeş şi debandadă.

— Ar trebui să le iei la mână, zise el. Ştii măcar ce ai aici?

— Mofturi de familie, i-am răspuns, privindu-le oarecum exasperată.

Pur şi simplu, niciodată nu avusesem inima să mă înfig în ele de când murise Buni.

— Te ajut eu, declară Claude. Asta ca plată pentru cazare.

Am deschis gura să-i atrag atenţia că Amelia îmi plătise cu

bani-gheață, dar pe urmă m-am gândit, din nou, că mi-era rudă.
— Ar fi grozav, am zis. Cu toate că nu ştiu dacă am chef de asta, deocamdată.
Încheieturile mă dureau încă de dimineață, deşi erau categoric mai bine decât altădată.
— Şi mai există şi alte treburi prin şi pe lângă casă mai presus de puterile mele, dacă nu te-ar deranja să-mi dai o mână de ajutor.
Făcu o plecăciune.
— Aş fi încântat, zise.
Era o cu totul altă latură a lui Claude față de cea pe care ajunsesem s-o cunosc şi s-o dispreţuiesc.
Mâhnirea şi singurătatea păreau să fi deşteptat ceva în frumoasa zână de sex masculin; părea să fi ajuns să conştientizeze faptul că trebuia să arate un pic de bunăvoință față de ceilalți, dacă voia să primească la rândul lui bunăvoință. Claude părea să fi înțeles că avea nevoie de ceilalți, mai ales acum, că surorile lui nu mai erau.
Deja mă împăcasem ceva mai bine cu aranjamentele noastre până să plec la serviciu. L-am auzit o vreme pe Claude foindu-se pe sus, după care a coborât cu un braț de produse pentru îngrijirea părului, pe care şi le-a aranjat în baie. Îi pusesem deja prosoape curate. Părea mulțumit de camera de baie, una cât se poate de bătrânească. Însă Claude trăise şi în vremea de dinaintea introducerii canalizării interioare, aşa că poate o privea dintr-o altă perspectivă. Sincer vorbind, faptul că auzeam pe altcineva umblând prin casă destindea ceva, în adâncul meu, o tensiune de existența căreia nici măcar nu fusesem conştientă.
— Bună, Sam, am zis.
Era în spatele tejghelei barului când am ieşit eu din camera din spate, unde-mi lăsasem poşeta şi-mi pusesem un şorț. Barul Merlotte's nu era prea aglomerat. Holly, ca întotdeauna, stătea de vorbă cu Hoyt al ei, care trândăvea luându-şi cina. Alături de tricoul ei cu emblema Merlotte's, Holly purta pantaloni scurți din stofă ecosez, cu roz şi verde, în locul regulamentarilor pantaloni negri.

— Îți stă bine, Holly, i-am zis, iar ea îmi răspunse cu un zâmbet sclipitor.

Şi, în timp ce Hoyt se lumina de fericire, Holly îşi ridică mâna, arătându-mi un inel nou-nouț.

Am scos un țipăt strident şi m-am repezit s-o îmbrățişez.

— O, ce grozav! am zis. Holly, cât e de drăguț! Ei, ați stabilit deja data?

— O să fie prin toamnă, probabil, mă informă Holly. Hoyt are program prelungit de muncă primăvara şi vara. Asta-i perioada lui cea mai aglomerată, aşa că ne-am gândit să fie, poate, prin octombrie, sau prin noiembrie.

— Sookie, interveni Hoyt, coborându-şi vocea şi luând o înfățişare solemnă. Acum, că eu şi cu Jason ne-am rezolvat neînțelegerile, o să-l rog să-mi fie cavaler de onoare.

Am aruncat foarte repede o privire spre Holly, care nu se numărase niciodată printre cele mai înfocate admiratoare ale lui Jason. Zâmbea încă şi, dacă eu puteam să-i simt rezervele, Hoyt nu observa nimic.

— O să fie înnebunit, i-am zis.

A trebuit să-i dau zor şi să fac o tură pe la mesele mele, însă zâmbeam în timp ce-mi rezolvam treburile. Mă întrebam dacă-şi vor ține ceremonia după lăsarea întunericului. Atunci, ar fi putut să vină şi Eric cu mine. Ar fi fost grozav! Asta m-ar fi transformat din „biata Sookie, care nici măcar logodită n-a fost vreodată" în „Sookie, care l-a adus pe tipul trăsnet la nuntă". Pe urmă, m-am gândit la un plan de urgență. Dacă nunta ar fi una de zi, puteam să-l iau cu mine pe *Claude!* Arăta exact ca un model pentru copertele romanelor de dragoste. Chiar *fusese* model pentru copertele romanelor de dragoste. (Ați citit vreodată *Doamna şi băiatul de la grajd,* sau *Indecenta căsătorie a Lordului Darlington?* Iu-hu!)

Din nefericire, eram conştientă de faptul că mă gândeam la nunta lor în termenii stricți ai propriilor mele sentimente… dar nimic nu te face să te simți mai jalnic decât să fii o fată bătrână la o nuntă. Îmi dau seama că e o prostie să te simți ca şi cum ai fi pusă pe tarabă la douăzeci şi şapte de ani. Dar cam pierdusem perioada propice şi eram din ce în ce mai conştientă de acest fapt. Atât de multe dintre prietenele mele

din liceu se căsătoriseră (unele chiar de mai multe ori), iar unele erau însărcinate: cum era cazul cu Tara, care tocmai intra pe uşă, purtând un tricou supradimensionat.

I-am făcut un semn cu mâna, dându-i de înțeles c-o să vin să stau de vorbă cu ea când o să pot, după care i-am dus un ceai cu gheață doctoriței Linda Tonnesen şi o bere Michelob[7] lui Jesse Wayne Cummins.

— Care-i treaba, Tara? am întrebat-o, aplecându-mă s-o îmbrățişez pe după gât.

Se trântise între timp la o masă.

— Am nevoie de o Diet coke decofeinizată, îmi zise ea. Şi de un cheeseburger. Cu un morman de murături prăjite, adăugă, cu o înfățişare feroce.

— Sigur, i-am răspuns. Ți-aduc coca şi dau imediat comanda.

Când m-am întors, golise deja paharul.

— O să-mi pară rău peste cinci minute, fiindcă o să trebuiască să mă duc la toaletă, zise ea. Toată ziua fac pipi şi mănânc, nimic altceva.

Tara avea cearcăne mari sub ochi, iar tenul ei nu era cel mai grozav cu putință. Unde să fi fost acea strălucire a femeii gravide despre care auzisem atâtea?

— Cât mai ai?

— Trei luni, o săptămână şi trei zile.

— Doctorul Dinwiddie ți-a făcut o programare precisă!

— Lui JB pur şi simplu nu-i vine să *creadă* cât e mare mă fac, mărturisi Tara, dându-şi ochii peste cap.

— Aşa a zis? Cu cuvintele astea?

— Mda. Da. Exact aşa.

— Of, Doamne. Băiatul ăsta are nevoie de o lecție, două, de exprimare.

Tara se măritase cu JB ştiind că punctul lui forte nu era nicidecum creierul, iar acum culegea roadele, însă eu îmi doream *atât* de mult ca ei să fie fericiți! Nu puteam să-i arunc doar un: „Cum îți aşterni, aşa dormi."

---

7 Unul dintre primele sortimente de bere pasteurizată introduse în S.U.A., din anul 1896, comercializat numai la butoi.

— Te iubeşte, i-am zis, încercând să adopt un ton liniştitor. E doar…

— JB, completă ea, ridicând din umeri şi izbutind să-şi compună un zâmbet.

Atunci, Antoine mă strigă, spunându-mi că era gata comanda, iar expresia de lăcomie de pe fața Tarei mă informă că era mai interesată de mâncare, decât de lipsa de tact a soțului ei. Se întoarse la Tara's Togs[8] ca o femeie mai fericită şi mai împlinită.

De îndată ce s-a întunecat, l-am sunat de pe telefonul meu mobil pe Eric, în timp ce eram la toaletă. Detestam să trag chiulul de la programul lui Sam ca să-mi sun iubitul, dar aveam nevoie de sprijin. Acum, că aveam numărul lui de mobil, nu mai eram nevoită să sun la Fangtasia, ceea ce era atât bine, cât şi rău. Nu ştiam niciodată cine avea să-mi răspundă la telefon şi nici nu eram o favorită generală în rândul vampirilor lui Eric. Pe de altă parte, îmi lipseau convorbirile cu Pam, adjuncta lui Eric. Pam şi cu mine eram aproape prietene, pot să zic.

— Aici sunt, iubito, rosti Eric.

Îmi venea greu să nu mă las cuprinsă de fiori când îi auzeam vocea, însă atmosfera toaletei pentru femei din Merlotte's nu era cea mai potrivită pentru declanşarea poftelor carnale.

— Păi, şi eu sunt aici, asta-i clar. Ascultă, chiar am nevoie să vorbesc cu tine, i-am zis. S-au întâmplat unele lucruri.

— Eşti neliniştită.

— Da. Din motive întemeiate.

— Am o întâlnire peste o jumătate de oră cu Victor, îmi zise Eric. Ştii cât de încordată o să fie probabil.

— Ştiu. Şi-mi pare rău că te bat la cap cu problemele mele. Dar eşti băiatul meu şi un băiat bun trebuie să mai şi asculte.

— Băiatul tău, repetă el. Sună… ciudat. Nu semăn *deloc* a băiat.

— Of, Eric! am exclamat, exasperată. N-am chef să stau

---

8 Magazin exclusivist cu haine pentru femei, situat în mallul lui Bill şi condus de Tara.

aici, în toaletă, să-mi pierd vremea discutând despre terminologie! Care-i ultimul tău cuvânt? O să ai ceva timp liber mai târziu, sau nu?

Izbucni în râs.

— Da, pentru tine. Poți să conduci până aici? Ba nu, stai, o să ți-o trimit pe Pam. O să fie la tine acasă la ora unu, bine?

Poate că aveam să fiu nevoită să mă grăbesc, dacă trebuia să ajung până atunci, dar era ceva fezabil.

— OK. Şi avertizeaz-o pe Pam că... În fine, spune-i să nu se lase ispitită de nimic, ai auzit?

— A, sigur. O să-i transmit bucuros mesajul acesta anume, replică Eric, după care închise.

Nu se prea pricepea să spună „la revedere", ca majoritatea vampirilor.

Avea să fie o zi tare lungă.

CAPITOLUL 3

Spre norocul meu, toți clienții au spălat putina devreme, iar eu am putut să-mi desfăşor activitățile pentru închidere în timp record. Am strigat un „Noapte bună!" peste umăr şi am zbughit-o ca un iepure pe uşa din spate, spre automobilul meu. Când am parcat lângă casă, am observat că maşina lui Claude nu era acolo. Prin urmare, era probabil încă în Monroe, ceea ce simplifica situația. M-am grăbit să-mi schimb hainele şi să-mi împrospătez machiajul şi, exact în timp ce-mi dădeam cu ruj, Pam bătu la uşa din spate.

Pam arăta remarcabil de Pam astă-seară. Părul blond era perfect drept şi strălucitor, costumul bleu-pal parcă era o bijuterie originală, şi purta colanți cu tighel la spate, pe care mi-i arătă făcând o piruetă.

— Uau, am exclamat, aceasta fiind unica reacție posibilă. Arăți grozav.

Îmi făcea de ruşine fusta mea roşie şi bluza roşu cu alb.

— Da, acceptă ea, cu o considerabilă satisfacție. Arăt. A…

Deodată, înțepeni complet.

— Mi se pare mie, sau miroase a zână?

— Miroase, dar nu e niciuna aici în clipa asta, aşa că potoleşte-te. Vărul meu Claude a fost azi pe-aici. O să locuiască o vreme cu mine.

— Claude, nemernicul ăla frumos de-ți lasă gura apă?

Celebritatea lui Claude i-o lua înainte.

— Da, acel Claude.

— De ce? De ce să stea cu tine?

— Se simte singur, i-am explicat.

— Şi tu chiar crezi asta?

Sprâncenele decolorate ale lui Pam se arcuiră, neîncrezătoare.

— Păi… da, cred.

De ce ar fi vrut altfel Claude să stea la mine acasă, situație deloc convenabilă pentru serviciul lui? Era clar că nu i se aprinseseră călcâiele după mine, şi nici nu-mi ceruse bani cu împrumut.

— E vreo intrigă de-a zânelor la mijloc, îşi dădu cu părerea Pam. Iar tu eşti proastă dacă te laşi atrasă în ea.

Nimănui nu-i place să fie făcut prost. Pam sărise calul, dar, la urma urmei, „tact" nu era cel de-al doilea prenume al ei.

— Pam, termină, am exclamat.

Şi probabil că vocea îmi sunase tare impunător, din moment ce s-a holbat la mine cincisprezece secunde în cap.

— Te-am jignit, zise ea, dar nu că ar fi îndurerat-o prea tare gândul acesta.

— Mda, m-ai cam. Lui Claude îi lipsesc surorile lui. N-au mai rămas alte zâne cu care să țină legătura, de când a închis Niall portalul, sau uşa, sau ce mama naibii o fi închis. Eu sunt cea mai apropiată ca neam față de Claude... ceea ce sună destul de jalnic, dacă mă gândesc că n-am în mine decât o fărâmiță de zână.

— Hai să mergem, hotărî Pam. Eric ne aşteaptă.

Să schimbe subiectul atunci când nu mai avea nimic de spus reprezenta o altă caracteristică de-a lui Pam. M-am văzut nevoită să zâmbesc şi să clatin din cap.

— Cum a decurs întâlnirea cu Victor? m-am interesat.

— Ar fi o treabă bună dacă Victor ar avea parte de un accident nefericit.

— Chiar vorbeşti serios?

— Nu, chiar aş vrea să-l omoare cineva.

— Şi eu.

Privirile ni se întâlniră, iar ea îmi făcu un semn vioi de încuviințare. Eram la unison în privința lui Victor.

— Orice afirmație a lui îmi dă de bănuit, zise ea. Orice hotărâre a lui mi se pare dubioasă.

Cred că urmăreşte să-i ia poziția lui Eric. Nu mai vrea să fie emisarul regelui. Vrea să-şi taie propria halcă de teritoriu.

Mi l-am imaginat pe Victor, înveşmântat în blănuri, vâslind într-o canoe de-a lungul lui Red River, cu o fecioară indiană stând cu stoicism în spatele lui. Am izbucnit în ras. În timp ce

ne urcam în maşina lui Pam, ea mi-a aruncat o privire întunecată.

— Nu te înțeleg, zise ea. Chiar nu.

Am ieşit pe Hummingbird Road, apoi am cotit spre nord.

— De ce ar fi un şerif din Louisiana cu o treaptă mai sus decât emisarul lui Felipe, care deține un regat prosper? am întrebat-o cu toată seriozitatea, ca să-mi recâştig terenul pierdut.

— Mai bine domneşti în iad, decât să fii slugă în rai, declamă Pam.

Ştiam că era un citat dintr-un poet[9], dar habar n-aveam despre cine era vorba.

— Ce, Louisiana e iadul? *Las Vegas* e raiul?

Aproape puteam crede că vreun vampir cosmopolit ar considera Louisiana un loc prea puțin dezirabil ca reşedință permanentă, dar Las Vegas… un loc divin? N-aş prea crede.

— Ziceam şi eu aşa, replică Pam, ridicând din umeri. E vremea pentru Victor să iasă de sub papucul lui Felipe. Au fost împreună prea mult timp. Victor e ambițios.

— Asta aşa e. Şi care crezi că ar fi strategia lui Victor? Cum crezi că are de gând să-l înlăture pe Eric?

— O să încerce să-l discrediteze, zise Pam, fără cea mai mică ezitare.

Era clar că se tot gândise la asta.

— Dacă Victor ar reuşi, ar încerca să-l ucidă pe Eric… dar nu direct, în luptă deschisă.

— Îi e frică să se lupte cu Eric?

— Da, confirmă Pam, zâmbind. Cred că-i este. Ajunserăm la autostrada interstatală şi pornirăm spre vest, către Shreveport.

— Dacă l-ar provoca pe Eric, ar fi dreptul lui Eric să mă trimită întâi pe mine. Tare mult mi-ar plăcea să mă lupt cu Victor, adăugă, iar colții ei sclipiră scurt în lumina tabloului de bord.

— Victor are un secund? Nu şi-ar trimite şi el secundul?

---

9 Din poemul epic *Paradise Lost (Paradisul pierdut)* al poetului, istoricului şi eruditului englez John Milton (1608-1674).

Pam îşi lăsă capul într-o parte. Păru să se gândească la asta în timp ce depăşea o semiremorcă.

— Secundul lui e Bruno Brazell. Era cu Victor, în seara în care Eric s-a predat în fața Nevadei, zise ea. Barbă scurtă, cercel în ureche, ştii? Dacă Eric mi-ar da voie să lupt pentru el, Victor l-ar putea trimite pe Bruno. E impresionant, recunosc. Dar l-aş ucide în cel mult cinci minute. Poți să-ți pariezi toți banii pe asta.

Pam, care fusese o tânără domnişoară din clasa medie victoriană, cu o secretă tendință de nesupunere, fusese eliberată prin transformarea ei într-un vampir. Nu-l întrebasem niciodată pe Eric de ce-o alesese pe Pam ca să facă schimb de sânge cu ea, însă eram convinsă că o făcuse deoarece îi detectase ferocitatea interioară.

Pradă unui impuls de moment, am întrebat-o:

— Pam? Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi ales de tine dacă nu l-ai fi întâlnit pe Eric?

Urmă o tăcere îndelungă, sau cel puțin aşa mi se păru mie. Mă întrebam dacă se simțea supărată, sau nervoasă, pentru pierderea şansei de a fi avut un soț şi copii. Mă întrebam dacă nu cumva privea înapoi cu jind la relația sexuală cu creatorul ei, Eric, relație care (ca majoritatea celor dintre doi vampiri) nu dăinuise mult timp, dar sigur fusese foarte intensă.

În cele din urmă, tocmai când mă pregăteam să-mi cer scuze pentru întrebare, Pam zise:

— Cred că am fost născută pentru asta. Slaba lumină venită dinspre bordul maşinii îi punea în evidență trăsăturile perfect simetrice ale feței.

— Aş fi fost o soție jalnică, o mamă îngrozitoare. Acea parte din mine înclinată să reteze beregatele duşmanilor ar fi ieşit la iveală dac-aş fi rămas sub forma umană. N-aş fi ucis pe nimeni, bănuiesc, fiindcă asta nu făcea parte din lista mea de lucruri pe care *puteam să le fac,* când eram sub forma umană. Dar mi-aş fi făcut familia extrem de nefericită, de asta poți să fii sigură.

— Eşti o vampiriță pe cinste, i-am zis, fiindcă altceva mai bun nu-mi trecea prin minte.

Încuviință printr-o înclinare a capului.

— Da. Sunt.

Nu am mai vorbit nimic până când am ajuns acasă la Eric. Lucru destul de neobişnuit, el îşi cumpărase o locuință într-un ansamblu rezidențial cu circuit închis, cu un cod arhitectonic strict. Lui Eric îi plăcea siguranța oferită, pe timp de zi, de poartă şi de paznic. Şi îi plăcea casa din piatră. Nu existau prea multe pivnițe în Shreveport, fiindcă nivelul apei era destul de ridicat, însă casa lui Eric era aşezată pe o pantă. La origine, parterul nu reprezenta decât intrarea dinspre curtea interioară din spate. Eric pusese să se scoată uşa aceea şi să se construiască un perete plin, aşa că avea un loc grozav în care să doarmă.

Până să fim legați prin sânge, nu fusesem niciodată acasă la Eric.

Uneori mi se părea palpitant să fiu atât de îndeaproape legată de el, iar alteori aveam senzația că aş fi captivă. Deşi n-aş prea fi crezut, sexul era chiar mai grozav acum, că-mi revenisem, cel puțin în parte, de pe urma atacului. În acest moment, simțeam că fiecare moleculă din corpul meu zbârnâie, fiindcă eram aproape de el.

Pam avea o telecomandă pentru deschiderea garajului, aşa că apăsă pe buton. Uşa se ridică, dând la iveală automobilul lui Eric. Pe lângă sclipitoarea Corvette, restul garajului era ireproşabil: nu tu scaune pentru grădină, nu tu săculețe cu semințe de iarbă sau cutii de vopsea pe jumătate golite. Nu tu scară pliantă, nu tu salopete, nu tu cizme vânătoreşti. Eric nu avea nevoie de astfel de echipamente. Vecinii aveau peluze drăguțe, cu straturi de flori sădite cu grijă şi protejate; dar acolo exista un serviciu de îngrijire a peluzelor, care tundea fiecare fir de iarbă, aranja fiecare tufă, grebla fiecare frunză.

Pam se amuză închizând uşa garajului după ce intrarăm. Uşa bucătăriei era încuiată, dar ea îşi folosi cheia, astfel încât trecurăm din garaj direct în bucătărie. O bucătărie este, în cea mai mare parte a timpului, inutilă pentru un vampir, deşi un mic frigider tot este necesar, pentru păstrarea sângelui sintetic, ca şi un cuptor cu microunde, util pentru încălzirea lui la temperatura camerei. Eric cumpărase şi o cafetieră pentru mine şi mai păstra ceva alimente în frigider, pentru

eventualitatea unor prezențe umane în casă. În ultima vreme, acea prezență umană fusesem eu.

— Eric! am strigat, în timp ce intram pe uşă. Pam şi cu mine ne descălțarăm, aceasta fiind una dintre regulile din casa lui Eric.

— Of, du-te să-ți rezolvi cu saluturile! îmi zise Pam, când mi-am întors privirea spre ea. Eu trebuie să pun bine ceva Sângeadevărat şi ceva Seva Vieții.

Am trecut din sterila bucătărie în sufragerie. Culorile bucătăriei erau liniştitoare, însă sufrageria se făcea ecoul personalității lui Eric. Deşi asta nu se reflecta prea frecvent în vestimentația lui.

Eric nutrea o puternică dragoste față de culorile intense. Prima dată când fusesem la el acasă, sufrageria mă surprinsese al naibii de mult. Pereții erau de un albastru safir, mulurile bolții şi scândurile podelei, de un alb pur, strălucitor. Mobilierul consta într-o colecție eclectică de piese care-l atrăseseră, tapițate toate în nuanțe de pietre prețioase, unele cu modele complicate: roşu intens, albastru, galbenul citrinului, verdele jadului şi al smaraldului, auriul topazului. Şi, din moment ce Eric este un bărbat masiv, toate piesele de mobilier erau masive: grele, robuste şi presărate cu perne.

Eric apăru pe uşa care dădea spre camera sa de lucru. Când l-am văzut, toți hormonii din mine au luat poziția de drepți. E foarte înalt, are părul lung şi auriu, iar ochii îi sunt atât de albaştri, încât culoarea lor practic iese în relief pe albeața feței, o față cu linii îndrăznețe şi masculine. Nu există nici cea mai mică trăsătură hermafrodită la Eric. Poartă jeanşi şi tricouri, în cele mai multe situații, însă l-am văzut şi îmbrăcat în costum. GQ[10] a ratat o mare ocazie atunci când Eric s-a hotărât că talentul lui rezidă mai degrabă în clădirea unui imperiu comercial, decât în modeling. În seara asta, era cu bustul gol, şuvițe răzlețe de păr auriu-închis atârnându-i

---

10 Revistă lunară americană de modă, stil şi cultură, dedicată bărbaților, inițialele provenind de la denumirea ei originară, *Gentlemen's Quarterly,* din vremea în care apărea trimestrial (de unde şi numele: *Quarterly* — apariție la interval de trei luni).

până spre talia blugilor şi strălucind pe fundalul palorii pielii.

— Haide, sari, zise el, întinzându-şi brațele şi zâmbind.

Am izbucnit în râs. Am luat un start ca la sprint, apoi am sărit. Eric m-a prins, cuprinzându-mi talia cu brațele. M-a ridicat până când am atins tavanul cu creştetul. Apoi, m-a coborât la loc, pentru un sărut. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, iar brațele, în jurul gâtului. Ne-am pierdut unul în celălalt pentru un îndelungat moment.

Pe urmă, am auzit-o pe Pam spunând:

— Întoarce-te pe pământ, maimuțico. Vremea trece.

Am remarcat că dădea vina pe mine, nu pe Eric. M-am desprins din îmbrățişare şi i-am dăruit un zâmbet special.

— Vino, stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat, mă invită el. Vrei să ştie şi Pam?

— Da, am răspuns.

Îmi închipuiam că oricum o să-i spună.

Cei doi vampiri se aşezară la câte un capăt al canapelei de un roşu-închis, iar eu, vizavi de ei, pe fotoliul dublu în auriu şi roşu. În fața canapelei era o masă pentru cafea foarte spațioasă, cu gravuri încrustate pe deasupra şi picioare minuțios sculptate. Pe masă zăceau împrăştiate lucruri de care se bucurase Eric în ultima vreme: manuscrisul unei cărți despre vikingi pe care fusese rugat s-o susțină, o brichetă grea din jad (cu toate că el nu fuma) şi un superb bol de argint, smălțuit pe interior într-un albastru intens. Întotdeauna mi se păruseră interesante alegerile lui. Casa mea era cam… adunătură. De fapt, eu nu alesesem nimic din ea, decât bufetul şi aparatura din bucătărie… Însă casa mea era istoria familiei. Casa lui Eric era istoria lui Eric.

Mi-am trecut un deget peste lemnul încrustat.

— Alaltăieri, am început, am primit un apel telefonic de la Alcide Herveaux.

Nu mi-am închipuit că veştile mele ar putea provoca o reacție din partea celor doi vampiri. A fost minusculă (cei mai mulți vampiri nu recurg la manifestări extravagante), însă categoric prezentă. Eric s-a aplecat în față, invitându-mă să-mi continui relatarea. Asta am şi făcut, povestindu-le că mai cunoscusem şi câteva dintre noile adaosuri la haita Dinte

Lung, cuprinzându-i pe Basim şi pe Annabelle.

— L-am văzut pe Basim ăsta, interveni Pam, făcându-mă s-o privesc cu o oarecare surprindere. A venit într-o seară la Fangtasia cu alt vârcolac, altă noutate... Annabelle aia, femeia şatenă. E noua... storcătoare a lui Alcide.

Deşi avusesem eu o bănuială, tot mi s-a părut ceva un pic ciudat.

— Probabil c-o avea calităţi ascunse, am zis, fără să mă gândesc.

Eric ridică o sprânceană.

— Nu e ceea ce ai fi crezut tu c-o să-şi aleagă Alcide, iubito?

— Îmi plăcea de Maria-Star, i-am zis.

Ca atât de multe alte persoane pe care le cunoscusem în ultimii doi ani, fosta parteneră a lui Alcide avusese parte de un sfârşit îngrozitor. Mă întristase pierderea ei.

— Numai că, înainte de ea, a fost legat multă vreme cu Debbie Pelt, îmi atrase atenţia Eric, obligându-mă să fac eforturi ca să-mi controlez expresia feţei. Poţi să constaţi că Alcide nu prea are prejudecăţi când e vorba despre plăcerile lui, continuă el. A suferit după tine, nu?

Uşorul accent al lui Eric făcea ca demodata expresie să aibă o rezonanţă exotică.

— De la o curvă veritabilă, la un talent uluitor, apoi la o fotografă încântătoare, până la o fată dură, pe care n-o deranjează să viziteze un bar pentru vampiri. Alcide are un gust foarte variabil în materie de femei.

Avea dreptate. Nu pusesem până acum piesele cap la cap.

— I-a trimis pe Annabelle şi Basim la club cu un scop. Ai citit ziarele în ultima vreme?

— Nu, am recunoscut. Am savurat necitirea ziarelor.

— Congresul se gândeşte să adopte o lege care să le ceară tuturor vârcolacilor şi teriantropilor să se înregistreze. Legislaţia şi litigiile privitoare la ei vor cădea atunci în jurisdicţia Biroului Afacerilor Vampirilor, aşa cum se întâmplă în prezent cu legile şi procesele legate de noi, morţii-vii.

Pam era foarte întunecată la faţă.

Aproape că-mi venea să zic: „Dar nu e *corect!*" Apoi am înţeles cum ar fi sunat asta: ca şi cum aş fi fost de părere că e

bine ca vampirii să se înregistreze, însă vârcolacii şi teriantropii să nu fie obligați s-o facă. Slavă Domnului că n-am mai deschis gura.

— Deloc surprinzător, vârcolacii sunt furioşi din cauza asta. De fapt, Alcide mi-a spus personal că are impresia că guvernul ar fi trimis oameni să-i spioneze haita, în ideea că după aceea le-ar putea furniza un soi de raport secret celor din Congres care examinează legea asta. El nu crede că haita lui ar fi un caz izolat. Alcide are o judecată sănătoasă, adăugă Eric, pe un ton aprobator, însă crede că ar fi urmărit.

Acum înțelegeam de ce era atât de preocupat Alcide de persoanele care poposiseră pe terenul lui. Bănuia că nu erau ceea ce păreau să fie.

— Ar fi îngrozitor să te gândeşti că propriul tău guvern te spionează, am zis. Mai ales după ce te-ai considerat toată viața ca fiind un cetățean normal.

Enormitatea impactului acestui act legislativ încă nu putea să-mi intre în minte. În loc să fie un cetățean respectat şi înstărit din Shreveport, Alcide (ca şi ceilalți membri ai haitei lui) ar fi devenit un fel de… imigrant ilegal.

— Unde ar trebui să se înregistreze? Copiii lor ar mai putea să meargă la şcoală cu toți ceilalți copii? Şi ce s-ar alege de bărbații şi femeile de la Baza Aviatică Barksdale? După atâția ani!

Voi credeți că legea chiar are şanse să fie adoptată?

— Vârcolacii cred că da, zise Pam. Poate că asta ține de paranoia. Poate că au auzit ceva prin intermediul congresmenilor cu dublă-natură. Poate că ei ştiu ceva în plus față de noi. Alcide i-a trimis pe Annabelle şi pe Basim al Saud să-mi spună că ar putea să ajungă în aceeaşi barcă, foarte curând, cu noi. Au vrut să afle cum e reprezentanta regională din partea BAV, ce gen de femeie este, cum trebuie să se comporte cu ea.

— Şi cine e reprezentanta? am întrebat.

Mă simțeam ignorantă şi prost informată. Era evident că trebuia să ştiu asta, din moment ce aveam o legătură intimă cu un vampir.

— Katherine Boudreaux, îmi răspunse Pam. Îi plac femeile

oarecum mai mult decât bărbații, la fel ca şi mie, adăugă ea, rânjind cu toți dinții. De asemenea, iubeşte câinii. Are o iubită constantă, pe Sallie, cu care-şi împarte locuința. Katherine nu e interesată de o altă legătură şi este incoruptibilă.

— Ați încercat, să înțeleg.

— Am încercat să-i trezesc interesul din punct de vedere sexual. Bobby Burnham a fost cu mituirea.

Bobby era omul lui Eric pe timpul zilei. Ne detestam reciproc, intens. Am inspirat adânc.

— Ei bine, sunt tare bucuroasă că aflu toate astea, dar adevărata mea problemă a apărut după ce mi-au folosit vârcolacii terenul.

Eric şi Pam mă priviră pătrunzător şi cu mare atenție, dintr-odată.

— I-ai lăsat pe vârcolaci să-ți folosească proprietatea pentru vânătoarea lor lunară?

— Păi, mda. Hamilton Bond a spus că văzuse unele persoane aşezându-şi tabăra pe terenul Herveaux, iar acum, că am aflat ce v-a zis Alcide – şi mă întreb de ce nu mi-a spus şi mie toate astea – pot să-mi dau seama de ce n-a vrut să organizeze întâlnirea pe propriul lui pământ. Bănuiesc că a crezut că intruşii erau agenți guvernamentali. Cum s-o numi agenția asta nouă? m-am interesat.

N-o să fie BAV, nu? Dacă BAV mai era încă unica „reprezentantă" a vampirilor. Pam ridică din umeri.

— Legea care trece prin Congres propune să fie numită Biroul Afacerilor Vampirilor şi a Supranaturalilor.

— Să revenim la problemele tale, iubito, mă îndemnă Eric.

— OK. Ei bine, când plecau, Basim a venit la uşa din față şi mi-a zis că a adulmecat cel puțin o zână şi vreun alt vampir care ar fi hălăduit pe terenul meu. Iar vărul meu Claude susține că n-a fost el zâna.

Urmă un moment de tăcere.

— Interesant, zise apoi Eric.

— Foarte ciudat, zise şi Pam.

Eric îşi plimbă degetele peste manuscrisul de pe măsuța pentru cafea, ca şi cum el i-ar fi putut spune cine mi-a cutreierat proprietatea.

— Nu-i cunosc recomandările acestui Basim, ci doar că a fost dat afară de haita din Houston şi că Alcide l-a luat la el. Nu ştiu de ce a fost exclus. Bănuiesc că a fost vorba de vreo subminare. O să verificăm ce ți-a spus Basim.

Îşi întoarse apoi privirea spre Pam.

— Fata aceea nouă, Heidi, susține că ar fi detectiv.

— Aveți un vampir nou? m-am mirat.

— Ne-a fost trimisă de Victor, îmi explică Eric, ale cărui buze se strânseră într-o linie neînduplecată. Tocmai din New Orleans, cică. Victor conduce statul cu o mână fermă. A trimis-o pe Sandy, care trebuia să fie legătura, înapoi în Nevada. Bănuiesc că Victor a crezut că nu are suficient control asupra ei.

— Cum de poate să mențină treburile în ordine în New Orleans, dacă umblă prin tot statul, la fel de mult pe cât umbla Sandy?

— Presupun că-l lasă la comandă pe Bruno Brazell, zise Pam. Cred că Bruno pretinde că Victor ar fi în New Orleans chiar şi atunci când nu e, de fapt. Ceilalți oameni ai lui Victor nici măcar nu ştiu unde este în mare parte a timpului. Din moment ce a ucis toți vampirii din New Orleans pe care i-a găsit, a trebuit să ne bazăm pe informația singurului nostru spion care a supraviețuit masacrului.

Evident că mi-aş fi dorit să deturnez subiectul şi să discut despre spion: cine ar fi atât de viteaz şi de temerar încât să facă pe spionul în favoarea lui Eric, tocmai în fieful duşmanului său? Dar eram nevoită să rămân la subiectul principal, reprezentat de viclenia noului *honcho*[11]*-şef* regent al Louisianei.

— Aşadar, lui Victor îi place să se afle în tranşee, am zis, iar Eric şi Pam m-au privit nedumeriți.

Vampirii mai vechi nu pricep întotdeauna pe deplin limbajul neaoş.

---

11 Termen argotic desemnând o persoană, de regulă de sex masculin, aflată la conducerea unui grup sau a unei afaceri. Provine din japoneză, unde se foloseşte în cazul gangsterilor yakuza mărunți, cu doar câțiva subalterni.

— Adică îi place mai degrabă să vadă cu propriii ochi şi să execute cu mâinile lui, decât să se bazeze pe lanțul ierarhic, le-am explicat.

— Da, aprobă Pam. Iar lanțul ierarhic poate fi destul de greu şi de real, sub comanda lui Victor.

— Vorbeam cu Pam despre Victor, pe drumul nostru încoace. Oare de ce l-o fi ales Felipe de Castro tocmai pe Victor să-i fie reprezentant în Louisiana?

Victor mi se păruse de fapt OK în cele două situații în care-l întâlnisem față-n față, ceea ce nu făcea decât să demonstreze faptul că nu poți judeca un vampir după bunele lui maniere şi după zâmbet.

— Există două păreri despre asta, zise Eric, întinzându-şi picioarele în fața lui.

Prin minte mi-a trecut fulgerător imaginea acestor picioare lungi, larg desfăcute pe cearşafurile mototolite, aşa că mi-am forțat creierul să revină la actualul subiect de discuție.

Eric îmi dărui un zâmbet cu toți colții (ştia ce simt) şi abia pe urmă continuă.

— Una dintre ele este că Felipe vrea ca Victor să fie pe cât posibil mai departe de el. Din câte cred eu, Felipe simte că, dacă-i dă lui Victor o halcă mare de carne roşie, el n-o să mai fie ispitit să încerce să înhațe toată friptura.

— În timp ce alții dintre noi, continuă Pam, cred că Felipe l-a numit în funcție pe Victor pur şi simplu pentru că îl consideră eficient. Devotamentul acesta al lui Victor față de Felipe ar putea să fie sincer.

— Dacă prima teorie este corectă, zise Eric, atunci nu există o înțelegere perfectă între Felipe şi Victor.

— Dacă a doua teorie este corectă, completă Pam, iar noi acționăm împotriva lui Victor, Felipe o să ne omoare pe toți.

— Am prins ideea, am zis, plimbându-mi privirea de la Prima Teorie (bustul gol şi blugi) la A Doua Teorie (bijuterie de costum). Detest să par de-a dreptul egoistă, dar primul gând care mi-a răsărit în minte ar fi acesta. Din moment ce Victor nu v-a lăsat să-mi veniți în ajutor atunci când aveam nevoie de voi – şi, întâmplător, ştiu că-ți sunt datoare până peste cap, Pam – asta înseamnă că nu respectă promisiunea, hm? Felipe

mi-a promis că-şi va extinde protecția asupra mea, ceea ce şi trebuia să facă, fiindcă i-am salvat viața, corect?

Urmă o tăcere semnificativă, timp în care Eric şi Pam meditau la întrebarea mea.

— Eu cred că Victor va face tot posibilul să nu-ți provoace fățiş vreun rău, până când şi dacă se va hotărî să devină rege cu drepturi depline, zise Pam. Dacă Victor se decide să pună mâna pe titlul de rege, toate promisiunile lui Felipe nu vor mai însemna decât vorbe goale.

Eric o aprobă, înclinând din cap.

— Asta-i chiar grozav, am zis. Probabil că păream bosumflată şi egoistă, fiindcă exact aşa mă şi simțeam.

— Toate astea, presupunând că nu găsim o cale prin care să-l ucidem noi mai întâi, rosti încet Pam.

După care tăcurăm cu toții îndelung. Oricât de mult aş fi fost de acord cu faptul că Victor trebuia să moară, era ceva care-mi dădea fiori de groază în discuția aceasta dintre noi trei, privitoare la asasinarea lui.

— Şi voi credeți că Heidi asta, care cică ar fi un detectiv atât de grozav, s-ar afla aici în Shreveport, ca să fie ochii şi urechile lui Victor? am întrebat vioaie, încercând să mă descotorosesc de fiorul care mă cuprinsese.

— Da, zise Pam. Doar dacă n-o fi pe post de ochii şi urechile lui Felipe, astfel încât Felipe să urmărească tot ceea ce face Victor în Louisiana.

Avea acea înfățişare amenințătoare care-ți spunea că este pe cale să-şi pornească jocul de-a vampirul. Nu ți-ai dori ca Pam să arate astfel atunci când numele ți-ar fi amintit într-o conversație. În locul lui Heidi, aş avea grijă să-mi păzesc pielea.

„Heidi", nume care în imaginația mea invoca o fetiță cu codițe şi fustă cu volane, mi se părea de-a dreptul obraznic pentru o vampiriță.

— Şi-atunci, ce ar trebui să facem în legătură cu avertizarea primită de la haita Dinte Lung? am întrebat, vrând să readuc discuția la subiectul inițial. Vreți s-o trimiteți pe Heidi la mine, să încerce să dea de urmele zânei? Mai trebuie să vă spun şi altceva. Basim a adulmecat un cadavru, nu unul

proaspăt însă, îngropat foarte adânc în partea din spate a proprietății mele.

— Au, zise Eric. Ups. Se întoarse spre Pam.

— Lasă-ne un pic singuri.

Pam încuviință şi se duse în bucătărie. Am auzit uşa închizându-se după ea.

— Îmi pare rău, iubito, zise Eric. Dacă n-ai îngropat tu pe altcineva pe proprietatea ta fără ştirea mea, atunci cadavrul e al lui Debbie Pelt.

De asta mă şi temeam.

— Atunci, e şi maşina acolo?

— Nu, maşina e scufundată într-un lac, la vreo zece mile spre sud față de terenul tău.

Asta mă mai liniştea.

— Ei, bine că măcar a fost un vârcolac cel care a descoperit cadavrul, am zis. Bănuiesc că nu trebuie să ne facem griji pentru asta, în afară de cazul în care Alcide i-ar putea identifica mirosul. Doar n-or să dezgroape cadavrul. Nu le stă în obicei.

Debbie era fosta iubită a lui Alcide în vremea în care am avut nefericirea s-o cunosc. Nu vreau să mai lungesc povestea, cert este că ea a încercat prima să mă omoare. Mi-a trebuit ceva vreme, dar tot am trecut peste povara morală a morții ei. Eric fusese cu mine în noaptea aceea, însă nu-i erau mințile acasă. Iar asta nu-i decât o altă poveste.

— Vino, mă îmbie Eric.

Pe față avea expresia mea preferată şi am fost de două ori mai bucuroasă văzând-o, fiindcă nu voiam să mă mai gândesc prea mult la Debbie Pelt.

— Hmmm. Ce-mi dai dacă vin? am zis, cu o privire întrebătoare.

— Eu cred că ştii foarte bine ce-o să-ți dau. Cred că-ți place la nebunie...

— Şi-atunci... ție nu-ți place deloc?

Până să pot clipi, stătea în genunchi în fața mea şi-mi desfăcea picioarele, aplecându-se să mă sărute.

— Cred că ştii cum mă simt, îmi zise în şoaptă. Suntem legați. Tu poți să crezi că nu mă gândesc la tine în timp ce

lucrez? Cum deschid ochii, mă gândesc la tine, la fiecare bucățică din tine.

Degetele lui îşi găsiră o ocupație, lăsându-mă fără suflare. Era ceva prea direct, până şi pentru Eric.

— Mă iubeşti? mă întrebă, fixându-mă cu privirea.

Îmi venea un pic cam greu să-i răspund, mai ales că degetele lui nu aveau astâmpăr.

— Ador să fiu cu tine, fie că facem sex, fie că nu. O, Doamne, mai fă-o o dată! Îți ador trupul. Ador ceea ce facem împreună. Mă faci să râd, şi ador asta. Îmi place să te privesc făcând orice.

L-am sărutat, îndelung şi fără grabă.

— Îmi place să te privesc îmbrăcându-te. Îmi place să te privesc dezbrăcându-te. Îmi place să-ți privesc mâinile când îmi faci asta. *O!*

M-am cutremurat toată de plăcere. Când mi-am mai revenit pentru o clipă, am murmurat:

— Dacă ți-aş pune aceeaşi întrebare, care ar fi răspunsul?

— Aş spune exact aceleaşi lucruri, zise Eric. Şi cred că asta înseamnă că te iubesc. Dacă asta nu e dragostea adevărată, atunci e tot ceea ce poate fi mai aproape de ea. Nu vezi ce mi-ai făcut?

Chiar nu era nevoie să-mi mai atragă atenția. Era de-a dreptul al naibii de evident.

— Pare să fie dureros. Vrei să te doftoricesc eu? l-am întrebat, cu cea mai liniştită voce de care mai eram capabilă.

În chip de răspuns, n-a făcut decât să mormăie. Am făcut schimb de locuri într-o clipă. Am îngenuncheat în fața lui Eric, iar palmele lui mi s-au oprit pe cap, mângâindu-mă. Eric e un tip cu dimensiuni considerabile, iar acesta era un capitol al vieții noastre sexuale la care mai aveam de lucrat. Dar mi se părea că ajunsesem să mă descurc, iar el îmi dădea impresia că este de aceeaşi părere. Degetele lui mi se încleştară în păr după vreun minut, două, făcându-mă să scot un mic geamăt de protest. Îmi dădu drumul şi se prinse în schimb de canapea. Gemu adânc.

— Mai repede, zise. Acum, acum!

Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, desfăcându-şi şi

strângându-şi spasmodic pumnii. Adoram să am putere asupra lui: iată încă un lucru pe care-l adoram. Deodată, rosti ceva într-o limbă străveche, şi spatele i se arcui. Iar eu mi-am continuat mişcările cu tot mai multă fermitate, înghițind tot ceea ce-mi dăruia.

Şi totul s-a desfăşurat având aproape toate hainele pe noi.

— A fost destulă dragoste pentru tine? mă întrebă, cu o voce tărăgănată şi visătoare.

M-am urcat în poala lui şi i-am înfăşurat brațele în jurul gâtului, ca un interludiu dezmierdător. Acum, că-mi recăpătasem plăcerea de a face sex, mă simțeam moale ca o cârpă de spălat vasele, după o partidă cu Eric; dar tocmai asta era partea mea preferată, oricât de „revistă pentru femei" mă făcea să mă simt faptul c-o recunoşteam.

Cum stăteam aşa îmbrățişați, Eric îmi povesti despre o conversație purtată la bar cu o adoratoare a colților şi râserăm amândoi. I-am povestit şi eu despre cât de întoarsă pe dos arăta Hummingbird Road când s-a apucat municipalitatea s-o peticească. Bănuiesc că era genul de lucruri pe care le discuți cu persoana iubită, îți închipui că ar interesa-o subiecte banale, din moment ce ele au importanță pentru tine.

Din nefericire, ştiam că Eric mai avea şi alte afaceri de pus la punct în noaptea asta, aşa că i-am spus c-o să mă întorc cu Pam în Bon Temps. Uneori rămâneam la el acasă, citind ceva, în timp ce el lucra. Nu e uşor să găseşti timp de stat între patru ochi cu un conducător şi om de afaceri care stă treaz numai pe timpul orelor de întuneric.

Îmi dărui un sărut pe care să nu-l pot uita.

— O s-o trimit la tine pe Heidi, probabil poimâine noapte, îmi zise el. O să verifice tot ceea ce *ți-a.* zis Basim c-ar fi adulmecat prin pădure. Anunță-mă dacă ai veşti de la Alcide.

Când am plecat împreună cu Pam din casa lui Eric, începuse să plouă. Ploaia răcise un pic atmosfera, aşa că am pornit încălzirea în automobilul lui Pam. Pentru ea, nu se simțea diferența. Am călătorit o vreme în tăcere, pierdută fiecare în propriile gânduri. Priveam ştergătoarele plimbându-se pe parbriz dintr-o parte în cealaltă.

La un moment dat, Pam mă întrebă:

— Nu i-ai spus lui Eric despre zâna care stă cu tine?

— Of, Doamne! am exclamat, acoperindu-mi ochii cu palma. Nu, nu i-am spus. Au fost atâtea altele de discutat, încât am uitat cu desăvârşire.

— Cred că-ți dai seama că lui Eric n-o să-i placă să locuiască un alt bărbat în aceeaşi casă cu femeia lui.

— Un alt bărbat care nu este decât verişorul meu, şi gay pe deasupra.

— Dar foarte frumos, şi stripper de deasupra, mă contră Pam, aruncându-mi o privire.

Zâmbea. Zâmbetele lui Pam sunt uneori derutante.

— Poți să faci striptease cât vrei: dacă nu-ți place persoana care te priveşte în timp ce eşti despuiat, nu se-ntâmplă nimic, am replicat, țâfnoasă.

— Cam înțeleg ce vrei să spui, zise ea, după o clipă. Dar chiar aşa, să ai un bărbat atât de atrăgător în aceeaşi casă... Nu e bine, Sookie.

— Faci mişto de mine, nu? Claude e *gay.* Nu numai că-i plac bărbații, dar îi mai şi plac cei cu barba țepoasă şi pete de unsoare pe blugi.

— Asta ce înseamnă? se miră Pam.

— Înseamnă că-i plac băieții cu gulere albastre care muncesc cu mâinile. Sau cu pumnii.

— A. Interesant, replică Pam, care încă avea o înfățişare dezaprobatoare.

Şovăi pentru o clipă, după care zise:

— Eric n-a mai avut pe cineva ca tine de multă, multă vreme, Sookie. Cred că are destul scaun la cap încât să nu-şi piardă busola, dar trebuie să te gândeşti şi la răspunderile lui. Este o perioadă periculoasă pentru cei câțiva dintre noi rămaşi din echipa inițială, după ce Sophie-Anne a murit definitiv. Noi, vampirii din Shreveport, îi aparținem îndoit lui Eric, din moment ce el e singurul şerif supraviețuitor din vechiul regim. În cazul în care cade Eric, cădem cu toții. Dacă Victor izbuteşte să-l discrediteze pe Eric, sau să-i fisureze poziția de aici, din Shreveport, suntem morți cu toții.

Eu nu-mi pusesem problema într-un mod atât de fățiş. Nici Eric nu mi-o explicase răspicat.

— E chiar atât de rău? am întrebat, simțindu-mă ca paralizată.

— El e destul de mascul încât să-şi dorească să se arate puternic de față cu tine, Sookie. Într-adevăr, Eric este un vampir grozav, şi unul foarte practic. Numai că, zilele astea, nu e deloc practic... nu şi când e vorba despre tine.

— Vrei să spui că, după părerea ta, eu şi cu Eric n-ar trebui să ne mai vedem? am întrebat-o direct.

Deşi, în general, eram foarte bucuroasă de faptul că mințile vampirilor erau închise față de mine, uneori mi se părea ceva frustrant. Eram obişnuită să ştiu mai multe decât aş fi vrut despre ceea ce gândeau şi simțeau ceilalți, în loc să mă întreb dacă aveam dreptate.

— Nu, nu chiar, îmi răspunse Pam, părând dusă pe gânduri. N-aş suporta să-l văd nefericit. Şi nici pe tine, adăugă, ca un gând ulterior. Dar dacă-şi face griji pentru tine, n-o să mai reacționeze la fel cum ar fi făcut-o... sau cum ar fi trebuit...

— Dacă n-aş fi fost eu în peisaj.

Pam nu mai zise nimic o vreme. Apoi continuă:

— Cred că singurul motiv pentru care Victor nu te-a răpit ca să te aibă ostatică împotriva lui Eric este acela că Eric s-a căsătorit cu tine. Victor încă încearcă să-şi acopere fundul făcând totul ca la carte. Nu e pregătit să se revolte fățiş împotriva lui Felipe. Se străduieşte încă să găsească justificări pentru orice face. Acum umblă ca pe sârmă cu Felipe, fiindcă aproape c-a lăsat să fii omorâtă.

— Poate c-o să facă Felipe treaba în locul nostru, am sugerat.

Pam se adânci din nou în gânduri.

— Ar fi cel mai grozav, zise. Dar va trebui să aşteptăm. Felipe n-ar face niciodată un gest pripit, dacă e să-şi ucidă un locotenent de-al lui. Asta i-ar face pe ceilalți locotenenți să devină neliniştiți şi nesiguri.

— Mare păcat, am zis, clătinând din cap. Nu cred că Felipe şi-ar bate câtuşi de puțin capul cu uciderea lui Victor.

— Dar tu ți l-ai bate, Sookie?

— Da. Mi l-aş bate. Deşi nu atât de mult pe cât ar fi cazul.

— Cu alte cuvinte, dacă ai face-o într-un val de furie în timp ce Victor te-ar ataca, ar fi pentru tine cu mult mai acceptabil decât să plănuieşti cum să-l ucizi atunci când nu s-ar putea împotrivi cum trebuie?

OK, exprimată astfel, atitudinea mea nu prea avea rost. Îmi dădeam seama că, dacă erai dispusă să omori pe cineva, dacă plănuiai să omori pe cineva, dacă-ți doreai să moară cineva, bâjbâiala asta referitoare la detalii devenea ridicolă.

— N-ar trebui să aibă importanță, am rostit, cu voce scăzută. Dar are. Victor trebuie să dispară, totuşi.

— Te-ai schimbat, constată Pam, după o uită tăcere.

Nu părea surprinsă, nici îngrozită, nici dezgustată. Fiindcă veni vorba, nu părea nici bucuroasă. Era mai degrabă ca şi cum şi-ar fi dat seama că-mi schimbasem pieptănătura.

— Da, i-am răspuns.

După care am mai stat amândouă să privim cum se revarsă ploaia. Deodată, Pam exclamă:

— Uite colo!

Un automobil alb sclipitor era parcat pe o bretea a autostrăzii interstatale. N-am înțeles de ce era Pam atât de agitată, până când am observat că bărbatul care se sprijinea de maşină îşi ținea brațele încrucişate pe piept, într-o atitudine de totală nonşalanță, în ciuda ploii.

Când am ajuns în dreptul maşinii, un Lexus, personajul ne-a făcut un semn uşor cu mâna. Ne semnaliza să ne oprim.

— Rahat, zise Pam. Asta-i Bruno Brazell. Trebuie să oprim.

Trase pe bretea şi opri în fața maşinii.

— Şi Corinna, adăugă, cu amărăciune. Aruncând o privire în oglinda laterală, am văzut că o femeie coborâse din Lexus.

— Ne aşteaptă ca să ne ucidă, zise încet Pam. Eu nu pot să-i dau gata pe amândoi. Trebuie să mă ajuți.

— Or să-ncerce să ne omoare? am întrebat. Eram foarte, foarte speriată.

— E singurul motiv care-mi vine în cap pentru ca Victor să trimită două persoane într-o misiune pentru una singură, zise ea.

Părea calmă. Era evident că Pam gândea cu mult mai repede decât mine.

— Să înceapă spectacolul! exclamă ea. Dacă e posibilă pacea, trebuie s-o menținem, cel puțin deocamdată. Uite, adăugă, îndesându-mi ceva în palmă. Scoate-l din teacă. E un pumnal de argint.

Mi-am amintit de pielea cenuşie a lui Bill şi de încetineala cu care se mişca după ce fusese otrăvit cu argint. M-am cutremurat, dar m-am înfuriat pe mine însămi pentru mofturile mele. Am tras uşor pumnalul din teaca lui de piele.

— Trebuie că coborâm, hm? am întrebat. Am încercat să zâmbesc. OK. Să înceapă spectacolul.

— Sookie, fii curajoasă şi necruțătoare, mă sfătui Pam, după care deschise portiera şi dispăru din vedere.

Am expediat o ultimă undă de iubire spre Eric în chip de rămas-bun, în timp ce-mi strecuram pumnalul după cordonul fustei, la spate. Am coborât din maşină în bezna ploii torențiale, ținându-mi mâinile întinse în față, ca să le arăt că erau goale.

În câteva clipe, eram leoarcă. Mi-am dat părul pe spate ca să nu-mi vină în ochi. Deşi farurile Lexusului erau aprinse, era foarte întuneric. Singurele alte lumini erau ale farurilor care veneau şi se duceau în ambele sensuri pe autostradă, plus popasul pentru camioane, viu luminat, aflat la o milă distanță. În rest, eram pierduți în neant, pe o bucată necunoscută a unei autostrăzi cu mai multe benzi de circulație, cu păduri de-o parte şi de cealaltă. Vampirii vedeau cu mult mai bine decât mine, dar ştiam unde se găsea fiecare, fiindcă mi-am pus în funcțiune celălalt simț, căutându-le creierele. Vampirii îmi apăreau sub forma unor goluri, aproape ca găurile negre din atmosferă. Asta însemna depistare negativă.

Nimeni nu vorbea, unicul zgomot fiind răpăitul ploii torențiale pe capotele automobilelor. Nu auzeam să vină vreun alt vehicul.

— Salut, Bruno, am strigat, iar propria-mi voce mi se păru nebuneşte de impertinentă. Cine ți-e amica?

M-am îndreptat spre el. Dincolo de parapetul median, trecu în viteză un automobil, îndreptându-se spre vest. Dacă şoferul ar fi aruncat o privire spre noi, probabil ar fi avut impresia că doi buni samariteni s-au oprit să ajute pe cineva care avea

probleme cu maşina. Oamenii văd ceea ce vor să vadă... ceea ce se aşteaptă să vadă.

Acum, că eram mai aproape de Bruno, puteam să observ că părul scurt, şaten, i se lipise de pielea capului. Îl mai văzusem doar o dată pană acum şi pot să spun că avea pe chip aceeaşi expresie gravă pe care o afişase şi în noaptea aceea, când stătea în curtea din fața casei mele, pregătit să intre şi să-i dea foc, cu mine cu tot. Bruno era genul serios, tot aşa cum sunt eu genul de femeie impertinentă. Era o poziție defensivă.

— Bună, domnişoară Stackhouse, îmi răspunse el.

Nu era mai înalt decât mine, dar avea o constituție robustă. Vampirița pe care Pam o numise Corinna stătea în dreapta lui Bruno. Corinna era – fusese – afro-americană, iar apa îi picura din capetele codițelor cu împletituri complicate. Mărgelele strecurate în codițe scoteau un clinchet slab, pe care abia îl percepeam dincolo de răpăitul ploii. Era subțire şi înaltă, iar la înălțimea ei se mai adăugau şi cei opt centimetri ai tocurilor. Deşi purta o rochie care probabil fusese foarte scumpă, întregul aspect avusese de suferit de pe urma îmbibării cu apă de ploaie. Arăta ca un foarte elegant şobolan murat.

Fiindcă oricum eram aproape ieşită din minți de panică, am izbucnit în râs.

— Ți-ai spart vreun cauciuc, sau altceva, Bruno? l-am întrebat. Nu pot să-mi imaginez ce altceva ai căuta să stai aici, în mijlocul pustietății, în timp ce plouă cu găleata.

— Te aşteptam pe tine, cățea.

Nu ştiam precis unde era Pam şi nici nu-mi puteam irosi puterea cerebrală în căutarea ei.

— Măsoară-ți cuvintele, Bruno! Nu cred că mă cunoşti atât de bine cât să-ți permiți să-mi spui aşa. Bănuiesc c-ați pus pe cineva să-i supravegheze casa lui Eric, nu?

— Da. Când am văzut că voi două plecați împreună, ni s-a părut un moment potrivit să ne ocupăm de câteva treburi.

Corinna încă nu spusese nimic, însă tot privea înjur precaută, ceea ce mă făcea să-mi dau seama că nu ştia unde dispăruse Pam. Am zâmbit.

— Pe viața mea, habar n-am de ce faceți toate astea. Aveam impresia că Victor ar trebui să se bucure având pe cineva atât

de deştept ca Eric, care să lucreze pentru el. De ce nu apreciază chestia asta?

Şi nu ne lasă în pace? am continuat în gând.

Bruno făcu un pas spre mine. Lumina era prea slabă încât să-i disting culoarea ochilor, dar puteam să-mi dau seama că încă mă privea cu seriozitate. Mi s-a părut ciudat că întârzie să-mi răspundă, însă orice ne făcea să câştigăm timp era bine-venit.

— Eric este un vampir grozav. Numai că Eric n-o să se supună niciodată în faţa lui Victor, nu cu adevărat. Şi-şi acumulează puteri noi într-un ritm care-l îngrijorează pe Victor. În primul rând, te are pe tine. Chiar dacă străbunicul tău s-a ferecat în altă lume, cine poate să ştie dacă nu s-o mai întoarce? Iar Eric poate să se folosească de talentul tău tâmpit oricând are chef. Iar Victor nu vrea ca Eric să aibă un astfel de avantaj.

Şi, în clipa imediat următoare, Bruno era deja cu mâinile încleştate de gâtul meu. Se mişcase atât de iute, încât n-aş fi avut cum să ripostez, iar dincolo de bubuitul din timpane, am auzit vag o bruscă şi violentă forfotă în stânga mea. Mi-am dus mâna la spate să scot cuțitul, însă deodată am ajuns trântiți în iarba înaltă şi udă, care-mi ajungea până la marginea umerilor, şi am tot izbit cu picioarele, încercând să ajung deasupra. Cred că am exagerat, deoarece am început să ne rostogolim în jos, în şanțul de scurgere. Mare păcat, fiindcă se umpluse de apă. Bruno nu avea cum să se înece, însă eu, categoric da. Scrântindu-mi umărul de atâta efort, mi-am smuls pumnalul din fustă când am ajuns deasupra şi, în timp ce ne rostogoleam încă o dată, am zărit pete negre în fața ochilor. Am ştiut că era ultima mea şansă. L-am înjunghiat pe Bruno sub coaste.

Şi l-am ucis.

CAPITOLUL 4

Pam smulse de pe mine trupul lui Bruno şi-l împinse să se rostogolească tocmai până jos, în apa care curgea prin şanț. Mă ajută să mă ridic.

— Unde ai fost? am întrebat-o, răguşită.

— O lichidam pe Corinna, îmi răspunse prozaica Pam.

Îmi arătă spre trupul întins lângă automobilul alb. Din fericire, cadavrul era pe partea ascunsă privirilor rarilor trecători. În lumina aceea slabă, era greu să-ți dai seama precis, dar aveam impresia că deja Corinna începuse să se topească. Nu mai văzusem până acum vreun vampir mort în bătaia ploii.

— Credeam că Bruno e un luptător foarte tare. Cum se face că n-ai sărit *tu* pe el?

— Îți dădusem ție cuțitul, replică Pam, reuşind să se prefacă surprinsă. El n-avea cuțit.

— Corect, am aprobat-o, tuşind; şi, frate, tare mă mai durea gâtul. Ei, şi-acum ce facem?

— Ne cărăm de-aici, zise Pam. Şi sperăm că nu mi-a observat nimeni maşina. Cred că n-au trecut decât vreo trei de când am tras pe dreapta. Cu ploaia asta şi cu vizibilitatea slabă, dacă şoferii au fost umani, avem mari şanse ca niciunul dintre ei să nu-şi aducă aminte că ne-a văzut.

Între timp, ajunseserăm înapoi în maşina lui Pam.

— N-ar fi mai bine dacă am muta Lexusul? am întrebat, şuierându-mi cuvintele.

— Ce idee bună, exclamă Pam, mângâindu-mă pe cap. Crezi că poți s-o conduci?

— Încotro?

Pam stătu o clipă pe gânduri, ceea ce era bine, fiindcă aveam nevoie de timp ca să-mi revin. Eram udă până la piele şi tremuram, şi mă simțeam groaznic.

— Victor n-o să ştie ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Se pare că nu mă puteam opri din întrebat.

— Poate. N-a avut destul curaj încât s-o facă personal, aşa că trebuie să accepte consecințele. Şi-a pierdut doi dintre cei mai buni oameni şi nu are nici o explicație pentru asta.

Pam savura al naibii de straşnic situația.

— Cred c-ar trebui s-o ştergem imediat de-aici, am insistat. Până nu mai vin şi alți oameni de-ai lui să verifice, sau mai ştiu eu ce.

Categoric nu mai aveam chef de o altă încăierare.

— Tu eşti cea care pune întrebări întruna. Cred că Eric o să fie aici în scurt timp; mai bine l-aş suna, să-i zic să stea deoparte, replică Pam.

Părea uşor îngrijorată.

— De ce?

Sincer vorbind, mi-ar fi plăcut la nebunie să vină Eric şi să se ocupe el de toată situația.

— Dacă-i supraveghează cineva casa, iar el sare în maşină şi porneşte în direcția asta să te salveze, asta ar indica destul de limpede faptul că noi suntem răspunzătoare pentru ceea ce-au pățit Bruno şi Corinna, îmi explică Pam, vizibil exasperată. Foloseşte-ți creierul, Sookie!

— Creierul meu e îmbibat ca un burete, i-am răspuns, şi dacă tonul îmi sunase un pic cam țâfnos, nu cred că era cine ştie ce mare şi uimitoare chestie.

Însă Pam apăsase deja o tastă pentru apelarea rapidă de pe mobilul ei. L-am auzit pe Eric urlând în clipa în care a răspuns la telefon.

— Taci puțin şi-o să-ți explic, îl opri Pam. Desigur, ea e vie.

Urmă tăcerea.

Pam îi prezentă situația în câteva fraze concise, încheind cu:

— Du-te undeva unde ar fi justificat să pleci în grabă. La bar, să rezolvi o situație de criză. La curățătoria nonstop, să-ți iei costumele. La magazin, să cumperi Sângeadevărat. Numai să nu-i aduci încoace.

După vreo două cârâieli de protest, Eric păru să înțeleagă logica spuselor lui Pam. Nu puteam să-i aud clar vocea, deşi

continua să vorbească la telefon cu ea.

— O să aibă vânătăi pe gât, zise nerăbdătoare Pam. Da, l-a omorât cu mâinile ei pe Bruno. Foarte bine, îi transmit.

Se întoarse spre mine.

— E mândru de tine, îmi zise, cu un oarecare dezgust.

— Pam mi-a dat cuțitul, am rostit eu răguşit. Ştiam că mă aude.

— Dar Sookie a avut ideea să mutăm maşina, adăugă Pam, cu aerul cuiva care vrea să fie corect până la capăt. Încerc să mă gândesc unde s-o ducem. Popasul pentru camioane probabil are camere de supraveghere. Cred c-o s-o lăsăm pe bretea, la distanță bună dincolo de ieşirea spre Bon Temps.

Aşa şi făcurăm. Pam avea câteva prosoape în portbagaj, aşa că le-am întins pe scaunele maşinii lui Bruno. Pam a scormonit în cenuşa fostului vampir ca să dea de cheia de contact a Lexusului şi, după o privire cercetătoare asupra bordului, m-am gândit că aş putea să-l conduc. Am urmat-o pe Pam timp de patruzeci de minute, privind cu jind panoul indicator spre Bon Temps, în timp ce treceam în viteză pe lângă el. Am tras pe dreapta pe bretea, imediat în spatele lui Pam. Urmându-i instrucțiunile, am lăsat cheia în contact, am şters volanul cu prosoapele (care erau acum ude din cauza apei care se scursese de pe mine), după care m-am grăbit spre maşina lui Pam şi am urcat. Încă ploua, apropo.

Pe urmă, a trebuit să ne întoarcem la mine acasă. Până să ajungem, deja mă dureau toate articulațiile şi îmi era un pic greață de la stomac. În sfârşit, în sfârşit, ne oprirăm lângă uşa din spate. Spre uimirea mea, Pam se aplecă spre mine şi mă strânse în brațe.

— Te-ai descurcat foarte bine, îmi zise. Ai făcut ceea ce trebuia.

O dată în viață, nu arăta de parcă ar fi râs de mine în sinea ei.

— Sper ca, până la urmă, să fi meritat, am zis, vocea sunându-mi la fel de posacă şi de istovită pe cât mă simțeam.

— Suntem încă vii amândouă, aşa că a meritat, mă asigură Pam.

N-aveam cum s-o contrazic la faza asta, deşi ceva din mine

şi-ar fi dorit-o.

Am coborât din automobilul ei şi mi-am târât picioarele prin curtea din spate, mustind de apă. Ploaia se oprise, în sfârşit.

Claude deschise uşa din spate chiar în timp ce întindeam mâna spre ea. Deschise gura să spună ceva, dar când observă în ce hal eram, o închise la loc. Trânti uşa în urma mea. L-am auzit încuind-o.

— Mă duc să fac un duş, l-am anunțat, după care mă arunc în pat. Noapte bună, Claude.

— Noapte bună, Sookie, îmi răspunse, foarte încet, apoi nu mai zise nimic.

Am apreciat asta mai mult decât aş fi putut exprima în cuvinte.

Când am ajuns la serviciu în ziua următoare, la ora unsprezece, Sam ştergea de praf sticlele din spatele barului.

— Bună dimineața, mă salută, privindu-mă fix. Arăți ca naiba.

— Mersi, Sam. Mă bucur să aflu că arăt cum nu se poate mai bine.

Sam se înroşi.

— Scuze, Sookie. Tu mereu arăți bine. Doar mă gândeam…

— La cearcănele alea mari de sub ochi? Mi-am tras în jos pielea obrajilor, făcând o mutră hidoasă spre amuzamentul lui. M-am culcat tare târziu azi-noapte.

A trebuit să omor pe cineva şi pe urmă să-i mut maşina.

— A trebuit să mă duc până la Shreveport, să-l văd pe Eric.

— Afaceri, sau plăcere?

După ce a rostit întrebarea, şi-a lăsat capul în piept, nevenindu-i să creadă că spusese asta.

— Scuză-mă, Sookie. Mama ar zice că m-am dat jos din pat azi-dimineață pe partea cu lipsa de tact.

L-am îmbrățişat uşor.

— Nu-ți face probleme. Pentru mine, fiecare zi e aşa. Şi eu trebuie să-mi cer scuze față de tine. Îmi pare rău că am fost atât de ignorantă cu privire la problemele legale cu care se confruntă teriantropii şi vârcolacii în clipa de față.

Era, categoric, vremea să privesc şi eu lucrurile în față.

— Ai avut motive temeinice să te concentrezi asupra propriei persoane în ultimele săptămâni, zise Sam. Nu ştiu dacă eu aş fi fost în stare să-mi revin cum ai făcut tu. Sunt tare mândru de tine.

N-am mai ştiut ce să spun. Mi-am îndreptat privirea spre bar şi am întins mâna spre o cârpă cu care să lustruiesc un ornament.

— Dacă ai nevoie să iniţiez o petiţie sau să-l sun pe deputatul local, nu trebuie decât să-mi spui, i-am zis. Nimeni nu are dreptul să vă oblige să vă înregistraţi nicăieri. Tu eşti american. Născut şi crescut.

— Aşa privesc şi eu problema. Nu e ca şi cum aş fi altul faţă de cel care am fost totdeauna. Singura diferenţă este că oamenii acum ştiu cine sunt. Cum a decurs vânătoarea haitei?

Aproape că şi uitasem de asta.

— Mi s-a părut că s-au distrat bine, din câte îmi dau seama, am răspuns, precautӑ. I-am cunoscut pe Annabelle şi pe tipul cel nou, Basim. De ce şi-o întări rândurile Alcide? Ai auzit ceva despre ceea ce se-ntâmplă prin haita Dinte Lung?

— Ei bine, ţi-am spus că umblu cu una de-a lor, îmi zise, întorcându-şi privirea spre sticlele din spatele barului, ca şi cum ar fi încercat să descopere vreuna care încă ar mai fi fost prăfuită.

Dacă am fi continuat conversaţia în acelaşi stil, întregul bar avea să devină straşnic de curat.

— Cine e? Din moment ce era a doua oară când îmi pomenea despre asta, mi-am închipuit că ar fi OK să-l întreb.

Fascinaţia lui faţă de sticle se transferă spre casa de marcat.

— A, Jannalynn. Jannalynn Hopper.

— O, am exclamat, pe un ton neutru, încercam să câştig timp ca să-mi compun o expresie amabilă şi receptivă.

— A fost acolo în noaptea aceea, când ne-am luptat cu haita care încerca să preia controlul. Ea... ăăă... s-a ocupat de inamicii răniţi.

Acesta fusese un eufemism dus la extrem. Le crăpase ţestele cu pumnii strânşi. Încercând să dovedesc că nu era Ziua Naţională a Lipsei de Tact şi la *mine* acasă, am replicat:

— A, da. Fata… ăăă… foarte subțire. Cea tânără.
— Nu e atât de tânără pe cât pare, îmi atrase atenția Sam, ocolind faptul evident că vârsta lui Jannalynn nu reprezenta cea dintâi problemă pe care ar fi putut-o avea cineva cu ea.
— OK. Câți ani are?
— Douăzeci. Şi unu.
— O, bine, e o fată în toată legea, am rostit cu solemnitate, după care mi-am lipit cu forța un zâmbet pe buze. Acum, serios, Sam, nu-ți judec alegerile. (Nu prea mult.) Jannalynn e chiar… chiar… E dinamică.
— Mersi, zise, luminându-se la față. M-a sunat după ce am luptat în războiul haitelor. Îi plac leii.
Sam se transformase în leu în noaptea aceea, ca să poată lupta mai bine. Fusese un magnific rege al animalelor.
— Şi, de cât timp sunteți voi împreună?
— Vorbim de ceva vreme, dar prima dată am ieşit împreună acum, să zic, trei săptămâni.
— Ei, asta-i grozav, am zis.
M-am străduit să mă destind şi să zâmbesc mai natural.
— Eşti sigur că nu-ți trebuie bilet de voie de la maică-sa?
Sam aruncă în mine cu cârpa de şters praful. Am prins-o şi i-am azvârlit-o înapoi.
— Nu s-ar putea ca voi doi să terminați cu joaca? Trebuie să vorbesc cu Sam, se răsti Tanya.
Intrase fără s-o aud.
N-o să fie niciodată cea mai bună prietenă a mea, însă e o lucrătoare de nădejde şi e dispusă să vină în două seri pe săptămână, după ce pleacă de la serviciul ei de zi de la Norcross.
— Vrei să plec? am întrebat-o.
— Nu, e în regulă.
— Scuze, Tanya. De ce ai nevoie? o întrebă Sam, zâmbind.
— Am nevoie să-mi schimbi numele pe cecurile pentru salariu, zise Tanya.
— Ți-ai schimbat numele?
Probabil că eram tare înceată la minte în ziua aceea. Dar Sam ar fi pus aceeaşi întrebare, dacă n-aş fi făcut-o eu: arăta la fel de nedumerit.

— Mda, eu şi cu Calvin ne-am dus la un tribunal, dincolo de granița statului, în Arkansas, şi ne-am căsătorit, zise ea. Acum sunt Tanya Norris.

Atât Sam, cât şi eu, ne-am holbat la Tanya, uluiți, fără să scoatem o vorbă.

— Felicitări! am exclamat în cele din urmă, însuflețită. Ştiu c-o să fiți cu adevărat fericiți.

Nu eram atât de convinsă că şi Calvin va fi fericit, dar măcar izbutisem să spun ceva drăguț.

Sam se alătură şi el, cu toate cele de cuviință. Tanya ne arătă verigheta, un inel lat din aur, iar după ce se duse în bucătărie, să li-l arate şi lui Antoine şi lui D'Eriq, ne părăsi la fel de brusc pe cât sosise, întorcându-se cu maşina la serviciul ei din Norcross. Amintise că se programaseră la Target şi la Wal-Mart pentru cele câteva lucruri trebuincioase, aşa că Sam se repezi în biroul lui şi aduse de-acolo un ceas de perete, pe care îl puse deoparte drept cadou din partea tuturor angajaților de la Merlotte's. Mai aşeză şi un borcan pe bar, pentru contribuțiile noastre, iar eu am lăsat să cadă înăuntru o hârtie de zece.

Între timp, începuse să vină lumea pentru prânz, aşa că trebuia să trec la treabă.

— Nu ajung niciodată să-ți pun vreo câteva întrebări, i-am zis lui Sam. Poate înainte să plec?

— Sigur, Sook, zise el, începând să umple pahare cu ceai cu gheață.

Era o zi călduroasă.

După ce am tot servit băuturi şi mâncăruri timp de aproximativ o oră, spre surprinderea mea, l-am văzut pe Claude intrând pe uşă. Chiar şi în hainele mototolite pe care evident le culesese de pe podea când se îmbrăcase, arăta splendid de-ți tăia respirația. Îşi prinsese părul la spate într-o coadă de cal răvăşită... dar nici asta nu-i scădea din valoare.

Era aproape suficient încât să te tacă să-l urăşti, pe bune.

Claude se îndreptă abătut spre mine, de parcă ar fi intrat toată ziua în Merlotte's... şi de parcă momentul lui de amabilitate şi de tact din noaptea trecută n-ar fi existat.

— Boilerul nu funcționează, îmi zise.

— Bună, Claude. Mă bucur că te văd, am replicat. Ai dormit bine? Mă bucur tare mult. Şi eu am dormit bine. Bănuiesc că ar fi de preferat să faci ceva în legătură cu boilerul, hm? Dacă vrei să faci duş şi să-ți speli lucrurile. Îți aminteşti că te-am rugat să mă ajuți, ocupându-te de unele treburi de care eu nu sunt capabilă? Ai putea să-l chemi pe Hank Clearwater. A mai venit şi altă dată la mine.

— Pot să merg eu să arunc o privire, se auzi o voce.

Întorcându-mă, l-am observat pe Terry Bellefleur în spatele meu. Terry este veteran al războiului din Vietnam şi are câteva cicatrice îngrozitoare... atât de genul celor pe care le poți vedea, cât şi din cele pe care nu. Era foarte tânăr când a plecat la război. Când s-a întors, era foarte bătrân. Părul lui roşcat-cafeniu încărunțea, dar era încă des şi suficient de lung încât să-l împletească în cozi. Întotdeauna mă înțelesesem foarte bine cu Terry, care ştia să facă aproape orice prin curte sau prin casă, în privința reparațiilor.

— Sigur ți-aş fi recunoscătoare, i-am zis. Dar nu vreau să profit de bunăvoința ta, Terry.

Mereu fusese bun cu mine. Îmi curățase dărâmăturile bucătăriei arse, astfel încât constructorii să poată începe lucrul la cea nouă, iar eu fusesem nevoită să insist ca el să primească o plată corectă pentru asta.

— Nici o problemă, mormăi el, cu ochii pe vechile lui cizme de lucru.

Terry îşi ducea traiul cu ajutorul unui cec lunar primit de la guvern şi a câtorva slujbe sporadice. De exemplu, venea la Merlotte’s, fie noaptea foarte târziu, fie dimineața devreme, să curețe mesele şi toaletele, şi să spele podelele. Spunea mereu că, având o ocupație, se menținea în formă, şi adevărul este că Terry era încă zdravăn.

— Eu sunt Claude Crane, vărul lui Sookie, zise Claude, întinzându-i mâna.

Terry îşi rosti şi el numele şi-i apucă mâna lui Claude. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe cea a vărului meu. Ochii lui Terry erau neaşteptat de frumoşi, de un maro-auriu, sub genele bogate. Nu mai observasem asta până acum. Chiar îmi dădeam seama că niciodată nu mă gândisem până acum la

Terry ca la un *bărbat.*

După strângerea de mână, Terry păru năucit. Ori de câte ori îi apărea în față ceva ieşit din comun, Terry reacționa nepotrivit; singura problemă era în ce grad. Numai că, în clipa de față, Terry părea mai degrabă perplex, decât speriat, sau supărat.

— A, vrei să vin acum să mă uit? întrebă el. Am vreo câteva ore libere.

— Ar fi minunat, zise Claude. Aş vrea să-mi fac duşul, şi aş vrea unul fierbinte, adăugă, zâmbindu-i lui Terry.

— Hei, tipule, eu nu-s gay, protestă Terry, iar expresia feței lui Claude din clipa aceea era de neprețuit.

Nu-l mai văzusem până acum pus în încurcătură.

— Mersi, Terry, sigur îți voi fi recunoscătoare, am intervenit rapid. Claude are o cheie şi o să te conducă el în casă. Dacă trebuie să cumperi ceva piese, să-mi aduci doar chitanțele. Ştii că sunt de încredere cu plata.

Poate că urma să fiu nevoită să-mi transfer ceva bani din contul de economii în cel curent, dar tot aveam ceea ce numeam în sinea mea „banii vampireşti" depozitați în siguranță la bancă. Iar domnul Cataliades avea să-mi trimită şi banii sărmanei Claudine. Ceva se destindea în interiorul meu ori de câte ori mă gândeam la bruma aceea de bani. Mersesem în echilibru pe muchia ascuțită a sărăciei de atâtea ori, încât ajunsesem să mă obişnuiesc cu asta, iar faptul că existau acei bani pe care urma să-i pot depune la bancă însemna pentru mine o imensă uşurare.

Terry încuviință şi apoi ieşi pe uşa din spate, să-şi ia camioneta. L-am străpuns pe Claude cu o privire încruntată.

— Omul ăsta e foarte fragil, i-am zis. A trecut printr-un război urât. Aminteşte-ți doar asta.

Claude se îmbujora uşor.

— O să-mi amintesc, promise. Am fost şi eu în războaie.

Îmi mai dărui o mângâiere rapidă pe obraz, ca să-mi demonstreze că-şi revenise de pe urma loviturii aduse mândriei sale. Puteam să simt parcă fizic invidia tuturor femeilor din bar.

— Probabil c-o să fiu plecat în Monroe până să te întorci tu

acasă. Mersi, verişoară.

Sam veni lângă mine, în timp ce Claude se îndrepta spre ieşire.

— Elvis a părăsit clădirea, rosti el, sec.

— Nu, nu l-am mai văzut de ceva vreme, am replicat, categoric luându-mă gura pe dinainte. Apoi, m-am scuturat, trezindu-mă. Scuze, Sam. Claude e unic, nu?

— N-am mai văzut-o pe Claudine de ceva vreme. Ea e foarte amuzantă, zise Sam. Claude pare să fie… mai caracteristic pentru trăsăturile generale ale zânelor.

Era o urmă de întrebare în vocea lui.

— Pe Claudine n-o s-o mai vedem niciodată, am zis. Din câte ştiu eu, n-o să mai vedem alte zâne, în afara lui Claude. Uşile sunt închise. Cum or funcţiona şi astea. Deşi am înţeles că ar mai fi una, sau două, pândind prin jurul casei mele.

— Nu mi-ai spus o grămadă de lucruri, constată el.

— Trebuie să recuperăm asta, l-am aprobat.

— Ce zici de astă-seară? După ce termini lucrul? E vorba să se întoarcă Terry, să se ocupe de unele reparaţii care s-au cam acumulat pe-aici, dar Kennedy este programată să se ocupe de bar.

Sam păru un pic îngrijorat.

— Sper că nu-i dă prin minte lui Claude să mai facă vreo încercare cu Terry. Egoul lui Claude e mare cât hambarul, iar Terry e atât de… Niciodată nu ştii cum primeşte unele lucruri.

— Terry e bărbat în toată firea, i-am reamintit lui Stan. Fireşte, încercam să mă asigur şi pe mine. Amândoi sunt, am adăugat.

— Claude nu e bărbat câtuşi de puţin, mă contrazise Sam. Cu toate că e *mascul.*

Am avut o imensă uşurare când am l-am văzut pe Terry întorcându-se, după vreo oră. Părea absolut normal, nici jenat, nici supărat, nici altceva.

Întotdeauna mă străduisem să mă ţin departe de mintea lui Terry, fiindcă putea să fie un loc foarte înfricoşător. Terry se descurca bine atât timp cât îşi menţinea concentrarea asupra unui singur lucru o dată. Se gândea foarte mult la câinii lui. Păstrase unul dintre pui de la ultima fătare a căţelei lui, iar

acum îl dresa pe cățelandru. (La drept vorbind, dacă vreodată un câine ar putea fi învățat să citească, atunci Terry ar avea tot meritul.)

După ce termină de lucrat la o clanță slăbită de la uşa biroului lui Sam, Terry se aşeză la una dintre mesele mele şi ceru o salată şi un ceai îndulcit. După ce i-am luat comanda, Terry îmi întinse fără vorbe o chitanță. Trebuise să cumpere o piesă nouă pentru boiler.

— Mersi, Terry, i-am zis. O să-ți dau ceva pentru timpul consumat şi pentru muncă.

— Nu-ți face probleme, îmi răspunse Terry. S-a ocupat vărul tău de asta.

Îşi întoarse atenția spre revista lui. Cumpărase un număr din *Vânătoarea şi Pescuitul din Louisiana,* ca să citească în timp ce-şi aştepta mâncarea.

I-am completat lui Terry un cec pentru piesă şi i l-am dat atunci când i-am adus mâncarea. Mi-a făcut un semn de încuviințare şi l-a strecurat în buzunar. Din moment ce programul lui Terry îl făcea să nu fie mereu disponibil ca să-l suplinească, Sam angajase o barmaniță, astfel încât el să poată avea mereu serile libere. Noua barmaniță, care lucra de vreo două săptămâni, era cu adevărat drăguță şi era genul de tipă foarte înaltă. Kennedy Keyes avea un metru optzeci lejer; oricum, era mai înaltă decât Sam, asta-i sigur. Avea acel gen de înfățişare plăcută pe care în mod tradițional l-ai asocia reginelor frumuseții: părul castaniu lung până la umeri, cu discrete şuvițe blonde, ochi căprui mari, un zâmbet alb şi regulat ca visul erotic al unui ortodontist. Tenul îi era perfect, ținuta dreaptă, ba mai era şi absolventă a Universității de Sud din Arkansas, cu licență în psihologie. Mai făcuse şi pârnaie.

Sam o întrebase dacă nu vrea o slujbă când apăruse pentru prânz a doua zi după ce ieşise din închisoare. Ea nici măcar nu întrebase ce trebuie să facă înainte de a zice da. Sam îi dăduse un manual elementar pentru barmani, din care ea studiase în fiecare clipă liberă, până când ajunsese să stăpânească prepararea unui uimitor număr de băuturi.

— Sookie! exclamă ea, de parcă am fi fost cele mai bune prietene din copilărie. Aşa era felul lui Kennedy. Ce mai faci?

— Mersi, bine. Tu?
— Veselă ca un cintezoi.
Se apleca să verifice numărul sticlelor cu apă gazoasă din vitrina frigorifică aşezată în spatele barului.
— Mai avem nevoie de ceva A&W, zise.
— Acum vine!
Am luat cheile de la Sam, după care m-am întors în depozit, să găsesc o navetă de bere de ghimbir. Am luat două cu câte şase sticle.
— N-am zis să mi le aduci tu. Puteam să mă duc şi eu! exclamă Kennedy, zâmbind. Zâmbetul ei era parcă permanent. Mulțumesc.
— N-ai pentru ce.
— Am mai slăbit, Sookie? mă întrebă, plină de speranță.
Se întoarse pe jumătate să-mi arate popoul şi mă privi peste umăr.
Problema lui Kennedy nu părea să fie aceea că fusese în închisoare, ci că pusese pe ea în închisoare. Mâncarea acolo era de rahat, după cum îmi povestise, şi în plus, bogată în carbohidrați.
— Numai că eu mănânc când mă copleşesc emoțiile, îmi zisese, ca şi cum ar fi fost ceva îngrozitor. Şi aveam destule emoții în închisoare.
Încă de când se întorsese în Bon Temps, se arătase nerăbdătoare să-şi revină la vechile ei dimensiuni de regină a frumuseții.
Dar tot frumoasă era. Avea destule alte calități care o făceau să arate bine.
— Eşti superbă, ca întotdeauna, am liniştit-o. Mi-am rotit privirea în jur, după Danny Prideaux. Sam îl rugase pe Danny să vină când era Kennedy de serviciu seara. Aranjamentul acesta era programat să dureze timp de o lună, până când Sam s-ar fi fost convins că nici unul dintre clienți nu se lua de Kennedy.
— Tu mă ştii, îmi zise ea, privindu-mă atent. Pot să mă descurc şi singură.
Toată lumea din Bon Temps ştia despre Kennedy că poate să se descurce şi singură, dar tocmai asta era problema.

Reputația ei putea să constituie o provocare pentru anumiți bărbați (anumiți bărbați nemernici).

— Ştiu că poți, i-am răspuns, liniştită. Danny Prideaux nu însemna decât o măsură de siguranță suplimentară.

Şi iată-l intrând pe uşă. Era mai înalt decât Kennedy cu vreo cinci centimetri şi exista în el un soi de amestec de rase pe care nu puteam să-l descifrez. Danny avea pielea de un măsliniu-închis, părul şaten scurt şi o față lătăreață. Se retrăsese de o lună din armată şi încă nu-şi stabilise vreo profesie. Lucra cu jumătate de normă la depozitul cu vânzare de materiale de construcții. Era suficient de dispus să facă pe gorila câteva seri pe săptămână, cu atât mai mult cu cât putea să se zgâiască pe toată durata programului la Kennedy.

Sam ieşi agale din biroul lui să spună noapte bună şi s-o pună la curent pe Kennedy în legătură cu un client care lăsase un cec fără acoperire, după care ieşirăm amândoi pe uşa din spate.

— Hai să mergem la Crawdad Diner, mi-a propus el.

Ideea îmi suna bine. Era un vechi restaurant imediat lângă piața din apropierea tribunalului. Ca toate prăvăliile din zona aflată în jurul pieței, cea mai veche parte din Bon Temps, birtul avea o poveste a lui. Proprietarii inițiali fuseseră Perdita şi Crawdad Jones, care deschiseseră restaurantul prin anii patruzeci. Când s-a retras, Perdita i-a vândut restaurantul soțului lui Charlsie Tooten, Ralph, care-şi părăsise serviciul de la fabrica de prelucrare a cărnii de pasăre atunci când îl preluase. Înțelegerea fusese ca Perdita să-i dea lui Ralph toate rețetele ei, dacă el se declara de acord să păstreze numele de Crawdad Diner. Când artrita lui Ralph l-a silit să se retragă, i-a vândut Crawdad Diner lui Pinkie Arnett, cu aceeaşi condiție. Prin urmare, generații întregi de clienți din Bon Temps au avut siguranța că vor găsi aici cea mai bună budincă de pâine din întregul stat, iar urmaşii Perditei şi ai lui Crawdad Jones au putut să fie mândri.

I-am povestit lui Sam acest fragment de istorie locală după ce am comandat cotlete țărăneşti cu fasole verde şi orez.

— Slavă Domnului că Pinkie a obținut rețeta pentru budincă de pâine, aşa că atunci când o să fie vremea

pătlăgelelor verzi, vreau să vin în fiecare seară, să le mănânc prăjite, îmi zise Sam. Cum e să locuieşti împreună cu vărul tău? mă întrebă, storcându-şi felia de lămâie în ceai.

— Abia dacă-mi dau seama. Doar şi-a adus ceva lucruri şi nu ne-am prea văzut în rest.

— L-ai văzut dezbrăcându-se? se interesă Sam, râzând. Adică, profesional. Eu sigur n-aş putea să fac asta pe o scenă, cu oameni care să mă privească.

Din punct de vedere fizic, categoric n-ar fi avut ce să-l oprească. Îl văzusem pe Sam gol, când se preschimbase din forma de teriantrop în cea umană. Miam!

— Nu, mereu am avut de gând să merg cu Amelia, dar, de când ea s-a întors în New Orleans, n-am prea mai avut dispoziție pentru cluburi de striptease. Ar trebui să-i ceri lui Claude o slujbă pentru serile tale libere, am adăugat, zâmbind.

— Da, sigur, replică el, sarcastic, însă părea încântat.

Discutarăm o vreme despre plecarea Ameliei, după care l-am întrebat pe Sam despre familia lui din Texas.

— Divorțul mamei s-a pronunțat, mă informă el. Fireşte, tatăl meu vitreg e la închisoare, din cauză că a împuşcat-o, aşa că ea nu l-a mai văzut de luni de zile. În momentul ăsta, cred că singura diferență pentru ea o să fie din punct de vedere financiar. Primeşte pensia militară a tatei, dar nu ştie dacă postul ei de la şcoală o s-o mai aştepte sau nu, după sfârşitul verii. Au angajat o suplinitoare pentru tot restul anului şcolar după ce-a fost ea împuşcată, iar acum o dau din colț în colț când vine vorba s-o primească înapoi pe mama.

Până să fi fost împuşcată, mama lui Sam lucra pe postul de funcționară/secretară la o şcoală primară. Nu toată lumea era la fel de împăcată cu gândul că ar putea lucra în acelaşi birou cu o femeie care se transformă într-un animal, cu toate că mama lui Sam era aceeaşi femeie ca şi înainte. O astfel de problemă mi se părea foarte delicată.

Chelnerița ne aduse farfuriile şi un coş cu chifle. Am suspinat cu o plăcere anticipată. Era cu mult mai plăcut decât să-mi gătesc singură.

— Ceva veşti despre nunta lui Craig? l-am întrebat, în clipa în care m-am simțit în stare să mă smulg din porția mea de

cotlet țărănesc.

— Au încheiat şedințele de consiliere psihologică de cuplu, îmi răspunse, ridicând din umeri. Acum, părinții ei vor să urmeze şedințe de consiliere genetică, nu ştiu ce-o mai fi şi asta.

— Ce tâmpenie!

— Unii oameni au impresia că orice e altfel e şi rău, comentă Sam, în timp ce-şi ungea cu unt a doua chiflă. Şi nu mi se pare probabil pentru Craig să se schimbe.

Fiind primul născut al unui cuplu de teriantropi pursânge, numai Sam simțea chemarea lunii.

— Îmi pare rău, am zis, clătinând din cap. Ştiu că e o situație grea pentru toți din familia ta.

Sam încuviință.

— Soră-mea Mindy a trecut peste ea destul de bine. M-a lăsat să mă joc cu copiii ultima dată când i-am văzut, iar eu o să încerc să fac un drum prin Texas de 4 Iulie. Oraşul ei organizează un mare spectacol de artificii şi toată familia merge să-l vadă. Cred c-o să-mi placă.

I-am zâmbit. Erau norocoşi că-l aveau pe Sam în familia lor: asta credeam eu.

— Sora ta cred că e destul de inteligentă, am zis, luând o îmbucătură zdravănă de cotlet țărănesc.

Era o binecuvântare.

— Ascultă, dacă tot vorbim despre familii, zise, râzând. Eşti pregătită să-mi spui care-i treaba cu tine, de fapt? Mi-ai povestit despre străbunicul tău şi despre ceea ce s-a întâmplat. Ce-ți fac rănile? Nu vreau să ți se pară că mă aştept ca tu să-mi spui tot ce se petrece în viața ta. Dar ştii că mă interesează.

A fost rândul meu să am o mică ezitare. Dar mi se părea corect să-i spun lui Sam, aşa că am încercat să-i ofer o relatare pe scurt a întâmplărilor din ultima săptămână.

— Iar JB m-a ajutat cu ceva terapie, am adăugat.

— Te mişti de parcă n-ai fi pățit nimic, în afară de momentele când eşti obosită, remarcă Sam.

— Mai sunt vreo două cârpeli mai proaste pe partea superioară a coapsei stângi, unde carnea de fapt… În fine, nu

se reface.

Am rămas cu privirea ațintită la şervet timp de un minut, două, apoi am continuat:

— A crescut oarecum la loc. În cea mai mare parte. Sunt ca un fel de gropițe. Am câteva cicatrice, dar nu sunt de speriat. Pe Eric nu par să-l deranjeze. La drept vorbind, are şi el vreo două, din viața umană, deşi abia i se văd pe albeața pielii.

— Iar tu, hm, te descurci cu toate astea?

— Am uneori coşmaruri, i-am mărturisit. Şi mai am şi ceva momente de panică. Dar hai să nu mai vorbim despre asta.

I-am zâmbit cu cel mai strălucitor zâmbet al meu.

— Uită-te la noi, după atâția ani, Sam. Eu locuiesc împreună cu o zână, am un iubit vampir, iar tu umbli cu un vârcolac care sparge capete. Ne-ar fi trecut vreunuia dintre noi prin minte c-o să spunem aşa ceva, în prima zi în care am venit să lucrez la Merlotte's?

Sam se aplecă în față şi-şi puse pentru o clipă mâna peste a mea, dar tocmai atunci apăru Pinkie în persoană, să ne întrebe dacă ne-a plăcut mâncarea. I-am arătat farfuria mea aproape goală.

— Cred că poți să-ți dai seama că da, i-am zis, zâmbindu-i.

Îmi zâmbi şi ea. Pinkie era o femeie masivă, care în mod evident îşi savura propriile produse culinare. Intrară câțiva noi clienți, aşa că merse să-i conducă la mese.

Sam îşi retrase mâna şi continuă să se ocupe de mâncare.

— Mi-aş dori... Începu el, dar imediat închise gura şi nu mai spuse nimic.

Îşi trecu o mână prin părul roşcat-auriu. Fiindcă şi-l tunsese atât de scurt, părea mai aşezat ca de obicei, dar numai până şi-l ciufulea. Îşi lăsă jos furculița, permițându-mi să remarc că şi el izbutise să golească aproape de tot farfuria.

— Ce ți-ai dori? l-am îmboldit.

Cu majoritatea celorlalți, mi-ar fi fost frică să cer completarea propoziției. Însă cu Sam eram prietenă de ani de zile.

— Mi-aş dori ca tu să-ți găseşti fericirea cu altcineva, zise el. Ştiu, ştiu. Nu e treaba mea. Eric pare să țină cu adevărat la tine, iar tu meriți asta.

— Chiar ține, am confirmat. El e tot ce am, şi aş fi de-a dreptul nerecunoscătoare dacă n-aş fi fericită pentru asta. Ne iubim.

Am ridicat din umeri. Mă simțeam stânjenită de întorsătura pe care o luase conversația.

Sam încuviință, deşi o strâmbătură a colțului gurii lui îmi spunea, fără ca măcar să-i descifrez gândurile, că el nu-l credea pe Eric chiar atât de demn de prețuire. Mă bucuram că nu-i puteam auzi desluşit toate gândurile. M-am gândit că şi Jannalynn era la fel de nepotrivită pentru Sam. El n-avea nevoie de o femeie de genul feroce, totul-pentru-şeful-haitei. Avea nevoie să fie cu cineva care să-l considere cel mai grozav bărbat de pe lume.

Dar n-am zis nimic.

Nu se poate spune că aş fi lipsită de tact.

Era îngrozitor de tentant să-i povestesc lui Sam ce se-ntâmplase noaptea trecută. Dar, pur şi simplu, nu puteam. Nu voiam să-l implic pe Sam în rahaturile vampirilor mai mult decât era deja, adică foarte puțin. Nimeni nu avea nevoie de chestii de-astea. Desigur, îmi făcusem griji toată ziua cu privire la deznodământul acelor evenimente.

Telefonul meu mobil sună în timp ce Sam îşi plătea partea lui din notă. I-am aruncat o privire. Pam era cea care mă căuta. Inima îmi bătea nebuneşte. Am ieşit din local.

— Care-i treaba? am întrebat-o, cu o voce mai mult decât neliniştită.

— Bună seara şi ție.

— Pam, ce s-a întâmplat? N-aveam chef de joacă.

— Bruno şi Corinna nu s-au arătat azi la lucru în New Orleans, mă anunță pe un ton solemn Pam. Victor n-a sunat încoace, deoarece, fireşte, nu exista vreun motiv temeinic pentru ca ei să vină pe-aici.

— Au găsit maşina?

— Încă nu. Sunt convinsă că agenții patrulei de circulație au lipit azi pe ea un bilețel în care le cereau proprietarilor să vină şi s-o ia de acolo. Cam aşa procedează, din câte am observat.

— Da. Aşa procedează.

— Nu se vor găsi cadavre. Mai ales după ploaia torențială de azi-noapte, n-o să fie nici o urmă, adăugă Pam, pe un ton satisfăcut. Nici o învinuire nu se poate aduce.

Am rămas aşa acolo, cu telefonul la ureche, pe un trotuar pustiu din orăşelul meu, la doar câțiva paşi de stâlpul de iluminat stradal. Rareori m-am mai simțit atât de singură.

— Aş fi vrut să fi fost Victor, am rostit, din adâncul inimii.

— Mai vrei să omori pe cineva?

În vocea lui Pam se simțea o uşoară surprindere.

— Nu, vreau doar să se termine. Vreau ca totul să fie cum trebuie. Nu mai vreau omoruri.

Sam ieşi din restaurant în spatele meu şi-mi auzi tonul trist şi nefericit. I-am simțit mâna pe umărul meu.

— Trebuie să închid, Pam. Ține-mă la curent. Am închis telefonul şi m-am întors cu fața spre Sam. Arăta tulburat, iar lumina revărsată de sus îi arunca umbre adânci pe chip.

— Ai probleme, zise. N-am putut decât să tac.

— Ştiu că nu poți să vorbeşti despre asta, dar dacă, vreodată, vei simți nevoia s-o faci, ştii unde mă găseşti, mă asigură.

— Şi tu la fel, i-am răspuns, fiindcă îmi închipuiam că, având o iubită ca Jannalynn, Sam ar putea să fie într-o situație la fel de încurcată ca şi mine.

CAPITOLUL 5

Telefonul sună în timp ce eram sub duş, vineri dimineață. Fiindcă aveam robot, nu l-am luat în seamă. În timp ce mă întindeam după prosop cu ochii închişi, am simțit că cineva mi-l punea în mână. Icnind de spaimă, am deschis ochii şi l-am văzut pe Claude, stând în fața mea, în pielea goală.

— E pentru tine, îmi zise, dându-mi receptorul portabil din bucătărie, după care ieşi.

L-am dus la ureche cu o mişcate automată.

— Alo? am rostit slab.

Nu ştiam la ce ar fi trebuit să mă gândesc mai întâi: că-l văzusem pe Claude gol, că mă văzuse Claude goală, sau situația de ansamblu, că eram înrudiți şi goi în aceeaşi încăpere?

— Sookie? Ai o voce ciudată, rosti un glas de bărbat, vag cunoscut.

— A, tocmai am avut o surpriză, am răspuns, îmi pare foarte rău… Cine-i acolo?

Izbucni în râs, un sunet cald şi prietenos.

— Sunt Remy Savoy, tatăl lui Hunter, îmi zise.

Remy fusese căsătorit cu verişoara mea, Hadley, care acum era moartă. Între fiul lor, Hunter, şi mine, se stabilise o anumită legătură, una pe care trebuia s-o explorăm. Chiar avusesem de gând să-l sun pe Remy, să programăm o întâlnire de joacă între mine şi Hunter, şi mă mustram în sinea mea acum pentru faptul că tot amânasem.

— Sper că m-ai sunat să-mi spui că pot să-l văd pe Hunter în weekendul ăsta, nu-i aşa? i-am zis. Trebuie să mă duc la lucru duminică după-amiază, dar am sâmbăta liberă. Mâine, adică.

— Grozav! Chiar voiam să te întreb dacă n-aş putea să-l aduc la tine diseară, şi dacă poate să rămână peste noapte.

Era o grămadă de timp pe care să-l petrec cu un puşti pe care nu-l cunoşteam; şi, mai important decât atât, cu unul care nu mă cunoştea.

— Remy, ai vreun plan anume, sau care-i treaba?

— Mda. Sora tatălui meu a murit ieri şi au programat înmormântarea pentru mâine-dimineață, la zece. Numai că priveghiul e astă-seară. N-aş vrea să-l duc pe Hunter la priveghi şi la înmormântare... mai ales gândindu-mă la, ştii tu... problema lui. Ar putea să fie destul de greu pentru el. Ştii cum e... Nici măcar nu pot să-mi dau seama ce-ar putea zice pe acolo.

— Înțeleg.

Şi chiar înțelegeam. E greu să ai prin preajmă un telepat preşcolar. Părinții mei ar fi înțeles foarte bine situația dificilă în care se afla Remy.

— Câți ani are acum Hunter?

— Cinci, abia i-a sărbătorit. Mi-am făcut griji în legătură cu petrecerea, dar am trecut cu bine de ea.

Am tras aer adânc în piept. O să-i spun c-o să-l ajut în problema cu Hunter.

— OK, pot să-l țin la mine peste noapte.

— Îți mulțumesc, Sookie. Adică, îți mulțumesc *cu adevărat. Îl* aduc după ce ies de la serviciu, azi. E bine? Să fim acolo pe la cinci şi jumătate?

Urma să plec de la serviciu între cinci şi şase, în funcție de cum întârzia sau nu schimbul meu şi de cât de pline îmi erau mesele. I-am dat lui Remy numărul meu de mobil.

— Dacă nu sunt acasă, sună-mă pe mobil. Mă întorc cât pot de repede. Lui ce-i place să mănânce?

Am mai discutat timp de câteva minute despre preferințele lui Hunter, după care am închis, între timp, deja mă uscasem, numai părul îmi atârna în şuvițe umede. După câteva minute petrecute în compania uscătorului, m-am dus să stau de vorbă cu Claude, de îndată ce m-am văzut la adăpostul hainelor mele de lucru.

— Claude! am urlat, de la baza scării.

— Da?

După voce, părea total impasibil.

— Vino încoace!

Apăru în capul scărilor, cu pieptenele în mână.

— Da, verişoară?

— Claude, robotul ar fi preluat apelul telefonic. Te rog să nu mai intri în camera mea fără să baţi la uşă şi, în mod special, să nu mai intri în baia mea fără să baţi la uşă!

În mod sigur aveam să folosesc încuietoarea de acum încolo. Nu cred c-o mai folosisem vreodată.

— Eşti pudică? În tonul lui părea să existe o curiozitate neprefăcută.

— Nu! m-am răstit.

Dar, după o secundă, am adăugat:

— Dar poate că, în comparaţie cu tine, da! Ţin la intimitatea mea. Vreau să hotărăsc eu cine poate să mă vadă goală. Ai înţeles punctul meu de vedere?

— Da. Ca să fiu obiectiv, sunt frumoase punctuleţele tale.

Am crezut că-mi explodează capul.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva când am fost de acord că poţi să stai cu mine. Doar ţie îţi plac bărbaţii.

— O, da, categoric prefer bărbaţii. Dar ştiu să apreciez frumuseţea. Am *făcut* vizite şi de cealaltă parte a gardului.

— Probabil că nu te-aş fi lăsat să stai aici dac-aş fi ştiut asta, i-am zis.

Claude ridică din umeri.

— Şi-atunci, n-am fost deştept că ţi-am ascuns acest lucru?

— Ascultă, am zis, dar apoi m-am oprit, fiindcă mă simţeam destul de tulburată.

Indiferent de situaţie, să-l vezi gol pe Claude… În fine, nici în cazul vostru, prima reacţie n-ar fi să vă înfuriaţi.

— O să-ţi spun câteva lucruri, şi vreau ca tu să mă iei în serios.

Aşteptă, cu peria în mână, dându-mi doar impresia unei atenţii pline de politeţe.

— Numărul unu. Am un iubit, care mai este şi vampir, iar eu nu sunt interesată să-l înşel, ceea ce include şi vederea altor bărbaţi goi… În baia mea, am dat-o cotită în grabă, cu gândul la cei cu dublă-natură, de toate felurile. Dacă nu poţi

să respecți asta, va trebui să pleci şi n-ai decât să plângi tot drumul până acasă. Numărul doi. Diseară am o vizită, un băiețel pentru care joc rolul de babysitter, aşa că ai face mai bine să te comporți corespunzător prin preajma lui. Ai prins ce ți-am aruncat?

— Fără nuditate, să fiu drăguț cu copilul uman.

— Corect.

— Copilul e al tău?

— Dac-ar fi fost al meu, l-aş fi crescut eu, poți să pui pariu pe cât vrei. E al lui Hadley. Mi-a fost verişoară, fata mătuşii mele Linda. A fost… ааа… iubita lui Sophie-Anne. Ştii, fosta regină. Şi a devenit vampir, până la urmă. Băiețelul ăsta, Hunter, este fiul pe care l-a avut Hadley înainte să i se-ntâmple toate astea. O să-l aducă tatăl lui.

Oare Claude era înrudit cu Hadley? Da, fireşte, şi în consecință şi cu Hunter. I-am atras atenția asupra acestui fapt.

— Îmi plac copiii, mă informă Claude. O să mă comport cum trebuie. Şi îmi pare rău dacă te-am necăjit.

Se străduia să pară pocăit.

— Ciudat, dar nu am impresia că ți-ar părea rău. Deloc.

— Plâng pe dinăuntru, îmi zise, cu un zâmbet şiret.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, am exclamat, întorcându-i spatele şi ducându-mă să-mi termin treaba în baie, singură şi neobservată.

Până să plec la serviciu, am reuşit să mă calmez. *La urma urmei,* m-am gândit, *Claude probabil că a văzut un catralion de oameni goi la viața lui.* Majoritatea supranaturalilor nu consideră că nuditatea ar fi cine ştie ce mare scofală. Faptul că eu şi Claude eram înrudiți de departe – străbunicul meu era bunicul lui – n-ar fi contat pentru el; în realitate, n-ar fi contat pentru majoritatea supranaturalilor. *Prin urmare,* mi-am zis în sinea mea, cu toată energia, *nu e mare scofală.* Când am prins un moment de acalmie la serviciu, l-am sunat pe Eric pe mobil şi i-am lăsat un mesaj, anunțându-l că urma să am grijă de un copil în seara şi noaptea aceea. „Dacă poți să treci, e perfect, dar am vrut să ştii din timp că o să mai fie cineva acolo", i-am comunicat căsuței vocale. Hunter ar urma să fie un

supraveghetor foarte atent. Abia apoi mi-a venit în gând locatarul de la etaj. „În plus, am cam uitat să-ți spun ceva alaltăseară, şi probabil că n-o să te încânte prea tare. De asemenea, mi-e dor de tine." Se auzi un piuit. Timpul pentru mesaj se terminase. Ei bine... asta e. Cine ştie ce aş mai fi putut să spun.

Detectivul, Heidi, trebuia să ajungă în Bon Temps diseară. Aveam impresia că a trecut un an de când hotărâse Eric s-o trimită ca să-mi verifice terenul. Mă simțeam un pic îngrijorată gândindu-mă la sosirea ei. Oare s-ar mai fi gândit Remy că participarea lui Hunter la înmormântare ar fi fost ceva atât de rău, dac-ar fi ştiut cine urma să mai treacă pe la mine? Oare mă comportam iresponsabil? Oare îl supuneam pe copil la nişte riscuri?

Nu, eram paranoică dacă mă gândeam astfel. Heidi venea să cerceteze prin pădurea mea.

Mă lepădasem de grijile acestea sâcâitoare până când sosi vremea să mă pregătesc să plec de la Merlotte's. Kennedy venise din nou să-i țină locul lui Sam, deoarece el plănuise s-o ducă pe fata vârcolac, pe Jannalynn, la cazinourile din Shreveport, apoi la cină. Speram să fie de bine pentru Sam, fiindcă el merita asta.

Kennedy se tot sucea în fața oglinzii de după bar, încercând să sesizeze vreo eventuală scădere în greutate. Mi-am coborât privirea spre propriile coapse. Jannalynn era foarte, foarte slabă. De fapt, eu o numeam slăbănoagă. Dumnezeu fusese generos cu mine în zona pieptului, însă Jannalynn era posesoarea unor țâţişoare cât caisele, pe care şi le scotea în evidență îmbrăcând bustiere şi bluze fără mâneci, fără sutien pe dedesubt. Îşi dăruia o oarecare atitudine (şi altitudine) purtând o încălțăminte fantastică. În timp ce eu mă încălțam cu tenişi din pânză, cu talpă de cauciuc. Am oftat.

— O seară plăcută! îmi ură veselă Kennedy, aşa că mi-am îndreptat umerii, am zâmbit şi mi-am fluturat degetele în semn de rămas-bun.

Majoritatea lumii credea că zâmbetul larg şi politețea lui Kennedy n-ar fi fost decât o mască. Însă eu o ştiam că era sinceră. Fusese instruită de mama ei, o regină a petrecerilor,

să-şi păstreze zâmbetul pe față şi o vorbă bună pe buze. Eram nevoită să-i recunosc superioritatea în această privință. Danny Prideaux n-o tulbura câtuşi de puțin pe Kennedy, deşi mie mi se părea că pe majoritatea fetelor le-ar cam face să se emoționeze. Danny, care ajunsese să fie obsedat că toată lumea ar vrea să-l bată, aşa că mai bine dădea el primul, ridică un deget spre mine la cel de-al doilea semn de rămas-bun al lui Kennedy. Avea o cola în față, fiindcă nu bea niciodată în timpul serviciului. Părea mulțumit să joace Mario Kart pe consola Nintendo DS, sau pur şi simplu să stea la bar şi s-o privească pe Kennedy cum lucrează.

Pe de altă parte, mulți bărbați ar fi fost emoționați dacă ar fi lucrat cu Kennedy, care făcuse puşcărie pentru omor fără premeditare. Şi unele femei ar fi fost. Însă eu nu aveam nici cea mai mică problemă cu ea. Mă bucuram că o angajase Sam. Nu că aş fi de acord cu omorurile... dar unele persoane parcă te roagă să le omori, nu? După toate cele prin care trecusem, eram silită să admit pur şi simplu față de mine însămi că aşa simțeam.

Am ajuns acasă cam cu cinci minute înainte de sosirea lui Remy, împreună cu Hunter. Am mai avut timp exact cât să-mi scot hainele de lucru, să le azvârl în coşul pentru rufe şi să-mi trag pe mine o pereche de pantaloni scurți şi un tricou, până ca Remy să bată la uşa din față.

M-am uitat prin vizor înainte să deschid, conform teoriei că e mai bine să te asiguri, decât să-ți pară rău.

— Bună, Remy! am zis.

Era abia trecut de treizeci de ani, un bărbat atrăgător şi liniştit, cu un păr des, şaten-deschis. Purta veşminte adecvate pentru o seară de priveghi la un birou de pompe funebre: pantaloni kaki, o cămaşă din poplin în dungi albe şi maro, mocasini lustruiți.

Arăta mult mai destins în flanela şi blugii pe care-i purta prima dată când îl văzusem. Mi-am coborât privirea spre fiul lui. Hunter crescuse față de data trecută. Avea părul negru şi ochii mamei lui, Hadley, însă era prea devreme să-ți dai seama cui îi va semăna când va mai creşte.

M-am lăsat pe vine şi i-am zis în gând: *Bună, Hunter.* N-am

rostit nimic cu voce tare, ci doar i-am zâmbit.

Aproape că uitase. S-a luminat la faţă. *Mătuşă Sookie!* a exclamat. Plăcerea îi umplu mintea, plăcerea şi entuziasmul.

— Am un camion nou, m-a informat cu voce tare, făcându-mă să râd.

— Mi-l arăţi şi mie? Hai, intraţi, amândoi, să te instalăm.

— Mersi, Sookie, zise Remy.

— Eu arăt ca mama, tati? îl întrebă Hunter.

— De ce?

Remy rămăsese uluit.

— Aşa zice mătuşa Sookie.

Remy se obişnuise între timp cu mici şocuri precum acesta şi ştia că totul n-avea să evolueze decât spre mai rău.

— Da, arăţi ca mama ta, iar ea arăta foarte bine, îi spuse. Eşti un tânăr norocos, fiule.

— Nu vreau să arăt ca o fată, replică Hunter, nesigur.

Dar nu arăţi.

— Nici un pic, i-am zis. Hunter, camera ta e chiar aici, am adăugat, arătându-i uşa deschisă. Acolo dormeam eu când eram mică.

Hunter privi în jur, curios şi vigilent. Însă patul dublu, scund, cu aşternutul său alb, şi mobilierul vechi şi carpeta uzată de lângă pat erau, toate, intime şi deloc ameninţătoare.

— Tu unde-o să stai? se interesă el.

— Chiar aici, de cealaltă parte a coridorului, i-am răspuns, deschizând uşa camerei mele. Nu trebuie decât să mă strigi şi vin fuguţa. Sau poţi să vii tu şi să te sui în pat cu mine, dacă ţi se face frică noaptea.

Remy se ridică, privindu-şi fiul cum receptează toate acestea. Nu ştiam cât de des îşi petrecuse băieţelul nopţile departe de tatăl lui; nu prea des, dacă mă luam după gândurile pe care i le culegeam din minte.

— Baia este următoarea de lângă camera ta, vezi? i-am arătat.

Şi-a aruncat privirea în încăperea învechită, stând cu gura căscată.

— Ştiu că arată altfel faţă de baia ta de acasă, am zis, răspunzând la gândurile lui. Asta-i o casă veche, Hunter.

Cada cu picioare şi plăcile alb cu negru nu erau ceea ce puteai să vezi în casele de închiriat şi în apartamentele în care locuiseră Remy şi Hunter de când cu Katrina.

— Sus ce e? se interesă Hunter.

— Ei, un văr de-al meu locuieşte acolo, la etaj. În clipa asta nu e acasă, şi vine atât de târziu, încât poate chiar nici n-o să-l vezi. Îl cheamă Claude.

Pot să merg sus să arunc o privire?

Poate mergem mâine, împreună. O să-ți arăt camerele în care poți să intri şi camerele pe care le foloseşte Claude.

Am ridicat repede ochii, observând că Remy îşi tot muta privirea de la Hunter la mine şi înapoi, şi nu ştiam dacă trebuie să mă simt uşurată sau îngrijorată pentru faptul că puteam să discut cu fiul lui într-un mod de care el nu era capabil.

— Remy, nu e nimic, l-am asigurat. Am crescut şi totul a devenit mai simplu. Ştiu că o să fie greu, dar bine măcar că Hunter e un băiat inteligent, cu un trup sănătos. Mica lui problemă nu e decât... că e puțin mai altfel decât ceilalți copiii.

— E un mod bun de a privi problema, aprecie Remy, dar fără ca asta să-i diminueze îngrijorarea.

— Vrei să mai stai? l-am întrebat, neştiind ce-aş mai putea să fac cu Remy acum.

Hunter mă întrebase pe tăcute dacă putea să-şi scoată lucrurile din geantă, iar eu îi răspunsesem – pe aceeaşi cale – că din partea mea era perfect. Deja scosese un mic ghiozdănel plin cu jucării pe podeaua dormitorului.

— Nu, mulțumesc. Trebuie s-o iau din loc. Era neplăcut să constat că-l înfricoşasem pe Remy în acelaşi fel în care-i înfricoşa fiul lui pe ceilalți. E drept că Remy avea nevoie de ajutorul meu, şi puteam să-mi dau seama că mă consideră o femeie drăguță, dar mai observam şi că-i dădeam fiori reci.

— Priveghiul e în Red Ditch? l-am întrebat.

Aşa se numea orăşelul în care locuiau Remy şi Hunter. Era cam la o oră şi un sfert de mers cu maşina spre sud-est, față de Bon Temps.

— Nu, în Homer. Aşa că, într-un fel, e în drum. Dacă dai de vreo problemă, doar sună-mă pe mobil şi vin să-l iau în drum

spre casă. Altminteri, stau peste noapte în Homer, mă duc mâine-dimineață la zece la înmormântare, rămân pe urmă la prânz acasă la vară-mea şi vin să-l iau pe Hunter mai târziu, după-amiază, dacă-ți convine aşa.

— O să fim bine, l-am asigurat, deşi asta nu era decât o bravadă din partea mea.

Nu mai avusesem grijă de vreun copil de când stătusem cu ăia mici ai prietenei mele Ariene, demult. Nu voiam să mă gândesc la asta; prieteniile care se sfârşesc lăsându-ți un gust amar sunt întotdeauna amintiri triste. Copiii aceia probabil că mă urau acum.

— Avem casete video de văzut, şi câte un puzzle, ba chiar şi câteva cărți de colorat.

— Unde? se interesă Hunter, privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat să vadă un adevărat magazin Toys 'R' Us.

— Ia-ți la revedere de la tatăl tău, şi pe urmă mergem să le căutăm, l-am asigurat.

— Pa, tati, zise Hunter, fluturându-şi o mână nepăsătoare spre Remy. Remy părea încurcat.

— Nu vrei să mă îmbrățişezi, campionule?

Hunter îşi ridică mânuțele, iar Remy îl ridică şi începu să se învârtă cu el în brațe.

Hunter chicoti. Remy îmi zâmbi peste umărul băiatului.

— Asta-i băiatul meu, zise. Să te porți frumos cu mătuşa Sookie. Nu uita de buna-cuviință. Ne vedem mâine.

Îl lăsă jos pe Hunter.

— OK, răspunse Hunter, cam într-o doară. Remy se aşteptase să iasă cu tărăboi, din moment ce nu mai fusese vreodată despărțit de băiat pentru atât de mult timp. Îmi aruncă o privire rapidă, apoi clătină din cap, zâmbind. Râdea de el însuşi, ceea ce mi se părea că ar fi o reacție potrivită.

În ceea ce mă priveşte, tocmai mă întrebam cât oare va dura acceptarea cu calm a situației din partea lui Hunter. Băiatul îşi ridică ochii spre mine.

— O să fiu OK, îmi zise, făcându-mă să-mi dau seama că îmi citea gândurile şi mi le interpreta în felul său propriu.

Deşi mai trecusem printr-o astfel de experiență, aceea fusese filtrată prin experiența unei persoane adulte, şi ne

distraserăm experimentând prin combinarea puterilor noastre telepatice, vrând să vedem ce se va întâmpla. Hunter nu-mi filtra gândurile şi nu mi le punea în ordine, aşa cum ar fi procedat cineva mai matur.

După ce-şi îmbrățişa din nou fiul, Remy plecă, fără tragere de inimă. Eu şi cu Hunter găsirăm cărțile de colorat. Am înțeles că lui Hunter îi plăcea să coloreze mai mult decât orice altceva pe lume. L-am instalat la masa din bucătărie şi mi-am îndreptat atenția asupra pregătirii cinei. Aş fi putut să gătesc un meniu de la zero, dar îmi imaginasem că, pentru prima oară când rămânea cu mine, ar fi fost de preferat ceva care să-i solicite mai puțină atenție. *Îți place Hamburger Helper[12]?* l-am întrebat pe tăcute. Şi-a ridicat privirea spre mine, iar eu i-am arătat cutia.

Îmi place, răspunse el, recunoscând poza, după care păru să-şi concentreze întreaga atenție spre imaginea cu țestoasa şi fluturele pe care o colora. Țestoasa era verde cu maro, culori acceptabile, însă cu fluturele, Hunter se întrecuse pe sine. Era purpuriu, galben, albastru şi verde-smarald... şi încă nu terminase. Am constatat că în cazul lui Hunter conformismul nu era nicidecum țelul principal. Ceea ce, pentru mine, era OK.

Kristen făcea mereu Hamburger Helper, îmi comunică. Kristen fusese iubita lui Remy. Remy îmi povestise că el şi cu Kristen se despărțiseră din cauza incapacității ei de a accepta harul special al lui Hunter. Deloc surprinzător, Kristen ajunsese să i se pară că Hunter era sinistru. Adulții mă consideraseră şi pe mine un copil ciudat. Cu toate că înțelegeam asta acum, la vremea aceea fusese ceva dureros. *Ei îi era frică de mine,* zise Hunter, ridicându-şi privirea pentru o clipă. Puteam să înțeleg acea privire.

Ea, pur şi simplu, nu te înțelegea, i-am zis. *Nu există mulți oameni ca noi.*

Şi eu sunt singurul în afară de tine?

---

12 Produse preambalate cuprinzând paste făinoase, prafuri pentru sos şi condimente, la care se adaugă în variantele mai recente hamburgeri prăjiți, apă şi lapte, creând un meniu complet.

Nu. Mai cunosc pe cineva, un tip. E om în toată firea. Locuieşte în Texas.

E OK?

Nu mi-am dat seama precis ce înțelegea Hunter prin „OK", până nu i-am examinat gândurile ceva mai îndelung. Băiețelul se gândea la tatăl lui şi la câțiva alții pe care-i admira: bărbați care aveau servicii şi soții sau iubite, bărbați care munceau. Bărbați normali.

Da, i-am răspuns. *A găsit o cale prin care să se împace cu situația. Lucrează pentru vampiri. Vampirilor nu poți să le auzi gândurile.*

N-am cunoscut niciunul. Chiar aşa e?

Se auzi soneria.

— Mă întorc imediat, i-am zis lui Hunter, îndreptându-mă repede spre uşă.

Am privit pe vizor. Vizitatorul meu era o tânără femeie-vampir: după toate probabilitățile, Heidi, detectivul. Sună şi telefonul meu mobil. L-am scos imediat din buzunar.

— Heidi trebuia să fi ajuns, îmi zise Pam. E la uşă?

— Coadă de cal şatenă, ochi albaştri, înaltă?

— Da. Poți s-o laşi să intre. Asta mai zic şi eu sincronizare.

Am deschis uşa într-o clipă.

— Bună. Intră, am invitat-o. Eu sunt Sookie Stackhouse.

M-am tras deoparte. Nu i-am întins mâna; vampirii nu-şi strâng mâinile.

Heidi mă salută printr-o înclinare a capului şi păşi în casă, săgetând cu privirea în jur, într-o nepoliticoasă examinare fățişă a împrejurimilor. Hunter veni în fugă în salon, oprindu-se brusc în clipa în care o zări pe Heidi. Era înaltă şi osoasă şi, posibil, nu prea vorbăreață. În orice caz, acum Hunter putea să se convingă de ceea ce-i spusesem.

— Heidi, el este prietenul meu, Hunter, i l-am prezentat, aşteptând reacția băiatului.

Era fascinat. Încerca să-i citească gândurile, se străduia din răsputeri. Era încântat de rezultat, de tăcerea ei.

Heidi se lăsă pe vine.

— Hunter, eşti un băiat grozav, zise, spre uşurarea mea.

Vocea ei avea un accent pe care-l asociam cu locuitorii din

statul Minnesota.

— O să stai mai mult timp cu Sookie? se interesă ea.

Zâmbetul ei scotea la iveală nişte dinţi un pic mai lungi şi mai ascuţiţi faţă de dimensiunile medii ale danturii oamenilor, aşa că m-am temut ca nu cumva Hunter să se sperie. Numai că el o privea cu o fascinaţie neprefăcută.

Ai venit să iei cina cu noi? o întrebă el pe Heidi.

Cu voce tare, Hunter, te rog, i-am atras atenţia. *Ea este altfel decât oamenii, dar nici ca noi nu e. Ţi-aduci aminte?*

Îmi aruncă o privire de parcă s-ar fi temut că m-am supărat. I-am zâmbit şi i-am făcut un semn de încuviinţare.

— Iei cina cu noi, domnişoară Heidi?

— Nu, mulţumesc, Hunter. Am venit aici să mă duc prin pădure şi să caut ceva pe care l-am pierdut. N-o să vă mai deranjez. Şeful meu mi-a cerut să vin la voi şi să mă prezint, după care să plec imediat la treabă.

Heidi se ridică, zâmbindu-i băieţelului.

Deodată, am zărit capcana din faţa mea. Tâmpită mai fusesem. Cum aş fi putut să-l ajut pe băiat, dacă nu-l educam? *N-o lăsa să-şi dea seama că poţi să auzi lucruri, Hunter,* i-am zis copilului. El m-a privit cu ochii aceia uimitori, identici cu ai verişoarei mele Hadley. Părea un pic înfricoşat.

Heidi îşi muta repede privirea de la Hunter la mine şi înapoi, evident simţind că se întâmpla un lucru pe care ea nu putea să-l desluşească.

— Heidi, sper să găseşti ceva, i-am zis, cu vioiciune. Dă-mi de ştire înainte să pleci, te rog.

Nu doar că voiam să aflu dacă găsea ceva, dar doream să şi ştiu când avea să plece de pe proprietatea mea.

— N-ar trebui să-mi ia mai mult de două ore, mă informă ea.

— Scuză-mă că nu ţi-am spus până acum. Bun venit în Louisiana, i-am zis. Sper că nu te-a deranjat prea mult să te muţi aici din Las Vegas.

— Pot să mă întorc la colorat? mă întrebă Hunter.

— Sigur, scumpule, i-am zis. Vin şi eu într-un minut.

— Tre' să mă duc la oliţă, strigă Hunter, după care am auzit uşa închizându-se.

— Băiatul meu era de vârsta lui, când am fost transformată, îmi zise Heidi.

Afirmația ei fusese atât de bruscă, iar vocea, atât de inexpresivă, încât mi-au trebuit câteva momente până să conştientizez ceea ce-mi spusese.

— Îmi pare foarte rău, i-am zis, cu toată sinceritatea.

Ea ridică din umeri.

— Asta a fost acum douăzeci de ani. E mare acum. E unul dintre dependenții de droguri din Reno.

Vocea îi suna în continuare plată şi indiferentă, ca şi cum ar fi vorbit despre fiul unei străine.

Cu multă precauție, am întrebat-o:

— Te mai duci să-l vezi?

— Da, îmi răspunse ea. Mă mai duc să-l văd. Cel puțin, mă duceam înainte ca fostul meu... patron... să mă trimită aici.

Nu ştiam ce să mai zic, însă ea rămăsese încă pe loc, aşa că m-am hazardat cu încă o întrebare.

— Dar pe el îl laşi să te vadă?

— Da, uneori. Am chemat salvarea odată, când am văzut că luase o supradoză. În altă noapte, l-am salvat de o vampiriță ahtiată de sânge, care era pe cale să-l omoare.

O întreagă turmă de gânduri îmi tropăi prin cap, toate fiind neplăcute. Oare el ştia că vampiriță care veghea asupra lui îi era mamă? Dar dacă ar fi luat o supradoză pe timpul zilei, când ea era moartă pentru lumea exterioară? Cum s-ar fi simțit ea dacă n-ar fi fost de față în noaptea în care norocul l-ar fi părăsit? Ea nu putea să-i fie mereu la dispoziție. Oare nu cumva ajunsese el dependent de droguri tocmai fiindcă mama lui îşi tot făcea apariția, în vreme ce ar fi trebuit să fie moartă?

— În vremurile trecute, am zis, fiindcă trebuia să zic ceva, creatorii vampirilor părăseau regiunea împreună cu noii vampiri, de îndată ce-i transformau, astfel încât să-i țină departe de cei cu care se înrudeau şi care i-ar fi putut recunoaşte.

Aflasem asta de la Eric şi de la Bill şi de la Pam.

— Am plecat din Las Vegas de mai mult de zece ani, dar m-am mai întors, îmi răspunse Heidi. Creatorul meu avea nevoie de mine acolo. Să facem parte din lume nu este ceva la

fel de grozav pentru noi, pe cât e pentru conducătorii noştri. Am impresia că Victor m-a trimis în Louisiana să lucrez pentru Eric ca să mă îndepărteze de fiul meu. Nu le eram de nici un folos, mi-au zis, câtă vreme problemele lui Charlie îmi distrăgeau atenția. Dar, dacă stau să mă gândesc, calitățile mele de detectiv au fost descoperite atunci când l-am găsit pe tipul care-i vindea droguri periculoase lui Charlie.

Îmi zâmbi un pic, permițându-mi să-mi dau seama de ce fel de sfârşit avusese parte tipul. Heidi era înfricoşătoare la extrem.

— Şi-acum, mă duc în partea din spate a terenului tău, să văd ce pot să găsesc. Îți dau de ştire când termin.

De îndată ce ieşi din casă prin față, dispăru în pădure atât de rapid, încât până să ajung la uşa din spate, să privesc după ea, se şi topise printre copaci.

Avusesem o mulțime de conversații stranii, şi purtasem câteva de-a dreptul sfâşietoare, dar discuția mea cu Heidi făcuse parte din ambele categorii. Din fericire, am avut la dispoziție câteva minute în care să-mi revin, cât timp am umplut farfuriile şi l-am supravegheat pe Hunter cum se spală pe mâini.

Eram bucuroasă să descopăr că băiatul aştepta să spunem o rugăciune înainte de masă, aşa că ne-am plecat amândoi capetele. I-au plăcut porția lui de Hamburger Helper şi fasolea verde şi căpşunile. În timp ce mânam, Hunter mi-a povestit totul despre tatăl lui, în chip de conversație la masă. Eram sigură că Remy s-ar fi îngrozit dac-ar fi auzit modul de abordare spune-tot ales de fiul său. Tot ceea ce puteam să fac era să nu râd. Presupun că discuția i s-ar fi părut ciudată oricui altcuiva, fiindcă jumătate din ea se desfăşura de la o minte la cealaltă, doar cealaltă jumătate fiind vorbită.

Fără să-i atrag atenția, Hunter îşi luă farfuria de pe masă şi o duse în chiuvetă. Mi-am ținut respirația până când a strecurat-o cu grijă în uscător.

— Ai câine? m-a întrebat, privind în jur ca şi cum animalul ar fi putut să se materializeze. Noi mereu îi dăm câinelui resturile.

Mi-am amintit de cățeluşul negru pe care-l văzusem

alergând prin curtea din spate a căsuței lui Remy din Red Ditch.

Nu, n-am, i-am răspuns.

Dar ai vreun prieten care se transformă în câine? mă întrebă, cu ochii măriți de uimire.

— Da, am, i-am zis. Un prieten bun.

Nu mă aşteptasem ca Hunter să deducă asta. Era o dovadă de mare perspicacitate.

— Tata zice că sunt inteligent, mă informă Hunter, părând mai degrabă neconvins.

— Sigur că eşti, i-am zis. Ştiu că e greu să fii altfel, fiindcă şi eu sunt altfel. Dar am învățat să mă descurc.

Totuşi, pari să fii îngrijorată, îmi atrase atenția Hunter.

Eram de acord cu Remy. Hunter era un băiețel inteligent.

Sunt. A fost greu pentru mine, să cresc mare, fiindcă nimeni nu înțelegea de ce sunt altfel. Lumea n-o să te creadă. M-am aşezat pe un scaun lângă masă şi l-am tras pe Hunter în poală. Îmi făceam griji ca lui să nu i se pară un gest prea personal, însă mi-a dat impresia că îi place să stea aşa. *Oamenii nu vor să ştie că poate să audă cineva ceea ce gândesc. Intimitatea lor dispare, atunci când le sunt prin apropiere oameni ca noi.*

Hunter nu prea înțelese ce era aia „intimitate", aşa că discutarăm o vreme despre termenul acesta. Poate că era ceva prea pretențios pentru un copil de cinci ani... numai că Hunter nu era un copil obişnuit.

Aşadar, chestia din pădure îți dă intimitate? mă întrebă el.

Ce? Mi-am dat seama că reacționasem cu prea multă nelinişte şi spaimă când am văzut că şi Hunter arăta tulburat. *Nu-ți face griji pentru asta, scumpule,* i-am zis. *Nu, nu e o problemă.*

Mi s-a părut că se liniştise suficient cât să simt că era timpul să schimb subiectul. Nu mai era atent, aşa că l-am lăsat să se dea jos. Începu să se joace cu piesele de Duplos pe care şi le adusese în ghiozdănel, transportându-le din dormitor în bucătărie cu basculanta lui de jucărie. Mi-a trecut prin minte să-i iau un Lego, în chip de cadou întârziat pentru ziua lui de naştere, dar o să-l întreb mai întâi pe Remy, să fie şi el de acord. I-am ascultat gândurile, în timp ce spălam vasele.

Am descoperit că era la fel de interesat de propria anatomie ca majoritatea copiilor de cinci ani, şi că i se părea nostim faptul că el trebuia să stea în picioare când făcea pipi, în vreme ce eu trebuia să mă aşez, precum şi că nu-i plăcuse de Kristen, din cauză că ei nu-i plăcea de el în realitate. *Doar se prefăcea,* îmi explică, exact de parcă ar fi ştiut că-i ascultam gândurile.

Stăteam în picioare lângă chiuvetă, cu spatele la Hunter, dar asta nu schimba cu nimic convorbirea noastră, ceea ce-mi dădea o altă senzație ciudată.

Poți să-ți dai seama când îți ascult gândurile? l-am întrebat, surprinsă.

Mda, mă gâdilă, îmi răspunse Hunter.

Asta să se fi întâmplat din cauză că era atât de tânăr? Oare m-ar fi „gâdilat" şi pe mine, mental, dacă aş fi cunoscut un alt telepat când eram de vârsta lui? Sau să fi fost Hunter un caz unic printre telepați?

— Domnişoara care a venit la uşă era moartă? mă întrebă Hunter.

Sări în picioare şi ocoli în fugă masa, venind lângă mine în timp ce ştergeam tigaia.

— Da, i-am zis. E vampir.

— Şi muşcă?

— N-o să te muşte pe tine, nici pe mine, l-am asigurat. Bănuiesc că uneori îi muşcă pe oameni doar dacă ei îi spun că e OK.

Mamă, tare mă mai nelinişte conversația asta. Era ca şi cum ai vorbi despre religie cu un copil fără să ştii ce credință aveau părinții lui.

— Mi se pare mie, sau ai zis că n-ai mai văzut niciodată un vampir?

— Nu, doamnă, îmi răspunse.

Am dat să-i explic că nu era cazul să-mi spună „doamnă", dar m-am oprit. Cu cât avea manierele mai alese, cu atât mai uşor avea să-i fie în lume.

— N-am mai văzut nici ceva ca tipul din pădure, adăugă.

De data aceasta, mi-a captat atenția întru totul, şi m-am străduit din greu să nu-l las să-mi citească în minte panica. Dar tocmai când mă pregăteam să-i pun câteva întrebări alese

cu grijă, am auzit deschizându-se uşa cu plasă contra ţânţarilor de la veranda mea din spate, apoi zgomot de paşi pe scânduri. O bătaie uşoară în uşa din spate m-a anunţat că Heidi se întorsese din cercetarea pădurilor, însă am privit afară pe ferestruică, vrând să fiu sigură. Mda, era vampiriţă.

— Am terminat, îmi zise, în timp ce-i deschideam. Acum o să plec.

Am observat că Hunter n-a mai dat fuga la uşă, ca data trecută. Şi totuşi, era în spatele meu; îi simţeam creierul zbârnâind. Nu era tocmai speriat, ci neliniştit, aşa cum se comportă majoritatea copiilor în faţa necunoscutului. În schimb, ştiu precis că era încântat de faptul că nu putea să-i audă gândurile. Şi eu fusesem încântată când descoperisem că minţile vampirilor rămâneau tăcute pentru mine.

— Heidi, ai aflat ceva? am întrebat-o, şovăind.

Unele dintre lucrurile pe care avea să mi le spună poate că nu erau potrivite pentru auzul lui Hunter.

— Urmele de zână din pădurea ta sunt proaspete şi apăsate. Sunt două mirosuri. Se intersectează.

Inspiră, părând încântată.

— Ador mireasma de zână pe timpul nopţii. Mai plăcută decât a gardeniilor.

Din moment ce presupusesem deja că ea va detecta urmele zânei pe care mă anunţase Basim că ar fi adulmecat-o, asta nu însemna pentru mine cine ştie ce mare dezvăluire. Însă Heidi afirmase că fusese categoric vorba despre două zâne. Iar asta era o veste proastă. Îmi confirma, în acelaşi timp, şi ceea ce spusese Hunter.

— Şi ce altceva ai mai aflat?

Am făcut un mic pas înapoi, astfel încât ea să-l poată vedea pe Hunter în spatele meu şi să-şi ajusteze corespunzător comentariile.

— Nici una dintre ele nu este zâna pe care am adulmecat-o aici, în casă.

Iarăşi, veşti rele.

— Desigur, am adulmecat mulţi vârcolaci. Am mai adulmecat şi un vampir… aş zice că pe Bill Compton, deşi nu l-am întâlnit decât o singură dată. Mai este şi un c-a-d-a-v-r-u

vechi. Şi un c-a-d-a-v-r-u nou-nouț, îngropat la est față de casa ta, într-un luminiş de lângă râu. Luminişul e într-un arboret de pruni sălbatici.

Nimic din toate astea nu era de natură să mă liniştească. La vechiul c-a-d-a-v-r-u, mă rog, mă aşteptam, şi ştiam al cui era. (Mi-am rezervat o clipă pentru gândul că mi-aş fi dorit ca Eric să n-o fi îngropat pe Debbie pe proprietatea mea.) Şi dacă Bill era vampirul care se plimbase prin pădure, asta era bine, cu toate că mă nelinişte faptul că bântuia pe-acolo cât era noaptea de lungă, în loc să încerce să-şi clădească o viață nouă.

Cadavrul cel nou reprezenta reala problemă. Basim nu-mi spusese nimic despre asta. Oare îngropase cineva un cadavru pe proprietatea mea în ultimele două nopți, sau pur şi simplu Basim îl lăsase în afara listei dintr-un motiv anume? Mă holbam la Heidi în timp ce mă gândeam, aşa că până la urmă ea îşi ridică sprâncenele, întrebătoare.

— OK, mersi, i-am zis. Îți sunt recunoscătoare pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Ai grijă de ăla mic, îmi zise, după care traversă veranda din spate şi ieşi pe uşă.

N-am mai auzit-o mergând roată pe lângă casă spre maşina ei, dar nici nu mă aşteptam. Vampirii pot să fie tare silențioşi. În schimb, am auzit motorul pornind, apoi îndepărtându-se.

Ştiind că gândurile mele ar putea să-l nelinişteasca pe Hunter, m-am silit să mă concentrez asupra altor subiecte, ceea ce era mai greu decât părea. N-aveam să mă forțez prea mult timp: puteam să-mi dau seama că micul meu musafir începuse să obosească. Făcu tărăboiul la care mă aşteptasem în legătură cu mersul la culcare, dar nu mai protestă prea tare când află de la mine că putea mai întâi să facă o baie prelungită în fascinanta cadă cu picioare. Cât timp a rămas el să plescăie şi să se joace şi să facă gălăgie, am stat în camera de baie, răsfoind o revistă. M-am asigurat că se şi spală, printre scufundări de bărci şi curse de rățuşte.

Am hotărât să sărim peste spălatul pe cap. Mi-am imaginat că ar fi un chin, iar Remy nu-mi dăduse nici un fel de instrucțiuni în legătură cu spălatul pe cap. Am tras afară

dopul căzii. Lui Hunter chiar îi plăcu gâlgâitul apei care se scurgea în jos pe conductă. Salvă răţuştele exact înainte ca ele să se înece, ceea ce-l făcu să se simtă un erou.

— Sunt regele răţuştelor, mătuşă Sookie, trâmbiţă el.

— Chiar au nevoie de un rege, am zis.

Ştiam cât de prostuţe sunt raţele. Buni avusese o vreme câteva. L-am supervizat pe Hunter în timp ce se ştergea cu prosopul şi l-am ajutat să-şi îmbrace pijamaua. I-am amintit că trebuie să mai folosească o dată toaleta, după care s-a spălat pe dinţi, nu tocmai temeinic.

Patruzeci de minute mai târziu, după vreo două poveşti, Hunter era în pat. La cererea lui, am lăsat aprinsă lumina de pe coridor, iar uşa de la camera lui întredeschisă de vreo câteva degete.

Am constatat că mă simt istovită şi deloc dispusă să-mi storc creierul cu dezvăluirile lui Heidi. Nu eram obişnuită să am grijă de copii, deşi cu Hunter fusese uşor, mai ales luând în considerare faptul că era un omuleţ care stătea cu o femeie nu prea cunoscută pentru el. Speram că-i făcuse plăcere să discute cu mine prin telepatie. Mai speram şi că Heidi nu-l speriase prea tare.

Nu-mi permisesem să mă concentrez asupra micii ei biografii macabre, dar acum, că Hunter adormise, m-am pomenit gândindu-mă la povestea ei. Era îngrozitor de păcat că fusese nevoită să se întoarcă în Nevada pe timpul vieţii fiului ei. De fapt, ea acum probabil că arăta de aceeaşi vârstă cu cea a fiului ei, Charlie. Oare ce se întâmplase cu tatăl băiatului? De ce îi solicitase creatorul ei întoarcerea? În vremea în care fusese ea transformată, vampirii încă nu se arătau, nici în America, nici în restul lumii. Discreţia fusese absolută. Trebuia să fiu de acord cu Heidi. Ieşirea din sicriu nu rezolvase toate problemele vampirilor şi crease destul de puţini noi membri.

Mai degrabă aş fi preferat să nu ştiu nimic despre tristeţea pe care o purta Heidi cu ea. Fireşte, fiind produsul bunicii mele, o astfel de dorinţă mă făcea să mă simt vinovată. N-ar trebui să fim mereu pregătiţi să ascultăm poveştile triste ale celorlalţi? Dacă ei sunt dispuşi să le istorisească, nu suntem

noi obligaţi să le ascultăm? Acum, simţeam că între mine şi Heidi exista o relaţie, întemeiată pe nefericirea ei. Era, oare, o relaţie veritabilă? Să fi găsit ea la mine o anume compasiune care să-i fi făcut plăcere, ceva care să-i fi atras destăinuirea? Sau pentru ea era o obişnuinţă să le povestească noilor cunoştinţe despre fiul ei, Charlie? Asta nu-mi prea venea s-o cred. Mi-am închipuit mai degrabă că prezenţa lui Hunter fusese declanşatorul confidenţelor ei.

Ştiam (deşi nu voiam s-o recunosc faţă de mine însămi), că dacă Heidi rămânea în continuare distrasă de problema drogatului ei de fiu, într-o noapte putea să primească o vizită necruţătoare. Aşa, era capabilă să-şi concentreze întreaga atenţie asupra dorinţelor patronului ei. Gândul acesta mă făcu să mă cutremur.

Cu toate că pe Victor nu-l credeam capabil să şovăie nici măcar o clipă în faţa unei astfel de fapte, m-am întrebat: oare *Eric* ar fi *vrut* – *sau* ar fi putut – s-o facă?

Dacă măcar aş fi putut să-mi pun această întrebare, răspunsul ar fi fost da.

Pe de altă parte, Charlie însemna un ostatic perfect astfel pentru asigurarea unei bune purtări din partea lui Heidi. Cum ar fi: „Dacă nu-l spionezi pe Eric, o să-i facem o vizită lui Charlie." Dar, dacă situaţia s-ar fi schimbat vreodată...

Toată această meditaţie legată de Heidi nu însemna altceva decât ocolirea problemei mai stringente. Al cui să fi fost cadavrul proaspăt din pădure, şi cine să-l fi dosit acolo?

Dacă n-ar fi fost acolo Hunter, aş fi luat telefonul să-l sun pe Eric. L-aş fi rugat să aducă o cazma şi să mă ajute să dezgrop un cadavru. Asta ar trebui să facă un iubit, nu? Dar nu puteam să-l las pe Hunter singur în casă, şi m-aş fi simţit îngrozitor dacă i-aş fi cerut lui Eric să se ducă de unul singur în pădure, chiar dacă ştiam că lui nu i s-ar fi părut nimic nelalocul lui. De fapt, probabil că el ar fi trimis-o pe Pam. Am oftat adânc. Se pare că nu puteam să scap de o problemă fără să mă pricopsesc cu alta.

CAPITOLUL 6

La ora şase dimineața, Hunter s-a cățărat în patul meu.

— Mătuşă Sookie! zise el, în ceea ce lui probabil i se părea că ar fi o şoaptă.

Măcar de data asta, aş fi preferat ca el să folosească modul de comunicare telepatic. Dar, evident, alesese să vorbească în gura mare.

— Hm?

Nu, trebuie că era un coşmar.

— Am avut un vis ciudat azi-noapte, îmi zise Hunter.

— Hm?

Poate o fi un vis în vis.

— Un tip înalt a intrat la mine în cameră.

— Mda?

— Avea păr lung ca o femeie.

M-am ridicat în coate şi l-am privit pe Hunter, care nu mi se părea înfricoşat.

— Da? am zis, părând să ating în sfârşit hotarele exprimării coerente. Ce culoare?

— Galben, răspunse Hunter, după ce se gândi puțin.

Deodată, mi-am dat seama că majoritatea copiilor de cinci ani ar putea avea incertitudini în privința identificării culorilor.

Hm, hm.

— Şi, ce-a făcut? l-am întrebat, străduindu-mă să mă ridic în capul oaselor.

Cerul de afară tocmai începea să se lumineze.

— Doar s-a uitat la mine şi a zâmbit, zise Hunter. Pe urmă, a intrat în dulap.

— Uau, am replicat, total aiurea.

Nu puteam să fiu sigură (până la lăsarea întunericului, adică), dar era foarte probabil ca Eric să se fi aflat în

ascunzătoarea secretă din dulapul meu, ca şi mort pe timpul zilei.

— Tre' să fac pipi, anunță Hunter, şi se lăsă să alunece de pe pat şi se zori spre baia mea.

L-am auzit trăgând apa un minut mai târziu, după care se spălă pe mâini; sau, cel puțin, deschise robinetul pentru o secundă. M-am prăbuşit la loc pe perne, gândindu-mă cu tristețe la orele de somn pe care eram sortită să le pierd. Printr-o pură forță a voinței, am coborât din pat, îmbrăcată în cămaşa mea de noapte albastră, şi mi-am aruncat pe mine un halat. Mi-am strecurat picioarele în papuci şi, după ce a ieşit Hunter din baie, am intrat eu.

Câteva minute mai târziu, eram în bucătărie, cu lumina aprinsă. M-am dus direct la cafetieră şi am găsit un bilețel sprijinit de ea. Am recunoscut imediat caligrafia, iar endorfinele mi-au inundat organismul. În loc să nu-mi vină să cred că eram trează şi pe picioare atât de scandalos de devreme, mă simțeam fericită că-mi petreceam timpul cu micul meu verişor. Bilețelul, scris pe o filă din unul dintre carnețelele pe care le țineam pe-acolo pentru listele de cumpărături, glăsuia astfel:

Iubito, am ajuns prea aproape de ivirea zorilor ca să te mai trezesc, cu toate că mă simțeam ispitit. Casa ta e plină de bărbați străini. O zână la etaj şi un băiețel la parter... dar atât timp cât nu este nici unul în camera doamnei mele, mi se pare suportabil. Am nevoie să vorbesc cu tine când mă trezesc.

Era semnat, cu o mâzgălitură întinsă, „ERIC".

Am lăsat biletul deoparte, încercând să nu-mi fac griji în legătură cu nevoia urgentă a lui Eric de a vorbi cu mine. Am pornit cafetieră pe filtru, apoi am scos tigaia şi am conectat plita la curent.

— Sper că-ți plac clătitele, i-am zis lui Hunter, care se lumină la față.

Îşi puse cana cu suc de portocale pe masă cu o izbitură, bucuros nevoie mare, iar sucul se revărsă peste buza ei. Tocmai când mă pregăteam să-i arunc o privire lungă, sări în picioare şi luă un prosop de hârtie. Se ocupă de lichidul vărsat cu mai multă energie decât preocupare față de detalii, însă

trebuia să apreciez gestul.

— Ador clătitele, îmi zise. Ştii să le faci? Nu se scot din frigider?

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Nț. Ştiu să le fac.

Mi-a luat cam cinci minute până să mixez un aluat, timp în care tigaia s-a încins. Am pus în ea mai întâi ceva bacon, iar expresia feței lui Hunter a devenit extatică.

— Nu-mi place fleşcăit, mă anunță, aşa că i-am promis c-o să fie crocant.

Aşa îmi plăcea şi mie.

— Miroase minunat, verişoară, zise Claude.

Stătea în prag, cu brațele larg deschise, arătând cât putea să arate cineva mai bine la o oră atât de matinală. Purta un tricou maro al Universității Louisiana din Monroe şi un şort negru de sport.

— Tu cine eşti? îl luă în primire Hunter.

— Eu sunt Claude, vărul lui Sookie.

Şi el are părul lung ca o femeie, zise Hunter. *Şi totuşi, e bărbat, ca şi celălalt,* i-am răspuns.

— Claude, el este un alt văr de-al meu, Hunter, l-am prezentat. Ți-aduci aminte, ți-am spus că vine în vizită, nu?

— Mama lui a fost..., începu Claude, însă l-am oprit, scuturând din cap.

Claude poate că se pregătea să spună tot felul de lucruri. Era posibil să fi zis „bisexuală" sau „cea pe care albinosul de Waldo a ucis-o în cimitirul din New Orleans". Amândouă afirmațiile ar fi fost adevărate, iar Hunter nu trebuia s-o audă pe niciuna dintre ele.

— Aşadar, suntem veri cu toții, am zis. Voiai cumva să insinuezi că ți-ar plăcea să iei micul dejun cu noi, Claude?

— Da, cam aşa ceva, răspunse, recunoscător, turnându-şi nişte cafea din recipient fără să mă mai întrebe. Doar dacă o ajunge şi pentru mine. Tânărul acesta arată capabil să înfulece o grămadă de clătite.

Hunter se arătă încântat de idee, aşa că el şi cu Claude începură să se întreacă lăudându-se fiecare cu câte clătite ar fi în stare să mănânce. Am rămas surprinsă văzând cât de în

largul lui se simțea Claude cu Hunter, deşi faptul că-l fermeca fără efort pe băiețel nu constituia o surpriză pentru mine. Claude era un fermecător de profesie.

— Locuieşti aici, în Bon Temps, Hunter? tocmai îl întreba Claude.

— Nu, răspunse Hunter, râzând de absurditatea ideii. Locuiesc cu tati.

OK, gata cu confesiunile. N-aş fi vrut ca şi un alt supranatural să ştie adevărul despre Hunter, să înțeleagă ce-l făcea să fie special.

— Claude, eşti amabil să aduci tu siropul şi melasa? am zis. Sunt în cămară, acolo.

Claude localiza cămara şi aduse de acolo câte o sticlă de Log Cabin şi de Brer Rabbit. Ba chiar le destupă pe amândouă, astfel încât să le poată adulmeca şi Hunter şi să-şi aleagă cu ce voia să fie clătitele lui. Eu am pus clătitele în tigaie şi am mai făcut ceva cafea, scoțând câteva farfurii din bufet şi arătându-i lui Hunter unde erau furculițele şi cuțitele, ca să putem aranja masa.

Eram o mică şi ciudată adunătură de familie: doi telepați şi o zână. Pe durata conversațiilor de la micul dejun, am fost nevoită să-l împiedic pe fiecare dintre ei să afle ce anume era celălalt, ceea ce reprezenta o veritabilă provocare. Hunter îmi comunică tăcut că probabil Claude era vampir, fiindcă nu putea să-i audă gândurile, iar eu a trebuit să-i comunic lui Hunter că mai erau şi alte persoane pe care nu le puteam auzi. I-am atras atenția că, de fapt, Claude nu avea cum să fie vampir, fiindcă se luminase de ziuă, iar vampirii nu puteau să iasă la lumina zilei.

— E un vampir în dulap, îl anunță Hunter pe Claude. Nu poate să iasă la lumina zilei.

— Şi care dulap ar fi acela? îl întrebă Claude pe Hunter.

— Cel din camera mea. Vrei să vii să vezi?

— Hunter, i-am zis, ultimul lucru pe care şi l-ar dori un vampir ar fi să-l deranjeze cineva pe timpul zilei. În locul tău, l-aş lăsa în pace.

— E Eric al tău? se interesă Claude.

Era entuziasmat de ideea prezenței lui Eric în casă. Fir-ar

să fie.

— Da, i-am răspuns. Ştii destul de bine că nu trebuie să te duci încolo, nu? Adică, nu e cazul să trec la represalii cu tine, bine?

Îmi răspunse printr-un zâmbet.

— Tu, să treci la represalii cu mine? replică, ironic. Ha, doar sunt zână. Sunt mai puternic decât oricare om.

Am dat să zic: „Atunci, cum se face că eu am supravieţuit războiului zânelor, în timp ce multe dintre zâne, nu?" Slavă Domnului că n-am făcut-o. În clipa imediat următoare, am ştiut cât de bine făcusem că-mi înghiţisem cuvintele, fiindcă puteam să văd pe faţa lui Claude că-şi amintea prea bine cine murise. Şi mie îmi lipsea Claudine, şi i-am zis-o.

— V-aţi întristat, observă cu precizie Hunter. Şi asta fusese doar o deducţie, fiindcă era ceva care nu trebuia spus pentru auzul lui.

— Da, ne-am adus aminte de sora lui, i-am zis. Ea a murit şi nouă ne e dor de ea.

— Ca şi mama, zise el. Ce-i aia o zână?

— Da, ca şi mama ta.

Într-un fel. Numai în sensul că ambele muriseră.

— Şi zâna este o persoană mai specială, dar noi n-o să vorbim despre asta acum.

Nu trebuia să fii telepat ca să-ţi dai seama de interesul şi curiozitatea lui Claude, iar în clipa în care porni să hoinărească de-a lungul coridorului ca să meargă la baie, l-am urmărit. Cum era de aşteptat, Claude îşi încetini paşii şi se opri lângă uşa deschisă a dormitorului pe care-l folosise Hunter.

— Continuă-ţi drumul, i-am poruncit.

— Nu pot să arunc un ochi? El n-o să afle. Am auzit cât de frumos este. Doar un ochi mic?

— Nu, am zis, ştiind că va trebui să stau cu ochii pe uşa aceea până când avea să dispară Claude din casă.

Da, un ochi mic, ce curul meu rotund şi trandafiriu!

— Ce-i cu curul tău, mătuşă Sookie?

— Hait! Scuze, Hunter. Am spus o vorbă urâtă.

Nu voiam să ştie Claude că doar o gândisem. L-am auzit

râzând în timp ce închidea după el uşa de la baie.

Claude zăbovi în baie atât de mult, încât a trebuit să-l iau pe Hunter să se spele pe dinți în baia mea. Abia după ce am auzit scârțâitul treptelor şi apoi zgomotul televizorului deasupra, am putut să mă destind. L-am ajutat pe Hunter să se îmbrace, după care m-am îmbrăcat şi eu şi m-am machiat un pic, sub neclintita supraveghere a operațiunii din partea lui Hunter. În mod evident, Kristen nu-l lăsase niciodată pe Hunter să urmărească o astfel de procedură pe care el o considera fascinantă.

— Ar trebui să vii să stai cu noi, mătuşă Sookie, zise el.

Mersi, Hunter, dar mie îmi place să stau aici. Şi am un serviciu.

Poți să-ți iei altul.

— N-ar fi acelaşi lucru. Aici e casa mea, şi ador să stau aici. Nu vreau s-o părăsesc.

Se auzi o bătaie la uşa din față. Era posibil ca Remy să fi venit atât de devreme să-l ia pe Hunter?

Însă nu era decât o cu totul altă surpriză, una neplăcută. Agentul special Tom Lattesta stătea pe veranda mea din față.

Hunter, fireşte, dădu fuga la uşă cât îl țineau picioarele. Nu aşa fac toți copiii? Nu-i trecuse prin gând că putea să fie tatăl lui, fiindcă nu ştia precis când era vorba să apară Remy. Doar îi plăcea să afle cine venise în vizită.

— Hunter, i-am zis, ridicându-l în brațe, dumnealui este agent FBI. Se numeşte Tom Lattesta. Poți să ții minte asta?

Hunter păru să se îndoiască. Încercă de vreo două ori să pronunțe numele acela necunoscut şi, până la urmă, izbuti să-l nimerească.

— Bravo, Hunter! exclamă Lattesta.

Încerca să se arate prietenos, însă nu se pricepea la copii, aşa că sună fals.

— Domnişoară Stackhouse, pot să intru pentru un minut? mă întrebă.

Am privit în spatele lui. Nimeni. Şi eu, care credeam că umblă numai în perechi!

— Aşa cred, i-am răspuns, fără pic de entuziasm.

Nu i-am explicat cine era Hunter, fiindcă asta nu-l privea

pe Lattesta, deşi puteam să-mi dau seama că era curios. Observase şi că mai era încă o maşină parcată afară.

— Claude, am strigat spre capul scării. A venit FBI-ul.

E bine să anunți că ai o vizită neaşteptată atunci când mai e cineva în casă cu tine.

Televizorul tăcu, iar Claude îşi făcu apariția, plutind pe trepte. Acum, purta un tricou de mătase maro-auriu şi pantaloni kaki, arătând ca un poster dătător de vise erotice. Nici măcar orientarea heterosexuală a lui Lattesta nu-l putu apăra de un şuvoi de admirație.

— Domnule agent Lattesta, vi-l prezint pe vărul meu, Claude Crane, am zis, silindu-mă să nu zâmbesc.

Hunter, Claude şi cu mine ne aşezarăm pe canapea, în timp ce Lattesta ocupă scaunul La-Z-Boy[13]. Nu m-am sinchisit să-i ofer ceva de băut.

— Ce mai face agentul Weiss? l-am întrebat. Agenta din New Orleans îl adusese pe Lattesta, angajat în Rhodes, la mine acasă data trecută, iar în decursul numeroaselor evenimente îngrozitoare, fusese împuşcată.

— S-a întors la lucru, mă informă Lattesta. Deocamdată, muncă de birou. Domnule Crane, cred că nu ne-am mai întâlnit, nu?

Nimeni nu putea să-l uite pe Claude. Fireşte, vărul meu ştia asta prea bine.

— N-ați avut această plăcere, îi răspunse el tipului de la FBI.

Lattesta avu nevoie de câteva clipe până să înțeleagă, apoi zâmbi.

— Da, corect, zise. Ascultați, domnişoară Stackhouse. Am venit aici astăzi ca să vă anunț că nu mai sunteți supusă cercetărilor.

Mă uimi valul de uşurare care mă străbătu. Am schimbat o privire cu Claude. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe străbunicul meu. Chiar mă întrebam cât o fi cheltuit, câte sfori o fi tras, încât să transforme visul în realitate.

---

13 Companie producătoare de mobilier cu sediul în oraşul Monroe, din statul american Michigan.

— Cum se face? l-am întrebat. Nu că le-aş duce dorul, mă înțelegeți, dar tot trebuie să mă mir de această schimbare.

— Se pare că aveți printre cunoscuți persoane puternice, replică Lattesta, cu o neaşteptat de profundă amărăciune. Cineva din guvernul nostru nu doreşte ca numele să vă apară în public.

— Şi ați zburat tocmai până în Louisiana, să-mi spuneți asta, am remarcat, punându-mi o doză suficientă de neîncredere în glas încât să-i dau de înțeles că mi se păreau gogoşi.

— Nu, am zburat tocmai până aici ca să particip la o audiere legată de împuşcături.

OK. Asta avea mai multă logică.

— Şi nu aveați numărul meu de telefon? Să mă sunați? Trebuia să bateți drumul până aici ca să-mi spuneți că nu mă mai cercetați, personal?

— E ceva în neregulă la dumneavoastră, zise el, iar masca îi dispăru.

Puteam să stau liniştită. Acum, exteriorul i se asorta cu interiorul.

— Sara Weiss a suferit un soi de… prefacere spirituală de când v-a cunoscut, explică el. Participă la şedințe de spiritism. Citeşte cărți despre paranormal. Soțul ei este îngrijorat pentru ea. Biroul este îngrijorat pentru ea. Şeful ei are dubii dacă s-o mai trimită la munca de teren.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar nu văd ce-aş putea să fac eu, am replicat.

Am stat să mă gândesc timp de un minut, timp în care Tom Lattesta m-a fixat cu o privire mânioasă. Şi gândurile îi erau la fel de mânioase.

— Chiar dacă m-aş duce la ea şi i-aş spune că nu pot să fac ceea ce crede ea că pot, tot n-ar fi de folos. Ea crede ceea ce crede. Eu sunt ceea ce sunt.

— Prin urmare, recunoaşteți.

Chiar dacă nu voiam ca FBI-ul să mă ia în seamă, asta m-a durut, lucru destul de neobişnuit. M-am întrebat în sinea mea dacă Lattesta înregistra cumva discuția.

— Să recunosc ce? l-am întrebat.

Eram sincer curioasă să aud ce anume avea să zică. Prima dată când îmi venise la uşă, credea. Avea impresia că eu eram cheia rapidei lui ascensiuni în cadrul biroului.

— Recunoaşteţi că nici măcar nu sunteţi o fiinţă omenească.

Aha! El chiar credea asta. Mă dezgusta şi-mi provoca silă. Aveam parte de încă o introspecţie cu privire la ceea ce simţea Sam.

— V-am urmărit, domnişoară Stackhouse. Cercetarea mi-a fost retrasă, dar dacă aş putea să vă cuprind în orice investigaţie care m-ar conduce spre dumneavoastră, aş face-o. Sunteţi *rea.* Acum o să plec şi sper *că...*

Nu mai avu ocazia să-şi încheie fraza.

— Să nu gândeşti lucruri urâte despre mătuşa mea Sookie, rosti furios Hunter. Eşti un *om rău.*

Nu m-aş fi putut exprima eu însămi mai bine decât atât, dar mi-aş fi dorit, pentru binele lui Hunter, să-şi fi ţinut gura închisă. Lattesta îşi întoarse spre el faţa albă ca varul.

Claude izbucni în râs.

— Îi e frică de tine, îi zise lui Hunter.

Lui Claude i se părea că spusese o glumă grozavă, însă eu aveam senzaţia că ştiuse tot timpul ce anume era Hunter.

M-am gândit că ranchiuna lui Lattesta ar putea să însemne o primejdie reală pentru mine.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit să-mi daţi vestea cea bună, domnule agent special Lattesta, i-am zis, pe un ton cât de amabil îmi era cu putinţă să găsesc. Vă doresc o călătorie sigură până la Baton Rouge, sau la New Orleans, sau oriunde vă duceţi.

Lattesta fu în picioare şi afară pe uşă până să mai pot spune vreo altă vorbă, aşa că i l-am încredinţat pe Hunter lui Claude şi l-am urmărit. Agentul coborâse treptele şi ajunsese deja la automobilul său, unde se scotocea prin buzunar, până să-şi dea seama că eram în spatele lui.

Tocmai oprea din funcţiune un reportofon de buzunar. Se răsuci pe călcâie şi-mi aruncă o privire înfuriată.

— Te-ai folosi de un copil, zise. Asta-i o josnicie.

L-am privit tăios timp de un minut. Apoi, i-am zis:

— Te îngrijorează faptul că băiețelul dumitale, care are vârsta lui Hunter, suferă de autism. Te înspăimântă gândul că audierea la care ai venit să participi va ieşi prost pentru dumneata şi poate şi pentru agentul Weiss. Ți-e frică, pentru că ai reacționat împotriva lui Claude. Te gândeşti să-şi ceri transferul la Biroul pentru Afacerile Vampirilor din Louisiana. Turbezi din cauză că eu cunosc oameni care te-ar putea da înapoi.

Dacă Lattesta ar fi putut să se lipească de caroseria metalică a automobilului, ar fi făcut-o. Fusesem nechibzuită din cauză că eram mândră. Ar fi trebuit să-l las să plece fără o vorbă.

— Aş fi vrut să-ți pot spune cine a fost cel care i-a interzis FBI-ului să se ocupe de mine, am continuat. Te-aş fi făcut să te caci pe tine.

Unde merge mia, meargă şi suta, nu? I-am întors spatele şi am urcat treptele, apoi am intrat în casă. O clipă mai târziu, i-am auzit maşina gonind pe alee, probabil împrăştiindu-mi din mers frumosul meu pietriş.

Hunter şi Claude râdeau în bucătărie, şi i-am găsit suflând prin paie în apa pentru spălatul vaselor din chiuvetă, în care mai erau încă balonaşe de săpun. Hunter era cocoțat cu picioarele pe un taburet pe care eu îl foloseam ca să ajung la rafturile de sus ale dulapurilor. Era un tablou neaşteptat de fericit.

— Ei, verişoară, s-a dus? mă întrebă Claude. Bravo, Hunter. Am impresia că sub apa aia e un monstru al lacurilor!

Hunter suflă încă şi mai tare, iar picăturile de apă împroşcară perdelele. Râsul lui suna un pic cam prea nestăpânit.

— OK, copii, ajunge, am zis.

Situația părea să scape de sub control. Lasă timp de câteva minute singuri o zână şi un copil, şi uite ce se-ntâmplă. Am aruncat o privire spre ceas. Grație faptului că Hunter mă trezise cu noaptea în cap, nu era decât nouă. Nu-l aşteptam pe Remy să vină după Hunter până târziu, după-amiaza.

— Hai să mergem în parc, Hunter.

Claude făcu o mutră dezamăgită din cauză că le stricasem

distracția, însă Hunter era dispus să meargă oriunde. Mi-am înhățat mănuşa de soft-ball[14] şi o minge şi i-am legat din nou lui Hunter şireturile de la tenişi.

— Sunt şi eu invitat? întrebă Claude, părând un pic îmbufnat după voce.

Mă luase prin surprindere.

— Sigur, poți să vii, i-am răspuns. Ar fi grozav. Poate c-ar trebui să-ți iei maşina ta, fiindcă nu ştiu ce-o să facem pe urmă.

Egocentricului meu văr îi plăcea cu adevărat să stea cu Hunter. N-aş fi anticipat în ruptul capului o astfel de reacție… şi, sincer vorbind, cred că nici el nu s-ar fi gândit la asta. În consecință, Claude ne urmă în Impala lui, în timp ce conduceam spre parc.

M-am îndreptat spre parcul Magnolia Creek, care se întindea de-o parte şi de cealaltă a râuşorului. Era mai drăguț decât părculețul din apropierea şcolii primare. Nu era mare scofală de parc, normal, de vreme ce Bon Temps nu este tocmai un orăşel bogat, însă avea în dotare tradiționalul echipament al terenurilor de joacă, o cărare pentru plimbări lungă de un sfert de milă şi o mulțime de spații deschise, de mese pentru picnic şi de arbori. Hunter se aruncă asupra aparatelor care imitau jungla de parcă n-ar fi văzut aşa ceva în viața lui, şi poate că nici nu văzuse. Doar Red Ditch este un orăşel mai mărunt şi mai sărac decât Bon Temps.

Am descoperit că Hunter era în stare să se cațere ca o maimuță. Claude era pregătit la fiecare mişcare să-l prindă. Lui Hunter i s-ar fi părut ceva sâcâitor, dac-aş fi făcut-o eu. Nu ştiam precis de ce, dar ştiam că aşa este.

O maşină opri lângă noi în timp ce-l ispiteam pe Hunter să coboare, ca să ne jucăm cu mingea. Tara coborî din ea şi se apropie să vadă ce făceam.

— Cine e prietenul tău, Sookie? strigă ea. Topul strâmt cu care era îmbrăcată o făcea pe Tara să pară un pic mai

---

14 Sport de echipe, popular în S.U.A., asemănător baseball-ului, dar practicat pe un teren mai mic şi cu o minge mai mare şi mai moale, de unde şi denumirea.

corpolentă decât atunci când venise în bar să mănânce de prânz. Purta un soi de pantaloni scurți nu tocmai pentru gravide lăsați până sub pântec. Ştiam că pe vremea asta banii nu creşteau în copaci în gospodăria familiei du Rone/Thornton, însă speram ca Tara să poată găsi cât de curând ceva resurse bugetare pentru cumpărarea unor veşminte pentru perioada sarcinii. Din nefericire, magazinul ei vestimentar, Tara's Togs, nu ținea aşa ceva.

— El e vărul meu, Hunter, i-am zis. Hunter, ți-o prezint pe prietena mea, Tara.

Claude, care se dădea în leagăne, îşi alese tocmai acel moment să sară jos şi să țopăie spre locul în care ne aflam.

— Tara, el e vărul meu Claude, am adăugat.

Vorba e că Tara mă ştia de-o viață şi-i cunoştea pe toți membrii familiei mele. I-am acordat în gând o notă mare pentru modul în care primise prezentările şi pentru zâmbetul prietenos pe care i-l dăruise lui Hunter, extinzându-l apoi şi asupra lui Claude. Sigur îl recunoscuse: doar îl văzuse în acțiune. Cu toate acestea, nici măcar nu clipi.

— În câte luni eşti? se interesă Claude.

— Mai am ceva mai mult de trei luni până la naştere, răspunse Tara, suspinând.

Bănuiesc că se obişnuise să primească întrebări cu caracter personal de la relativ necunoscuți.

Îmi mai spusese ea înainte că, atunci când erai însărcinată, toate barierele conversaționale dispăreau. „Lumea te întreabă orice", îmi zisese. „Iar femeile îți toarnă poveşti despre travaliu şi despre naştere de-ți fac părul măciucă."

— Vrei să afli ce anume o să ai? o întrebă Claude.

Aici întrecuse măsura.

— Claude, i-am zis, pe un ton de reproş. E ceva prea personal.

Zânele pur şi simplu nu au aceeaşi concepție ca oamenii despre ceea ce înseamnă informație personală *sau* spațiu personal.

— Îmi cer scuze, replică vărul meu, extrem de nesincer. Credeam că ai putea să te bucuri dac-ai şti dinainte să cumperi hăinuțele. Codul vostru al culorilor pentru bebeluşi,

cred.

— Sigur, rosti brusc Tara. Ce sex are copilul?

— Amândouă, răspunse el, zâmbind. Ai gemeni, un băiat şi o fată.

— Medicul meu n-a auzit decât o bătaie de inimă, zise ea, încercând să-i dea de înțeles cu toată delicatețea că se înşela.

— Atunci, medicul tău e un idiot, exclamă voios Claude. Ai doi bebeluşi, vii şi sănătoşi.

În mod evident, Tara nu mai ştia ce să creadă.

— Îl pun să privească mai atent data viitoare când mă duc, zise. Şi-o să-i zic lui Sookie să-ți transmită ce-mi spune.

Din fericire, Hunter nu luase în seamă cea mai mare parte a discuției. Tocmai învățase cum să azvârle mingea sus de tot şi apoi s-o prindă, aşa că fusese distras de efortul de a-şi trage mănuşa mea pe mânuța lui.

— Tu ai jucat baseball, mătuşă Sookie? mă întrebă el.

— Softball, l-am corectat. Ba bine că nu! Am jucat prinzător dreapta. Asta înseamnă că stăteam pe marginea terenului şi aşteptam să văd dacă fata de la bătaie lovea mingea în direcția mea. Atunci, o prindeam şi i-o trimiteam aruncătorului, sau oricărui alt jucător care avea mai multă nevoie de ea.

— Mătuşa ta Sookie a fost cea mai bună prinzătoare dreapta din întreaga istorie a echipei Lady Falcons, îl informă Tara, lăsându-se pe vine ca să-l poată discuta cu el de la acelaşi nivel.

— Ei, m-am distrat şi eu, am zis.

— Tu ai jucat softball? o întrebă Hunter pe Tara.

— Nu, m-am dus să fac galerie pentru Sookie, îi răspunse Tara, ceea ce era adevărul absolut, Dumnezeu să-i dea sănătate.

— Haide, Hunter, zise Claude, dând un şut uşor în minge. Du-te după ea şi arunc-o înapoi la mine.

Neverosimilul cuplu porni haihui prin parc, aruncându-şi mingea de la unul la altul cu foarte puțină precizie. Se distrau de minune.

— Măi, măi, măi, comentă Tara. Ai mania să-ți culegi rudele din tot felul de locuri ciudate. Un văr? De unde-ai mai scos un văr? Doar nu e vreun copil nelegitim neştiut de-al lui

Jason, nu?

— E fiul lui Hadley.

— O... o, Doamne.

Tara făcu ochii mari. Îl privi cu atenție pe Hunter, străduindu-se să descopere în trăsăturile lui vreo asemănare cu Hadley.

— Doar n-o fi el tatăl? Imposibil.

— Nu, am liniştit-o. El e Claude Crane, şi el văr cu mine.

— Iar el sigur nu e fiul lui Hadley, zise Tara, râzând. Iar Hadley e singura verişoară de care am auzit să fi avut-o.

— Ăăă... e un fel de copil din flori, am bolborosit.

Era imposibil să-i explic fără să arunc sub semnul întrebării integritatea morală a lui Buni.

Tara observă cât de stânjenită eram în legătură cu subiectul Claude.

— Cum vă mai descurcați, tu şi marele blond?

— Ne descurcăm bine, am răspuns, prudentă. Nu mă uit după alți bărbați.

— Te cred şi eu! Nici o femeie în toate mințile n-ar umbla cu altul dacă l-ar putea avea pe Eric. Frumos ***şi*** deştept.

După voce, părea un pic invidioasă. Mă rog, bine măcar că JB era frumos.

— Eric poate să fie şi o pacoste, dacă-şi pune mintea. Şi mai vorbeşti despre înşelat? (Am încercat să mă imaginez cum ar fi fost să calc strâmb față de Eric.) Doar dac-aş încerca să ies cu altul, ar putea...

— Să-l omoare pe acel altul?

— În mod sigur nu s-ar bucura, am zis, folosind un uriaş eufemism.

— Atunci, vrei să-mi spui care-i problema? Tara îşi strecură mâna într-a mea. Ea nefiind de genul celor obişnuite cu atinsul, asta însemna multe.

— Drept să-ți spun, Tara, nu ştiu bine. Aveam o copleşitoare senzație că era ceva câş, ceva important. Dar nu puteam să pun degetul pe rană şi să spun ce anume.

— Supranaturalii? insistă ea. Am ridicat din umeri.

— Ei bine, eu trebuie să fug la magazin, zise ea. Mckenna a deschis azi în locul meu, dar nu pot să-i cer ei să facă asta

mereu.

Ne-am spus la revedere, mai încântate una de cealaltă decât fuseserăm de multă vreme. Mi-am dat seama că trebuie să aranjez pentru Tara o petrecere cu cadouri pentru prezentarea copilului, şi nu puteam să-mi imaginez de ce nu-mi venise ideea până acum. Era cazul să-i dau zor cu planurile. Dacă-mi ieşea o petrecere-surpriză şi pregăteam eu însămi toată mâncarea... A, şi trebuia să anunț lumea că Tara şi JB aşteptau gemeni. Nu mă îndoiam nici pentru o clipă de verdictul lui Claude.

M-am gândit să mă duc personal în pădure, poate mâine. Aş fi singură atunci. Ştiam că mirosul şi vederea lui Heidi – şi ale lui Basim, fiindcă veni vorba – erau cu mult mai ascuțite decât ale mele, însă simțeam un impuls copleşitor să văd ceea ce puteam vedea. Încă o dată, ceva mi se foi în adâncul minții, o amintire care nu era amintire. Ceva legat de pădure... cu un bărbat rănit acolo. Mi-am scuturat capul, să-mi alung ceața din el şi mi-am dat seama că nu mai aud voci.

— Claude, am strigat.

— Aici!

Am ocolit un pâlc de tufişuri şi i-am văzut pe vărul meu zână şi pe băiețel distrându-se în carusel. Nu ştiu dacă aşa îi zice, dar oricum, aşa îl numisem eu mereu. E ceva circular, câțiva copii pot să stea pe el, iar câțiva alții aleargă pe margini şi împing, făcându-l să se rotească în cerc până când impulsul dispare. Dar Claude împingea mult prea repede şi, deşi lui Hunter îi plăcea, zâmbetul lui părea un pic cam încordat. Puteam să-i simt frica din minte, infiltrându-se prin plăcere.

— Hopa, Claude, am zis, păstrându-mi vocea joasă. Ajunge cu viteza pentru un copil.

Claude se opri din împins, deşi fără tragere de inimă. Se distra şi el de minune.

Cu toate că Hunter se revoltă puțin la auzul avertismentului meu, puteam să-mi dau seama că se simțea uşurat. Îl îmbrățişa pe Claude atunci când acesta din urmă îl anunță că trebuia să plece în Monroe, să-şi deschidă clubul.

— Ce fel de club? se interesă Hunter, obligându-mă să-i adresez lui Claude o privire semnificativă şi să-mi păstrez

mintea goală de gânduri.

— La revedere, cavalere, îi zise zâna copilului, îmbrățişându-l din nou.

Era vremea pentru un prânz timpuriu, aşa că l-am dus pe Hunter la McDonald's, ca semn de mare considerație. Tatăl lui nu pomenise despre vreo interdicție referitoare la restaurantele fast-food, aşa că mi-am închipuit că o dată mergea.

Lui Hunter îi plăcu la nebunie Happy-Meal-ul lui, îşi plimbă maşinuța de jucărie din pachet pe tăblia mesei până când se plictisi complet de ea, după care vru să meargă în zona pentru joacă. M-am aşezat pe o bancă să-l privesc, sperând că bucuria tunelurilor şi a toboganului îl vor mai reține pentru măcar zece minute, când o altă femeie ieşi pe uşă în spațiul îngrădit, cu un băiețel de vârsta lui Hunter la remorcă. Cu toate că am auzit practic amenințătorul bubuit al tobelor mari, mi-am păstrat zâmbetul lipit pe față şi am sperat c-o să fie bine.

După câteva secunde în care s-au examinat reciproc cu prudență, cei doi băieți începură să țipe şi să fugă împreună peste tot, prin mica suprafață de joacă, aşa că m-am relaxat, dar numai cu prudență. Am riscat un zâmbet spre Mami, însă ea era pierdută în depărtări, şi nu-mi trebuia să-i citesc gândurile ca să-mi dau seama că avusese parte de o dimineață neplăcută. (Am descoperit că i se stricase uscătorul pentru păr şi că ea nu-şi permitea să-şi cumpere altul, cel puțin în următoarele două luni.)

— E puştiul dumneavoastră, nu? am întrebat-o, străduindu-mă să par veselă şi interesată.

— Da, cel mai mic din patru, îmi răspunse, ceea ce-i explica disperarea referitoare la uscătorul pentru păr. Toți ăilalți îs în cantonamentul pentru Liga Juniorilor la baseball. Curând vine vacanța de vară, şi-or să fie acasă timp de trei luni.

Of, nu mai aveam cuvinte de spus…

Lipsita mea de chef interlocutoare se cufundă la loc în gândurile ei negre, de care m-am străduit să mă țin departe. Trebuia să mă lupt pentru asta, fiindcă era ca o gaură neagră de gânduri nefericite, aproape absorbindu-mă înăuntru cu ele.

Hunter apăru în fața ei, privind-o fascinat, cu gura căscată.

— Bună, zise femeia, cu un mare efort.

— Tu chiar vrei să fugi? o întrebă el.

Era, categoric, unul dintre acele momente de „of, fir-ar să fie!".

— Hunter, trebuie să mergem, i-am zis repede. Haide, imediat. Am întârziat, rău de tot!

Şi l-am luat pe sus, ducându-l de acolo, deşi se foia şi se zvârcolea în semn de protest (şi mai era şi cu mult mai greu decât părea). Până la urmă, îmi trase un şut în coapsă, de era aproape să-l scap.

Mama din locul pentru joacă se holba după noi, cu gura larg căscată, iar băiețelul poposi în fața ei, nedumerit de abrupta plecare a tovarăşului său de joacă.

— Dar mă distram bine! urlă Hunter. De ce trebuie să plecăm?

L-am privit drept în ochi.

— Hunter, taci până ajungem în maşină, i-am zis, accentuând fiecare cuvânt.

Faptul că-l cărasem în brațe prin restaurant în timp ce urla de zor făcuse ca toți ochii să se ațintească asupra noastră, iar mie nu-mi făcuse plăcere o astfel de atenție. Observasem vreo câteva persoane cunoscute, aşa că ulterior aveam de răspuns la ceva întrebări. Nu era vina lui Hunter, dar asta nu-mi insufla o dispoziție mai binevoitoare.

În timp ce-i prindeam centura de siguranță, mi-am dat seama că-l lăsasem pe Hunter să se obosească şi să se agite prea tare, aşa că mi-am însemnat în minte să nu mai fac una ca asta. Chiar puteam să-i simt creieraşul zgâlțâindu-se practic în toate direcțiile.

Hunter mă privea de parcă i s-ar fi frânt inima.

— Mă distram bine, repetă el. Băiatul ăla îmi era prieten.

Mi-am întors capul într-o parte, astfel încât să-l privesc în față.

— Hunter, i-ai zis ceva mamei lui din care şi-a dat seama că eşti altfel.

Era destul de realist încât să recunoască adevărul a ceea ce-i spusesem.

— Era tare supărată, bombăni el. Mamele îşi părăsesc copiii.

Propria lui mamă îl părăsise.

M-am gândit pentru o clipă la ceea ce aş putea să spun. M-am hotărât să nu iau în seamă subiectul mai întunecat. Hadley îi părăsise pe Remy şi pe Hunter, iar acum era moartă şi nu avea cum să se mai întoarcă. Asta era realitatea. Nu aveam ce să fac ca s-o schimb. Ceea ce voia Remy să fac eu era să-l ajut pe Hunter să-şi trăiască restul vieţii.

— Hunter, e foarte greu. Eu ştiu asta. Am trecut prin aceleaşi lucruri. Ai putut să auzi ce gândea mama aceea, şi pe urmă ai zis-o cu voce tare.

— Dar *ea* zicea! În mintea ei!

— Dar nu cu voce tare.

— Asta *zicea.*

— *În mintea ei.*

Acum, nu făcea decât să se încăpăţâneze.

— Hunter, eşti foarte tânăr. Dar, dacă vrei să-ţi faci viaţa mai uşoară, trebuie să începi să te gândeşti bine înainte să vorbeşti.

Ochii lui Hunter se făcuseră mari şi se umpluseră de lacrimi.

— Trebuie să te gândeşti şi trebuie să-ţi ţii gura închisă.

Două lacrimi mari i se scurseră pe obrajii trandafirii. Of, Doamne!

— Nu se poate să le pui oamenilor întrebări despre ce auzi în minţile lor. Ţi-aduci aminte că am discutat despre intimitate?

Încuviinţă printr-o unică înclinare, nesigură, a capului, după care repetă mişcarea cu mai multă energie. Îşi amintea.

— Oamenii – atât cei mari, cât şi copiii – or să se supere pe tine dacă-şi dau seama că poţi să le citeşti ceea ce au în minte. Fiindcă tot ceea ce e în capul cuiva ţine de intimitate. Doar n-ai vrea să-ţi spună cineva că te gândeşti cât de rău îţi vine să faci pipi.

Hunter îmi aruncă o privire fioroasă.

— Vezi? Nu te simţi bine, aşa-i?

— Nu, răspunse el, înciudat.

— Eu vreau ca tu să creşti mare şi cât de normal se poate, am zis. Să creşti în situaţia asta e dificil. Cunoşti vreun copil cu probleme pe care să le poată vedea oricine?

După circa un minut, îmi făcu un semn de încuviinţare.

— Pe Jenny Vasco, zise el. Are un semn mare pe faţă.

— Ei, este acelaşi lucru, numai că tu poţi să ascunzi faptul că eşti altfel, iar Jenny, nu, i-am explicat.

Îmi părea teribil de rău pentru Jenny Vasco. Mi se părea incorect să înveţi un băieţel că trebuie să fie ascuns şi secretos, numai că lumea nu era pregătită pentru un cititor de gânduri în vârstă de cinci ani şi, probabil, nu avea să fie niciodată.

Privindu-i chipul nefericit şi brăzdat de lacrimi, mă simţeam ca o bătrână vrăjitoare rea.

— O să mergem acasă şi-o să citim o poveste, l-am anunţat.

— Eşti supărată pe mine, mătuşă Sookie? mă întrebă el, cu o urmă de suspin în glas.

— Nu, i-am răspuns, cu toate că nu mă bucura prea tare şutul pe care mi-l trăsese şi, din moment ce-o ştia, era mai bine să aduc vorba. Nu mi-a plăcut că m-ai lovit cu piciorul, Hunter, i-am zis, dar acum nu mai sunt supărată. Sunt cu adevărat furioasă pe restul lumii, fiindcă face să-ţi fie greu ţie.

Rămase tăcut pe tot drumul spre casă. Intrarăm şi ne aşezarăm pe canapea, după ce el făcu o vizită la baie şi culese apoi vreo două cărţi din ascunzătoarea mea. Hunter adormi până să-i termin de citit *Căţeluşul amărât*[15]. L-am întins cu grijă pe canapea, i-am scos pantofiorii şi mi-am luat cartea mea. Am citit cât timp a tras el un pui de somn. Din când în când, m-am mai ridicat pentru câteva treburi mărunte. Hunter a dormit timp de aproape două ore. Toată această perioadă mi s-a părut incredibil de paşnică, deşi, dacă nu l-aş fi avut toată ziua lângă mine pe Hunter, ar fi putut, pur şi simplu, să fie plicticoasă.

---

15 *The Poky Little Puppy,* carte pentru copii scrisă de Janette Sebring Lowrey în 1942, desemnată de *Publishers Weekly,* în anul 2001, drept cea mai vândută lucrare de acest gen din toate timpurile (peste 15 milioane de exemplare).

După ce am pornit maşina să spăl o serie de rufe, m-am întors în vârful picioarelor în cameră, m-am oprit lângă băiețelul adormit şi l-am privit. Dac-aş avea eu un copil, s-ar confrunta el oare cu aceeaşi problemă ca şi Hunter? Sper să nu. Fireşte, dacă-mi continuam relația cu Eric, n-aş fi putut avea niciodată un copil, decât dacă aş fi fost inseminată artificial. Am încercat să mă imaginez întrebându-l lui Eric cum s-ar simți dac-aş fi fecundată de un bărbat necunoscut, şi mi-e ruşine să mărturisesc că am fost nevoită să-mi înăbuş un chicot.

Eric era foarte modern în anumite privințe. Îi plăcea comoditatea telefonului lui mobil, îi plăcea telecomanda pentru deschiderea uşilor automate ale garajului său, şi-i plăcea să urmărească ştirile la televizor. Dar inseminarea artificială… n-aş prea crede. Îi auzisem verdictul referitor la chirurgia plastică, şi aveam o puternică senzație că o va considera ca făcând parte din aceeaşi categorie.

— Ce-i atât de nostim, mătuşă Sookie? mă întrebă Hunter.

— Nimic important, i-am zis. Ce-ai zice de câteva felii de măr în puțin lapte?

— Fără înghețată?

— Ei, ai avut un hamburger cu cartofi prăjiți şi o coca-cola la prânz, aşa că părerea mea e să ne oprim mai bine la feliile de măr.

Am pus pe video *The Lion King* până să-i prepar gustarea lui Hunter, iar el s-a aşezat pe podea, în fața televizorului, cât timp a mâncat. Până la urmă, Hunter s-a săturat de film (pe care, desigur, îl mai văzuse) cam pe la jumătatea lui şi, pe urmă, l-am învățat cum să joace Candy Land[16]. A câştigat prima partidă. În timp ce ne luptam în cel de-al doilea joc, s-a auzit un ciocănit.

— Tati! țipă ascuțit Hunter, zbughind-o spre uşă.

Până să-l pot opri, deja o deschisese. M-am bucurat că ştia

---

16 Joc de masă pentru copii, cu o tablă compusă din 134 de căsuțe de culori diferite, concurenții trăgând pe rând câte o carte din pachet şi mutându-şi jetoanele pe cea mai apropiată căsuță de aceeaşi culoare cu cea a cărții.

cine bătuse, fiindcă trecusem printr-un moment greu. Remy apăru în prag, într-o cămaşă de zile mari, pantaloni de costum şi pantofi lustruiți cu şireturi. Îi zâmbea lui Hunter de parcă nu şi-ar mai fi văzut copilul de multe zile. Într-o clipă, băiatul îi sări deja în brațe.

Imaginea îmi încălzea inima. Se îmbrățişară strâns. Mi se puse un nod în gât.

În clipa imediat următoare, Hunter îi şi povestea lui Remy despre Candy Land, şi despre McDonald's, şi despre Claude, iar Remy îl asculta cu o atenție totală. Îmi adresă un mic zâmbet dându-mi de înțeles că mă va saluta cât de repede, imediat ce torentul de informații se va mai domoli.

— Tati, vrei să mergem amândoi să-ți strângem lucrurile? Să nu uiți nimic, îi atrase atenția Remy fiului său.

Aruncându-mi un zâmbet rapid, Hunter țâşni spre fundul casei.

— A mers totul OK? se interesă Remy, în clipa în care constată că Hunter nu mai avea cum să ne audă.

Cu toate că, într-un anumit sens, Hunter *niciodată* n-ar fi putut să nu ne audă, trebuia să ne descurcăm şi astfel.

— Da, aşa cred. S-a comportat atât de bine, i-am zis, hotărându-mă să țin pentru mine partea cu şutul. Am avut o mică problemă pe terenul de joacă de la McDonald's, dar cred că asta a dus la o discuție benefică pentru el.

Remy arăta de parcă tocmai i s-ar fi lăsat o mare greutate pe umeri.

— Îmi pare rău pentru asta, zise, iar mie îmi veni... În fine, să-mi trag singură un şut.

— Nu, n-a fost decât o chestie normală, genul de întâmplare pentru care mi l-ai şi adus aici, ca să-l ajut, l-am liniştit. Nu-ți face griji pentru asta. Vărul meu Claude a fost cu noi şi s-a jucat cu Hunter în parc, deşi am fost şi eu acolo tot timpul, normal.

N-aş fi vrut ca Remy să creadă că i l-aş fi încredințat lui Hunter cine ştie cărei persoane în vârstă. Am încercat să mă gândesc ce altceva i-aş putea spune îngrijoratului tată.

— A mâncat foarte bine şi a dormit de-a dreptul excelent. Dar nu destul, am adăugat, făcându-l pe Remy să râdă.

— Cunosc bine asta, îmi zise.

Am dat să-i povestesc lui Remy că Eric dormea în dulap şi că Hunter îl văzuse pentru câteva minute, dar am avut senzaţia tulbure că Eric n-ar fi fost decât un personaj în plus în filmul acesta. Deja îi introdusesem prezenţa lui Claude, iar Remy nu fusese întru totul încântat să afle despre el. O reacţie tipică pentru un tătic, bănuiesc.

— Cum a decurs înmormântarea? N-au fost piedici de ultim moment?

Niciodată nu ştii ce să întrebi când este vorba despre înmormântări.

— Nu s-a aruncat nimeni în groapă, nici n-a leşinat, zise Remy. Asta-i cam tot ceea ce poţi să speri de bine. Câteva mici ciondăneli în legătură cu o masă din sufragerie, pe care toţi copiii ar fi vrut să şi-o încarce pe loc în camionete.

Am înclinat capul, în semn de încuviinţare. Auzisem de-a lungul anilor destule gânduri clocite în legătură cu moştenirile şi avusesem la rândul meu probleme cu Jason, atunci când murise Buni.

— Oamenii nu au întotdeauna cele mai plăcute reacţii când vine vorba să-şi împartă o moştenire, i-am zis.

I-am oferit lui Remy ceva de băut, însă el m-a refuzat, zâmbitor. Era evident nerăbdător să rămână singur cu fiul lui şi mă bombardă cu întrebări despre buna purtare a lui Hunter, pe care am fost în măsură s-o laud, şi despre modul în care mânca, pe care, de asemenea, am fost în măsură să-l admir. Hunter nu era un copil mofturos, iar asta însenina o binecuvântare.

În câteva minute, Hunter se întoarse în salon cu toate lucrurile lui, deşi, făcând o scurtă patrulare, am mai descoperit două piese de Duplos care-i scăpaseră de sub observaţie. Fiindcă îi plăcuse atât de mult *Căţeluşul amărât,* i-am îndesat-o în ghiozdănel, ca să se bucure de ea şi acasă. După alte câteva mulţumiri, precum şi o neaşteptată îmbrăţişare din partea lui Hunter, plecară.

Am urmărit cu privirea vechea camionetă a lui Remy îndepărtându-se pe alee.

Casa mi se părea acum neobişnuit de pustie.

Desigur, Eric dormea înăuntrul ei, însă era mort pentru încă vreo câteva ore, iar eu ştiam că nu pot să-l trezesc decât în cea mai extraordinară situaţie. Unii vampiri nu puteau să se trezească pe timpul zilei şi dacă le dădeai foc. Am încercat să alung această amintire, fiindcă mă făcea să mă cutremur. Aruncând o privire spre ceas, am constatat că mai aveam o parte din soarele după-amiezii pentru propriul folos şi, în definitiv, era ziua mea liberă.

Cât ai zice „Expunerea la soare dăunează sănătăţii", eu eram deja întinsă pe bătrânul şezlong, în costumul meu bikini negru cu alb.

CAPITOLUL 7

În clipa în care soarele apunea la orizont, Eric era deja afară din compartimentul de sub dulapul din camera de oaspeți. Mă ridică în brațe şi mă sărută din cap până-n picioare. Deja îi încălzisem puțin Sângeadevărat, iar el făcu o mutră, însă îl dădu pe gât.

— Cine e copilul? mă întrebă.

— Fiul lui Hadley, i-am zis.

Eric o cunoscuse pe Hadley în timp ce ea umbla cu Sophie-Anne Leclerq, acum în-fine-decedata regină a Louisianei.

— A fost măritată cu un om viu?

— Da, înainte s-o cunoască pe Sophie-Anne, i-am răspuns. Un tip foarte simpatic, pe nume Remy Savoy.

— Pe el l-am adulmecat? Împreună cu un puternic miros de zână?

Hopa!

— Da, Remy a venit să-l ia pe Hunter azi după-amiază. L-am ținut la mine, fiindcă Remy a trebuit să meargă la o înmormântare în familie. Nu i s-a părut un loc potrivit în care să ducă un copil.

N-am mai adus în discuție mica problemă a lui Hunter. Cu cât ştia mai puțină lume despre ea, cu atât era mai bine, iar aici îl includeam şi pe Eric.

— Şi?

— Am vrut să-ți spun despre asta alaltăieri, noaptea, am zis. Vărul meu Claude, nu?

Eric încuviință.

— M-a rugat să-l las să stea cu mine o vreme, din cauză că se simte singur la el acasă, după ce i-au murit amândouă surorile.

— Ai lăsat un bărbat să stea cu tine, zise Eric. Nu părea

supărat; mai degrabă, era ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî dacă să se supere, înțelegeți ce vreau să spun? Nu era decât o mică urmă de enervare în vocea lui.

— Crede-mă, nu-l interesez ca femeie, i-am argumentat, cu toate că prin minte mi-a fulgerat vinovăția imaginii lui dând peste mine în baie. E mort numai după băieți.

— Ştiu că ai toate cunoştințele necesare despre cum să te ocupi de o zână care-ți face necazuri, rosti Eric, după o tăcere considerabil de îndelungată.

Mai omorâsem zâne până acum. N-aş fi dorit în mod deosebit să-mi amintesc despre aşa ceva.

— Da, am zis. Şi, dacă asta te face să te simți mai bine, o să țin pe noptieră un pistol pentru apă încărcat cu suc de lămâie.

Sucul de lămâie şi fierul: punctele nevralgice ale zânelor.

— Asta m-ar face să mă simt mai bine, confirmă Eric. Claude acesta e cel pe care l-a adulmecat Heidi pe terenul tău? Te-am simțit că eşti neliniştită, şi e unul dintre motivele pentru care am venit încoace noaptea trecută.

Legătura de sânge lucra din greu.

— Mi-a zis că niciuna dintre zânele pe care le-a depistat n-ar fi fost Claude, i-am răspuns, iar asta chiar mă nelinişteşte. Dar...

— Mă nelinişteşte şi pe mine, mă întrerupse Eric.

Îşi coborî privirea spre sticla golită de Sângeadevărat, după care zise:

— Sookie, sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le afli.

— Aha.

Eu tocmai mă pregăteam să-i spun lui Eric despre cadavrul proaspăt. Eram convinsă că ar fi adus vorba despre cadavru dacă i-ar fi pomenit Heidi despre el, şi mi se părea destul de important. Poate că-i părusem un pic nervoasă din cauză cu fusesem întreruptă. Eric îmi aruncă o privire ageră.

OK, eram în culpă, *scuzele mele.* Ar fi trebuit să mă arăt avidă de a fi potopită de informațiile care considera de cuviință Eric că mi-ar fi de folos în privința posibilității mele de a mă descurca în câmpul minat al politicii vampirilor. Şi erau nopți în care mă simțeam încântată să aflu mai multe despre viața iubitului meu. Numai că astă-seară, după neobişnuitele

încordări şi solicitări ale îngrijirii lui Hunter, ceea ce-mi doream era (încă o dată, *scuzele mele)* să-i relatez despre criza cadavrului-din-pădure, după care să trecem la un cât mai prelungit şi zdravăn exercițiu în pat.

În mod normal, Eric ar fi aprobat un astfel de program.

Dar nu şi în seara asta, după toate aparențele. Stăteam față în față la masa din bucătărie. M-am străduit să nu oftez zgomotos.

— Îți aminteşti de summitul de la Rhodes, la care au fost invitați reprezentanții câtorva state, dintr-o anumită zonă, de la sud la nord, începu Eric.

Am încuviințat. Nu suna prea promițător. Cadavrul meu era mult mai urgent. Ca să nu mai vorbesc şi despre sex.

— De îndată ce ne-am aventurat dintr-o parte în cealaltă a Lumii Noi, iar populația umană albă a migrat şi ea – *noi* am fost cei dintâi exploratori – un grup numeros de-al nostru s-a întrunit pentru repartizarea treburilor, pentru mai buna guvernare a populației noastre.

— Existau vampiri şi în rândul indigenilor americani când ați ajuns? Hei, ai fost cumva în expediția lui Leif Ericson[17]?

— Nu, n-a fost în generația mea. Destul de ciudat, dar erau foarte puțini vampiri printre indigenii americani. Iar cei de aici erau diferiți din mai multe puncte de vedere.

Ei, aici devenea destul de interesant, dar puteam să-mi dau bine seama că Eric nu avea de gând să se întrerupă şi să-mi umple mie golurile din cunoştințe.

— La această primă întrunire națională, acum vreo trei sute de ani, au existat numeroase contradicții.

Eric părea extrem, extrem de serios.

— Nu, pe bune?

Vampiri, să discute în contradictoriu? îmi venea să casc.

Dar nici el nu-mi aprecie deloc sarcasmul. Îşi înălță sprâncenele blonde, parcă spunând: „Pot să vorbesc mai departe şi să ajung la subiect? Sau ți-ai pus în gând să mă

---

17 Explorator norvegian (c. 970-c. 1020) considerat ca fiind primul european care a atins coasta Americii de Nord, cu aproape cinci secole înaintea lui Cristofor Columb.

necăjeşti?"

Mi-am desfăcut larg brațele.

— Zi mai departe.

— În loc să ne împărțim țara aşa cum ar fi făcut-o umanii, am inclus în fiecare diviziune câte o parte din Nord şi una din Sud. Ne-am gândit că aşa ar putea fi menținută funcționarea unei reprezentări încrucişate. Aşa că diviziunea cea mai estică, alcătuită în mare parte din statele de coastă, se numeşte Clanul Moshup, după personajul mitologic al nativilor americani[18], şi are ca simbol o balenă.

OK, poate că arătam un pic cam buimacă la faza asta.

— Caută pe internet, zise Eric, nerăbdător. Clanul nostru – compus din statele care s-au întrunit la Rhodes – este Amun[19], după numele unui zeu egiptean, iar simbolul nostru este o pană, fiindcă Amun purta un acoperământ cu pene pentru cap. Îți aminteşti că purtam toți mici insigne în formă de pană?

Ah. Nu. Am scuturat din cap.

— În fine, a fost un summit încărcat, admise Eric.

Da, cu toate bombele alea, şi exploziile, şi tot.

— La vest față de noi este Zeus[20], din mitologia romană, iar simbolul lor este, desigur, un fulger.

Desigur. Am clătinat din cap ca o profundă aprobare. E posibil ca Eric să fi sesizat că nu eram tocmai pe felie, între timp. Mă săgeta cu o privire încruntată.

— Sookie, e ceva important. Ca soție a mea, trebuie să ştii asta.

Nici prin gând nu-mi trecea să-mi bat capul cu aşa ceva astă-seară.

— OK, zi mai departe, l-am îndemnat.

— Cel de-al patrulea clan, diviziunea de pe Coasta de Vest,

---

18 Uriaş prezent în legendele indienilor Wampanoag, despre care se spunea că prindea balenele cu mâinile goale şi le frigea pe un foc Scut din copaci smulşi din rădăcini.

19 Sub numele de Amun-Ra, a reprezentat principala zeitate din Egiptul antic.

20 Inadvertență în text, Zeus fiind stăpânul zeilor în mitologia greacă, omologul său din mitologia romană fiind Jupiter.

se numeşte Narayana[21], din hinduismul timpuriu, iar simbolul ei este un ochi, fiindcă Narayana a creat Soarele şi Luna din propriii săi ochi.

Mă gândeam la întrebările pe care aş fi vrut să le pun, de genul: „Cine naiba şi-a pierdut vremea să găsească numele astea tâmpite?" Dar, după ce mi-am trecut posibilele întrebări prin filtrul cenzurii interioare, mi-au sunat una mai impertinentă decât alta. Aşa că, în loc de asta, am zis:

— Dar unii vampiri prezenți la summitul din Rhodes – la summitul Clanului Amun – ar fi trebuit să facă parte din Zeus, corect?

— Da, bravo! Mai sunt şi invitați la summituri, dacă au vreun interes legitim față de o temă aflată în discuție. Sau dacă sunt angrenați într-un proces juridic împotriva cuiva din această diviziune. Sau dacă sunt pe cale să ia în căsătorie pe cineva a cărui diviziune îşi organizează summitul.

Ochii i se încrețiră la colțuri într-un zâmbet aprobator. *Narayana a creat soarele din ochii lui,* m-am gândit. I-am zâmbit şi eu.

— Înțeleg, am zis. Atunci, cum se face că Felipe a cucerit Louisiana, din moment ce noi suntem Amun, iar el este... A, Nevada e cumva în Narayana, sau în Zeus?

— În Narayana. A luat Louisiana fiindcă nu era la fel de înspăimântat de Sophie-Anne ca toți ceilalți. Şi-a alcătuit planul şi l-a executat cu rapiditate şi cu precizie după ce comitetul... guvernator... al Clanului Narayana i-a aprobat planul.

— A trebuit să prezinte un plan înainte să ne atace?

— Aşa se procedează. Regii şi reginele din Narayana n-ar fi vrut ca teritoriile lor să ajungă slăbite, în eventualitatea în care Felipe ar fi dat greş, iar Sophie-Anne ar fi izbutit să preia Nevada. Aşa că a trebuit să-şi contureze planul.

— Nu le-a trecut prin gând că am avea şi noi ceva de zis în legătură cu planul acela?

— Nu-i interesa pe ei aşa ceva. Dacă suntem îndeajuns de

---

21 Unul dintre cele mai importante nume din limba sanscrită ale lui Vishnu, zeul suprem al hinduismului.

slabi încât să putem fi preluați, atunci reprezentăm o pradă bună. Sophie-Anne a fost un conducător bun şi foarte respectat. Odată cu invaliditatea ei, Felipe a apreciat să suntem suficient de slabi încât să ne poată ataca. Locotenentul din Texas al lui Stan s-a luptat din greu în aceste câteva luni care au trecut după ce a fost rănit Stan în Rhodes, şi i-a fost greu să păstreze Texasul.

— De unde puteau ei să ştie cât de grav era rănită Sophie-Anne? Şi cât de grav era rănit Stan?

— Prin spioni. Toți ne spionăm între noi, îmi explică Eric, ridicând din umeri. (Mare chestie. Spioni.)

— Şi dacă vreunul dintre conducătorii din Narayana i-ar fi datorat vreun serviciu lui Sophie-Anne şi s-ar fi hotărât să-i vândă pontul cu preluarea?

— Sunt convins că unii dintre ei s-au gândit la asta. Dar, Sophie-Anne fiind atât de grav vătămată, bănuiesc că au ajuns la concluzia că sorții sunt de partea lui Felipe.

Îngrozitor.

— Tu cum de mai poți să ai încredere în cineva?

— N-am. Cu două excepții. Tu şi cu Pam.

— OK, am zis, încercând să-mi închipui cum e să te simți astfel. E groaznic, Eric.

Am crezut c-o să-mi primească remarca asta cu o ridicare din umeri. Şi totuşi, m-a privit cu seriozitate.

— Da. Nu e bine.

— Şi ştii cine sunt spionii din Districtul 5?

— Felicia, sigur. E o fire slabă şi n-ar fi cine ştie ce mare secret că trebuie să fie în solda cuiva; probabil, a lui Stan, din Texas, sau a lui Freyda, din Oklahoma.

— Pe Freyda n-o ştiu, am zis, fiindcă pe Stan îl cunoscusem. Texasul e în Zeus sau în Amun?

Eric mă privi radios. Eram eleva lui model.

— În Zeus, răspunse. Dar Stan trebuia să fie prezent la summit, fiindcă avea o propunere să realizeze, împreună cu Mississippi, o serie de stațiuni.

— A cam plătit pentru asta, am zis. Dar, dacă ei au spionii lor, îi avem şi noi pe ai noştri, nu?

— Normal.

— Pe cine? îmi scapă cineva?

— L-ai cunoscut pe Rasul în New Orleans, cred.

Am încuviinţat. Rasul era originar din Orientul Mijlociu şi avea un dezvoltat simţ al umorului.

— A supravieţuit preluării.

— Da, fiindcă a acceptat să devină spionul lui Victor şi, în consecinţă, al lui Felipe. L-au trimis în Michigan.

— În *Michigan?*

— Există acolo o enclavă arabă foarte mare, aşa că Rasul se potriveşte de minune. Le-a spus că a fugit în timpul preluării. Eric se opri puţin, apoi îmi atrase atenţia: Ştii, viaţa lui s-ar sfârşi, dacă i-ai spune cuiva despre asta.

— O, pfui! N-o să spun nimănui nimic din toate astea. În primul rând, faptul că voi v-aţi numit micile felii din America după zei mi se pare...

Am clătinat din cap. De-a dreptul cumva. Nu ştiam precis cum. Îngâmfare? Prostie? Ciudăţenie?

— În al doilea, îmi place de Rasul.

Şi mi se părea al naibii de isteţ din partea lui că a profitat de ocazie să scape de sub papucul lui Victor, indiferent ce ar fi acceptat să facă.

— Dar de ce-mi spui toate astea, aşa, dintr-odată?

— Sunt de părere că trebuie să ştii tot ce se-ntâmplă în jurul tău, iubito.

Niciodată nu mi se păruse Eric atât de serios.

— Noaptea trecută, în timp ce lucram, m-am pomenit distras de gândul că ai putea avea de suferit de pe urma neştiinţei tale. Pam a fost de acord cu mine. A tot vrut de vreo câteva săptămâni să-ţi dezvăluie cunoştinţele necesare despre ierarhia noastră. Dar eu am crezut că o astfel de cunoaştere te-ar împovăra, iar tu ai destul de multe probleme de rezolvat. Pam mi-a reamintit că neştiinţa te poate ucide. Te preţuiesc prea mult încât să te las aşa pe mai departe.

Gândul meu iniţial a fost că-mi plăcea cu adevărat această neştiinţă şi că, din partea mea, era OK dacă rămâneam aşa. Pe urmă, însă, am fost nevoită să trec peste dorinţele mele. Eric chiar se străduia să mă includă în viaţa lui şi în dedesubturile acesteia. Şi se străduia să-mi faciliteze aclimatizarea în lumea

lui, fiindcă mă considera ca făcând parte din ea. Aşa că am încercat să accept această idee.

— Mersi, am zis, în cele din urmă, după care am încercat să mă gândesc ce întrebări inteligente aş fi putut să pun. Hm, OK. Aşadar, regii şi reginele fiecărui stat dintr-o anumită diviziune se întâlnesc cu toţii să ia hotărâri şi să facă alianţe... la cât, la fiecare doi ani?

Eric mă examina cu prudenţă. Putea să-şi dea seama că nu era chiar totul în regulă pe tărâmul lui Sookie.

— Da, răspunse. În afara cazurilor de criză, care necesită organizarea unor întruniri extraordinare. Nu toate statele înseamnă şi regate separate. De exemplu, există un conducător pentru oraşul New York şi un altul pentru restul statului. La rândul ei, şi Florida este divizată.

— De ce?

Fusesem luată prin surprindere. Apoi, după ce m-am gândit puţin, am exclamat:

— A, mulţi turişti. Pradă uşoară. Populaţie de vampiri numeroasă.

Eric încuviinţă.

— California e împărţită în trei: California Sacramento, California San José şi California Los Angeles. Pe de altă parte, Dakota de Nord şi cea de Sud alcătuiesc un singur regat, din moment ce populaţia e atât de rarefiată.

Începeam să prind şpilul privirii lucrurilor prin ochii vampirilor. Cam mulţi lei unde se adună gazelele la adăpat. Mai puţine animale ca pradă, mai puţine animale de pradă.

— Şi cum sunt conduse afacerile – în fine, ale Clanului Amun, să zicem – între două întruniri dintr-astea bienale? am întrebat, convinsă că sigur apăreau diverse probleme.

— Prin comunicări ale comitetului, în cea mai mare parte. Dacă e nevoie de discuţii faţă în faţă, se întrunesc comitete ale şerifilor, în funcţie de situaţie. Dacă am o controversă cu un vampir care aparţine de alt şerif, îl provoc pe şeriful respectiv şi, dacă el nu e pregătit să-mi ofere satisfacţie, atunci locotenentul lui se întâlneşte cu locotenentul meu.

— Şi dacă nici aşa nu merge?

— Trimitem mai departe disputa pe calea ierarhică, spre

vârf. În anii dintre cei cu întruniri, mai există o adunare neprotocolară, fără fast sau festivități.

Prin minte puteau să-mi mai treacă o mulțime de întrebări, dar toate făceau parte din categoria „şi dacă", iar eu nu simțeam vreo nevoie imediată de a afla răspunsurile.

— OK, am zis. Bun, asta a fost o chestie cu adevărat interesantă.

— După voce, nu pari interesată. Pari iritată.

— Nu la asta mă aşteptam când am descoperit că dormi la mine în casă.

— Dar la ce te aşteptai?

— Mă aşteptam ca tu să fi venit încoace fiindcă nu mai puteai să amâni nici măcar cu un minut o fabuloasă, înnebunitoare partidă de sex cu mine.

— Atunci, să nu mai pierdem vremea, iubire. Dintr-o mişcare mult prea iute încât s-o pot urmări, cămaşa lui Eric zbură cât colo şi, în timp ce admiram priveliştea, şi celelalte haine de pe el o urmară.

— Chiar trebuie să vin după tine? întrebă, cu colții deja scoşi.

Am ajuns la jumătatea drumului spre sufragerie până să mă prindă. Însă m-a dus înapoi în dormitor.

A fost grozav. Chiar dacă mă rodea o sâcâitoare nelinişte, rosătura asta a fost alinată cu succes în următoarele patruzeci şi cinci de minute.

Lui Eric îi plăcea să stea întins, proptit într-un cot, iar cu cealaltă mână să mă mângâie pe burtă. Când am protestat împotriva acestui gest, fiindcă burtica mea nu era tocmai plată, şi mă făcea să mă simt grasă, a râs din tot sufletul.

— Dar cine şi-ar dori un sac de oase? a zis, cu o sinceritate absolută. Nu vreau să mă rănesc în oasele femeii cu care împart patul.

Asta mă făcea să mă simt mai bine decât orice îmi spusese de multă vreme.

— Femeile… femeile aveau forme mai pline în vremea când erai uman? l-am întrebat.

— Nu totdeauna putem să alegem dacă să fim graşi sau slabi, replică sec Eric. În anii răi, eram toți numai piele şi os. În

anii buni, când puteam să mâncăm, mâncam.

M-am simțit ruşinată.

— Au, scuze.

— Ăsta e un secol minunat în care să trăieşti, zise Eric. Poți să ai mâncare oricând vrei.

— Dacă ai bani cu care s-o plăteşti.

— A, poți s-o şi furi, mă contrazise. Ideea e că mâncarea există ca să fie mâncată.

— Nu şi în Africa.

— Ştiu că popoarele încă flămânzesc în multe părți ale Pământului. Dar, mai devreme sau mai târziu, prosperitatea se va extinde peste tot. Pur şi simplu, aici a ajuns mai întâi.

Optimismul lui mi s-a părut uluitor.

— Chiar aşa crezi?

— Da, răspunse, cu simplitate. Împleteşte-mi părul, da, Sookie?

Mi-am luat peria pentru păr şi un elastic. Şi o să mă credeți tâmpită, dar chiar îmi plăcea să fac asta. Eric se aşeză pe un taburet în fața mesei mele pentru machiaj, iar eu mi-am aruncat pe mine un halat pe care mi-l dăruise el, unul minunat, din mătase de culoarea piersicii cu alb. Am început să-i perii părul lung. După ce-mi spuse că nu-l deranjează, am luat un pic de gel şi i-am netezit şuvițele blonde pe spate, astfel încât să nu rămână vreuna rebelă, care să strice tot aspectul. Nu m-am grăbit, împletind cea mai îngrijită coadă de care eram capabilă, după care am legat-o la capăt. Fără părul care să-i plutească în jurul feței, Eric părea mai sever, dar la fel de arătos. Am suspinat.

— Ce e cu sunetul ăsta la tine? mă întrebă, întorcându-se când pe o parte, când pe cealaltă, să se admire în oglindă. Eşti mulțumită de rezultat?

— Cred că arăți grozav, i-am zis. Doar faptul că m-ar fi putut acuza de falsă modestie m-a împiedicat să zic: „Aşadar, ce Dumnezeu faci cu mine?"

— Acum, o să-ți aranjez eu părul.

Ceva tresări în mine. În noaptea în care făcusem sex pentru prima oară, Bill îmi penase părul până când senzualitatea mişcării se transformase într-o senzualitate de un tip extrem

de diferit.

— Nu, mersi, i-am răspuns cu vioiciune. Mi-am dat seama că mă simţeam foarte ciudat, aşa, dintr-odată.

Eric se răsuci să mă privească.

— Ce te face să fii atât de nervoasă, Sookie?

— Hei, ce s-a întâmplat cu Alaska şi cu Hawaii? am întrebat la întâmplare.

Aveam încă peria în mână şi, tară să vreau, am scăpat-o. A căzut cu zgomot pe podeaua de lemn.

— Ce?

Eric privi în jos spre perie, apoi în sus, spre faţa mea, oarecum nedumerit.

— Ele din ce diviziune fac parte? Sunt amândouă în Nakamura[22]?

— Narayana. Nu, Alaska e socotită împreună cu canadienii. Au propriul lor sistem. Hawaii e autonom.

— Asta nu mi se pare deloc corect, am exclamat, cuprinsă de o autentică indignare.

Abia apoi mi-am amintit că aveam ceva foarte important să-i spun lui Eric.

— Heidi ţi-a dat raportul după ce mi-a adulmecat terenul, aşa cred, nu? Ţi-a spus despre cadavru?

Mâna îmi zvâcni involuntar.

Eric îmi urmărea fiecare mişcare, atent.

— Am discutat deja despre Debbie Pelt. Dacă chiar vrei asta, o s-o mut.

M-am cutremurat toată. Am vrut să-i spun că era vorba despre un alt cadavru, proaspăt. Am şi început să fac asta, dar nu ştiu cum, aveam probleme în formularea propoziţiei. Mă simţeam atât de ciudat. Eric îşi lăsă capul într-o parte, cu privirea ţintă în ochii mei.

— Te porţi foarte ciudat, Sookie.

— Tu crezi că Alcide putea să-şi dea seama adulmecând

---

22 Unul dintre cele mai frecvente nume de familie japoneze (al optulea în ordinea răspândirii), purtat de numeroase personalităţi din domeniul politic, economic sau artistic, precum şi de câteva personaje de ficţiune, inclusiv din serialul de televiziune *Heroes.*

cadavrul că ar fi al lui Debbie? l-am întrebat.

Oare ce era în neregulă cu mine?

— Adulmecând, nu, zise el. Un cadavru e un cadavru. El nu reține mirosul distinctiv care-l identifică drept o anumită persoană, mai ales după un timp atât de îndelungat. Îți faci griji în legătură cu ceea ce crede Alcide?

— Nu la fel de mult ca înainte, i-am răspuns, bâlbâindu-mă în continuare. Hei, am auzit azi la radio că despre unul dintre senatorii de Oklahoma s-a aflat că e vârcolac. A declarat că se va înregistra la vreun birou guvernamental doar în ziua în care-i vor smulge colții din cadavrul lui rece.

— Cred că din toate astea, prin ricoşeu, vor avea de profitat vampirii, zise Eric, cu o oarecare satisfacție. Fireşte, întotdeauna am fost conştienți de faptul că guvernul va vrea cumva să ne țină evidența. Acum, se pare că vârcolacii şi-au câştigat războiul de eliberare de sub supraveghere, aşa că am putea să obținem şi noi acelaşi lucru.

— Ar fi mai bine să te îmbraci, i-am zis. Ceva rău avea să se întâmple curând, iar Eric avea nevoie de veşminte.

Se întoarse şi se mai privi pentru ultima oară în oglindă.

— Foarte bine, zise, un pic surprins.

Era încă gol şi splendid. Numai că, în acest moment, nu simțeam nici cea mai mică excitație. Mă simțeam pusă pe harță, agitată şi neliniştită. Simțeam că-mi mişună păianjeni pe toată pielea. Nu ştiam ce avea să mi se întâmple. Am încercat să vorbesc, dar am constatat că nu pot. Mi-am forțat degetele să se mişte într-un gest de „hai mai repede".

Eric mi-a aruncat o privire scurtă, neliniştită, şi, fără să rostească o vorbă, a început să-şi caute hainele. Îşi găsi pantalonii şi şi-i trase pe el.

M-am lăsat jos pe podea, ținându-mi capul între mâini. Aveam impresia că țeasta ar putea să mi se desprindă de şira spinării. Am scos un scâncet. Eric îşi scăpă cămaşa din mână.

— Poți să-mi spui ce e în neregulă? mă întrebă, lăsându-se pe podea lângă mine.

— Vine cineva, i-am răspuns. Mă simt atât de *ciudat.* Vine cineva. Aproape c-a ajuns. Cineva cu sângele tău.

Mi-am dat seama că mai simțisem o slabă, foarte slabă

urmă a acestei ciudățenii şi altădată, atunci când mă confruntasem cu creatoarea lui Sili, Lorena. Cu Bill nu aveam o legătură de sânge, sau cel puțin nu una atât de profundă precum cea pe care o aveam cu Eric.

Eric se ridică în picioare mai repede decât ai clipi, şi scoase un sunet din adâncul pieptului. Îşi strângea pumnii. M-am ghemuit strâns lângă pat, iar el se afla acum între mine şi fereastra deschisă. Într-o fracțiune de secundă, mi-am dat seama că era cineva afară.

— Appius Livius Ocella, zise Eric. După o sută de ani.

Of, Doamne! Creatorul lui Eric.

CAPITOLUL 8

Printre picioarele lui Eric puteam să zăresc un bărbat, cu nenumărate cicatrice şi extrem de musculos, cu ochii şi părul de culoare închisă. Mi-am dat seama că era scund, fiindcă nu-i puteam vedea decât capul şi umerii. Purta blugi şi un tricou negru cu Black Sabbath. Nu m-am putut stăpâni. Am râs pe înfundate.

— Nu ți-a fost dor de mine, Eric?

Vocea romanului avea un accent pe care sub nici o formă nu l-aş fi putut străpunge: atât de multe straturi avea.

— Ocella, prezența ta este întotdeauna o onoare, zise Eric.

Am chicotit şi mai tare. Eric mințea.

— Ce nu-i în regulă la soția mea? întrebă el.

— Simțurile îi sunt tulburate, îi explică bătrânul vampir. Tu ai sânge din sângele meu. Ea are sânge din sângele tău. Şi mai este aici încă un copil de-al meu. Legăturile dintre noi toți îi răvăşesc gândurile şi senzațiile. *Să mori tu.*

— El este noul meu fiu, Alexei, îi spuse Appius Livius Ocella lui Eric.

Mi-am strecurat privirea dincolo de picioarele lui Eric. Noul „fiu" era un băiat nu mai mare de treisprezece, poate paisprezece ani. De fapt, abia dacă puteam să-i văd fața. Am încremenit, străduindu-mă să nu reacționez.

— Frate, zise Eric, adresându-se noii rubedenii.

Dar cuvântul sună inexpresiv şi rece.

Acum urma să mă ridic în picioare. Doar nu era să mai stau acolo făcută ghem. Eric mă înghesuise într-un spațiu foarte strâmt, între pat şi noptieră, uşa de la baie fiind în dreapta mea. Nu se clintise din poziția lui defensivă.

— Scuzați-mă, am zis, cu un efort imens, iar Eric făcu un pas în față ca să-mi ofere mai mult spațiu, dar stând în continuare între mine şi creatorul lui şi băiat.

M-am ridicat în picioare, împingându-mă în pat ca să ajung în poziția verticală. Încă simțeam că dau în clocot. L-am privit pe părintele lui Eric drept în ochii lui întunecați şi apoşi. Pentru o fracțiune de secundă, a părut surprins.

— Eric, trebuie să te duci la uşa din față şi să-i laşi să intre, am zis. Pun pariu că nu au cu adevărat nevoie de o invitație.

— Eric, ea e o ființă foarte rară, rosti Ocella, în engleza lui cu accent neobişnuit. Unde ai reuşit s-o găseşti?

— Vă invit înăuntru doar din politețe, fiindcă eşti tatăl lui Eric, i-am zis. Aş putea pur şi simplă să vă las afară.

Vocea nu-mi suna atât de clar pe cât mi-aş fi dorit, însă măcar nu mai păream înspăimântată.

— Dar copilul meu este în casă, iar dacă el este bine-venit, atunci sunt şi eu. Sau nu?

Sprâncenele groase ale lui Ocella se ridicară. Nasul lui... Ei bine, puteai să-ți dai seama de ce s-a născocit termenul de „nas roman".

— Am aşteptat să fim poftiți înăuntru tot din politețe. Puteam să-ți apărem în dormitor, îmi atrase el atenția.

Şi, în clipa imediat următoare, erau înăuntru.

Nu i-am învrednicit vorbele cu vreun răspuns. Mi-am permis o privire către băiat, al cărui chip era complet inexpresiv. Nu era defel un roman din Antichitate. Încă nu ajunsese să fie vampir de un secol încheiat, după estimarea mea, şi părea să aibă o origine germanică. Avea părul deschis la culoare, scurt şi tuns uniform, ochii îi erau albaştri, iar atunci când privirea lor mi-o întâlni pe cea a mea, fruntea i se înclină.

— Numele tău e Alexei? l-am întrebat.

— Da, îmi răspunse creatorul lui, în timp ce băiatul rămase în continuare tăcut. El este Alexei Romanov[23].

---

23 Alexei Nikolaevici Romanov (1904-1918), țareviciul (prințul moştenitor al) Rusiei, fiul ultimului țar, Nicolae al II-lea, asasinat, împreună cu întreaga sa familie, pe data de 17 iulie 1918, ca urmare a revoluției bolşevice. în anul 2000, alături de ceilalți membri ai familiei sale, a fost canonizat ca martir de Biserica Ortodoxă rusă. Pe data de 23 august 2007, un arheolog rus a descoperit în

Deşi băiatul nu avu nici o reacție, ca şi Eric, de altfel, eu am trecut printr-o clipă de groază pură.

— Doar *n-ai* făcut-o, am rostit către creatorul lui Eric, cam de aceeaşi înălțime cu mine. Doar *n-ai* făcut-o.

— Am încercat s-o salvez şi pe una dintre surorile lui, însă a fost mai presus de puterile mele de rechemare, zise, sumbru, Ocella.

Avea dinții albi şi regulați, cu toate că îi lipsea unul, chiar lângă caninul stâng. Dacă-ți pierdeai dinții înainte de a deveni vampir, nu se mai regenerau.

— Sookie, ce este?

De data aceasta, Eric nu era pe fază.

— Romanovii, i-am zis, încercând să-mi păstrez tonul scăzut, astfel încât băiatul să nu mă poată auzi de la douăzeci de metri distanță. Ultima familie regală a Rusiei.

Pentru Eric, executarea Romanovilor probabil că părea să se fi petrecut ca ieri, şi poate nici nu ocupa un rol prea important în panoplia tuturor morților la care fusese martor în existența lui de o mie de ani. Şi totuşi, înțelegea că, în definitiv, creatorul lui făcuse ceva ieşit din comun. L-am privit pe Ocella fără mânie, fără frică, timp de doar câteva secunde, şi am văzut un bărbat care, socotindu-se proscris şi singur, încerca să aibă cei mai remarcabili „copii" din câți ar fi putut găsi.

— Eric a fost primul vampir pe care l-ai creat? l-am întrebat pe Ocella.

Rămase uluit de ceea ce el considera ca fiind o atitudine neruşinată din partea mea. Eric avu o reacție mai energică. În timp ce-i simțeam frica bântuind prin mine, am înțeles că Eric era nevoit să execute, fizic, orice i-ar fi ordonat Ocella. Înainte, acesta nu fusese decât un concept abstract. Acum, înțelegeam că, dacă Ocella îi ordona lui Eric să mă ucidă, Eric avea să fie constrâns s-o facă.

Romanul se hotărî, în sfârşit, să-mi răspundă.

— Da, el a fost primul pe care l-am atras cu succes. Ceilalți

---

apropiere de Ekaterinenburg osemintele carbonizate a două persoane, ulterior testele ADN stabilind că i-ar fi aparținut lui Alexei Romanov şi uneia dintre surorile sale.

cu care am încercat... au murit.

— Nu s-ar putea, vă rog, să ieşim din dormitorul meu şi să mergem în salon? am zis. Aici nu este locul potrivit pentru primirea vizitatorilor.

Vedeți? încercam să fiu politicoasă.

— Da, aşa cred, răspunse bătrânul vampir. Alexei? Unde bănuieşti că ar fi salonul?

Alexei se întoarse pe jumătate şi arătă în direcția corectă.

— Atunci, într-acolo vom merge, dragă, hotărî Ocella, iar Alexei porni înainte.

Am avut la dispoziție o clipă în care să-l privesc pe Eric, şi ştiu că întreaga mea față întreba: *„Ce mama naibii se petrece aici?"* însă el părea buimăcit şi neajutorat. Eric. Neajutorat. Simțeam că mi se învârteşte capul.

Când am avut o secundă de răgaz în care să mă gândesc la asta, mi s-a cam făcut greață, fiindcă Alexei nu era decât un copil, iar eu eram destul de convinsă că Ocella întreținea o relație sexuală cu băiatul, întocmai cum procedase cu Eric. Dar nu eram într-atât de nesăbuită încât să mă gândesc că aş putea face să înceteze asta, sau că orice protest aş fi încercat ar fi adus fie şi cea mai mică schimbare. De fapt, departe de mine gândul că Alexei însuşi mi-ar mulțumi pentru o astfel de intervenție, mai ales dacă-mi aminteam ce îmi spusese Eric, despre ataşamentul lui disperat față de cel care-l crease, din timpul primilor ani ai vieții lui de vampir.

Alexei era cu Ocella deja de timp îndelungat, cel puțin după unitățile de măsură umane. Nu puteam să-mi amintesc cu precizie când fuseseră executați Romanovii, dar cred că era pe undeva în jurul anului 1918, iar din câte se părea, Ocella fusese cel care-l salvase pe băiat de la moartea definitivă. Aşa că, indiferent ce anume ar fi constituit relația dintre ei, ea se derula de mai bine de optzeci de ani.

Toate aceste gânduri îmi pâlpâiră prin minte, unul după altul, în timp ce-i urmam pe cei doi vizitatori. Ocella afirmase că putea să fi intrat fără vreun avertisment. Ar fi fost drăguț din partea lui Eric să-mi fi destăinuit asta. Puteam să înțeleg că el sperase ca Ocella să nu apară niciodată în vizită, aşa că eram dispusă să-i ofer o scuză lui Eric, dar nu mă puteam

împiedica să mă gândesc că, în locul predicilor lui despre felul în care vampirii tăiaseră țara în felii în conformitate cu propriile interese, ar fi fost cu mult mai practic să mă anunțe că, la un moment dat, creatorul lui ar părea apărea *în dormitorul meu.*

— Vă rog, stați jos, am zis, după ce am văzut că Ocella şi Alexei se şi instalaseră pe canapea.

— Cât sarcasm, comentă Ocella. Nu vrei să ne oferi ospitalitate?

Privirea lui mă parcurse repede de sus până jos şi, deşi culoarea ochilor lui era intensă şi maronie, arătau ca de gheață.

Într-un interval de o secundă, mi-am dat seama cât de bucuroasă eram pentru faptul că-mi pusesem un halat. Mai degrabă aş fi mâncat Alpo[24], decât să stau goală în fața ăstora doi.

— Nu sunt prea bucuroasă că mi-ați apărut din senin la fereastra dormitorului, i-am ripostat. Puteați să veniți la uşă şi să bateți, aşa cum procedează oamenii cu bune maniere.

Nu-i spuneam nimic din ceea ce n-ar fi ştiut; vampirii se pricep să citească gândurile oamenilor, iar vampirii cei mai bătrâni ştiu, de obicei, mult mai bine decât oamenii să spună ce anume simt oamenii.

— Da, dar atunci n-aş mai fi avut parte de o privelişte atât de fermecătoare, replică Ocella, lăsându-şi privirea să mângâie bustul gol al lui Eric, aproape tangibil.

Alexei, pentru prima dată, îşi trăda o emoție. Păru speriat. Oare să-i fi fost teamă că Ocella avea să se lepede de el, să-l azvârle la cheremul lumii întregi? Sau se temea că Ocella avea să-l păstreze?

L-am compătimit pe Alexei din adâncul inimii, şi m-am temut de el la fel de mult.

Era la fel de neajutorat ca Eric.

Ocella îl privea pe Alexei cu o atenție aproape înfricoşătoare.

— Deja e mult mai bine, murmură romanul. Eric, prezența

---

24 Marcă de conserve pentru câini.

ta îi face atât de bine!

Îmi închipuisem că situația nu putea să devină mai stânjenitoare decât atât, însă o bătaie hotărâtă în uşa din spate, urmată de un: „Sookie, eşti acolo?" mă anunță că, în realitate, noaptea putea să fie şi mai neplăcută.

Fratele meu, Jason, intră fără să-mi mai aştepte răspunsul.

— Sookie, am văzut lumina aprinsă când am ajuns, aşa că mi-am închipuit că eşti trează, îmi zise, după care se opri brusc când observă câtă companie aveam. Şi de ce soi.

— Scuze pentru deranj, Sook, zise el încet. Eric, ce mai faci?

— Jason, zise Eric, el este... ei sunt Appius Livius Ocella, creatorul meu, şi celălalt fiu al lui, Alexei.

Eric pronunțase corespunzător numele: „AP-pi-us Li-VI-us O-chel-la.

Jason îşi salută din cap pe rând noile cunoştințe, însă evită să-l privească direct pe vampirul mai bătrân. Bun instinct.

— Bună seara, O'Kelly[25]. Salut, Alexei. Aşadar, eşti fratele mai mic al lui Eric, hm? Eşti şi tu viking, ca Eric?

— Nu, răspunse băiatul, cu sfială. Eu sunt rus. Accentul lui Alexei era mai puțin pronunțat decât al romanului. Băiatul îl privea pe Jason cu interes. Speram să nu-i treacă prin minte să-mi muşte fratele. Faza la Jason, ceea ce-l făcea atât de atrăgător în ochii celorlalți (şi, în mod special, ai femeilor), era că, practic, emana vitalitate. Pur şi simplu, părea să aibă o porție suplimentară de energie şi de putere de viață, care se întorsese cu mult avânt acum, că nefericirea morții soției sale se estompa. Acesta era modul de manifestare a sângelui de zână în venele lui.

— Ei bine, mă bucur să vă cunosc pe toți, rosti Jason.

După care încetă să le mai acorde atenție vizitatorilor.

— Sookie, îmi zise, am venit să iau măsuța aia laterală de sus, din pod. Am mai trecut o dată pe-aici, s-o iau, dar erai plecată şi n-aveam cheia la mine.

Jason avea o cheie a casei mele, pentru cazuri de urgență, la fel cum şi eu aveam o cheie de la el.

---

25 Se pronunță asemănător cu Ocella.

Deja uitasem că-mi ceruse măsuţa atunci când cinasem împreună. În momentul acesta, putea să-mi cerut şi mobila din dormitor, şi l-aş fi lăsat s-o ia, numai ca să-l văd în afara pericolului. Aşa că i-am zis:

— Sigur, mie nu-mi trebuie. Du-te sus. Nu cred că e prea departe de uşă.

Jason se scuză şi privirile tuturor îl urmăriră în timp ce urca treptele în salturi. Eric probabil că doar încerca să-şi ţină ochii ocupaţi cu ceva cât timp se gândea, însă Ocella îmi urmări fratele cu o făţişă intenţie de evaluare, iar Alexei, cu un soi de dorinţă.

— Vreţi un pic de Sângeadevărat? i-am întrebat pe vampiri, printre dinţii încleştaţi.

— Aşa cred, dacă nu vrei cumva să te oferi personal, sau pe fratele tău.

— Nu e cazul.

M-am întors să plec spre bucătărie.

— Îţi simt furia, îmi zise Ocella.

— De-aia nu mai pot, i-am răspuns, fără să-mi mai întorc faţa spre el.

L-am auzit pe Jason coborând, de data asta ceva mai încet, din moment ce căra şi masa.

— Jason, vrei să vii cu mine? i-am strigat peste umăr.

A fost mai mult decât bucuros să părăsească încăperea. Cu toate că era politicos faţă de Eric, fiindcă ştia că-l iubesc, Jason nu era deloc fericit în compania vampirilor. Lăsă jos măsuţa într-un colţ al bucătăriei.

— Sook, ce se petrece aici?

— Vino o clipă în camera mea, i-am zis, după ce am scos sticlele din frigider.

Mă gândeam că m-aş simţi mult mai bine îmbrăcată cu ceva haine în plus. Jason mă urmă îndeaproape. Am închis uşa imediat după ce am intrat amândoi în dormitor.

— Stai cu ochii pe uşă. N-am încredere în ăla bătrân, i-am zis, iar Jason, îndatoritor, îmi întoarse spatele şi începu să supravegheze uşa în timp ce eu mi-am scos halatul, trăgându-mi hainele pe mine mai repede decât mă îmbrăcasem vreodată în viaţă.

— Hopa, exclamă Jason, făcându-mă să sar ca arsă.

M-am întors şi am văzut că Alexei deschisese uşa şi ar fi intrat, dacă nu i-ar fi ținut-o Jason.

— Scuze, zise Alexei.

Vocea lui era o stafie de voce, o voce care a fost odată.

— Îmi cer scuze față de tine, Sookie, şi față de tine, Jason.

— Jason, poți să-l laşi să intre. Pentru ce-ți ceri scuze, Alexei? l-am întrebat. Haide, să mergem în bucătărie şi o să vă încălzesc sticlele de Sângeadevărat.

Am intrat unul după altul în bucătărie. Eram acum un pic mai departe de salon şi aveam o şansă ca Eric şi Ocella să nu ne audă.

— Stăpânul meu nu e mereu aşa. Vârsta e de vină, ea îl transformă.

— Îl transformă în ce? Într-un nemernic desăvârşit? Într-un sadic? Într-unul care molestează copii?

Un zâmbet slab traversă chipul băiatului.

— Din când în când, toate acestea, răspunse concis. Dar, sincer vorbind, nici eu n-am fost bine. De aceea suntem aici.

Jason începu să pară nervos. Lui îi plac copiii, întotdeauna i-au plăcut. Chiar dacă Alexei ar fi putut să-l ucidă pe Jason cât ai clipi, Jason îl considera pe Alexei un copil. Înăuntrul fratelui meu se acumula o furie cumplită; de fapt, se gândea să dea buzna în salon, să-l înfrunte pe Appius Livius Ocella.

— Ascultă, Alexei, nu eşti obligat să stai cu ăla dacă nu vrei, îi zise el. Poți să stai cu mine, sau cu Sookie, dacă nu se oferă cumva Eric. Nimeni nu poate să te oblige să stai cu cine nu vrei.

Binecuvântat fie-i sufletul lui Jason, el clar nu ştia despre ce vorbeşte.

Alexei zâmbi, cu acel zâmbet slab care era, pur şi simplu, sfâşietor.

— În realitate, el nu e chiar atât de rău. E un om bun, cred, dar vine dintr-un timp pe care nu vi-l puteți imagina. Cred că voi sunteți obişnuiți să cunoaşteți vampiri care încearcă… să meargă în sensul curentului. Stăpânul, el nu încearcă asta. El e mult mai fericit să stea în umbră. Iar eu trebuie să stau cu el. Vă rog, nu vă necăjiți pentru mine, însă vă mulțumesc pentru

preocupare. Deja mă simt mai bine acum, că sunt cu fratele meu. Nu mă mai simt de parcă aş putea să fac deodată ceva... regretabil.

Jason şi cu mine ne privirăm reciproc. Auziserăm destule cât să ne îngrijorăm amândoi.

Alexei îşi tot rotea privirea prin bucătărie, de parcă rareori ar fi văzut aşa ceva. Mi-am închipuit că, probabil, aşa şi era.

Am scos sticlele încălzite din cuptorul cu microunde şi le-am scuturat. Pe tavă, am aşezat lângă ele şi câteva şervețele. Jason şi-a scos pentru el din frigider o cola.

Nu ştiam ce să cred despre Alexei. Se scuzase pentru Ocella de parcă romanul ar fi fost bunicuțul lui cel morocănos, însă era evident că se afla sub influența acestuia. Fireşte că da; doar era copilul lui Ocella într-un sens foarte propriu.

Era o situație îngrozitor de stranie, să ai un personaj desprins din istorie în salonul tău. M-am gândit la grozăviile prin care trecuse, atât înainte, cât şi după moartea lui. M-am gândit la copilăria lui de țarevici, şi am ştiut că, în ciuda hemofiliei de care suferise, copilăria trebuie să fi cuprins şi câteva clipe minunate. Nu puteam să ştiu dacă băiatul tânjea prea des după dragostea, devotamentul şi luxul care-l înconjuraseră de la naştere şi până la rebeliune, sau (ținând seama de faptul că fusese executat împreună cu toate rudele sale apropiate) dacă era posibil ca el să-şi vadă existența de vampir ca pe o îmbunătățire față de perspectiva de a fi fost îngropat într-un puț, în pădurile din Rusia.

Cu toate că, la hemofilia lui, speranța de viață pe vremea aceea i-ar fi fost oricum cam al naibii de scurtă.

Jason îşi puse gheață în pahar şi căută prin cutia cu fursecuri. Nu mai țineam fursecuri în ea, fiindcă dacă aş fi făcut-o, le-aş fi înfulecat. Închise cutia, întristat. Alexei urmărea cu privirea tot ceea ce făcea Jason, ca şi cum ar fi observat comportamentul unui animal pe care nu-l mai văzuse în viața lui.

Mă observă că-l privesc.

— Doi bărbați au avut grijă de mine, doi marinari, zise, de parcă ar fi putut să citească întrebările din mintea mea. Mă cărau pe brațe când erau durerile mai rele. După ce lumea s-a

întors cu josul în sus, unul dintre ei a abuzat de mine când i s-a ivit ocazia. Însă celălalt a murit, pur şi simplu pentru că era încă bun cu mine. Fratele tău îmi aminteşte un pic de el.

— Îmi pare rău pentru familia ta, am zis, stângace, fiindcă mă simțeam obligată să spun ceva.

Ridică din umeri.

— M-am bucurat când i-au găsit şi i-au înmormântat, zise.

Numai că, privindu-l în ochi, mi-am dat seama că vorbele lui nu însemnau decât o pojghiță subțire de gheață peste o prăpastie de suferință.

— Şi cine era cel din sicriul tău? l-am întrebat.

Oare eram necioplită? Dar despre ce Dumnezeu altceva puteam să fi discutat? Jason îşi tot plimba privirea de la mine la Alexei şi înapoi, dezorientat. Noțiunile despre istorie ale lui Jason se rezumau la faptul că-şi amintea de stânjenitorul frate al lui Jimmy Carter[26].

— Când s-a descoperit groapa cea mare, Stăpânul a ştiut că vom fi găsiți curând, sora mea şi cu mine i-am supraestimat pe cercetători, poate. A mai durat încă şaisprezece ani. Dar, între timp, am mai vizitat împreună locul în care fusesem îngropat.

Mi-am simțit ochii plini de lacrimi. *Locul în care am fost îngropat...*

— A fost nevoie să le furnizăm câteva oase de-ale mele, fiindcă între timp aflasem despre ADN. Altfel, fireşte, puteam să găsim un băiat cam de vârsta potrivită...

Chiar nu-mi trecea prin cap ceva cât de vag normal de spus.

— Aşa că ți-ai retezat câteva dintre propriile oase şi le-ai pus în mormânt, am zis, cu o voce înfundată şi tremurătoare.

— Pe parcurs, cu timpul. Totul a crescut la loc, răspunse, pe un ton liniştitor. A fost nevoie să ardem un pic oasele mele.

---

26 ames Earl ‚Jimmy" Carter (n. 1924), cel de-al 39-lea preşedinte al S.U.A. (între anii 1971-1975) şi laureat al Premiului Nobel pentru pace în 2002. Cel mai mic dintre frații săi, William Alton „Billy" Carter III (1937—1988), prezent deseori în paginile ziarelor de scandal din cauza comportamentului său excentric în societate.

Ne arseseră, pe mine şi pe Maria, şi turnaseră acid pe noi.

În cele din urmă, am izbutit să întreb:

— De ce a fost necesar? Să-ți pui oasele tale acolo?

— Stăpânul voia ca eu să-mi găsesc tihna, zise el. Nu mai voia şi alte căutări. Considerase că, dacă oasele mele ar fi găsite, s-ar sfârşi cu controversele. Desigur, între timp oricum nu se mai putea aştepta nimeni ca eu să fi fost în viață, cu atât mai puțin arătând la fel ca atunci. Poate că gândirea nu ne era limpede. Când ai fost atât de mult timp în afara lumii... Şi, în primii cinci ani de după revoluție, am fost văzut de vreo doi oameni care m-au recunoscut. Stăpânul a trebuit să se ocupe de ei.

Şi pentru asta am avut nevoie cam de un minut până să înțeleg de-a binelea. Jason arăta îngrețoşat. Nici eu nu eram prea departe. Numai că tot acest taifas durase deja prea mult. N-aş fi vrut ca „Stăpânul" să creadă că am fi complotat împotriva lui.

— Alexei, strigă Appius Livius, cu o voce tăioasă. Eşti bine acolo?

— Da, domnule, răspunse Alexei, grăbindu-se să se întoarcă la roman.

— Iisuse, Păstor al Iudeii, am exclamat, după care m-am întors să iau tava cu sticlele şi s-o duc în salon.

Pe chipul lui Jason se citea evident nemulțumirea, însă mă urmă oricum.

Eric îl fixa cu privirea pe Appius Livius Ocella aşa cum urmăreşte un vânzător de la 7-Eleven[27] clientul despre care crede că ar putea să aibă o armă la el. Totuşi, părea să se mai fi relaxat un picuț, fiindcă avusese ceva timp la dispoziție în care să-şi revină din şocul provocat de apariția creatorului său. Prin intermediul legăturii dintre noi, am simțit un val copleşitor de uşurare dinspre Eric. După ce m-am gândit la asta, cred că am înțeles. Eric se simțea peste măsură de uşurat pentru faptul că bătrânul vampir îşi adusese cu el un tovarăş de pat. Eric, care dăduse destul de bine impresia de

---

27 Cel mai mare lanț de magazine din lume, cu peste 35.000 de unități, specializat în produse de uz curent.

indiferență față de numeroşii ani în care-i fusese companion sexual lui Ocella, trecuse printr-un moment de ostilitate înnebunită când îşi revăzuse, în ciuda aşteptărilor, creatorul. Eric se realcătuia şi se reînarma. Redevenea Eric, şeriful, după brusca sa întoarcere la Eric, proaspătul vampir şi sclav sexual.

Modul în care îl percepeam eu pe Eric nu avea să mai fie niciodată tocmai acelaşi. Ştiam acum ce-l înfricoşa. Ceea ce primeam de la Eric era că aspectul fizic nu conta chiar atât de mult cât cel mental; mai presus de orice altceva, Eric nu voia să se afle sub controlul creatorului său.

L-am servit pe fiecare dintre vampiri cu câte o sticlă, aşezând-o cu grijă pe câte un şervețel. Bine că măcar nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu servirea unei gustări însoțitoare... În afara cazului în care Ocella s-ar fi hotărât ca tustrei să se hrănească din mine. Într-un astfel de caz, nu puteam să sper că aş supravieţui, şi nici nu puteam să mişc un afurisit de deget ca să împiedic asta. Adică trebuia să mă transform într-un model de discreție. Trebuia să mă hotărăsc să stau cu gleznele încrucişate şi să fac pe mironosița.

Numai că, pur şi simplu, îmi ieşisem din pepeni.

Mâna lui Eric zvâcni, făcându-mă să-mi dau seama că-mi descifrase starea de spirit. Voia să-mi spună să mă domolesc, să mă calmez, să revin la normal. N-o fi vrut el să ajungă din nou sub influența lui Ocella, dar îl şi iubea pe bătrânul vampir. M-am silit să bat în retragere. Nu-i dădusem nici o şansă romanului. Nu-l cunoşteam cu adevărat. Nu cunoşteam decât vreo câteva lucruri care nu-mi plăceau la el, şi trebuie să fie existat şi alte lucruri care să-mi placă, sau pe care să le admir. Dacă i-ar fi fost tată adevărat, i-aş fi oferit grămezi de şanse să-şi dovedească valoarea.

Mă întrebam cât de limpede putea să-mi simtă emoțiile Ocella. Era concentrat încă asupra lui Eric, şi avea să fie totdeauna, iar Eric şi cu mine eram legați. Totuşi, după toate aparențele, sentimentele mele nu treceau mai departe: romanul nu aruncă nici măcar o privire în direcția mea. Mi-am lăsat privirea în jos. Va trebui să învăț să fiu mai ascunsă, şi asta cât mai repede. În mod normal, mă pricepeam să ascund ceea ce simt, însă apropierea străvechiului vampir şi a noului

său protejat, cu sângele lor atât de asemănător cu cel al lui Eric, mă scosese din circuit.

— Nu ştiu precis cum ar trebui să mă adresez, i-am zis, întâlnindu-i privirea romanului.

Încercam să imit cea mai bună voce de gazdă a bunicii mele.

— Poți să-mi spui Appius Livius, zise el, din moment ce eşti soția lui Eric. I-au trebuit o sută de ani lui Eric până să-şi câştige dreptul de a-mi spune Appius, în loc de Stăpâne. Apoi, secole până să-mi poată spune Ocella.

Aşadar, numai Eric a ajuns să-i spună Ocella. Perfect, din partea mea. Am remarcat că Alexei era încă în stadiul de „Stăpâne". Alexei stătea țeapăn de parcă ar fi luat o doză uriaşă de tranchilizant, sticla lui de sânge, din care nu lipsea decât o sorbitură, zăcând pe măsuța din fața lui.

— Mersi, am zis, conştientă de faptul că vocea nu-mi suna prea mulțumită.

Am aruncat o privire spre fratele meu. Jason se gândea că ar avea el o idee destul de bună despre cum ar fi vrut să i se adreseze romanului, i-am făcut un semn discret din cap, cu o semnificație clară.

— Eric, spune-mi cum o mai duci zilele acestea, ceru Appius Livius.

Interesul lui părea autentic. Întinse mâna spre Alexei şi, din câte am văzut, începu să-l mângâie pe spinare, de parcă ar fi fost un cățeluş. Dar nu puteam să neg că exista afecțiune în acest gest.

— Foarte bine. Districtul 5 e prosper. Am fost singurul şerif din Louisiana care a supraviețuit după ce statul a fost preluat de Felipe de Castro.

Eric izbutise să răspundă pe un ton indiferent.

— Cum s-a făcut?

Eric îi făcu bătrânului vampir o analiză detaliată a situației politice cu Victor Madden. Când avu impresia că Appius Livius era pus la curent cu situația privitoare la Felipe de Castro/Victor Madden, Eric îl întrebă, la rândul lui, zâmbind spre Alexei:

— Cum s-a făcut că ai fost la locul potrivit pentru salvarea

tânărului acestuia?

Iată o poveste care merita ascultată, mai ales acum, dacă tot auzisem îngrozitoarea istorisire a lui Alexei despre „condimentarea" mormântului său. În timp ce Alexei Romanov stătea alături de el într-o tăcere rezervată, Appius îi povesti lui Eric despre cum dăduse de urmele familiei regale a Rusiei, în 1918.

— Deşi mă aşteptasem la ceva de genul acesta, a trebuit să mă mişc mult mai repede față de cât anticipasem, relată Appius, terminându-şi de băut sângele îmbuteliat. Hotărârea de a fi executați a fost luată cu atâta iuțeală şi desfăşurată cu atâta viteză. Nimeni n-a vrut ca lumea să se răzgândească în privința ei. Pentru mulți dintre soldați, ceea ce au făcut a însemnat ceva îngrozitor.

— Dar de ce ai vrut să-i salvezi pe Romanovi? se interesă Eric, ca şi cum Alexei nici n-ar fi fost acolo.

Şi Appius Livius izbucni în râs. Râse cu poftă.

— Îi uram pe căcații de bolşevici, zise apoi. Şi aveam o legătură cu băiatul. Rasputin[28] îi dăduse din sângele meu ani de-a rândul. Întâmplarea a făcut să fi fost deja în Rusia; îți aminteşti de Masacrul din Sankt Petersburg?

Eric încuviință.

— Îmi amintesc, într-adevăr. Nu te văzusem cu anii, iar atunci te-am zărit doar în treacăt.

Eric mai vorbise şi înainte despre Masacrul din Sankt Petersburg. Un vampir pe nume Gregory ajunsese să fie cuprins de nebunie din cauza unei menade răzbunătoare, şi fusese nevoie de douăzeci de vampiri ca să-l înjunghie, iar apoi să ascundă rezultatul.

— După noaptea aceea, în care atât de mulți dintre noi au lucrat împreună la curățarea locului faptei ca urmare a înfrânării lui Gregory, am început să am o anume înclinație față de vampirii ruşi... şi față de poporul rus, de asemenea.

---

28 Grigori Efimovici Rasputin (1869-1916), supranumit „călugărul nebun", a fost sfetnicul din umbră şi vindecătorul personal al țarului rus Nicolae al II-lea şi al unicului fiu al acestuia, țareviciul Alexei.

A făcut legătura cu poporul rus printr-o înclinare grațioasă a capului spre mine şi spre Jason, ca reprezentanți ai rasei umane.

— Căcații de bolşevici au ucis atât de mulți dintre ai noştri. Eram îndurerat. Moartea lui Fedor şi a lui Velislava a fost în mod special greu de suportat. Amândoi erau mari vampiri, şi bătrâni de sute de ani.

— Îi ştiu, zise Eric.

— Le-am trimis un mesaj să fugă înainte să-mi încep căutările în privința familiei regale. Am putut să-i dau de urmă lui Alexei fiindcă avea sângele meu. Rasputin ştia ce anume suntem. Ori de câte ori îl chema țarina să-l vindece pe băiat, a cărui hemofilie era foarte gravă, Rasputin mă ruga să-i dau din sângele meu, iar băiatul îşi revenea. Am auzit un zvon cum că se gândeau să asasineze familia regală, aşa că am început să adulmec pe urmele sângelui meu. Când am pornit să-i salvez, poți să-ți imaginezi cât de mult mă simțeam ca un cruciat!

Râseră amândoi, făcându-mă să înțeleg deodată că ambii vampiri îi văzuseră, în realitate, pe cruciați, pe originalii cavaleri creştini cruciați. Când am încercat să pricep cât de bătrâni erau, la cât de multe fuseseră martori, câte experiențe avuseseră dintre cele pe care aproape nimeni altcineva aflat în viață pe suprafața Pământului nu-şi mai amintea, a început să mă doară capul.

— Sook, ai o companie cum nu se poate mai interesantă, îmi zise Jason.

— Ascultă, ştiu că vrei să pleci, dar dac-ai putea să mai zăboveşti pe-aici o vreme, ți-aş fi recunoscătoare, i-am zis.

Nu eram prea bucuroasă de prezența în casa mea a creatorului lui Eric şi a bietului băiat Alexei, şi din moment ce Alexei se bucura evident de prezența lui Jason, atunci putea să fie de folos în liniştirea acestei situații incomode.

— Mă duc doar să pun măsuța în camionetă şi s-o sun pe Michele, acceptă el. Alexei, vrei să vii cu mine?

Appius Livius nu se clinti, dar era evident că devenise încordat. Alexei îşi întoarse privirea spre bătrânul roman. După o tăcere prelungită, Appius Livius făcu un semn aprobator spre băiat.

— Alexei, aminteşte-ți de manierele în societate, îi zise, cu blândețe.

Alexei îşi înclină fruntea.

Permisiunea fiindu-i acordată, țareviciul Rusiei ieşi împreună cu lucrătorul la supravegherea echipelor de construcții pentru drumuri, să ducă o măsuță în partea din spate a unei furgonete.

Când m-am văzut rămasă singură cu Eric şi cu creatorul lui, am simțit un junghi de nelinişte. De fapt, acesta curgea exact prin legătura dintre mine şi Eric. Nu eram singura îngrijorată de pe-aici. Iar conversația lor părea să fi ajuns într-un punct mort.

— Îmi cer scuze, Appius Livius, am zis, prudentă. Din moment ce te-ai aflat în imperiul potrivit, la momentul potrivit, mă întreb, oare pe Iisus l-ai văzut?

Romanul privea fix coridorul, poruncindu-i în gând lui Alexei să reapară.

— Pe dulgher? Nu, nu l-am văzut, răspunse în cele din urmă, şi puteam să-mi dau seama că făcea un efort să fie amabil. Evreul a murit chiar în vremea în care am fost transformat eu. După cum poți să apreciezi, am avut multe alte lucruri la care să mă gândesc. De fapt, n-am auzit despre tot acest mit decât după ceva timp, când lumea a început să se schimbe, ca rezultat al morții sale.

Asta ar fi fost ceva uluitor, să discuți cu o ființă care să-l fi văzut pe Dumnezeul cel Viu... chiar dacă el Îl numea „mit". Şi am reînceput să mă tem de roman: nu pentru ceea ce-mi tăcuse mie, sau pentru ceea ce-i făcuse lui Eric, sau chiar pentru ceea ce-i făcea lui Alexei, ci pentru ceea ce ar *putea* să ne facă nouă, tuturor, dacă-şi punea mintea. Întotdeauna încercasem să descopăr partea bună a oamenilor, însă cel mai bun lucru pe care l-aş fi putut afirma despre Appius era că manifesta un bun-gust în alegerea celor pe care-i transforma în vampiri.

Cât timp cugetam eu, Appius i-a explicat lui Eric cât de convenabil rezolvase totul în pivnița din Ekaterinburg[29]. Alexei

---

29 Oraş din centrul Rusiei, în care, pe data de 17 iulie 1918, a fost

aproape că-şi pierduse tot sângele ca urmare a rănilor sale, aşa că el îi dăduse băiatului o duşcă zdravănă din propriul sânge... mişcându-se cu super-viteză şi, prin urmare, fiind invizibil pentru plutonul de execuție. Apoi, urmărise din umbră cum au fost aruncate trupurile într-un puț. A doua zi, familia regală fusese dezgropată la loc, fiindcă asasinii se temeau de răscoala care ar fi putut să urmeze morții Romanovilor.

— I-am urmărit din minutul în care a apus soarele în ziua următoare, povesti Appius. S-au oprit să-i îngroape din nou. Alexei şi una dintre surorile lui...

— Maria, preciza încet Alexei, făcându-mă să sar de pe scaun.

Reapăruse fără zgomot în salon, iar acum stătea în spatele scaunului lui Appius.

— Maria era.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere. Appius părea enorm de uşurat.

— Da, desigur, băiete dragă, confirmă el, izbutind ca vocea să-i sune de parcă i-ar fi păsat. Sora ta Maria se dusese de tot, însă în tine mai era o scânteie minusculă.

Alexei îşi puse mâna pe umărul lui Appius Livius, iar acesta din urmă îşi puse la rândul său mâna peste cea a băiatului, cu afecțiune.

— L-au împuşcat în multe locuri, îi explică mai departe lui Eric. De două ori numai în cap. I-am pus din sângele meu direct în rănile de glonț.

Întoarse capul să-l privească pe băiatul din spatele lui.

— Sângele meu a lucrat de minune, din moment ce pierduseşi atât de mult dintr-al tău.

Era de parcă ar fi depănat amintiri despre momente fericite. Nu zău, nenică! Apoi, romanul îşi întoarse din nou privirea spre Eric şi spre mine şi zâmbi mândru. Însă eu puteam să-i văd chipul lui Alexei.

---

executat țarul Nicolae al II-lea al Rusiei, împreună cu întreaga sa familie. Intre anii 1924 şi 1991, oraşul a purtat numele de Sverdlovsk.

Appius Livius simțea cu toată sinceritatea că fusese un mântuitor pentru Alexei. Eu nu eram chiar atât de sigură că şi Alexei ar fi fost convins întru totul de asta.

— Unde ți-e fratele? întrebă deodată Appius Livius, iar eu am sărit în picioare, vrând să plec în căutarea lui.

Trebuia să pun lucrurile cap la cap, şi am înțeles că, de fapt, creatorul lui Eric voia să se asigure ca nu cumva Alexei să-l fi secat de sânge pe Jason şi să-l fi lăsat afară, în curte.

Tocmai atunci intră în salon şi Jason, strecurându-şi telefonul mobil în buzunar. Privea atent printre gene. Jason nu era genul subtil la nuanțe, dar putea să-şi dea seama când nu eram în apele mele.

— Scuze, zise el. Am vorbit cu Michele.

— Hm mm, am mormăit.

Mi-am însemnat mental constatarea că Ocella îşi făcea griji în cazul în care Alexei ar fi rămas singur cu persoanele umane, şi ştiam că asta ar trebui să mă înfricoşeze binişor. Noaptea înainta, iar eu aveam destule lucruri de aflat.

— Regret că schimb subiectul, am zis, dar trebuie să ştiu câteva lucruri.

— Ce anume, Sookie? mă întrebă Eric, privindu-mă direct pentru prima dată de la ivirea Bătrânului Stăpân.

Precauția se revărsa dinspre el, prin legătura noastră.

— Am doar vreo două întrebări, am zis, zâmbind atât de dulce cât puteam să fiu în stare. Ai mai fost prin regiunea asta pentru vreo perioadă de timp?

I-am întâlnit din nou privirea ochilor străvechi şi întunecați. Era greu să-l cuprinzi cu totul pe Appius în imagine; nu ştiu de ce, dar mi-am dat seama că nu puteam să-l privesc ca pe o persoană întreagă. Mă speria de mă scăpăm pe mine.

— Nu, răspunse el, blând. N-am mai fost. Am venit aici dinspre sud-vest, din Oklahoma, şi abia acum am ajuns în Louisiana.

— Aşadar, nu ştiți nimic despre noul cadavru îngropat în partea din spate a terenului meu?

— Nu, nimic. Vrei să mergem să ți-l dezgropăm? Neplăcut, dar se rezolvă. Vrei să vezi cine este?

Asta era o ofertă neaşteptată. Eric mă privea într-un chip foarte neobişnuit.

— Îmi pare rău, iubitule, i-am zis. Tocmai încercam să-ți spun atunci când au apărut oaspeții noştri neaşteptați.

— Nu e Debbie, zise el.

— Nu. Heidi susține că e proaspăt îngropat. Dar noi trebuie să aflăm cine este şi trebuie să mai aflăm şi cine l-a pus acolo.

— Vârcolacii, replică instantaneu Eric. Ca mulțumire pentru faptul că i-ai lăsat să-ți folosească terenul. O să-l sun pe Alcide şi o să avem o întâlnire.

Eric părea categoric încântat de posibilitatea de a întreprinde ceva în calitate de şef. Îşi scoase grăbit telefonul mobil şi formă numărul lui Alcide până să pot eu să zic ceva.

— Eric, spuse el la telefon, astfel încât să poată fi identificat. Alcide, trebuie să vorbim.

Puteam să şi aud bâzâitul de la celălalt capăt. O clipă mai târziu, Eric zise:

— Nu e deloc bine, Alcide, şi îmi pare rău să aud că aveți necazuri. Dar eu am alte motive de îngrijorare. Ce-ați făcut voi pe terenul lui Sookie?

Of, rahatul mă-sii!

— Atunci, ar trebui să vii încoace şi să vezi. Cred că unii dintre ai tăi n-au fost cuminți. Foarte bine, atunci. Ne vedem în zece minute. Sunt la ea acasă.

Închise, cu o figură triumfătoare.

— Alcide era în Bon Temps? l-am întrebat.

— Nu, dar era pe interstatală, aproape de ieşirea spre noi, îmi explică Eric. Se întoarce de la nu ştiu ce întrunire din Monroe. Haitele din Louisiana încearcă să facă front comun în fața guvernului. Dar, din moment ce nu s-au mai organizat vreodată până acum, n-o să le meargă, pufni el, evident disprețuitor. Vârcolacii sunt întotdeauna... cum spuneai tu mai zilele trecute despre FEMA[30], Sookie? Mereu cu o zi mai târziu şi cu un dolar mai puțin, nu? Bine măcar că e

---

30 *Federal Emergency Management Agency* (Agenția Federală pentru Situații de Urgență) are ca scop coordonarea acțiunilor în cazul producerii unor dezastre naturale.

pe-aproape, iar când o s-ajungă aici, o să-i dăm de capăt poveştii ăsteia.

Am oftat, încercând să sune cât mai discret şi fără zgomot. Nu-mi dădusem seama că lucrurile aveau să ajungă atât de departe chiar atât de repede. I-am întrebat pe Eric, pe Appius Livius şi pe Alexei dacă mai voiau Sângeadevărat, însă m-au refuzat. Jason părea plictisit. Am aruncat o privire spre ceas.

— Mă tem că n-am decât un singur loc potrivit pentru un vampir. Unde aveți de gând să dormiți cu toții, când s-o lumina de ziuă? Vreau doar să ştiu, pentru eventualitatea în care ar fi cazul să caut prin preajmă vreun loc.

— Sookie, zise cu blândețe Eric. O să-i iau pe Ocella şi pe fiul lui la mine acasă. Acolo, au la dispoziție sicriele pentru oaspeți.

În mod normal, Eric dormea în patul lui, fiindcă dormitorul nu avea ferestre. Mai erau vreo două sicrie în dormitorul pentru oaspeți, chestii lucioase din fibră de sticlă semănând a caiace, pe care le ținea sub paturi. Dar cel mai nepotrivit lucru în legătură cu şederea lui Alexei şi a lui Appius Livius acasă la Eric era că, dacă ei se aflau acolo, eu categoric trebuia să rămân aici.

— Cred că iubitei tale i-ar plăcea la nebunie să vină pe timpul zilei şi să ne înfigă câte o țepuşă în piept, zise Appius Livius, ca şi cum ar fi făcut o glumă grozavă. Dacă te crezi în stare de aşa ceva, domnişoară, eşti bine-venită să încerci.

— O, nicidecum, am replicat, absolut nesinceră. Nici prin vis nu mi-ar trece să-i fac una ca asta tatălui lui Eric.

Şi totuşi, nu mi se părea o idee rea.

Lângă mine, Eric zvâcnea din toate fibrele; era o mişcare stranie, parc-ar fi fost un câine care visează că aleargă.

— Fii politicoasă, îmi ceru el, iar în vocea lui n-am reuşit să disting nici cea mai mică urmă de amuzament.

Tocmai îmi dăduse un ordin.

Am tras aer adânc în piept. Îmi stătea pe limbă să anulez invitația lui Eric făcută la mine acasă. El ar fi trebuit să plece şi, probabil, Appius Livius şi Alexei ar fi plecat, la rândul lor. Dar tocmai acest „probabil" era cel care mă oprea. Ideea de a rămâne singură cu Appius Livius fie şi numai pentru o

secundă surclasa agreabila închipuire a celor trei vampiri ieşind de-a-ndăratelea.

A fost, probabil, spre norocul tuturor faptul că tocmai atunci s-a auzit soneria. M-am ridicat de pe scaun ca propulsată de o rachetă. Va fi mult mai bine să mai am în preajmă şi alte persoane capabile să respire.

Alcide purta costum. Era încadrat de Annabelle, îmbrăcată într-o mantie verde-închis şi pantofi de lac cu tocuri, şi de Jannalynn, noul obiect de interes al lui Sam. Jannalynn avea simț estetic, cu toate că o astfel de estetică mă lăsa paf. Purta o rochie de un argintiu strălucitor care abia dacă-i acoperea podoabele şi sandale argintii cu tocuri înalte, legate în față cu şireturi. Fardul argintiu de pe pleoape şi ochii intens conturați completau aspectul. Într-un anume fel înfricoşător, arăta grozav. Aveam convingerea că Sam umbla cu femei extraordinare într-un fel sau în altul, şi că nu se temea de caracterele puternice, dar era un gând pe care trebuia să-l păstrez pentru mai târziu. Să fi fost, cumva, o caracteristică a celor cu dublă-natură? Şi Alcide era la fel.

L-am îmbrățişat pe şeful haitei şi le-am salutat pe Annabelle şi pe Jannalynn, care mi-au răspuns prin câte o scurtă înclinare a capului.

— Ce e cu problema pentru care m-a sunat Eric? mă întrebă Alcide, în timp ce mă dădeam deoparte ca să-i las să intre.

În clipa în care vârcolacii constatară că se află în aceeaşi încăpere cu trei vampiri, se încordară tustrei. Se aşteptaseră numai la Eric. Aruncând o privire în spate spre vampiri, am observat că şi ei erau în picioare, şi până şi Alexei intrase în alertă.

— Alcide, mă bucur că te văd, zise Jason. Doamnelor, arătați straşnic în seara asta.

Mi-am luat viteză dintr-odată.

— Salut! am exclamat voioasă. Foarte drăguț din partea voastră că ați venit aşa, din scurt. Eric, îl cunoşti pe Alcide. Alcide, ți-l prezint pe vechiul prieten al lui Eric, Appius Livius Ocella, venit să ne viziteze oraşul împreună cu... ăăă... protejatul lui, Alexei. Eric, nu ştiu dacă ai făcut cunoştință cu

prietena lui Alcide, Annabelle, o nouă membră a haitei, şi cu Jannalynn, care face parte din haita Dinte Lung de-o vecie. Jannalynn, n-am avut până acum ocazia să stăm prea mult la discuții, dar fireşte că Sam vorbeşte tot timpul despre tine. Şi cred că-l cunoaşteți cu toții pe fratele meu, Jason.

Uff. Mă simțeam de parcă tocmai aş fi trecut linia de sosire după un maraton al prezentărilor. Din moment ce la vampiri nu se obişnuiesc strângerile de mâini, cu asta se încheia ceremonia de deschidere. În continuare, i-am invitat pe toți să stea jos cât timp aveam să-i tratez cu câte ceva de băut, ceea ce niciunul dintre ei n-a acceptat.

Eric trase salva inaugurală.

— Alcide, unul dintre detectivii mei a cercetat terenul lui Sookie după ce Basim al Saud a prevenit-o în legătură cu străinii pe care i-a adulmecat în pădurile ei. Detectivul nostru a descoperit un cadavru proaspăt îngropat acolo.

Alcide îl privi pe Eric de parcă vampirul ar fi început să vorbească în limbi străine.

— Noi n-am omorât pe nimeni în noaptea aia, zise apoi. Basim spune că a informat-o pe Sookie despre faptul că a adulmecat un cadavru vechi, şi o zână, sau două, precum şi un vampir. Dar n-a pomenit nimic despre vreun cadavru nou.

— Şi totuşi, acum e acolo cineva proaspăt îngropat.

— Ceea ce nu are nimic de-a face cu noi, insistă Alcide, ridicând din umeri. Am fost acolo cu trei nopți înainte ca detectivul tău să adulmece mirosul unui cadavru proaspăt.

— Pare o coincidență destul de mare, nu? Un cadavru pe terenul lui Sookie, imediat după ce a trecut haita voastră pe acolo?

Eric părea să aibă din ce în ce mai multă dreptate.

— Poate că e mai mult decât o coincidență faptul că era deja un cadavru pe terenul lui Sookie.

Of, frate, *chiar* n-aş fi vrut să ajung acolo.

Jannalynn începu practic să-şi arate colții spre Eric. Era o privelişte interesantă, cu machiajul ei şi tot restul. Annabelle stătea cu brațele uşor depărtate de corp, aşteptând să vadă în care parte trebuie să sară.

Alexei privea în gol, ceea ce părea să fie postura lui de

retragere, iar Appius Livius arăta, pur şi simplu, plictisit.

— Aş zice c-ar trebui să mergem să vedem cine este, rosti pe neaşteptate Jason.

I-am adresat o privire aprobatoare.

Aşa că iată-ne pornind spre pădure, să dezgropăm un cadavru.

CAPITOLUL 9

ALCIDE ÎŞI SCHIMBĂ ÎNCĂLŢĂRILE cu o pereche de cizme pe care o avea în camionetă, lăsându-şi acolo cravata şi sacoul. Dând dovadă de înţelepciune, Jannalynn îşi scoase sandalele cu tocuri cui, iar Annabelle, propriile încălţări cu tocuri ceva mai modeste. Le-am oferit ambelor câte o pereche de tenişi de-ai mei, iar lui Jannalynn, un tricou vechi, cu care să-şi acopere strălucitoarea rochia argintie, ca să nu şi-o agate prin pădure. Ea şi l-a tras peste cap. Ba chiar a zis „mersi", deşi vocea nu-i părea prea recunoscătoare în realitate. Am adus două cazmale din şopronul pentru grădinărit. Alcide luă una, iar Eric, pe cealaltă. Jason luă cu el unul dintre acele reflectoare imense cărora li se spune lanterne, pescuindu-l din cutia cu scule a camionetei sale. Lanterna era pentru mine. Vampirii pot să vadă perfect prin întuneric, iar vârcolacii văd şi ei foarte bine. Din moment ce Jason era vârcolac-panteră, avea o excelentă vedere nocturnă. Eu eram singura nevăzătoare din grup.

— Ştim cumva unde mergem? se interesă Annabelle.

— Heidi a zis că ar trebui să fie spre est, în apropierea râului, într-un luminiş, i-am zis, aşa că ne-am abătut spre est.

Eu mă împiedicam întruna de tot felul de chestii şi, după un timp, Eric i-a întins lui Jason cazmaua lui şi s-a lăsat pe vine, astfel încât să mă pot cocoţa în spinarea lui. Mi-am lăsat capul în jos lângă al lui, să nu mă lovească vreo creangă în faţă. După aceea, înaintarea noastră a devenit mai lină.

— Pot să-l adulmec, anunţă deodată Jannalynn.

Se afla mult în faţa noastră, ca şi cum misiunea ei în cadrul haitei era să elibereze drumul pentru şef. Aici, în pădure, era o cu totul altă femeie. Deşi nu vedeam prea bine, asta puteam s-o văd. Era iute, sigură pe picioare şi hotărâtă. Ţâşni ca săgeata înainte şi, după o clipă, strigă:

— Aici este!

Ajunserăm acolo şi o găsirăm stând pe un petic de ţărână, într-un mic luminiş. Pământul fusese răscolit recent, deşi se făcuse o încercare de camuflare a faptului că s-a umblat acolo.

Eric mă lăsă uşurel jos, iar Jason lumină pământul cu lanterna.

— Doar n-o fi…? am şoptit, ştiind că toţi cei prezenţi puteau să mă audă.

— Nu, replică ferm Eric. Prea recent.

Nu era Debbie Pelt. Ea se găsea altundeva, într-un mormânt mai vechi.

— Nu e decât o cale să aflăm cine e, afirmă Alcide.

Împreună cu Jason, începu să sape şi, din moment ce amândoi erau foarte puternici, treaba merse repede. Alexei veni lângă mine, făcându-mă să-mi treacă prin minte că un mormânt într-o pădure însemna mai mult ca sigur o amintire urâtă pentru el. L-am cuprins cu braţul pe după umeri, de parcă ar fi fost încă o fiinţă umană, deşi am observat că Appius mă privea sardonic. Privirea lui Alexei era aţintită asupra groparilor, în special asupra lui Jason. Ştiam că băiatul ăsta ar fi putut săpa groapa cu mâinile la fel de repede pe cât o săpau ei cu cazmalele, însă Alexei părea atât de fragil, încât era greu să te gândeşti că el ar fi tot atât de puternic ca alţi vampiri. M-am întrebat câţi alţii or fi comis aceeaşi eroare în ultimele câteva decenii, şi câţi dintre ei or fi murit de mânuţele lui Alexei.

Jason şi Alcide făceau să zboare ţărâna. În timp ce ei lucrau, Annabelle şi Jannalynn colindau prin jurul luminişului, probabil încercând să prindă orice miros ar fi putut găsi. Cu toată ploaia de acum două nopţi, era posibil să existe ceva în zonele apărate de arbori. Heidi nu căutase un asasin: ea încercase să alcătuiască o listă a fiinţelor care-mi traversaseră terenul. Îmi trecu prin gând că singurele vietăţi care nu-mi umblaseră pe pământurile mele erau oamenii normali. În cazul în care vârcolacii minţeau, unul dintre ei putea să fie ucigaşul. Sau putea să fie una dintre zâne, despre care se ştie că reprezentau o rasă violentă. Sau asasinul putea să fi fost Bill, din moment ce Heidi credea că vampirul pe care-l

adulmecase ar fi fost vecinul meu.

Nu simțisem mirosul cadavrului cât timp se aflase în pământ, cum fusese cazul celorlalți, fiindcă simțul meu olfactiv era mult redus față de ale lor. Dar, pe măsură ce mormanele de pământ creşteau, iar groapa se adâncea, puteam să-mi dau seama că era acolo. Of, Doamne, şi ce duhoare!

Mi-am dus mâna la nas, ceea ce nu mi-a fost de folos câtuşi de puțin. Nu puteam să-mi imaginez cum de erau în stare ceilalți să-l suporte, din moment ce trebuia să fi fost cu mult mai pătrunzător pentru simțurile lor. Poate că ei erau, de asemenea, şi mai practici, sau pur şi simplu mai obişnuiți.

Deodată, ambii gropari se opriră.

— E învelit, anunță Jason.

Alcide se aplecă şi bâjbâi cu ceva pe fundul gropii.

— Cred că l-am desfăcut, zise el, după câteva clipe.

— Dă-mi lanterna, Sookie, ceru Jason, iar eu i-am azvârlit-o.

El îi îndreptă fasciculul în jos.

— Nu-l cunosc pe omul ăsta, zise apoi.

— Eu da, replică Alcide, pe un ton straniu, într-o clipă, Annabelle şi Jannalynn erau pe marginea gropii. Mi-am adunat toate puterile şi am înaintat să privesc şi eu în groapă.

L-am recunoscut cât ai clipi. Cei trei vârcolaci îşi smuciră capetele pe spate şi începură să urle.

— E executorul haitei Dinte Lung, le-am spus vampirilor.

Mi s-a pus un nod în gât şi am fost nevoită să aştept un minut până să pot continua.

— E Basim al Saud, am precizat. Trecerea zilelor îl schimbase mult, dar tot îl recunoscusem imediat. Buclele alea pe care fusesem atât de invidioasă, trupul musculos.

— Rahat, țipă Jannalynn, după ce termină de urlat.

Şi cu asta spusese totul.

După ce vârcolacii se potoliră, avurăm destule de discutat.

— Nu l-am întâlnit decât o dată, am zis. Desigur, era în perfectă stare când s-a urcat în maşină cu Alcide şi cu Annabelle.

— Mi-a povestit ce adulmecase pe proprietatea asta, iar eu

i-am cerut s-o anunțe pe Sookie, îi zise Alcide lui Eric. Avea dreptul să ştie. N-am mai discutat despre nimic în mod special pe drumul de întoarcere spre Shreveport, nu-i aşa, Annabelle?

— Nu, răspunse ea, şi puteam să-mi dau seama că plângea.

— L-am lăsat la apartamentul lui. Când l-am sunat a doua zi, să vină cu mine la o întâlnire cu deputatul nostru, a zis că trebuie să lipsească, pentru că avea de lucru. Era proiectant de website-uri şi avea o întâlnire cu un client important. Nu era prea încântat că nu putea să vină, dar, fireşte, băiatul trebuia să-şi câştige existența, adăugă Alcide, ridicând din umeri.

— N-ar fi trebuit să lucreze în ziua aia, zise Annabelle.

Urmă o scurtă tăcere.

— Eram în apartamentul lui când ai sunat, zise ea, cu un efort uşor sesizabil pentru mine de a-şi păstra vocea calmă şi egală. Am fost acolo timp de câteva ore.

Uau. Dezvăluiri neaşteptate. Jason sărise afară din groapă, aşa că ne-am privit unul pe altul cu ochii mari. Semăna cu o poveste de-a lui Buni, din serialele siropoase pe care le urmărea cu sfințenie.

Alcide scoase un mârâit. Urletul ritual pentru morți scosese la suprafață lupul din el.

— Ştiu, zise Annabelle. Şi o să vorbim mai târziu despre asta. O să-mi primesc pedeapsa pe care o merit. Este de datoria mea să-ți povestesc ce s-a întâmplat. Basim a primit un apel telefonic înainte de a suna tu, şi n-a vrut să aud şi eu ce discută. Totuşi, am auzit destule cât să înțeleg că avea o conversație cu cineva care-l plătea.

Mârâitul lui Alcide se intensifică. Jannalynn stătea aproape de surata ei din haită, şi singurul fel în care puteam să interpretez asta era că o viza pe Annabelle. Stătea uşor ghemuită, cu brațele arcuite, de parcă ar fi fost pe cale să-şi scoată ghearele.

Alexei se apropiase puțin câte puțin de Jason, iar când tensiunea începu să ne copleşească tot mai mult, brațul lui Jason cuprinse umerii băiatului. Jason avea aceeaşi problemă ca şi mine în delimitarea iluziei de realitate.

Annabelle tresări la auzul unui sunet venit dinspre Alcide, însă continuă să povestească.

— Aşa că Basim a inventat un pretext prin care să mă scoată afară din apartament, după care a plecat. Am încercat să-l urmăresc, dar l-am scăpat.

— Aveai bănuieli, zise Jannalynn. Dar nu l-ai sunat pe şeful haitei. Nu m-ai sunat pe mine. N-ai sunat pe nimeni. Te-am primit la noi şi te-am făcut membră a haitei noastre, iar tu ne-ai trădat.

Cu o mişcare bruscă, o izbi cu pumnul în cap pe Annabelle, practic sărind spre ea ca să-i administreze lovitura. Cât ai clipi, Annabelle era la pământ. Mi s-a tăiat respirația, şi nu eram singura în această situație.

În schimb, am fost singura care a observat că Jason se străduia să-l țină în loc pe Alexei. Ceva anume din violența care plutea în aer îl făcuse pe băiat să-şi piardă cumpătul. Dac-ar fi fost un pic mai mare, Jason s-ar fi trezit imediat doborât. I-am tras un pumn în braț lui Eric, atrăgându-i astfel atenția. Eric sări imediat să-l ajute pe Jason să-l oprească pe băiat, care se zbătea şi mârâia, arătându-şi colții, în brațele lor.

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea peste bezna luminişului, toată lumea urmărind lupta lui Alexei cu nebunia. Appius Livius părea profund întristat. Se apropie de băiat şi-şi puse brațele în jurul copilului.

— Şşşşt, zise el. Fiule, stai calm. Şi, treptat, Alexei se domoli.

Vocea lui Alcide era tunătoare atunci când zise:

— Jannalynn, eşti noul meu secund. Annabelle, ridică-te. Acum este vorba despre o problemă a haitei, şi o vom rezolva într-o întâlnire a haitei.

Şi, cu aceasta, ne întoarse spatele şi plecă.

Vârcolacii se pregăteau să plece pur şi simplu din pădure şi s-o ia din loc cu maşina.

— Scuzați-mă, am rostit, tăios. Mai există şi neînsemnata problemă a cadavrului îngropat pe pământul meu. Am impresia că e ceva destul de al naibii de semnificativ în asta.

Vârcolacii se opriră din mers.

— Da, aprobă Eric. În singurul lui cuvânt zăcea multă greutate. Alcide, consider că Sookie şi cu mine va trebui să participăm la întâlnirea haitei voastre.

— Participă numai membrii haitei, se răsti Jannalynn. Nu unicii, nu morții vii.

Era la fel de măruntă ca de obicei, dar după înaintarea ei ca secund pe câmpul de luptă, părea mai dură şi mai puternică în spirit. Era o chestie mică şi plină de cruzime, nici o îndoială în privința asta. Mi-a trecut prin gând că Sam ori e straşnic de curajos, ori straşnic de nesăbuit.

— Alcide? întrebă liniştit Eric.

— Sookie poate să-l ia pe Jason, fiindcă el are dublă-natură, mârâi Alcide. E dintre unici, dar e prietenă de-a haitei. Fără vampiri.

Eric aruncă o privire spre fratele meu.

— Jason, vrei să-ți însoțeşti sora?

— Sigur, confirmă Jason.

Prin urmare, era stabilit. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Annabelle ridicându-se nesigură în picioare şi redresându-se. Jannalynn o luă la galop.

— Ce-aveți de gând să faceți cu cadavrul? am strigat după Alcide, care evident pleca. Vreți să-l acoperim la loc, sau ce?

Annabelle făcu un pas şovăielnic după Jannalynn şi Alcide. Avea să fie o călătorie fericită până la Shreveport.

— Cineva o să vină să-l ia diseară, strigă Jannalynn peste umăr. Aşa că va fi activitate prin pădurea ta. Să nu te alarmezi.

În clipa în care Annabelle aruncă o privire înapoi, am observat că sângera într-un colț al gurii. Am simțit că vampirii se încordează. De fapt, Alexei chiar se desprinsese de Jason şi ar fi urmărit-o, dacă Appius Livius nu l-ar fi ținut strâns în continuare.

— Să-l acoperim la loc? întrebă Jason.

— Dacă ei trimit o echipă care să-l ia, mi se pare c-ar fi un efort gratuit, am zis. Eric, sunt atât de bucuroasă că ai trimis-o pe Heidi... Altminteri...

Am făcut un efort de gândire.

— Ascultă, dacă a fost îngropat pe terenul meu, a fost

pentru ca el să poată fi găsit aici, corect? Aşa că nu se ştie când ar putea să primească vreun pont cineva şi să vină să-l caute.

Singurul care păru să-mi înțeleagă raționamentul fu Jason, care zise:

— OK, trebuie să-l scoatem de aici. Începusem să-mi vântur brațele prin aer, de cât eram de neliniştită.

— Trebuie să-l punem undeva, am zis. Am putea chiar să-l ducem în cimitir.

— Noo, prea aproape, se împotrivi Jason.

— Dar ce părere ai despre iazul din spatele casei tale?

— Noo, fir-ar a naibii! Peştele! N-aş mai putea să mănânc din peştii ăia.

— Aaahh! am răbufnit. Nu, zău!

— Timpul pe care ți-l petreci cu ea e mereu aşa? îl întrebă Appius Livius pe Eric, care se dovedi suficient de deştept încât să nu-i răspundă.

— Sookie, zise el. N-o să fie o plăcere, dar cred c-aş putea să zbor cu el oriunde, dacă mi-ai propune un loc bun în care să-l las.

Simțeam că mintea îmi goneşte printr-un labirint şi nimereşte în toate fundăturile. Până la urmă, chiar mi-am dus gânditoare mâna la tâmplă, doar-doar îmi vine vreo idee. A funcționat.

— Sigur, Eric. Pune-l în pădure, imediat peste drumul care porneşte din aleea mea. E acolo rămasă o bucățică de alee, dar nici o casă. Vârcolacii pot să folosească aleea ca punct de reper când vin să-l recupereze. Pentru că vine *cineva* să-l caute, şi vine cât de curând.

Fără alte discuții, Eric sări în groapă şi-l înfăşură la loc pe Basim în cearşaf, sau în ce altceva o fi avut pe post de giulgiu. Deşi lanterna îmi demonstra că fața lui era plină de dezgust, l-am văzut luând în brațe cadavrul şi țâşnind în aer. Dispăru din vedere într-o secundă.

— Pe naiba, exclamă Jason, impresionat. Mişto.

— Hai să umplem groapa, i-am zis. Începurăm treaba, sub ochii lui Appius Livius. În mod evident, nu-i trecea prin minte că ajutorul lui ne-ar fi putut face să terminăm mult mai

repede. Până şi Alexei împingea înăuntru grămezi de pământ şi părea să se distreze destul de bine cu asta. Era probabil o activitate mai apropiată de cele normale la care putea să participe la un moment dat un băiat de treisprezece ani. Treptat, groapa se umplu. Totuşi, arăta încă a mormânt. Țareviciul începu să tragă de marginile tari cu mâinile lui mici. Am fost gata să protestez, dar apoi am observat ce făcea. Reconfigura urmele de forma unui mormânt, până când ajungeau să pară neregulate, ca o urmă lăsată de ploaie, sau de un tunel prăbuşit săpat de cârtițe. Ne privi bucuros în clipa în care termină, iar Jason îl bătu amical pe spinare. Apoi, Jason luă o creangă şi mătură cu ea suprafața, după care azvârlirăm frunze şi crengi peste tot. Lui Alexei îi plăcu şi partea asta.

În cele din urmă, renunțarăm. Nu-mi mai trecea prin cap ce altceva puteam să facem.

Murdară şi înfricoşată, mi-am pus pe umăr una dintre cazmale şi m-am pregătit să-mi croiesc drum prin pădure. Jason luă cealaltă cazma în mâna dreaptă, iar Alexei i-o apucă pe cea stângă, de parcă ar fi fost şi mai mic decât copilul care părea. Fratele meu, deşi era surprins, îşi lăsă mâna în cea a vampirului. Appius Livius se făcu în sfârşit şi el util conducându-ne printre copaci şi arboret cu o oarecare siguranță.

Eric era în casă când ajunserăm. Îşi azvârlise deja hainele la gunoi şi se vârâse sub duş. În oricare alte condiții, mi-ar fi plăcut la nebunie să mă duc lângă el, dar pur şi simplu era imposibil să te simți sexy într-un astfel de moment. Eram mânjită toată şi dezgustătoare, dar tot gazdă rămâneam, aşa că am mai pus la încălzit ceva Sângeadevărat pentru cei doi oaspeți vampiri şi le-am arătat baia de la etaj, pentru eventualitatea în care ar vrea să se spele.

Jason intră în bucătărie ca să-mi spună că vrea s-o şteargă.

— Anunță-mă când e întâlnirea, zise el, pe un ton preocupat. Şi ştii că trebuie să-i raportez toate astea lui Calvin.

— Înțeleg, am zis, istovită de moarte de orice fel de politică.

M-am întrebat dacă America o fi ştiut în ce se vâră atunci când le-a cerut celor cu dublă-natură să se înregistreze. America ar fi făcut cu mult mai bine să nu intre în rahatul ăsta. Politica oamenilor era şi-aşa destul de supărătoare.

Jason ieşi pe uşa din spate. O clipă mai târziu, i-am auzit camioneta pornind în viteză. Aproape în acelaşi timp în care Appius şi Alexei terminară de băut, Eric ieşi din baie în haine curate (îşi ținea mereu câte un schimb la mine acasă) şi mirosind din plin a spumantul meu cu aromă de caise. Creatorul lui fiind de față, Eric nu prea avea cum să stea între patru ochi cu mine, chiar presupunând că ar fi vrut. Nu se comporta tocmai ca un iubit al meu acum, că părintele lui se afla în casă. Erau câteva motive posibile. Niciunul dintre ele nu-mi făcea plăcere.

La scurt timp după aceea, cei trei vampiri plecară spre Shreveport. Appius Livius îmi mulțumi pentru ospitalitate într-un chip atât de impasibil, încât habar n-aveam dacă nu era cumva sarcastic. Eric era la fel de tăcut ca o piatră. Alexei, calm şi zâmbitor de parcă n-ar fi fost niciodată nebun, îmi dărui o îmbrățişare rece. Mi-a fost greu s-o primesc cu tot atât calm.

La trei secunde după ce ieşiră pe uşă, eram deja cu telefonul în mână.

— Fangtasia, locul unde toate visele dumneavoastră sângeroase devin realitate, se auzi o voce plictisită.

— Pam. Ascultă.

— Am receptorul lipit de ureche. Vorbeşte.

— Appius Livius Ocella tocmai a dat pe-aici.

— 'Tu-i mama lui de zombi!

Nu eram sigură dacă auzisem bine.

— Da, a fost aici. Bănuiesc că e bunicul tău, nu? Oricum, are un nou protejat cu el, iar acum se duc amândoi la Eric să doarmă peste zi.

— Ce vrea?

— Încă n-a spus.

— Cum e Eric?

— Foarte strâns legat. Plus că s-au întâmplat o grămadă de lucruri, pe care o să ți le povestească el.

— Mersi pentru că m-ai prevenit. Plec chiar acum la el acasă. Eşti preferata mea din toţi cei care respiră.

— Oh. Bun… grozav.

Închise. Mă întrebam ce pregătiri avea să facă. Oare vampirii şi fiinţele umane care lucrau la clubul de noapte din Shreveport aveau să intre într-o frenezie a curăţeniei acasă la Eric? Nu-i văzusem acolo decât pe Pam şi pe Bobby Burnham, totuşi. Oare Pam avea să se zorească împreună cu câţiva voluntari umani care să joace rolul de gustări înainte de culcare?

Eram prea încordată încât să mă gândesc să mă întind în pat. Indiferent ce-ar fi căutat aici creatorul lui Eric, nu era ceva care să-mi facă plăcere. Şi deja ştiam că prezenţa lui Appius Livius făcea rău relaţiei noastre. Cât timp am stat sub duş – şi până să culeg de pe podea prosoapele ude lăsate de Eric – m-am dedat unei serioase reprize de meditaţie.

Intrigile vampirilor puteau să fie tare întortocheate. Totuşi, am încercat să-mi imaginez semnificaţia vizitei-surpriză a bătrânului roman. E clar că nu s-ar fi arătat în America, în Louisiana, în Shreveport, doar ca să se pună la curent cu bârfele boşorogilor.

Poate că avea nevoie de vreun împrumut. Asta n-ar fi fost ceva prea rău. Eric putea întotdeauna să facă alţi bani. Deşi habar n-aveam cum stătea el din punct de vedere financiar, eu aveam un mic cuibar la bancă, de când administratorii averii lui Sophie-Anne îmi plătiseră banii datoraţi de ea. Şi, oricâţi bani ar fi avut Claudine în contul ei curent, urmau să se alăture şi aceştia. Dacă Eric avea nevoie, putea să-i ia.

Dar dacă nu banii erau problema? Poate că Appius Livius avea nevoie să se dea la fund, din cauză că dăduse de belea în altă parte. Poate cine ştie ce bolşevici vampiri i-or fi dat de urmă lui Alexei! Asta ar fi o chestie interesantă. Puteam să tot sper că vor da de Appius Livius… atât timp cât n-o fi acasă la Eric.

Sau, poate, creatorul lui Eric o fi fost curtat de Felipe de Castro sau de Victor Madden, din cauză că ei ar fi vrut un lucru de la Eric la care el încă nu renunţase, şi plănuiau să-l folosească pe creatorul lui Eric, ca să tragă sforile.

Dar iată care era scenariul meu cel mai plauzibil. Appius Livius Ocella apăruse cu „noul" lui băiat doar ca să-i răvăşească mintea lui Eric. Era varianta pe care-mi pariam toţi banii. Appius Livius era dificil de citit. În unele momente, părea să fie OK. Părea să ţină la Eric, şi părea să ţină la Alexei. Cât despre relaţia dintre creatorul lui Eric cu Alexei... băiatul ar fi fost mort dacă n-ar fi intervenit Appius Livius. Date fiind circumstanţele – faptul că Alexei fusese martor la asasinarea întregii sale familii, dimpreună cu servitorii şi prietenii – să-l fi lăsat pe băiat să moară ar fi însemnat pentru el o binecuvântare.

Eram convinsă că Appius Livius făcea sex cu Alexei, dar era imposibil să-mi dau seama dacă pasivitatea comportamentului lui Alexei provenea din faptul că era angrenat într-o relaţie sexuală nedorită, sau din acela că era traumatizat ireversibil de vederea celor din familie împuşcaţi de atâtea ori. M-am şters şi m-am spălat pe dinţi, sperând c-o să pot dormi.

Mi-am dat seama că mai trebuia să sun pe cineva. Cu multe ezitări, l-am apelat pe Bobby Burnham, omul de zi al lui Eric. Bobby şi cu mine nu ne plăcusem niciodată. Bobby era ciudat de gelos pe mine, deşi nu-i ardeau deloc călcâiele după Eric din punct de vedere sexual. După părerea lui Bobby, eu îi deturnam lui Eric atenţia şi energia de la subiectul asupra căruia s-ar fi cuvenit să şi le concentreze, şi anume la Bobby şi la afacerile pe care le administra pentru Eric, în timp ce Eric dormea toată ziua. Eu eram supărată pe Bobby pentru că, în loc să mă deteste în tăcere, se străduia activ să-mi facă viaţa cât mai grea, ceea ce era o cu totul altă mâncare de peşte. Şi totuşi, amândoi eram implicaţi în treburile lui Eric.

— Bobby, sunt Sookie.

— Mi-a apărut pe ecran. O, Domnul Ursuz.

— Bobby, cred că ar trebui să afli că a apărut în zonă creatorul lui Eric. Când te duci să-ţi primeşti instrucţiunile, ai mare grijă.

În mod normal, Bobby se ducea să i se facă instructajul chiar înainte ca Eric să se ducă la culcare pentru întreaga zi, în afară de cazurile în care Eric rămânea la mine acasă.

Bobby nu se grăbi cu răspunsul; probabil, încerca să-şi dea seama dacă nu cumva îi jucam cine ştie ce farsă complicată.

— E posibil să vrea să mă muşte? mă întrebă. Creatorul?

— Nu ştiu ce anume o să vrea, Bobby. Am simțit doar că ar trebui să-ți dau de şase.

— Eric n-o să-l lase să-mi facă rău, replică Bobby, încrezător.

— Doar ca o informație cu caracter general: dacă tipul de colo zice „sari", Eric trebuie să întrebe „cât de sus?".

— Nici gând, protestă Bobby.

În ochii lui, Eric era cea mai puternică ființă de sub lună.

— Ba da. Ei tre' să fie la dispoziția celor care i-au creat. Nu e o minciună.

Bobby trebuie să fi auzit până acum vestea asta. Ştiu că există un soi de website, sau de mesagerie, pentru asistenții umani ai vampirilor. Sunt convinsă că schimbă între ei tot soiul de ponturi dibace despre cum să se comporte cu patronii lor. Dar, indiferent de motiv, Bobby nu mă contrazise, nici nu mă acuză că încerc să-l înşel, ceea ce reprezenta o schimbare agreabilă.

— OK, zise el. Îs gata pentru ei. Era... ce gen de persoană e creatorul lui Eric?

— Nu mai seamănă absolut deloc a persoană, i-am zis. Şi are un iubit de treisprezece ani, fost membru al familiei regale a Rusiei.

După o tăcere prelungită, Bobby zise:

— Mersi. E bine să fii pregătit.

Era cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese vreodată.

— N-ai pentru ce. Noapte bună, Bobby, am zis, după care am închis.

Izbutiserăm să avem o conversație în totalitate civilizată. Vampirii, unind America!

M-am schimbat într-o cămaşă de noapte şi m-am târât în pat. Trebuia să încerc să prind un pui de somn, numai că el nu se grăbi deloc să apară. Vedeam întruna lumina lanternei dănțuind prin luminişul din pădure, în timp ce grămezile de pământ se înălțau în jurul mormântului lui Basim. Şi am văzut şi fața vârcolacului mort. Dar până la urmă, în sfârşit,

trăsăturile acelei fețe se încețoșară și întunericul mă învălui.

Am avut un somn greu, care a durat până târziu a doua zi. În clipa în care m-am trezit, am simțit că era cineva în bucătărie și gătea. Mi-am lăsat simțul suplimentar să verifice și am descoperit că era Claude, care prăjea bacon și ouă. Era cafea făcută în recipientul cafetierei, dar ca să știu asta nu aveam nevoie de telepatie. O adulmecam. Parfumul dimineții.

După o vizită la baie, mi-am făcut drum spre bucătărie împleticindu-mă de-a lungul coridorului. Claude stătea la masă și mânca, iar eu am observat că era cafea destulă și pentru mine.

— E și mâncare, m-a informat, arătându-mi spre plită.

Mi-am luat o farfurie și o cană și m-am instalat pentru un început plăcut de zi. Am aruncat o privire spre ceas. Era duminică, iar la Merlotte's nu se deschidea până după-amiază. Sam încerca din nou cu duminicile, cu un program redus, deși întregul personal spera să nu fie ceva profitabil. În timp ce mâncam împreună cu Claude într-o prietenoasă tăcere, mi-am dat seama că mă simțeam minunat de liniștită, fiindcă Eric era cufundat în somnul lui din timpul zilei. Asta însemna că nu mai eram nevoită să-l simt mergând peste tot cu mine. Problematicul său părinte și noul lui „frate" erau și ei afară din cauză. Am scos un oftat de ușurare.

— L-am văzut pe Dermot azi-noapte, mă anunță Claude.

Rahat! Ei bine, pân-aici mi-a fost cu liniștea.

— Unde? l-am întrebat.

— A fost la club. Holbându-se cu jind la mine, zise Claude.

— Dermot e gay?

— Nu, nu cred. Nu la scula mea îi era lui gândul. Voia să fie în preajma unei alte zâne.

— Speram să fi plecat. Niall ne spusese, mie și lui Jason, că Dermot a contribuit la uciderea părinților mei. Mi-aș fi dorit să se fi dus în țara zânelor până să se fi închis poarta.

— Ar fi fost ucis de primul care-l zărea. Claude zăbovi să mai soarbă din cafea până să adauge:

— Nimeni din lumea zânelor nu-i înțelege acțiunile lui Dermot. Ar fi trebuit să se afle de partea lui Niall de la început, fiindcă sunt din același neam și pentru că el e pe jumătate

uman, iar Niall voia să-i cruțe pe oameni. Dar propriul dispreț față de sine – sau, cel puțin, asta-i tot ceea ce poate să-mi treacă prin minte – l-a mânat să aleagă partea zânelor, care chiar nu puteau să-l sufere, iar partea aceea a pierdut.

Claude părea fericit de deznodământ.

— Aşa că Dermot şi-a tăiat singur craca de sub picioare. Ador vorba asta. Uneori, oamenii exprimă foarte bine situațiile.

— Crezi că tot mai vrea să ne facă rău, mie şi fratelui meu?

— Nu cred că a avut vreodată intenția să vă facă rău, zise Claude, după ce se gândi puțin. Eu cred că Dermot e nebun, cu toate că în urmă cu vreo câteva zeci de ani era un tip agreabil. Nu ştiu dacă latura lui umană a fost cea care a luat-o razna, sau latura de zână, care s-a îmbibat de prea multe toxine din lumea umană. Nu pot nici măcar să-mi explic rolul lui în uciderea părinților tăi. Acel Dermot pe care-l cunoşteam n-ar fi făcut niciodată una ca asta.

M-am gândit dacă să-i mai atrag atenția că persoanele cu adevărat nebune pot să le facă rău celor din jur fără să vrea asta, sau fără ca măcar să-şi dea seama că o fac. Dar am renunțat. Dermot era străunchiul meu şi, după părerea tuturor celor care-l întâlniseră, semăna aproape leit cu fratele meu. Mi-am recunoscut în sinea mea curiozitatea cu privire la el. Şi mi-am pus întrebări în legătură cu ceea ce afirmase Niall despre Dermot, că el fusese cel care deschisese uşile camionetei, astfel încât Neave şi Lochlan să-i poată trage afară pe părinții mei şi să-i înece. Comportamentul lui Dermot, acea frântură din el pe care o observasem, nu se pupa cu oroarea acelui incident. Oare Dermot mă considera ca fiind neam de-al lui? Oare Jason şi cu mine aveam în noi destul sânge de zână încât să-l atragem? Mă îndoisem de afirmația lui Bill că s-ar fi simțit mai bine în preajma mea, datorită sângelui meu de zână.

— Claude, *tu* poți să-ți dai seama că eu n-aş fi întru totul umană? Cum m-aş înscrie eu pe zânometru?

— Dacă te-ai afla într-o gloată de umani, aş putea să te găsesc legat la ochi şi să zic că eşti neam cu mine, răspunse Claude fără ezitare. Dar dac-ai fi în mijlocul zânelor, aş spune

că eşti umană. E un miros aproape insesizabil. Majoritatea vampirilor ar gândi: „Miroase bine", şi le-ar face plăcere să stea în preajma ta. Cam până acolo s-ar merge. De îndată ce ar şti că ai sânge de zână, ar putea să-i atribuie acestui fapt plăcerea.

Aşadar, Bill chiar putea fi alinat de firicelul meu de sânge de zână, cel puțin acum, că ştia cum să-l identifice. M-am ridicat să-mi spăl farfuria şi să-mi mai torn o cană plină de cafea, iar în trecere i-am luat şi farfuria lui Claude. Nu mi-a mulțumit.

— Îți apreciez talentul culinar, i-am zis. Încă n-am discutat cum o să ne împărțim cheltuielile cu alimentele sau cu articolele pentru gospodărie.

Claude păru surprins.

— Nu m-am gândit la asta, zise. Ei bine, măcar aici era sincer.

— Să-ți spun cum am procedat cu Amelia.

Şi, în câteva cuvinte, i-am expus ideile principale. Un pic buimăcit, Claude s-a declarat de acord.

Am deschis frigiderul.

— Rafturile astea două sunt ale tale, i-am zis, iar restul, ale mele.

— M-am prins, răspunse el.

Nu ştiu de ce, dar aveam îndoieli. Claude părea că doar încerca să dea impresia că ar înțelege şi ar fi de acord. Existau mari şanse să reluăm şi altă dată discuția aceasta. După ce s-a ridicat să plece sus, m-am ocupat de vase – la urma urmei, el gătise – şi, după ce m-am îmbrăcat, m-am gândit să citesc o vreme. Însă eram prea agitată încât să mă pot concentra asupra cărții. Am auzit zgomot de maşini apropiindu-se pe alee prin pădure. Am privit afară prin fereastra care dădea spre fața casei. Două maşini de poliție.

Eram sigură că aşa o să se-ntâmple. Şi totuşi, inima îmi căzu în papuci. Uneori, nu puteam să sufăr când aveam dreptate. Cine l-a ucis pe Basim i-a plantat cadavrul în pământul meu tocmai ca să mă implice în moartea lui.

— Claude, am strigat spre scară. Fă-te decent, dacă nu eşti. A venit poliția.

Claude, curios ca întotdeauna, coborî treptele la trap. Purta blugi şi un tricou, la fel ca mine. Ieşirăm pe veranda din faţă. Bud Dearborn, şeriful (şeriful normal, uman) era în prima maşină, iar Andy Bellefleur şi Alcee Beck, în cea de-a doua. Şeriful, plus doi detectivi: înseamnă că eram o criminală periculoasă.

Bud coborî din maşina lui cu încetineală, aşa cum făcea cam totul în ultima vreme. Ştiam, din gândurile lui, că Bud era tot mai mult o victimă a artritei şi că avea unele dubii şi cu privire la prostată. Faţa lui ridată nu oferea vreun indiciu despre necazurile lui fizice în timp ce se apropia de verandă, cu centura grea scârţâind de greutatea tuturor chestiilor atârnate de ea.

— Bud, care-i problema? l-am întrebat. Nu că nu m-aş bucura să vă văd pe toţi.

— Sookie, am primit un apel telefonic anonim, zise Bud. După cum ştii, poliţia n-ar putea să rezolve multe cazuri fără ponturile anonime, însă personal nu am vreun respect faţă de cineva care nu vrea să-ţi spună cine e.

L-am aprobat cu un semn din cap.

— Cine e prietenul tău? se interesă Andy. Arăta terminat. Auzisem că bunica lui, cea care-l crescuse, era pe patul de moarte. Bietul Andy. Ar fi preferat mult mai degrabă să fie acolo, decât aici. Alcee Beck, celălalt detectiv, chiar nu mă plăcea. Niciodată nu mă plăcuse, iar antipatia lui îşi găsise o bună temelie pe care să se clădească: soţia îi fusese atacată de un vârcolac care încerca să ajungă la mine. Chiar dacă-l scosesem din funcţiune pe tip, Alcee tot supărat pe mine rămăsese. Poate că făcea parte din categoria puţinilor oameni care manifestau repulsie faţă de urma mea de sânge de zână, dar, mult mai probabil, pur şi simplu nu mă înghiţea. N-aveau rost încercările de a-i câştiga simpatia. L-am salutat din cap, dar nu mi-a răspuns la salut.

— El e vărul meu, Claude Crane, din Monroe.

— În ce fel vă înrudiţi? se interesă Andy.

Toţi cei trei bărbaţi din faţa mea cunoşteau păienjenişul legăturilor de sânge în care era angrenat, practic, întregul district.

— E cam jenant, zise Claude. (Nimic nu i-ar fi putut provoca jena lui Claude, însă izbutise o imitaţie acceptabilă.) Sunt ceea ce voi numiţi un copil din flori.

O dată în viaţă, îi eram recunoscătoare lui Claude pentru că luase asupra lui povara asta. Mi-am lăsat ochii în jos, ca şi cum n-aş fi suportat ruşinea discuţiei.

— Claude şi cu mine încercăm să ne cunoaştem mai bine, dacă tot am descoperit că suntem rude, am adăugat.

Parcă şi vedeam cum le pătrunde informaţia în dosarele lor mentale.

— Şi voi, de ce sunteţi aici? i-am întrebat, la rândul meu. Ce v-a zis informatorul anonim?

— Că ai un cadavru îngropat în pădure, zise Bud, întorcându-şi privirea ca şi cum s-ar fi ruşinat un pic spunând ceva atât de scandalos, însă eu ştiam că nu e aşa.

După atâţia ani în slujba legii, Bud ştia precis de ce sunt în stare fiinţele omeneşti, până şi fiinţele omeneşti cu aspectul cel mai normal posibil. Până şi blondele tinere cu sâni mari. Poate că mai ales ele.

— N-aţi adus şi câini poliţişti, constată Claude. Eu cam sperasem ca el să-şi ţină gura, dar se vede treaba că dorinţa n-avea să-mi fie împlinită.

— Cred că o cercetare fizică va fi suficientă, zise Bud. Localizarea a fost absolut precisă. (Iar închirierea câinilor poliţişti costă scump, adăugă în gând.)

— Of, Doamne, am exclamat, cu adevărat buimăcită. Cum putea persoana asta să pretindă că n-ar fi implicată, dacă ştia precis unde se găseşte cadavrul? Nu prea înţeleg.

Speram ca Bud să-mi spună mai multe, însă el n-a muşcat momeala. Andy ridică din umeri.

— Trebuie să mergem să vedem.

— Mergeţi, i-am invitat, cu o încredere absolută.

Dacă şi-ar fi adus câinii, aş fi curs fluvii de transpiraţie pe mine la gândul că ar putea să adulmece cadavrul lui Debbie Pelt, sau fostul loc de odihnă al lui Basim.

— O să mă scuzaţi dacă rămân în casă cât timp vă plimbaţi voi prin pădure. Sper să nu luaţi cu voi prea multe căpuşe.

Căpuşele pândeau prin tufişuri şi bălării, simţindu-ţi

substanțele chimice din organism şi căldura corpului atunci când treceai, după care săreau cu toată încrederea. L-am urmărit cu privirea pe Andy, îndesându-şi pantalonii în cizme, apoi pe Bud şi pe Alcee, dându-şi cu spray.

După ce dispărură cei trei printre copaci, Claude zise:

— Ai face mai bine să-mi spui de ce nu ți-e frică.

— Am mutat cadavrul azi-noapte, i-am zis, după care i-am întors spatele, aşezându-mă la biroul pe care instalasem computerul luat din apartamentul lui Hadley.

Claude n-avea decât să rumege asta cât poftea! După câteva secunde, l-am auzit tropăind înapoi pe scară.

Din moment ce tot trebuia să-i aştept pe oameni să se întoarcă din pădure, puteam foarte bine să-mi verific căsuța de e-mail. O grămadă de mesaje redirecționate, majoritatea inspiratoare sau patriotice, de la Maxine Fortenberry, mama lui Hoyt. Pe astea le ştergeam fără să le citesc. Am citit un e-mail de la soția însărcinată a lui Andy Bellefleur, Halleigh. Ciudată coincidență, să aflu veşti de la ea în timp ce soțul îmi umbla prin spatele casei după cai verzi pe pereți.

Halleigh îmi scria că se simte grozav. De-a dreptul grozav! Însă bunicuța Caroline se stingea văzând cu ochii, iar Halleigh se temea că domnişoara Caroline nu va trăi să-şi vadă strănepotul născându-se.

Caroline Bellefleur era foarte bătrână. Andy şi Portia fuseseră crescuți în casa domnişoarei Caroline după ce părinții lor muriseră. Domnişoara Caroline fusese văduvă mai mult timp decât măritată. Nu-mi aminteam absolut deloc de domnul Bellefleur, şi eram convinsă că nici Andy, nici Portia, nu-l cunoscuseră prea bine. Andy era mai în vârstă decât Portia, iar Portia era mai mare decât mine cu un an, aşa că estimam despre domnişoara Caroline, odinioară cea mai bună bucătăreasă din Districtul Renard, autoarea celor mai bune prăjituri cu ciocolată din lume, că trecuse de nouăzeci de ani.

„Oricum", continua Halleigh, „îşi doreşte să găsească Biblia familiei mai mult decât orice pe lumea asta. Ştii că întotdeauna a avut ceva sticleți la mansardă, iar acum a cerut să se găsească Biblia aia, care lipseşte de o grămadă de ani. Mi-a venit o idee. Ea crede că, mai demult, familia noastră a

fost legată de nu ştiu ce ramură a Comptonilor. Vrei tu să-l întrebi pe vecinul tău, domnul Compton, dacă nu l-ar deranja prea tare să caute Biblia aia veche? Pare să privească destul de departe, dar să ştii că nu şi-a pierdut nimic din personalitate, chiar dacă fizic e slăbită."

Ea un mod drăguț de a spune că domnişoara Caroline îi bătea tare des la cap cu Biblia aia.

Eram în impas. Ştiam că Biblia se afla în casa Compton. Şi ştiam că, după ce o va studia, domnişoara Caroline va afla că este o descendentă directă a lui Bill Compton. Cum s-ar fi simțit atunci, ghici ciupercă. Oare voiam eu să-i dau peste cap lumea, când femeia era pe patul de moarte?

Pe de altă parte, oare... Of, ce naiba, am obosit să pun totul în balanță, şi am destule în cârcă pentru care să-mi fac griji. Într-un moment de nechibzuință, am redirecționat mesajul spre Bill. Descoperisem târziu comunicarea prin e-mail şi încă nu aveam totală încredere în ea. Dar cel puțin simțeam că arunc mingea în curtea lui Bill. Dacă el alegea s-o azvârle înapoi, ei bine, asta era.

După ce am mai ars un pic gazul pe Ebay, minunându-mă de lucrurile pe care încercau să le vândă oamenii, am auzit voci în curtea din față. Am aruncat o privire afară şi i-am zărit pe Bud, Alcee şi Andy ştergându-şi hainele de țărână şi de frunze. Andy îşi tot freca o muşcătură de pe gât.

Am ieşit pe verandă.

— Ați găsit vreun cadavru? i-am întrebat.

— Nu, n-am găsit, îmi răspunse Alcee Beck. Dar am văzut că a fost lume pe-acolo.

— Păi, sigur, am zis. Dar nici un cadavru?

— Nu te mai deranjăm, a replicat scurt Bud. Plecară într-un nor de praf. I-am privit cum se îndepărtează şi m-am cutremurat. Mă simțeam de parcă cuțitul ghilotinei ar fi coborât spre gâtul meu şi ar fi fost împiedicat să-mi taie capul numai de faptul că funia era prea scurtă.

M-am întors la computer şi i-am expediat un e-mail lui Alcide. Am scris doar: „Poliția a fost aici." Mi-am închipuit că e de ajuns. Ştiam că n-aveam să mai primesc veşti de la el, până când va fi pregătit să mă cheme la Shreveport.

M-a surprins că a fost nevoie de trei zile până să primesc un răspuns din partea lui Bill. Zilele acestea fuseseră remarcabile numai prin numărul persoanelor despre care n-am auzit nimic. Nu auzisem nimic din partea lui Remy, ceea ce nu era ceva extraordinar. Nici unul dintre membrii haitei Dinte Lung nu m-a sunat, aşa că nu puteam decât să presupun că recuperaseră trupul lui Basim din noul său loc de odihnă şi că urmau să-mi dea de veste când avea să se țină întâlnirea. Dac-o fi apărut cineva prin pădurile mele, încercând să-şi dea seama de ce dispăruse trupul lui Basim, asta nu puteam s-o mai ştiu. Şi nici de la Pam sau de la Bobby Burnham nu primisem veşti, ceea ce era un pic cam îngrijorător, dar tot… nu mare chestie.

Ceea ce mă rodea într-un chip semnificativ era lipsa veştilor de la Eric. OK, mentorul (creatorul, părintele, tăticul) lui, Appius Livius Ocella, era în zonă, dar… mamă… Doamne!

Între două reprize de îngrijorare, am căutat ceva despre numele romane şi am descoperit că Appius îi era *praenomen,* adică prenumele. Livius era *nomen,* adică numele de familie, dat mai departe din tată-n fiu, indicând că era membru al familiei sau clanului Liviilor. Ocella era un *cogno-men,* menit să indice vlăstarul cărei anume ramuri a Liviilor era; sau îi putea fi dat onorific, pentru serviciile aduse în război. (Habar n-aveam care război putea să fi fost.) O a treia posibilitate era ca, dacă îl adopta o altă familie, prin *cognomen* i se desemna familia în care se născuse.

Numele spunea multe despre tine în lumea romanilor.

Mi-am pierdut o grămadă de timp aflând totul despre numele Appius Livius Ocella. Încă nu aveam habar de ceea ce voia sau de ceea ce avea de gând să-i facă iubitului meu. Şi acestea erau lucrurile pe care-mi doream cel mai mult să le aflu. Trebuie să mărturisesc, mă simțeam destul de îmbufnată, certăreață şi ursuză. (Am căutat vreo câțiva termeni, dacă tot eram online.) Nu era un buchețel prea drăguț de sentimente, dar nu păream să pot avansa spre o nefericire adâncă.

Vărul Claude se făcuse şi el scump la vedere. L-am zărit în treacăt doar o dată în trei zile, iar asta a fost când l-am auzit

trecând prin bucătărie şi ieşind pe uşa din spate, ridicându-mă tocmai la țanc ca să-l văd cum urcă în maşină.

Aşa se explică de ce am fost atât de încântată să-l văd pe Bill la uşa mea din spate, după apusul soarelui, în cea de-a treia zi de la expedierea mesajului primit de la Halleigh. Nu arăta considerabil mai bine decât ultima oară când îl văzusem, însă era îmbrăcat într-un costum cu cravată, iar părul şi-l pieptănase cu îngrijire. Ținea Biblia sub braț.

Am înțeles atunci de ce se ferchezuise şi ce avea de gând să facă.

— Bine, i-am zis.

— Vino cu mine, m-a rugat. M-ar ajuta dacă ai fi acolo.

— Dar ei or să creadă...

Apoi mi-am forțat gura să se închidă la loc. Era ceva nedemn să-mi fac griji în privința posibilității ca familia Bellefleur să bănuiască despre mine şi Bill că am alcătui din nou un cuplu, când Caroline Bellefleur era pe cale să-şi cunoască strămoşul.

— Ar fi chiar atât de îngrozitor? mă întrebă cu multă demnitate.

— Nu, sigur că nu. Am fost mândră să-ți fiu iubită, am zis, după care m-am întors să mă duc în camera mea. Intră, te rog, până mă schimb, l-am invitat.

Fusesem în schimbul de prânz şi după-amiază, aşa că eram într-un tricou şi o pereche de pantaloni scurți.

Fiindcă mă grăbeam, mi-am ales o fustă neagră lungă până deasupra genunchilor şi o bluză albă mulată cu mâneca foarte scurtă şi asimetrică, pe care o găsisem la reduceri în Stage[31]. Mi-am strecurat o curea din piele roşie prin găicile fustei şi am scos o pereche de sandale roşii din fundul dulapului. Mi-am înfoiat părul, şi am fost gata.

Am mers amândoi cu maşina mea, care începea să aibă nevoie de ceva ajustări la direcție.

Nu era un drum lung până la conacul Bellefleur; de fapt,

31 Lanț de magazine cu profil vestimentar din S.U.A., destinat persoanelor din clasa medie, în mod special tinerilor, prezent în comunitățile mici şi mijlocii din mai multe state americane.

nu-ți trebuia mult până să ajungi oriunde în Bon Temps. Am parcat pe aleea din față, dar în timp ce conduceam zărisem câteva maşini şi în parcarea din spate. Văzusem, după maşini, că erau acolo şi Andy, şi Portia. Mai era şi o străveche Chevy Corvette gri, parcată cam modest în spate, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă domnişoara Caroline n-o avea cumva vreun îngrijitor angajat permanent.

Ne-am îndreptat spre uşile duble de la intrare. Bill nu considera că ar fi adecvat („cuviincios" fusese termenul folosit de el) să mergem prin spate şi, date fiind condițiile, am fost nevoită să-l aprob. Bill mergea încet şi cu efort. În mai multe rânduri, m-aş fi oferit să duc eu Biblia cea grea, dar ştiam că nu avea să mă lase, aşa că mi-am economisit suflul.

Halleigh fii cea care ne deschise, slavă Domnului. Rămase uimită la vederea lui Bill, dar îşi recapătă foarte repede siguranța de sine şi ne pofti înăuntru.

— Halleigh, domnul Compton a adus Biblia familiei, pe care voia s-o vadă bunica lui Andy, i-am zis, pentru eventualitatea în care Halleigh ar fi fost lovită de o orbire temporară şi n-ar fi observat imensul tom.

Halleigh părea un pic cam şifonată. Părul ei castaniu era vraişte, iar rochia verde înflorată părea aproape la fel de obosită ca şi ochii ei. Probabil venise să stea cu domnişoara Caroline după ce muncise toată ziua predând la şcoală. Sarcina lui Halleigh era evidentă, amănunt pe care Bill nu-l ştiuse, după cum mi-am putut da seama din expresia fugitivă de pe fața lui.

— Oh! exclamă Halleigh, trăsăturile feței destinzându-i-se vizibil de uşurare. Domnule Compton, intrați, vă rog. Nu aveți idee cât s-a frământat domnişoara Caroline pentru asta.

Am impresia că reacția lui Halleigh era un bun indicator dacă voiai să ştii chiar cât de mult se frământase domnişoara Caroline.

Intrarăm împreună în antreu. Scara vastă era în fața şi în stânga noastră. Se arcuia grațioasă în sus, spre al doilea etaj. Numeroase mirese localnice îşi făcuseră pozele pe scara asta. O coborâsem şi eu purtând rochie lungă şi pantofi cu toc, când făcusem pe dublura pentru o domnişoară de onoare bolnavă,

la nunta lui Halleigh şi Andy.

— Cred că ar fi cu adevărat frumos dacă Bill ar putea să-i dea personal Biblia domnişoarei Caroline, am zis, înainte ca tăcerea să devină stânjenitoare. Există o legătură de familie.

Până şi politețea perfectă a lui Halleigh avu un moment de slăbiciune.

— O... ce interesant.

Spinarea îi înțepeni, iar eu l-am observat pe Bill estimându-i sarcina. Un zâmbet slab îi arcui pentru o clipă buzele.

— Sunt convinsă că ar fi tocmai perfect, zise Halleigh, reculegându-se. Haideți să mergem sus.

Urcarăm treptele în urma ei, şi am fost nevoită să mă lupt cu tentația de a-mi strecura un braț pe sub cotul lui Bill, ca să-l ajut măcar un pic. Era clar că starea lui nu se îmbunătățea. Un mic fior de teamă mi se strecură în inimă.

Merserăm încă puțin de-a lungul coridorului pinii la cel mai mare dintre dormitoare, a cărui uşă era întredeschisă cu discreție, doar câțiva centimetri. Halleigh intră înaintea noastră.

— Sookie şi domnul Compton au adus Biblia familiei, anunță ea. Domnişoară Caroline, poate domnul Compton s-o aducă înăuntru?

— Da, sigur, roagă-l să o aducă, rosti o voce slabă, aşa că Bill şi cu mine intrarăm.

Domnişoara Caroline era regina încăperii, nu puteai să te îndoieşti de asta. Andy şi Portia stăteau în dreapta patului şi amândoi arătau îngrijorați şi neliniştiți în timp ce Bill îmi făcea semn să intru. Am remarcat absența soțului Porției, Glen. O femeie afro-americană între două vârste stătea pe un fotoliu din stânga patului. Purta pantaloni largi, de culoare deschisă, şi vesela tunică preferată în prezent de infirmiere. Modelul o făcea să arate de parcă ar fi lucrat într-un pavilion de pediatrie. Totuşi, într-o încăpere decorată în nuanțe pastel, piersică şi crem, explozia de culoare era bine-venită. Infirmiera era slabă şi înaltă şi purta o perucă incredibilă, care-mi amintea de un film despre Cleopatra. Ne salută din cap în timp ce ne apropiarăm de pat. Caroline Bellefleur, arătând ca

magnolia de oțel[32] de odinioară, zăcea rezemată pe o duzină de perne într-un pat cu baldachin. Sub bătrânii ei ochi se vedeau umbrele epuizării, iar mâinile i se încovrigaseră ca două gheare zbârcite pe cuvertura patului. Şi totuşi, se întrezărea încă o scânteie de interes în ochii ei, în timp ce ne privea.

— Domnişoară Stackhouse, domnule Compton, nu v-am mai văzut de la nunta cea mare, rosti ea, cu un efort vizibil.

Vocea îi era la fel de subțire ca o coală de hârtie.

— A fost o ocazie minunată, doamnă Bellefleur, răspunse Bill, cu un efort aproape egal.

Eu n-am făcut decât să încuviințez din cap. Nu era conversația mea.

— Vă rog, stați jos, ne invită bătrâna doamnă, iar Bill îşi trase un scaun mai aproape de patul ei.

Eu m-am aşezat cu câțiva paşi mai în spate.

— Se pare că Biblia este prea mare pentru mâinile mele acum, zise bătrâna doamnă, zâmbind. A fost foarte drăguț din partea voastră să mi-o aduceți. Sunt convinsă că mi-am dorit s-o văd. A fost în podul dumitale? Ştiu că nu avem prea multe legături cu Comptonii, dar sigur mi-am dorit să găsesc cartea aceasta veche. Halleigh a fost suficient de drăguță încât să facă unele verificări în folosul meu.

— La drept vorbind, cartea aceasta era pe măsuța mea pentru cafea, replică blând Bill. Doamnă Bellefleur... Caroline... cel de-al doilea copil al meu a fost o fată, Sarah Isabelle.

— O, Doamne, zise domnişoara Caroline, vrând să ne demonstreze că era atentă. Nu părea să ştie spre ce se îndrepta discuția, dar categoric era atentă.

— Cu toate că n-am aflat asta până când n-am citit pagina familiei din Biblie, după ce m-am întors în Bon Temps, fiica mea Sarah a avut patru copii, deşi unul dintre ei s-a născut

---

32 Aluzie la un celebru spectacol de pe Broadway din 1987 şi la un film la fel de notoriu din 1989, *Steel Magnolias,* despre un grup de femei din nord-estul statului Louisiana. Titlul sugerează metaforic caracterul acestor femei, delicate precum magnoliile, dar dure ca oțelul.

mort.
— Se întâmpla atât de frecvent pe vremea aceea, zise ea.
Am aruncat o privire spre nepoții doamnei Bellefleur. Portia şi Andy nu erau fericiți de prezența lui Bill în casa lor, absolut deloc, dar şi ei ascultau cu atenție. Nu-şi irosiseră nici măcar o privire în direcția mea, ceea ce, de fapt, era tocmai bine. Cu toate că erau nedumeriți de prezența lui Bill, gândurile le erau concentrate asupra femeii care-i crescuse şi a faptului evident că ea se topea cu zile.
Bill continuă:
— Fiica lui Sarah a mea a fost numită Caroline, după bunica ei… soția mea.
— Prenumele meu?
— Da, prenumele tău. Nepoata mea Caroline s-a măritat cu un văr, Matthew Phillips Holliday.
— Păi cum, aceştia sunt mama şi tatăl meu. Zâmbi, ceea ce avu un efect sever asupra zecilor ei de zbârcituri.
— Aşadar, dumneata eşti… Adevărat?
Spre uimirea mea, Caroline Bellefleur râdea.
— Străbunicul tău. Da, eu sunt.
Portia scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat cu o ploşniță. Domnişoara Caroline îşi neglija complet nepoata şi nu privi nici spre Andy… spre norocul lui, fiindcă se înroşise ca un moț de curcan.
— Ei, zău dacă nu-i nostim, zise ea. Eu sunt zbârcită ca un cearşaf necălcat, iar dumneata, neted ca o piersică proaspătă. Străbunicule! rosti ea, cuprinsă de un amuzament neprefăcut.
Apoi, un gând păru să-i vină bătrânei muribunde:
— Dumneata ai fost cel care ne-a aranjat moştenirea aceea atât de oportună?
— Banii nu şi-ar fi putut găsi o mai bună întrebuințare, rosti galant Bill. Casa arată splendid. Cine o să locuiască în ea după ce-o să mori?
Portiei i se tăie respirația, iar Andy păru un pic descumpănit. Însă eu am aruncat o privire spre infirmieră. Ea mi-a făcut un scurt semn aprobator din cap. Sorocul se apropia pentru domnişoara Caroline, iar bătrâna era pe deplin conştientă de asta.

— Ei bine, cred că Portia şi Glen vor locui aici, răspunse cu glas tărăgănat domnişoara Caroline. Era evident că obosea repede. Halleigh şi Andy vor să fie în propriul cămin când fi se va naşte copilul, iar eu îi înțeleg. Doar nu vrei să spui că te-ar interesa casa mea?

— O, nu, o am pe a mea, o linişti Bill. Şi am fost fericit să le pot asigura propriilor mele rude mijloacele necesare pentru repararea casei acesteia. Vreau ca urmaşii mei să locuiască mai departe aici de-a lungul anilor şi să se bucure de numeroase momente fericite în locul acesta.

— Îți mulțumesc, zise domnişoara Caroline, acum vocea ei nefiind mai mult decât o şoaptă.

— Sookie şi cu mine trebuie să plecăm, zise Bill. Acum, odihneşte-te liniştită.

— Aşa o să fac, răspunse ea, şi zâmbi, cu toate că i se închideau ochii.

M-am ridicat cât de silențios am putut şi m-am strecurat afară din încăpere înaintea lui Bill. M-am gândit că Portia şi Andy ar putea să vrea să-i spună câte ceva lui Bill. Şi, cum era de aşteptat, nevrând să-şi deranjeze bunica, îi urmară pe Bill pe coridor.

— Credeam că umbli cu alt vampir acum, zise Andy, care nu mai părea atât de malițios ca de obicei.

— Aşa e, i-am răspuns. Dar Bill a rămas prietenul meu.

Portia fusese şi ea pentru scurt timp împreună cu Bill, deşi nu pentru că l-ar fi găsit atrăgător, sau mai ştiu eu ce. Eram convinsă că stânjeneala ei n-a făcut decât să sporească atunci când i-a întins mâna lui Bill. Portia avea nevoie să-şi cam şlefuiască manierele în privința vampirilor. Deşi Bill păru un pic luat prin surprindere, acceptă strângerea de mână.

— Portia, zise el. Andy. Sper că nu vi s-a părut o situație prea incomodă.

Eram mândră de Bill de dădeam pe dinafară. Se vedea lesne de unde îşi moştenise grația Caroline Bellefleur.

— N-aş fi luat banii dac-aş fi ştiut că vin de la tine, zise Andy.

Era evident că venise direct de la serviciu, fiindcă purta echipamentul complet: insigna şi cătuşele prinse la centură,

pistolul în teacă. Arăta destul de impresionant, însă nu era pe potriva lui Bill, oricât de bolnav ar fi fost vampirul.

— Andy, ştiu că nu eşti un fan al colţilor. Totuşi, faci parte din familia mea şi ştiu că ai fost educat să-ţi respecţi înaintaşii.

Andy păru complet descumpănit.

— Banii au fost meniţi s-o facă fericită pe Caroline, şi cred că aşa a fost, continuă Bill. Prin urmare, şi-au atins scopul. Am ajuns s-o văd şi să-i spun despre relaţia de rudenie dintre noi, iar ea şi-a primit Biblia. N-o să vă mai împovărez cu prezenţa mea. Doar vă rog să programaţi înmormântarea noaptea, ca să pot şi eu să particip.

— Cine a mai auzit de vreo înmormântare noaptea? replică Andy.

— Da, aşa o să facem, interveni Portia.

În vocea ei nu era nici căldură, nici acceptare, însă părea absolut hotărâtă.

— Banii i-au făcut fericiţi ultimii câţiva ani din viaţă, continuă ea. I-a plăcut la nebunie să restaureze casa şi a fost încântată să ne organizeze nunta aici. Biblia nu este decât glazura pe tort. Mulţumesc.

Bill îi salută pe amândoi cu o înclinare a capului şi, fără alte comentarii, am plecat din Belle Bive.

Caroline Bellefleur, strănepoata lui Bill, a murit la primele ore ale dimineţii.

Bill stătu împreună cu familia pe durata ceremoniei de înmormântare, care se desfăşură în noaptea următoare, spre profunda uimire a întregului oraş.

Eu am stat în spate, împreună cu Sam.

Nu era o ocazie pentru lacrimi; fără îndoială, Caroline Bellefleur avusese o viaţă îndelungată: o viaţă deloc lipsită de amărăciuni, dar măcar plină de momente de fericire care să le compenseze. Avea foarte puţini contemporani rămaşi în viaţă, iar cei care mai trăiau erau aproape toţi mult prea şubrezi încât să vină la înmormântarea ei.

Slujba păru destul de normală până când ajunserăm la cimitir, care nu avea luminat nocturn – desigur – însă am observat că reflectoare provizorii fuseseră plasate de-a lungul

perimetrului parcelei Bellefleur. Era o privelişte stranie. Preotul a avut mari greutăți să-şi citească slujba, până când un enoriaş i-a îndreptat propria lanternă spre pagină.

Luminile strălucitoare prin bezna nopții îmi aminteau în mod neplăcut de descoperirea cadavrului lui Basim al Saud. Îmi venea greu să mă gândesc aşa cum s-ar fi cuvenit la viața şi moştenirea domnişoarei Caroline, cu toate bănuielile care-mi treceau prin cap. Şi de ce nu se întâmplase încă nimic? Mă simțeam de parc-aş fi trăit aşteptând să urmeze o altă moarte. Nu mi-am dat seama că mâna mea se strânsese pe brațul lui Sam, până când el nu s-a întors să mă privească alarmat. Am făcut un efort ca să-mi desprind degetele şi mi-am plecat capul pentru rugăciune.

Familia, auzisem, urma să meargă la Belle Rive, pentru o masă după înmormântare. Oare or fi luat şi sângele preferat al lui Bill? Bill arăta groaznic. Venise sprijinit în baston la locul înmormântării. Trebuia făcut ceva pentru găsirea surorii sale, din moment ce el personal nu voia să întreprindă nimic. Dacă exista vreo şansă ca sângele surorii lui să-l vindece, efortul acesta trebuia făcut.

Venisem la înmormântare cu maşina lui Sam şi, casa mea fiind aproape, i-am zis lui Sam c-o să mă duc pe jos până acasă. Îmi strecurasem în poşetă o mică lanternă, iar lui Sam i-am reamintit că ştiam cimitirul ca pe propriul buzunar. Aşa că, după ce toți ceilalți participanții plecară, inclusiv Bill, să se ducă la Belle Pive pentru masă, eu am aşteptat pe întuneric până când angajații cimitirului au început să astupe groapa, după care am pornit printre copaci spre casa lui Bill.

Încă aveam o cheie.

Da, ştiu că eram cumplit de băgăreață. Şi poate că făceam ceva greşit. Numai că Bill se irosea, iar eu nu puteam să stau pur şi simplu cu brațele încrucişate şi să-l las să se ducă.

Am descuiat uşa din față şi m-am dus în biroul lui Bill, care fusese sufrageria oficială a familiei Compton. Bill avea toate accesoriile computerului instalate pe o masă imensă şi un scaun-balansoar pe care-l luase de la Office Depot[33]. O masă

---

33 Companie americană furnizoare de produse şi servicii pentru

mai mică servea drept birou pentru corespondență, Bill pregătindu-şi acolo copii ale bazei lui de date cu vampiri, pe care să le trimită cumpărătorilor, îşi făcea reclamă din belşug în revistele vampirilor: *Colți,* fireşte, şi *Viață moartă,* care apăreau în atâtea limbi. Cel mai nou efort de marketing al lui Bill implica angajarea de vampiri vorbitori a numeroase limbi, care să traducă toate informațiile, astfel încât el să poată vinde ediții în limbi străine ale serviciului său mondial de catalogare a vampirilor. După cum îmi aminteam dintr-o vizită anterioară, exista o duzină de CD-uri în carcase cu copii ale bazei lui de date, lângă biroul pentru corespondență. Am reverificat, să mă asigur că luasem una în engleză. Nu m-ar fi ajutat prea mult să iau una în rusă.

Desigur, rusa îmi amintea de Alexei, iar gândul la Alexei îmi amintea, iar şi iar, cât de îngrijorată/supărată/înfricoşată eram din cauza tăcerii lui Eric.

Am simțit cum buzele mi se crispează în timp ce mă gândeam la această tăcere. Dar trebuia să fiu atentă la mica mea problemă de acum, aşa că am spălat putina; am ieşit din casă şi am încuiat uşa la loc, sperând ca Bill să nu-mi adulmece mirosul în aer.

Am trecut prin cimitir la fel de repede pe cât aş fi făcut-o ziua. Ajungând în bucătăria mea, am căutat în jur o ascunzătoare potrivită. Până la urmă, m-am oprit asupra dulapului cu lenjerie aflat în baia de pe hol, ca loc sigur, şi am strecurat CD-ul sub teancul de prosoape curate. Era greu de crezut că până şi Claude ar fi putut folosi cinci prosoape până la trezirea mea, a doua zi.

Mi-am verificat robotul telefonic, apoi telefonul mobil, pe care nu mi-l luasem la serviciu. Niciun mesaj. M-am dezbrăcat încet, încercând să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla cu Eric. Am hotărât că n-o să-l sun, fie ce-o fi. Doar ştia unde sunt şi cum să dea de mine. Mi-am atârnat rochia neagră în şifonier, mi-am aşezat pantofii negri cu toc pe rastelul pentru încălțăminte, după care mi-am tras pe mine tricoul pentru noapte, cu Tweety, un vechi preferat de-al meu. Apoi, m-am

---

birouri.

vârât în pat, furioasă ca o găină udă.

Şi înfricoşată.

CAPITOLUL 10

Claude nu venise acasă Claude nu venise acasă noaptea trecută. Maşina lui nu era lângă uşa din spate. M-am bucurat că mai avea cineva şi noroc. După care mi-am spus să nu mai fiu atât de jalnică.

— Te descurci OK, am zis, privindu-mă în oglindă, ca să mă cred. Uită-te la tine! Grozav bronz, Sook!

Trebuia să lucrez în tura de prânz, aşa că m-am îmbrăcat imediat după ce mi-am luat micul dejun. Am recuperat CD-ul şterpelit de sub prosoape. Aveam, fie să i-l plătesc lui Bill, fie să i-l înapoiez, am spus în sinea mea, plină de virtute. Nu l-aş mai fi furat dacă n-aş fi avut de gând să-l plătesc. Într-o bună zi. Am privit carcasa din plastic transparent aflată în mâinile mele, întrebându-mă cât ar fi dispus FBI-ul să plătească pentru aşa ceva. Cu toate încercările lui Bill de a se asigura că numai vampirii cumpără CD-ul, ar fi cu adevărat uimitor dacă nu l-ar avea şi altcineva în afara lor.

Aşa că l-am deschis şi am vârât CD-ul în computer. După un uşor bâzâit la început, s-a deschis. „Anuarul Vampirilor", scria, cu caractere gotice, roşii pe fundal negru. Stereotip, cumva?

„Introduceți numărul dumneavoastră de cod" îmi ceru ecranul.

Hopa.

Atunci mi-am amintit că fusese o mică etichetă pe partea de deasupra a carcasei, aşa că am pescuit-o din coşul de gunoi. Mda, ăsta era sigur un cod. Bill n-ar fi lipit niciodată codul de carcasă dacă n-ar fi fost convins că la el acasă era un loc sigur, ceea ce mă făcu să resimt o urmă de vinovăție. Nu ştiam ce procedură folosea, însă presupuneam că punea codul într-un folder când îi expedia discul prin poştă fericitului client. Sau poate că trecuse un cod „distrugător" pe hârtiuță, pentru

proşti ca mine, şi că toată chestia îmi va exploda în nas. Mă bucur că n-a mai fost nimeni în casă după ce am tastat codul şi am apăsat pe Enter, fiindcă m-am prăbuşit în genunchi sub birou.

Nu s-a întâmplat nimic, cu excepția unui alt bâzâit, ceea ce m-a făcut să-mi închipui că sunt în siguranță. M-am cățărat la loc pe scaun.

Ecranul îmi înfățişa opțiunile de care dispuneam. Puteam să caut după țara de reşedință, după țara de origine, după nume sau după ultima dată când fusese văzut (ă). Am dat clic pe „Reşedință" şi am fost întrebată: „Care țară?" După ce am dat clic pe „S.U.A.", am primit o nouă întrebare: „Care stat?" Clic pe „Louisiana" şi apoi pe „Compton". Şi iată-l, într-o fotografie modernă, făcută la el acasă. Am recunoscut culoarea zugrăvelii. Bill zâmbea rigid şi nu arăta a amator de petreceri, asta e sigur. Oare cum i-ar merge cu un serviciu de matrimoniale? Am început să-i citesc biografia. Şi, cum era de aşteptat, acolo, jos, am citit: „Creat de Lorena Ball din Louisiana, în 1870."

Însă nu era nici o înşiruire de „frați" sau „surori".

OK, nu avea să fie chiar atât de uşor. Am dat clic pe numele scris cu litere îngroşate ale creatoarei lui Bill, răposata, deloc regretata Lorena. Eram curioasă ce putea să scrie în fişa ei, din moment ce Lorena îşi aflase moartea supremă, cel puțin până descopereau cum se poate resuscita cenuşa.

„Lorena Ball" scria în capitolul ei, doar cu un desen. Totuşi, era un portret destul de bun, m-am gândit, aplecându-mi capul într-o parte în timp ce-l priveam. Transformată în 1788 în New Orleans... a locuit peste tot prin Sud, dar s-a întors în Louisiana după Războiul Civil... a „întâlnit soarele" asasinată de o persoană sau persoane „necunoscute". Hm. Bill ştia perfect cine o omorâse pe Lorena, şi nu puteam decât să mă bucur că nu-mi trecuse numele în anuar. Oare ce s-ar fi întâmplat cu mine dac-ar fi făcut-o?

Vezi, ți se pare că ai destule motive de îngrijorare, dar apoi îți vine în minte o posibilitate pe care nu ți-ai imaginat-o niciodată şi-ți dai seama că ai chiar *mai multe* probleme.

OK, am ajuns... „I-a creat pe Bill Compton (1870) şi Judith

Vardamon (1902)."

Judith. Aşadar, asta era „sora" lui Bill.

După vreo câteva alte clicuri şi lecturi, am descoperit că Judith Vardamon era încă „în viață" sau cel puțin fusese atunci când îşi alcătuise Bill baza de date. Locuia în Little Rock.

Mai departe, am descoperit că puteam să-i trimit un e-mail. Fireşte, ea nu era obligată să-mi răspundă.

Mi-am lăsat privirea în jos şi m-am gândit intens. M-am gândit la cât de groaznic arăta Bill. M-am gândit la mândria lui şi la faptul că nu luase încă legătura cu Judith asta, deşi bănuia că sângele ei l-ar putea vindeca. Bill nu era un nechibzuit, aşa că exista vreun motiv temeinic pentru care n-o căutase pe această cealaltă creatură a Lorenei. Doar că eu nu cunoşteam motivul. Dar dacă Bill hotărâse că nu trebuia să ia legătura cu ea, înseamnă că ştia el ce face, corect? Of, să le ia naiba pe toate.

Am tastat adresa ei de e-mail. Şi am mutat cursorul la subiect. Am scris: „Bill e bolnav." Mi s-a părut că arată aproape nostim[34]. Am fost gata să-l modific, dar n-am făcut-o. Am mutat cursorul mai jos, spre corpul mesajului, am dat din nou clic. Am ezitat. Apoi, am scris: „Sunt vecina lui Bill Compton. Nu ştiu de când n-ai mai auzit veşti despre el, însă locuieşte în vechea lui casă din Bon Temps, Louisiana, acum. Bill a fost intoxicat cu argint. Nu poate să se vindece fără sângele tău. Nu ştie că-ți trimit mesajul. Am fost iubiți şi suntem încă prieteni Vreau să se facă bine." Şi am semnat, deoarece anonimele nu sunt genul meu.

Am strâns din dinți tare de tot. Apoi, am dat clic pe Expediere.

Oricât de mult mi-aş fi dorit să păstrez CD-ul şi să-l studiez, micul meu cod al onoarei îmi spunea că trebuie să-l înapoiez fără să mă bucur de el, fiindcă nu-l plătisem, Aşa că am luat cheia lui Bill şi am pus discul înapoi în carcasa de plastic, după care am pornit la drum prin cimitir.

Am încetinit când am ajuns aproape de parcela familiei

---

34 În limba engleză, *Bill's ill.*

Bellefleur. Florile erau încă stivuite pe mormântul domnişoarei Caroline. Andy era acolo, cu ochii pe o cruce din garoafe roşii. Mi s-a părut destul de nereuşită, dar era categoric o ocazie în care gestul conta mai mult decât rezultatul. Oricum, nu credeam că Andy vedea cu adevărat ce se afla în fața lui.

M-am simțit de parcă pe frunte mi-ar fi fost întipărit, cu litere de foc, cuvântul „Hoață". Ştiam că lui Andy nu i-ar fi păsat nici dacă m-aş fi dus cu o furgonetă acasă la Bill şi i-aş fi încărcat în ea toată mobila, apoi aş fi plecat. Nu era decât propriul simț al vinovăției care mă tortura.

— Sookie, zise Andy.

Nu-mi dădusem seama că m-ar fi observat.

— Andy, am rostit, precaută.

Nu eram convinsă că o conversație ar fi mers, şi trebuia să plec la serviciu destul de curând.

— Mai ai rude prin oraş? Sau au plecat? l-am întrebat.

— Pleacă după prânz, îmi zise. Halleigh a trebuit să lucreze în dimineața asta pentru unele pregătiri de la şcoală, iar Glen a fost nevoit să fugă la birou, din cauză că rămăsese în urmă cu documentația. Tot greul a rămas pe Portia.

— Cred c-o să se bucure când vor reveni lucrurile la normal.

Asta mi se părea o afirmație destul de prudentă.

— Mda. Are de desfăşurat o practică judiciară.

— Femeia care avea grijă de domnişoara Caroline mai avea şi alt serviciu? m-am interesat, fiindcă infirmierele de nădejde erau la fel de rare ca dinții la găini şi cu mult mai prețioase.

— Doreen? Mda, s-a dus chiar dincolo de grădină, acasă la domnul de Witt.

După o pauză stingheritoare, zise:

— M-a cam luat la trei păzeşte în seara aia, după ce-ați plecat voi. Ştiu că n-am fost politicos fata de... Bill.

— A fost o perioadă grea pentru voi toți.

— Doar că... Mă înnebuneşte gândul că am primit pomană.

— Ba n-a fost pomană, Andy. Bill e din familia voastră. Ştiu că te simți ciudat, şi mai ştiu că nu ai o părere prea bună despre vampiri în general, însă el e stră-stră-străbunicul tău şi

n-a vrut decât să-i ajute pe-ai lui. Nu te-ar mai fi făcut să te simți aiurea dacă ți-ar fi lăsat banii şi ar fi fost acum aici, cu domnişoara Caroline, sub pământ, nu-i aşa? Singura problemă e că Bill încă merge pe picioare.

Andy scutură din cap, vrând parcă să alunge muştele. Părul i se rărea, din câte am observat.

— Ştii care a fost ultima dorință a bunicii? Nu puteam să-mi imaginez.

— Nu, am zis.

— Să-şi lase rețeta de prăjituri cu ciocolată ca moştenire oraşului, îmi destăinui el, zâmbind. O afurisită de rețetă. Şi ştii ce? Au fost atât de entuziasmați cei de la ziar, când le-am dus rețeta aia, de parcă ar fi fost Crăciunul şi eu le-aş fi adus o hartă spre mormântul lui Jimmy Hoffa[35].

— O să fie publicată în ziar?

Vocea îmi suna tot atât de emoționată pe cât şi eram. Pun pariu că în ziua în care avea să fie publicată, în cuptoarele din oraş se vor coace pe puțin o sută de prăjituri cu ciocolată.

— Vezi, te-ai entuziasmat şi tu, observă Andy, părând întinerit cu cinci ani.

— Andy, asta-i o veste mare, I-am asigurat. Acum, dacă nu te superi, trebuie să mă duc să înapoiez ceva.

Şi m-am zorit prin partea rămasă de cimitir să ajung la casa lui Bill. Am aşezat CD-ul, cu tot cu eticheta lui lipită, în vârful teancului din care-i luasem, după care am luat-o la sănătoasa.

M-am criticat în sinea mea, încă o dată, şi încă o dată. La Merlotte's, lucram ca prin ceață, concentrându-mă aprig să preiau corect comenzile, să mă mişc repede şi să reacționez instantaneu la orice solicitare. Celălalt simț al meu îmi spunea că, în ciuda eficienței de care dădeam dovadă, oamenii nu se bucurau să mă vadă venind, iar eu chiar n-aveam de ce să-i învinuiesc pentru asta.

---

35 James Riddle,Jimmy" Hoffa, lider sindical american, una dintre persoanele cele mai incomode pentru guvernul şi oamenii de afaceri din S.U.A., a dispărut fără urmă la data de 30 iulie 1975 şi a fost declarat în mod oficial decedat după exact şapte ani. Până în prezent, cu toate cercetările, rămăşițele sale n-au fost descoperite.

Bacşişurile erau slabe. Lumea era oricând gata să ierte ineficienta, atât timp cât zâmbeai, oricât ai fi fost de neglijentă. Nu le plăcea de una ca mine, iute de mână, dar lipsită de zâmbet.

Puteam să-mi dau seama (pur şi simplu, pentru că o gândea atât de des) că Sam presupunea că mă certasem cu Eric. Holly credea că eram pe ciclu.

Iar Antoine era informator.

Bucătarul nostru era pierdut în propria-i dispoziție clevetitoare. Mi-am dat seama cât de rezistent era el, în mod normal, la telepatia mea, abia când a uitat să fie. Aşteptam să-mi aducă o comandă la ghişeu şi-l urmăream cu privirea pe Antoine întorcând un burger, când am auzit direct dinspre el: *Nu mai plec de la muncă să mă întâlnesc cu jigodia aia, n-are decât să-şi facă banii sul şi să şi-i bage unde vrea. Eu nu-i mai spun nimic.* După care Antoine, pe care ajunsesem să-l respect şi să-l admir, strecură burgerul în chifla aflată în aşteptare şi se întoarse spre ghişeu, cu farfuria în mână. Dădu cu ochii direct de privirea mea. *Of, rahat,* exclamă în sinea lui.

— Lasă-mă să vorbesc cu tine înainte să faci ceva, îmi ceru, iar atunci am ştiut sigur că era un trădător.

— Nu, i-am zis şi i-am întors spatele, ducându-mă drept la Sam, pe care l-am găsit în spatele barului, spălând pahare. Sam, Antoine e un soi de agent al guvernului, i-am zis, foarte încet.

Sam nu mă mai întrebă de unde ştiu şi nici nu-mi puse la îndoială afirmația. Buzele i se strânseră într-o linie dură.

— Vorbim cu el mai târziu, hotărî. Mersi, Sook.

Acum regretam că nu-i spusesem lui Sam despre vârcolacul îngropat în pământul meu. Mereu ajungea să-mi pară rău când nu-i spuneam ceva lui Sam, aşa aveam impresia.

Am luat farfuria şi am dus-o la masa la care trebuia fără să-l privesc pe Antoine.

Erau zile când îmi detestam harul mai mult decât ceilalți. Astăzi era una dintre ele. Mă simțeam cu mult mai fericită (deşi, privind retrospectiv, îmi dau seama că a fost o fericire nesăbuită) când presupuneam că Antoine nu era decât un nou

prieten. Acum, mă întrebam dacă vreuna dintre poveştile pe care le spusese, despre cum a trecut prin Katrina, în Superdome, fusese adevărată, sau dacă şi acestea fuseseră minciuni. Şi n-avusesem niciodată vreun indiciu, până acum, privitor la falsitatea personajului jucat de el. Cum era posibil?

Mai întâi, nu supraveghez toate gândurile fiecăruia. Pe cele mai multe dintre ele le blochez, în general, şi mă străduiesc cu atât mai mult să mă țin departe de mințile colegilor de la lucru. Pe urmă, lumea nu se gândeşte mereu la problemele critice în termeni expliciți. Un tip poate să nu gândească la modul: *Cred c-o să iau pistolul de sub scaunul camionetei şi-o să-l împuşc în cap pe Jerry pentru că şi-o trage cu nevastă-mea.* Mult mai probabil era să obțin o impresie de mânie, cu accente de violență. Sau chiar o proiecție a cum s-ar putea minți dacă l-ar împuşca pe Jerry. Dar împuşcarea lui Jerry poate să nu ajungă în stadiul plănuirii detaliate în momentul în care pistolarul s-ar afla în bar, şi când eu aş fi părtaşă la gândurile lui.

Şi cei mai mulți *nu* acționează la impulsurile violente, lucru pe care nu l-am învățat decât după câteva incidente extrem de dureroase, petrecute în timp ce mă maturizam.

Dacă mi-aş fi petrecut viața încercând să descifrez ceea ce se afla în spatele tuturor gândurilor pe care le auzeam, n-aş mai fi avut o viață proprie.

Măcar aveam ceva la care să mă gândesc, pe lângă întrebările privitoare la ce naiba se întâmpla cu Eric şi cu haita Dinte Lung. La sfârşitul turei mele, am ajuns în biroul lui Sam, împreună cu Sam şi cu Antoine.

Sam închise uşa după mine. Era furios. Nu-i găseam vreo vină în asta. Şi Antoine era furios pe sine, furios pe mine, dar defensiv față de Sam. Atmosfera din încăpere era sufocantă de-atâta furie şi frustrare şi teamă.

— Ascultă, omule, zise Antoine.

Stătea în picioare în fața lui Sam, făcându-l să pară mărunt.

— Ascultă doar, bine? După Katrina, n-aveam un loc în care să stau şi nimic de făcut. Am încercat să-mi găsesc de lucru şi să mă țin în viață. N-am putut să obțin nici măcar o

afurisită de rulotă de la FEMA. Treburile mergeau *rău.* Aşa că am… am împrumutat o maşină, cu care să ajung în Texas, la ceva rude. Aveam de gând s-o abandonez undeva unde s-o găsească poliţiştii şi să i-o dea înapoi proprietarului. Ştiu că a fost o prostie. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar eram disperat, aşa c-am făcut o tâmpenie.

— Şi totuşi, nu eşti la închisoare, remarcă Sam. Cuvintele lui avură efectul unui bici care abia dacă-l şfichiui pe Antoine, făcând să ţâşnească doar câteva picături de sânge. Antoine respiră adânc.

— Nu, nu sunt, şi o să-ţi spun şi de ce. Unchiul meu e vârcolac, într-una dintre haitele din New Orleans. Aşa că ştiu câte ceva despre ei. Un agent FBI, pe nume Sara Weiss, a venit să discute cu mine la închisoare. Era o persoană OK. Numai că, după ce a vorbit o dată cu mine, l-a adus pe un tip, Lattesta. Tom Lattesta. El zicea că are serviciul în Rhodes, însă nu puteam să-mi închipui ce căuta în New Orleans. Dar mi-a zis că ştie totul despre unchiul meu şi că-şi închipuia că o să ieşiţi şi voi la lumină, mai devreme sau mai târziu, dacă tot au ieşit vampirii. Ştia ce sunteţi voi, ştia că mai sunt şi alte chestii pe lângă lupi. Ştia că o grămadă de lume n-o să afle cu plăcere că persoane care sunt în parte animale trăiesc laolaltă cu noi, ceilalţi. Mi-a descris-o pe Sookie. A zis că şi ea e ciudată, dar nu ştie de ce anume. M-a trimis aici să vă urmăresc, să văd ce se-ntâmplă.

Am schimbat o privire cu Sam. Nu ştiu la ce se aşteptase el, dar asta era o chestie mai gravă decât îmi închipuisem. Am încercat să raţionez.

— Tom Lattesta a ştiut tot timpul? l-am întrebat. Când a început să creadă că e ceva în neregulă cu mine?

Să fi fost înainte de a fi văzut reportajul cu explozia hotelului din Rhodes, pe care l-a folosit ca pretext să mă abordeze, acum câteva luni?

— Jumătate din timp, crede că eşti o impostoare. Cealaltă jumătate, că eşti o adevărată figură.

M-am întors spre şeful meu.

— Sam, a venit la mine acasă alaltăieri. Lattesta. Mi-a zis că cineva apropiat mie, una dintre rudele *în* vârstă — nu voiam

să mă exprim mai precis cu Antoine de față –, a aranjat lucrurile astfel încât el să fie nevoit să abandoneze cercetarea.

— Asta explică de ce era atât de turbat, zise Antoine, iar chipul lui deveni şi mai îndârjit. Asta explică multe.

— Ce ți-a cerut să faci? îl întrebă Sam.

— Lattesta mi-a zis că treaba cu furtul maşinii rămâne îngropată cât timp stau cu ochii pe tine şi pe ceilalți care vin în bar şi nu sunt întru totul umani. Mi-a zis că nu se poate atinge acum de Sookie, şi era al naibii de ofticat din cauza asta.

Sam mă privi întrebător.

— Spune adevărul, l-am asigurat.

— Mulțumesc, Sookie, zise Antoine. Arăta jalnic de nefericit.

— OK, rosti Sam, după ce-l mai examina din priviri pe Antoine câteva secunde. Încă ai un serviciu.

— Fără... condiții?

Antoine îl privea fix pe Sam, nevenindu-i să creadă.

— El se aşteaptă să vă supraveghez mai departe.

— Nici o condiție, dar cu un avertisment. Dacă-i mai spui un singur lucru în afara faptului că sunt aici şi că-mi desfăşor activitatea, ai zburat, şi mă mai gândesc la ce altceva aş putea să fac cu tine, aşa să ştii.

Antoine păru cât se poate de uşurat.

— O să fac tot posibilul pentru tine, Sam, promise el. Sincer vorbind, mă bucur că a ieşit totul la iveală. Mă apăsa tare greu pe conştiință.

— O să se lase cu urmări, am zis, după ce am rămas singură cu Sam.

— Ştiu. Lattesta o să se arunce cu toată puterea asupra lui, iar Antoine o să fie ispitit să inventeze ceva, doar să aibă ce să-i spună.

— Eu cred că Antoine e un tip ca lumea. Sper să nu mă fi înşelat.

Mă mai înşelasem şi altădată asupra oamenilor. În aspecte importante.

— Mda, sper să se ridice la aşteptările noastre. Deodată, Sam îmi zâmbi. Avea un zâmbet grozav, aşa că nu m-am putut împiedica să nu-i zâmbesc şi eu.

— E bine să ai uneori încredere în oameni, să le mai dai o şansă. Şi o să stăm amândoi cu ochii pe el.

Am încuviințat.

— OK. Ei, ar trebui să plec spre casă. Voiam să-mi verific mesajele de pe telefonul mobil şi de pe cel fix. Şi de pe computer. Muream de nerăbdare să mă bage cineva în seamă.

— Ai vreo problemă? se interesă Sam. Întinse mâna şi mă bătu prieteneşte pe umăr.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Eşti cel mai tare, i-am zis. Însă tocmai mă străduiesc să îndur o situație neplăcută.

— Eric e de negăsit? îşi dădu el cu părerea, dovedind încă o dată că era tare priceput la ghicit.

— Mda, am recunoscut. Şi are... rude prin oraş. Nu ştiu ce mama naibii se petrece.

Cuvântul „rude" îmi zdruncină creierul.

— Apropo, cum mai merg treburile în familia ta, Sam?

— Divorțul este de comun acord şi pe cale să se pronunțe, zise el. Mama e destul de nefericită, dar o să se simtă mai bine cu timpul, aşa sper. O parte a celor din Wright o tratează cu spatele. I-a lăsat pe Mindy şi pe Craig s-o urmărească transformându-se.

— Ce formă şi-a găsit?

Dac-aş avea de ales, aş prefera să fiu teriantrop, nu vârcolac.

— Terier scoțian, cred. Soră-mea a primit cu bine totul. Mindy a fost întotdeauna mai flexibilă decât Craig.

Mi-am zis în gând că femeile, în general, sunt aproape întotdeauna mai flexibile decât bărbații, dar n-am considerat de cuviință să afirm asta cu voce tare. Astfel de generalizări pot să se întoarcă asupra ta şi să te muşte de fund când ți-e lumea mai dragă.

— Familia lui Deidra s-a mai liniştit?

— Din câte se pare, nunta revine în program, cel puțin aşa era vorba alaltăseară. Mama şi tatăl ei au înțeles în sfârşit că „infecția" nu se poate transmite la Deidra şi la Craig, şi nici la copiii lor, dac-or avea vreodată.

— Aşadar, crezi c-o să fie o nuntă?

— Mda, aşa cred. Mai eşti dispusă să mergi în Wright cu mine?

Am dat să zic: „Mai vrei să merg?", dar ar fi fost total aiurea, din moment ce tocmai mă invitase.

— Când s-o stabili data, o să trebuiască să-mi întreb şeful dacă-mi dă voie să lipsesc de la serviciu, am replicat. Sam, ar putea să fie o obrăznicie din partea mea că insist întrebându-te, dar de ce n-o iei pe Jannalynn?

N-aş fi putut să-mi imaginez o astfel de reacție de stinghereală din partea lui Sam.

— Ea... Păi, ăăă... Ea e... Pur şi simplu, pot să-mi dau seama că ea şi cu mama nu s-ar înțelege. Dac-ar fi s-o prezint familiei mele, cred că ar fi de preferat să aştept până când tensiunea legată de nuntă ar dispărea din peisaj. Mama e încă zguduită de pe urma împuşcăturii şi a divorțului, iar Jannalynn nu e... o persoană caracterizată de calm.

După părerea mea, dacă umbli cu o persoană pe care te jenezi s-o prezinți familiei tale, atunci e foarte probabil că umbli cu persoana nepotrivită. Numai că Sam nu-mi ceruse părerea.

— Nu, e clar că nu e o persoană calmă, l-am aprobat. Iar acum, dacă tot are noi responsabilități, probabil că se concentrează destul de mult pe haită, aşa cred.

— Ce? Ce responsabilități? Hopa!

— Sunt convinsă c-o să-ți povestească totul, i-am zis. Bănuiesc că n-ai mai văzut-o de vreo câteva zile, hm?

— Nț. Prin urmare, amândoi am fost lăsați de izbelişte, remarcă el.

Eram dispusă să recunosc că fusesem destul de tristă, aşa că i-am zâmbit.

— Mda, în mare parte, am zis. Cu creatorul lui Eric prin zonă, dat fiind că e mai înfricoşător decât Freddy Krueger[36], sunt în mare măsură pe cont propriu, bănuiesc.

— Dacă nu primim vreo veste de la partenerii noştri, hai să ieşim împreună mâine-seară. Am putea să mai trecem pe la

---

36 Personajul principal negativ din seria filmelor de groază *A Nightmare on Elm Street.*

Crawdad Diner, propuse Sam. Sau să fac eu vreo câteva fripturi la grătar.

— Sună bine, i-am zis.

Şi chiar îi eram recunoscătoare pentru ofertă. Mă cam simțeam ca o barcă lăsată în voia valurilor. Jason părea să fie ocupat cu Michele (şi, în definitiv, stătuse cu mine alaltăieri-noapte, când mă cam aşteptasem să-şi ia picioarele la spinare de la mine spre casă), Eric era ocupat (după toate aparențele), Claude nu era aproape niciodată acasă şi treaz cât timp eram eu trează, Tara era ocupată cu sarcina ei, iar Amelia nu găsea timp decât cât să-mi trimită, din când în când, câte un e-mail. Cu toate că nu mă deranja să fiu şi singură uneori – în realitate, chiar îmi plăcea –, avusesem parte de un pic cam prea multă singurătate în ultima vreme. Şi singurătatea e mult mai plăcută dacă e şi opțională.

Uşurată la gândul că discuția cu Antoine fusese încheiată, şi întrebându-mă ce necazuri ar mai putea să provoace pe viitor Tom Lattesta, mi-am înhățat poşeta din sertarul biroului lui Sam şi am pornit spre casă.

Era o frumoasă după-amiază târzie când am oprit maşina în spatele casei. M-am gândit să lucrez puțin după un DVD cu exerciții fizice înainte de a-mi pregăti cina. Maşina lui Claude nu era acolo. Nu observasem să fi fost camioneta lui Jason prin preajmă, aşa că am rămas surprinsă văzându-l aşezat pe treptele din spatele casei.

— Salut, frățioare! am strigat, coborând din automobil. Ascultă, vreau să te rog…

Şi atunci, receptându-i semnalele mentale, am înțeles că tipul care stătea pe trepte nu era Jason. Am încremenit. Tot ce mă mai simțeam în stare să fac era să mă holbez la străunchiul meu semi-zână, Dermot, şi să mă întreb dacă nu cumva venise să mă omoare.

CAPITOLUL 11

AR fi putut să mă ucidă de vreo şaizeci de ori cât timp am rămas stană de piatră. În ciuda faptului că n-a făcut-o, eu tot n-am vrut să-mi iau ochii de la el.

— Nu-ți fie teamă, zise Dermot, ridicându-se cu o grație pe care Jason n-ar fi putut s-o egaleze în veci.

Se mişca de parcă articulațiile i-ar fi fost alcătuite din mecanisme bine gresate.

— Nu pot să mă abțin, i-am răspuns, printre buzele amorțite.

— Vreau să-ți explic, îmi spuse, în timp ce se apropia.

— Să-mi explici?

— Am vrut să mă apropii de voi amândoi, continuă el.

Între timp, pătrunsese de-a binelea în spațiul meu vital. Avea ochii albaştri ca ai lui Jason, sinceri ca ai lui Jason şi cu adevărat nebuneşti, lucru extrem de grav. *Nu* ca ai lui Jason.

— Am fost derutat.

— În legătură cu ce? l-am întrebat, vrând să întrețin conversația.

E clar că asta voiam, fiindcă n-aveam de unde să ştiu ce s-ar putea întâmpla după terminarea ei.

— Cu partea față de care ar trebui să-mi arăt devotamentul, îmi răspunse, înclinându-şi capul cu o grație de lebădă.

— Sigur. Povesteşte-mi despre asta.

Of, măcar dac-aş fi avut în geantă pistolul de jucărie încărcat cu suc de lămâie! Însă îi promisesem lui Eric c-o să-l țin în sertarul noptierei după ce venise Claude să stea la mine, aşa că exact acolo se găsea şi acum, iar săpăliga din fier era acolo unde trebuia, în şopronul cu scule pentru grădinărit.

— Aşa o să fac, zise, ajungând atât de aproape, încât puteam să-l adulmec.

Mirosea grozav. Aşa miros mereu zânele.

— Ştiu că l-ai cunoscut pe tatăl meu, pe Niall, continuă el.

Am încuviințat, cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului.

— Da, am rostit, ca să fiu mai sigură.

— L-ai iubit?

— Da, am răspuns fără ezitare. L-am iubit. Îl iubesc.

— E uşor să-l iubeşti; e fermecător, remarcă Dermot. Şi mama mea, Einin, a fost frumoasă. Nu o frumusețe specifică zânelor, ca a lui Niall, ci una umană.

— Aşa mi-a spus şi mie Niall, am confirmat, îmi croiam drum prin câmpul minat al conversație noastre.

— Ți-a spus şi despre creaturile apelor, că mi-au asasinat fratele geamăn?

— Dacă Niall mi-ar fi spus că fratele tău a fost asasinat? Nu, dar am auzit eu.

— Am văzut fragmente din corpul lui Niall. Neave şi Lochlan l-au sfâşiat bucată cu bucată.

— Ei i-au făcut şi pe părinții mei să se înece, am zis, ținându-mi respirația.

Oare ce avea să spună?

— Eu...

Se luptă să spună ceva, cu disperarea întipărită pe chip.

— Dar eu *n-am fost acolo.* Eu... Niall...

Era cumplit să-l vezi pe Dermot chinuindu-se să vorbească. Nu trebuia să am milă față de el, fiindcă Niall îmi dezvăluise rolul jucat de Dermot în moartea părinților mei. Dar chiar nu puteam să-i suport suferința.

— Şi-atunci, cum se face că te-ai dat de partea armatei lui Breandan, în război?

— El mi-a spus că tatăl meu mi-a omorât fratele, rosti Dermot, deprimat. Iar eu l-am crezut. N-am avut încredere în dragostea mea față de Niall. Când mi-am adus aminte de nefericirea mamei, după ce Niall a încetat s-o mai viziteze, am crezut că Breandan are sigur dreptate şi că noi nu trebuia să ne amestecăm cu oamenii. Niciodată pare să nu iasă bine cu ei. Şi mă detestam pentru ceea ce sunt, jumătate uman. Niciodată nu mai puteam să fiu acasă, oriunde aş fi fost.

— Şi, acum te simţi mai bine? În legătură cu faptul că eşti şi un pic uman?

— Am ajuns să mă împac cu asta. Ştiu că faptele mele de dinainte au fost greşite, şi sunt necăjit că tatăl meu nu mă mai lasă să intru în ţara zânelor.

În ochii mari şi albaştri înota tristeţea. În ce mă priveşte, eram prea concentrată să nu tremur, ca să recepţionez întregul impact.

Inspiră, expiră. Calm, calm.

— Aşadar, acum eşti de părere că eu şi cu Jason suntem OK? Nu mai vrei să ne faci rău?

Mă cuprinse cu braţele. Era sezonul pentru „hai s-o îmbrăţişăm pe Sookie" numai că nimeni nu mă anunţase în prealabil. Zânele erau mari amatoare de pipăit, iar spaţiul intim nu însemna nimic pentru ele. Mi-ar fi plăcut să-i pot spune străunchiului meu să se dea înapoi. Numai că nu îndrăzneam. N-aveam nevoie să-i citesc în minte lui Dermot ca să înţeleg că din aproape orice i-ar fi putut sări muştarul, atât de delicat îi era echilibrul mental. A trebuit să-mi înăbuş toată hotărârea de a-mi menţine respiraţia regulată, astfel încât să nu tremur şi să mă zgâlţâi. Apropierea lui şi tensiunea generată de prezenţa lui, enorma putere pe care o avea în braţe m-au dus înapoi cu gândul la o cocioabă întunecată şi dărăpănată şi la două zâne psihopate care îşi meritaseră cu adevărat moartea. Umerii mi se smuciră, iar în ochii lui Dermot se ivi un fulger de panică adevărată. *Calm! Fii calmă!*

I-am zâmbit. Aveam un zâmbet drăguţ, aşa mi se spusese, deşi ştiam că e un pic cam prea vesel, un pic nebunesc. Oricum, se asorta perfect cu conversaţia.

— Ultima dată când l-ai văzut pe Jason..., am început să zic, dar nu mi-a mai trecut prin cap şi cum să continui.

— L-am atacat pe cel care-l însoţea. Pe bestia care i-a făcut rău soţiei lui Jason.

Am înghiţit cu greu şi i-am mai zâmbit puţin.

— Probabil că ar fi fost mai bine să-i fi explicat lui Jason că pe Mei îl vizai. Şi nu Mei a fost cel care a asasinat-o, ştii.

— Nu, cei din neamul meu au sfârşit treaba. Dar ea oricum ar fi murit. El n-o ducea să caute ajutor, să ştii.

Nu prea aveam mare lucru de spus, fiindcă relatarea lui cu privire la ceea ce se întâmplase cu Crystal era exactă. Am remarcat că nu obținusem vreun răspuns coerent cu privire la motivul pentru care-l lăsase pe Jason neinformat despre crima lui Mei.

— Dar nu i-ai explicat asta lui Jason, i-am atras atenția, inspirând şi expirând... Într-un mod foarte liniştitor.

Aşa speram. Aveam impresia că, cu cât dura mai mult atingerea dintre mine şi Dermot, cu atât mai mult ne calmam amândoi. Iar Dermot era vizibil mai coerent.

— Eram foarte contradictoriu, răspunse el cu seriozitate, împrumutând pe neaşteptate un termen din jargonul modern.

Poate că alt răspuns mai bun n-aveam de unde să primesc. M-am hotărât să încerc pe altă pistă.

— Ai vrut să-l vezi pe Claude? l-am întrebat, plină de speranță. Acum stă la mine, doar temporar. Ar trebui să se întoarcă mai târziu, în seara asta.

— Nu sunt singur, să ştii, îmi spuse Dermot.

Mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit nebunia din ochi. Am înțeles că străunchiul meu se străduia să-mi comunice ceva. Mă rugam la Dumnezeu să-l pot aduce la rațiune. Măcar pentru cinci minute. M-am îndepărtat cu un pas de el şi am încercat să deduc ce-i trebuia.

— Nu eşti singura zână rămasă în lumea umană. Despre Claude ştiu că e aici. Mai e şi altcineva?

Mi-ar fi plăcut să pot dispune de telepatia mea, măcar pentru câteva minute.

— Da. *Da.*

Ochii lui mă implorau să înțeleg. Am riscat o întrebare directă.

— Cine altcineva a mai rămas afară din lumea zânelor?

— Nu ți-ai dori să-l cunoşti, mă asigură Dermot. Trebuie să fii foarte prudentă. El nu poate să se hotărască imediat. E ambivalent.

— Bun.

Oricine ar fi fost acel „el", nu era singurul cu sentimente amestecate. Ce bine ar fi fost să ştiu cu care tip de spărgător de nuci putea să-i deschidă capul lui Dermot.

— Uneori, el umblă prin pădurile tale, zise Dermot, punându-mi palmele pe umeri şi strângându-mă cu blândețe.

Era de parcă ar fi vrut să-mi transmită direct în carne lucrurile pe care nu le putea rosti direct.

— Am auzit despre asta, i-am răspuns, sec.

— Să n-ai încredere în alte zâne, mă sfătui Dermot. Nici eu n-ar fi trebuit să am.

Am simțit cum mi se aprinde un beculeț deasupra capului.

— Dermot, ți-a făcut cineva vreo vrajă? Un fel de farmec?

Uşurarea din ochii lui era aproape palpabilă. Clătină frenetic din cap în sens afirmativ.

— În afară de cazurile în care sunt în război, zânelor nu le place să omoare alte zâne. În afara lui Neave şi a lui Lochlan. Lor le plăcea să ucidă orice. Numai că eu n-am murit. Aşa că mai există o speranță.

Or şovăi ele, zânele, când e să se ucidă între ele, dar, după toate aparențele, nu le deranja să le înnebunească.

— Pot oare eu să fac ceva ca să răstorn farmecul? Claude reuşeşte să fie de ajutor?

— Claude are puteri magice prea mici, cred eu, zise Dermot. A trăit ca o ființă umană de prea mult timp. Scumpa mea nepoată, te iubesc. Ce-ți mai face fratele?

Ne întorseserăm pe tărâmul ticniților. Dumnezeu să-l aibă în pază pe sărmanul Dermot. L-am îmbrățişat, mânată de un impuls.

— Fratele meu e fericit, unchiule Dermot. E cuplat cu o femeie care i se potriveşte, iar ea n-o să-i facă vreo figură nasoală. Numele ei e Michele… ca al mamei mele, dar cu un singur, în loc de doi.

Dermot îmi zâmbi. Greu de spus cât înțelegea din toate astea.

— Creaturi moarte care te iubesc, îmi zise Dermot, iar eu m-am silit să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

— Eric vampirul? Aşa zice.

— Şi alte creaturi moarte. Trag de tine.

Era o dezvăluire nu-prea-bine-venită. Dermot avea dreptate. Îl simțeam pe Eric prin intermediul legăturii dintre noi, ca de obicei, însă mai erau două prezențe cenuşii care mă

însoţeau clipă de clipă după lăsarea întunericului: Alexei şi Appius Livius. Mă secătuiau, fapt de care nu-mi dădusem seama până în momentul acesta.

— Diseară, zise Dermot, o să primeşti vizitatori.

Prin urmare, acum mai era şi profet.

— Unii buni? Ridică din umeri.

— Depinde de gusturi şi de utilitate.

— Auzi, unchiule Dermot? Umbli foarte des pe terenul ăsta?

— Prea frică de celălalt, răspunse. Dar încerc să te veghez un pic.

Tocmai încercam să-mi dau seama dacă era un lucru bun sau unul rău, când dispăru. Puuuf! Am zărit un soi de ceaţă, apoi nimic. Adineauri, mâinile îi erau pe umerii mei, iar acum, nu. Am presupus că tensiunea conversaţiei îl răzbise pe Dermot.

Frate! Fusese foarte, foarte bizar.

Mi-am rotit repede privirea în jur, gândindu-mă că aş putea să observ vreo altă urmă a trecerii lui. Poate chiar se va hotărî să se întoarcă. Dar nu se întâmplă nimic. Nu se auzea nici un sunet, în afara prozaicului chiorăit al stomacului meu, amintindu-mi că nu mâncasem de prânz şi că deja venise vremea pentru cină. Am intrat în casă cu picioarele tremurătoare şi m-am prăbuşit pe un scaun de lângă masă. O conversaţie cu un spion. Un interviu cu o zână nebună[37]. O, da, să-l sun pe Jason şi să-i spun că trebuie să-şi reia veghea anti-zâne. Era un lucru pe care puteam să-l fac şi stând jos.

După această conversaţie, mi-am amintit să răsfoiesc ziarele după ce aveam să-mi pun din nou picioarele în stare de funcţionare. În timp ce aşteptam să se coacă o plăcintă cu verdeţuri Marie Callender's[38], am citit numerele din ultimele două zile.

Erau numeroase subiecte interesante pe prima pagină. În Shreveport se petrecuse o crimă înspăimântătoare, probabil

37 Parafrazare a titlului filmului *Interviu cu un vampir.*

38 Lanţ de restaurante din vestul Statelor Unite, specializat iniţial în prepararea şi vânzarea plăcintelor.

legată de răfuieli între bande. Victima era un tânăr negru purtând culorile unei bande, ceea ce reprezenta un soi de semnal luminos pentru poliție, însă el nu fusese împuşcat. Fusese înjunghiat de multe ori, după care i se tăiase beregata. Iac. Mie îmi suna mai degrabă a răfuială personală, decât între bande. Apoi, în seara următoare, acelaşi lucru se întâmplase din nou, de data aceasta cu un puşti de nouăsprezece ani, care purta culorile unei alte bande. Murise în acelaşi mod îngrozitor. Am clătinat din cap în fața stupidității faptului că tinerii mureau pentru ceva considerat de mine fără pic de valoare, trecând la un alt articol care mi se părea electrizant şi extrem de îngrijorător.

Tensiunea legată de înregistrarea vârcolacilor-lup era în creştere. Potrivit ziarelor, vârcolacii constituiau marea controversă. Articolele îi menționau rareori şi pe ceilalți cu dublă-natură, deşi numai eu cunoşteam cel puțin un vârcolac-vulpe, un vârcolac-liliac, doi vârcolaci-tigru, vreo douăzeci de vârcolaci-panteră, precum şi un teriantrop. Vârcolacii-lup, cei mai numeroşi printre cei cu dublă-natură, se aflau chiar în bătaia focului. Şi se vorbea despre asta de parcă aşa ar fi şi trebuit să fie.

„De ce m-ar obliga să mă înregistrez, ca şi cum aş fi un imigrant ilegal, sau un cetățean mort?" întreba Scott Wacker, general din armată, citat în articol. „Familia mea este americană de şase generații, cu toții lucrează în cadrul armatei. Fata mea este în Irak. Ce vreți mai mult?"

Guvernatorul unuia dintre statele din nord-vest zicea: „Este necesar să ştim cine este vârcolac-lup şi cine nu. În eventualitatea unui accident, ofițerii au nevoie să ştie, astfel încât să evite contaminarea sângelui şi să ajute la identificare."

Mi-am împlântat lingurița în crusta plăcintei cu verdețuri, ca să iasă ceva din căldura dinăuntrul ei. Am reflectat la cele citite. *Rahaturi,* a fost concluzia.

„Astea-s prostii", îmi răspunse generalul Wacker în următorul paragraf. Aşadar, Wacker şi cu mine aveam ceva în comun. „În primul rând, atunci când murim, ne preschimbăm la loc în forma umană. Ofițerii deja poartă mănuşi atunci când manevrează cadavrele. Identificarea nu va fi o problemă mai

complicată decât în cazul celor cu unică natură. De ce-ar trebui să fie?"

Ai zis-o, Wacker.

Potrivit ziarului, controversa se inflamase, de la oamenii de pe stradă (inclusiv unii care nu erau oameni pur şi simplu) până la membrii Congresului, de la personalul militar până la pompieri, de la experții în Drept până la erudiții într-ale Constituției.

În loc să mă gândesc pe plan global, sau național, am încercat să evaluez universul de la Merlotte's, ulterior anunțului. Scăzuse cumva profitul? Da, la început existase o uşoară scădere, imediat după ce clienții barului îi priviseră pe Sam cum se transformă în câine şi pe Tray prefăcându-se în lup, dar pe urmă lumea a reînceput să bea la fel de vârtos ca şi înainte.

Aşadar, era vorba despre o criză creată artificial, o controversă despre nimic?

Nu atât cât mi-ar fi plăcut, am concluzionat, după ce-am mai citit câteva articole.

Unii oameni chiar detestau ideea ca persoane pe care le cunoşteau de-o viață să aibă şi o altă latură, o misterioasă existență tenebroasă (nu vi se pare un cuvânt grozav? A fost la „Un cuvânt pe zi" în calendarul meu, acum o săptămână) față de marele public. Asta era impresia pe care mi-o făcusem înainte, şi se pare că mi-era confirmată încă. Nimeni nu se clintea de pe poziție: vârcolacii deveneau tot mai furioşi, iar populația, tot mai înspăimântată. Cel puțin, o parte foarte gălăgioasă a populației.

Fuseseră demonstrații şi răscoale în Redding, California, precum şi în Lansing, Michigan. Mă întrebam dacă aveau să fie şi aici sau în Shreveport. Mi se părea greu de crezut şi dureros de imaginat. Am privit prin fereastra bucătăriei cum se întuneca, de parcă m-aş fi aşteptat să zăresc o mulțime de cetățeni cu torțe îndreptându-se în marş spre Merlotte's.

Era o seară ciudat de lipsită de ocupații. Nu avusesem mult de spălat după ce mâncasem, cu rufele eram la zi, iar la televizor nu era nimic din ceea ce mi-aş fi dorit să urmăresc. Mi-am verificat e-mailul; nici un mesaj de la Judith Vardamon.

În schimb, era un mesaj de la Alcide. „Sookie, am stabilit întâlnirea haitei pentru luni seară, la opt, la mine acasă. Am încercat să găsim un şaman pentru judecată. Ne vedem atunci, cu tine şi cu Jason." Trecuse aproape o săptămână de când găsiserăm cadavrul lui Basim în pădure, iar asta era prima veste pe care o primeam. Haita, de la „o zi, două", se întinsese până la şase. Iar asta mai însemna şi că trecuse foarte mult timp de când nu mai aflasem nimic despre Eric.

L-am sunat din nou pe Jason şi i-am lăsat un mesaj vocal pe telefonul mobil. M-am străduit să nu-mi fac griji cu privire la întâlnirea haitei, însă de fiecare dată când fusesem cu toată haita, se petrecuse câte un incident violent.

M-am mai gândit o dată la mortul din groapa din luminiş. Cine să-l fi pus acolo? Probabil, asasinul dorise să-şi asigure tăcerea lui Basim, însă cadavrul nu fusese plasat din greşeală în pământul meu.

Am citit timp de vreo treizeci de minute, timp în care s-a întunecat complet şi am început să simt prezența lui Eric, după care – ceva mai slab, dar incontestabil – compania celorlalți doi vampiri. De îndată ce s-au trezit, m-am simțit obosită. Asta mă făcea într-atât de iritabilă, încât mi-am încălcat hotărârea.

Ştiam că Eric îşi dădea seama de nefericirea şi îngrijorarea mea. Îi era imposibil să n-o ştie. Poate se gândea că, ținându-mă la distanță, mă apăra. Poate nu ştia că şi creatorul lui şi Alexei erau prezenți în conştiința mea. Am inspirat adânc şi l-am apelat. Telefonul a început să sune, iar eu mi l-am apăsat de ureche, de parcă l-aş fi ținut pe Eric în persoană. Numai că mi-a trecut prin gând ceea ce, în urmă cu o săptămână, n-aş fi crezut cu putință: *Dar dacă nu răspunde?*

Telefonul suna, iar eu îmi țineam respirația. După cel de-al doilea sunet de apel, Eric răspunse.

— S-a stabilit întâlnirea haitei, am bolborosit pe nerăsuflate.

— Sookie, zise el. Poți să vii încoace?

În drumul cu maşina spre Shreveport, m-am întrebat în cel puțin patru rânduri dacă făceam ceea ce trebuia. Totuşi, am ajuns la concluzia că, dacă era bine, sau dacă era rău (în

faptul că dădeam fuga să-l văd pe Eric când mi-o cerea), nu însemna decât o întrebare inutilă. Eram amândoi la câte un capăt al unui fir întins între noi, un fir tors din sânge. Asta surclasa ceea ce simțeam unul pentru celălalt în oricare moment anume. Ştiam când el era obosit şi disperat. El ştia când eram supărată, neliniştită, rănită. Totuşi, nu puteam să nu mă întreb: dacă l-aş fi sunat şi i-aş fi cerut acelaşi lucru, oare el ar fi sărit în maşină (sau pe cer) şi mi-ar fi sosit în prag?

Erau toți la Fangtasia, îmi spusese.

Am rămas şocată văzând cât de puține maşini erau parcate în fața unicului bar pentru vampiri din Shreveport. Fangtasia era o uriaşă atracție turistică într-un oraş care se fălea cu o creştere a turismului, aşa că mă aşteptam ca localul să fi fost ticsit. Erau aproape tot atâtea automobile în parcarea din spate, rezervată personalului, ca şi cele din fața intrării. Asta nu se mai întâmplase niciodată.

Maxwell Lee, un om de afaceri afro-american, care din întâmplare mai era şi vampir, stătea de pază la intrarea din spate: o altă premieră, şi asta. Uşa din spate nu fusese niciodată păzită în mod special, fiindcă vampirii erau atât de siguri că-şi pot purta singuri de grijă. Şi totuşi, iată-l acolo, purtând obişnuitul său costum din trei piese, dar îndeplinind o sarcină pe care în mod normal ar fi considerat-o mai prejos de el. Nu părea să se simtă înjosit, ci doar îngrijorat.

— Unde sunt? l-am întrebat.

Îşi smuci capul spre încăperea principală a barului.

— Mă bucur c-ai venit, îmi zise, permițându-mi astfel să aflu că vizita creatorului lui Eric nu decurgea deloc bine.

Vizitatorii din afară sunt stânjenitori atât de frecvent, nu? Îi duci să vadă priveliştile locale, te străduieşti să-i hrăneşti şi să-i distrezi în permanență, dar ajungi să-ți doreşti din tot sufletul să plece odată. Nu era greu de observat că Eric ajunsese la capătul răbdării. Stătea într-un separeu, împreună cu Appius Livius Ocella şi cu Alexei. Fireşte, Alexei arăta prea tânăr ca să se afle într-un bar, iar asta nu făcea decât să sporească absurditatea momentului.

— Bună seara, am zis, țâfnoasă. Eric, voiai să mă vezi?

Eric se trase mai aproape de perete ca să-mi facă loc, iar eu

m-am aşezat lângă el. Appius Livius şi Alexei mă salutară amândoi, Appius cu un zâmbet forțat, iar Alexei, cu ceva mai multă naturalețe. Acum că eram cu toții împreună, am descoperit că apropierea de ei făcea să se destindă încordarea firului dinăuntrul meu, firul cu care eram toți legați.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spuse Eric, atât de încet, încât la început am avut impresia că e doar în imaginația mea.

Nu era cazul să-i atrag atenția asupra faptului că fusese complet de negăsit zile de-a rândul. Ştia asta.

Am avut nevoie de întregul meu autocontrol ca să-mi înghit câteva cuvinte bine alese.

— După cum încercam să-ți spun la telefon, întâlnirea haitei în legătură cu Basim a fost programată pentru luni seara.

— Unde şi la ce oră? întrebă el, iar în tonul lui am simțit o nuanță care-mi dădea de înțeles că nu era deloc un turist fericit.

Ei bine, n-avea decât să-şi ridice cortul imediat lângă al meu.

— Acasă la Alcide. Casa care a fost a tatălui lui. La ora opt.

— Şi Jason merge cu tine? Sigur?

— Încă n-am vorbit cu el, dar i-am lăsat un mesaj.

— Ai fost supărată pe mine.

— Am fost îngrijorată pentru tine.

Nu puteam să-i spun despre ceea ce simțeam nimic în afară de ceea ce ştia deja.

— Da, îmi răspunse, numai că vocea îi suna a gol.

— Eric e o gazdă excelentă, zise țareviciul, de parcă aş fi aşteptat un raport.

Mi-am compus un zâmbet în beneficiul băiatului.

— Mă bucur s-o aud, Alexei. Voi doi ce-ați mai făcut? Nu cred c-ați mai fost până acum în Shreveport.

— Nu, îmi răspunse Appius Livius, cu accentul acela curios al lui. N-am venit aici în vizită. Este un orăşel drăguț. Fiul meu mai mare a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne țină ocupați şi în afara pericolului.

OK, aici o luase un picuț pe panta sarcasmului. Puteam să-mi dau seama, după încordarea lui Eric, că nu izbutise

întru totul la capitolul „să-i menținem în afara primejdiei", capitol aflat pe agenda lui de lucru.

— World Market e super. Găseşti acolo tot felul de chestii din toată lumea. Şi Shreveport a fost capitala Confederației, pentru o vreme.

Doamne, trebuia ceva mai bun decât atât.

— Dacă mergeți la Municipal Auditorium, puteți să vedeți cabina lui Elvis, i-am informat, cu voioşie. Chiar mă întrebam dacă Bubba o fi venit vreodată în vizită pe-aici, să-şi vadă vechile locuri prin care umblase.

— Am avut un adolescent foarte bun azi-noapte, mă anunță Alexei, pe un ton asortat de voios cu al meu.

De parcă ar fi zis că a trecut pe roşu.

Am deschis gura să zic ceva, dar n-a ieşit nimic. Dacă spuneam ce nu trebuie, puteam să fiu moartă pe loc, fără întârziere.

— Alexei, am rostit în cele din urmă, cu o voce mult mai calmă decât mine, trebuie să ai grijă. Aici, asta contravine legii. Atât creatorul tău, cât şi Eric, pot avea de suferit din cauza asta.

— Când eram cu familia mea umană, puteam să fac orice voiam, zise Alexei.

Chiar nu puteam să descifrez nimic în vocea lui.

— Eram atât de bolnav, explică, încât mă răsfățau.

Eric fu scuturat de un spasm.

— Sigur că pot să înțeleg asta, am zis. Orice familie ar fi tentată să procedeze aşa cu un copil bolnav. Dar, din moment ce acum eşti bine şi ai avut la dispoziție atâția ani în care să te maturizezi, înțelegi că să faci mereu exact ceea ce vrei nu este o idee prea bună.

Mi-au trecut prin minte cel puțin douăzeci de alte lucruri pe care i le-aş fi putut spune, dar am preferat să mă opresc aici. Appius Livius mă privi în ochi şi-mi făcu un semn aproape imperceptibil de aprobare.

— Eu nu arăt a matur, zise Alexei.

Din nou, prea multe opțiuni cu privire la ceea ce puteam să spun. Băiatul – bătrânul, tare bătrânul băiat – aştepta evident un răspuns din partea mea.

— Nu, şi e îngrozitor de păcat pentru ceea ce s-a întâmplat cu tine şi cu familia ta. Totuşi...

Şi atunci Alexei întinse mâna, o apucă pe a mea, şi-mi *arătă* ceea ce se întâmplase cu el şi cu familia lui. Am văzut beciul, familia regală, medicul, camerista, faţă în faţă cu bărbaţii veniţi să-i ucidă, apoi am auzit focurile de armă şi am văzut gloanţele nimerindu-şi ţinta; sau, în cazul femeilor, ratând-o, fiindcă femeile din familia regală îşi cususeră giuvaieruri în veşminte, cu gândul la salvarea care nu avea să vină vreodată. Pietrele preţioase le salvară vieţile tuturor pentru câteva secunde, până când soldaţii uciseră pe oricine sângera sau urla de durere. Mama lui, tatăl lui, surorile lui, medicul lui, camerista mamei lui, bucătarul, valetul tatălui... până şi câinele lui. Şi, după împuşcături, soldaţii îi luară la rând cu baionetele.

Am crezut că-mi vine să vărs. M-am clătinat pe scaun, iar braţul rece al lui Eric mă cuprinse. Alexei îmi eliberă mâna, făcându-mă să mă bucur mai mult decât oricând în viaţa mea. Nu l-aş mai fi atins pe copilul acesta pentru nimic în lume.

— Vezi? replică Alexei, triumfător. Vezi! Ar trebui să fiu liber să merg pe drumul meu.

— Nu, l-am contrazis. Şi m-am mândrit cu fermitatea din vocea mea. Indiferent de cât am suferi, avem o obligaţie faţă de ceilalţi. Trebuie să fim suficient de altruişti încât să încercăm să trăim aşa cum trebuie, astfel încât ceilalţi să-şi poată duce vieţile fără ca noi să le dăm peste cap.

Alexei luă o înfăţişare rebelă.

— Asta-i ceea ce-mi spune şi Stăpânul, bombăni el. Mai mult sau mai puţin.

— Stăpânul are dreptate, am zis, deşi cuvintele acestea îmi lăsau un gust neplăcut în gură.

„Stăpânul" îi făcu semn barmaniţei să se apropie. Felicia şerpui până la masă. Era înaltă şi drăguţă şi cât se poate pentru un vampir de amabilă. Avea câteva cicatrice proaspete pe gât.

— Cu ce pot să vă servesc? întrebă. Sookie, pot să-ţi aduc o bere, sau...?

— Puţin ceai cu gheaţă ar fi grozav, Felicia, i-am răspuns.

— Şi ceva Sângeadevărat pentru restul? îi întrebă pe vampiri. Sau… avem chiar o sticlă de Royalty[39].

Eric închise ochii, iar Felicia îşi dădu seama ce gafă comisese.

— OK, zise ea, energică. Sângeadevărat pentru Eric, ceai pentru Sookie.

— Mulțumesc! am exclamat, zâmbindu-i barmaniței.

Pam se apropie cu paşi mari de masă. Târa după ea costumul negru transparent pe care-l purta la Fangtasia şi era mai aproape de pragul panicii decât o văzusem vreodată.

— Mă scuzați, zise, înclinându-se în direcția oaspeților. Eric, Katherine Boudreaux vine în noaptea asta la Fangtasia. E cu Sallie şi cu un mic grup.

Eric păru pe cale să explodeze.

— Noaptea asta, rosti, iar cele două cuvinte vorbeau cât o bibliotecă întreagă. Cu mult regret, Ocella, trebuie să vă rog, pe tine şi pe Alexei, să vă întoarceți în biroul meu.

Appius Livius se ridică fără să mai ceară explicații, iar Alexei, spre surprinderea mea, îl urmă fără vreo întrebare. Dacă Eric ar fi avut obiceiul să respire, aş fi zis că a răsuflat uşurat în clipa în care vizitatorii i-au dispărut din vedere. Rosti câteva cuvinte într-o limbă străveche, habar n-am care.

Apoi, o blondă corpolentă, atrăgătoare, trecută de patruzeci de ani, apăru lângă masă, cu o altă femeie imediat în urma ei.

— Presupun că sunteți Katherine Boudreaux, am zis, pe un ton agreabil. Eu sunt Sookie Stackhouse, iubita lui Eric.

— Bună, scumpo, eu sunt Katherine, zise ea. Ea este partenera mea, Sallie. Am venit încoace cu câțiva prieteni care s-au arătat curioşi în legătură cu slujba mea. Încerc să vizitez pe durata anului toate locurile de muncă ale vampirilor, iar în Fangtasia n-am mai fost de luni de zile. Din moment ce am sediul chiar aici, în Shreveport, ar trebui să vin mult mai des.

— Suntem foarte bucuroşi că ați venit, rosti firesc Eric. Acum suna normal. Sallie, întotdeauna e o plăcere să te vedem. Cum merg treburile cu impozitele?

---

39 Marcă de „sânge adevărat" aparținând familiilor regale contemporane, după cum se explică într-un volum anterior.

Sallie, o brunetă subțire al cărei păr tocmai începea să încărunțească, izbucni în râs.

— Impozitele înfloresc, ca de obicei, răspunse. Tu ar trebui să ştii, Eric, din moment ce plăteşti destule.

— E o plăcere să-i vezi pe cetățenii noştri vampiri înțelegându-se cu cetățenii noştri umani, afirmă cu însuflețire Katherine, rotindu-şi privirea prin bar, care era atât de slab populat, încât părea că nici n-ar fi deschis.

Sprâncenele blonde i se strânseră uşor pentru o clipă, însă acesta fu singurul semn pe care-l dădu domnişoara Boudreaux privitor la faptul că observase decăderea afacerii lui Eric.

— Masa dumneavoastră e pregătită! anunță Pam. Făcu un semn larg spre două mese care fuseseră lipite special pentru grup, iar reprezentanta statului din partea BAV zise:

— Scuză-mă, Eric. Trebuie să le acord atenție însoțitorilor mei.

După o aversă de observații glumețe şi de încântat-de-cunoştință, am rămas în sfârşit singuri, dacă la capitolul singurătate se putea înscrie statul într-un separeu în mijlocul unui bar. Pam vru să spună ceva, dar Eric o opri ridicând un deget. Îmi luă mâna într-una de-a lui şi-şi sprijini fruntea de cealaltă.

— Poți să-mi spui ce se-ntâmplă cu tine? l-am întrebat fără menajamente. E îngrozitor. E foarte greu să am încredere în relația noastră, dacă nici nu ştiu ce se-ntâmplă.

— Ocella a avut unele afaceri de discutat cu mine, îmi explică Eric. Unele afaceri nedorite. Şi, după cum ai văzut, fratele meu vitreg e suferind.

— Da, mi-a împărtăşit totul, am zis. Încă-mi venea greu să cred ceea ce văzusem şi îndurasem împreună cu băiatul, prin intermediul amintirii lui despre moartea tuturor celor pe care-i iubea. Țareviciul Rusiei, unicul supraviețuitor al unui asasinat în masă, ar fi avut mare nevoie de consiliere psihologică. Poate că el şi cu Dermot ar face parte din acelaşi grup de terapie.

— Nu poți să treci prin ceva de genul ăsta, am continuat, şi să ieşi de-acolo Domnul Sănătate Mintală în persoană. Totuşi,

n-am trăit niciodată ceva asemănător. Ştiu că trebuie să fi fost iadul pentru el, dar sunt nevoită să spun...

— Nici tu n-ai vrea să treci prin aşa ceva, mă asigură Eric. Nu eşti singura. Cel mai limpede e pentru noi: pentru Ocella, pentru mine, pentru tine. Dar el poate să le împărtăşească asta şi altora, nu cu atâtea detalii, desigur. Nimeni nu-şi doreşte o amintire ca asta. Ducem toţi cu noi din belşug amintiri dureroase proprii. Mă tem că el nu va putea supravieţui ca vampir.

Se opri, rotindu-şi de mai multe ori sticla cu Sângeadevărat pe masă.

— Se pare că noapte de noapte e nevoie de un efort care te macină dacă vrei să-l determini pe Alexei să facă fie şi cele mai simple lucruri. Şi să nu facă altele. I-ai auzit remarca despre adolescent. Nu vreau să intru în detalii. Totuşi... ai citit ziarele în ultima vreme, ziarele din Shreveport?

— Adică *Alexei* ar putea să fie răspunzător pentru cele două crime? Nu puteam să fac altceva decât să mă holbez la Eric. Înjunghierile, gâturile tăiate? Dar e atât de mic şi de tânăr...

— E dement, zise Eric. Ocella mi-a spus până la urmă că Alexei a mai trecut prin astfel de episoade... dar nu la fel de grave. Asta l-a determinat să se gândească, fără pic de tragere de inimă, dacă n-ar trebui să-i ofere lui Alexei moartea supremă.

— Adică să-l facă să adoarmă? am întrebat, nefiind sigură că am înţeles bine. Ca pe un câine?

Eric mă privi drept în ochi.

— Ocella îl iubeşte pe băiat, dar nu poate să-i permită să ucidă oameni, sau alţi vampiri, când cade pradă unor astfel de crize. Incidente de acest gen ajung în ziare. Dacă ar fi fost prins? Dacă l-ar fi recunoscut vreun rus, ca urmare a faimei lui? Ce-ar însemna asta pentru relaţiile noastre cu Rusia? Şi, cel mai important, Ocella nu poate să stea cu ochii pe el clipă de clipă. În două rânduri, băiatul a ieşit de capul lui. Şi au rezultat de aici două victime. În districtul meu! Ar însemna să distrugă tot ceea ce ne străduim să facem noi aici, în Statele Unite. Nu că l-ar interesa prea mult pe creatorul meu de poziţia pe care o deţin în ţara asta, adăugă Eric, cu puţină

amărăciune.

L-am mângâiat pe Eric pe obraz.

— Mda, hai să nu uităm de cei *doi oameni morți,* am zis. Că Alexei a asasinat, într-un chip dureros şi oribil. Vreau să zic, înțeleg că totul e problema lui şi a creatorului tău şi a crezului vostru personal, dar hai să ne reculegem o clipă în memoria băieților pe care i-a ucis.

Eric ridică din umeri. Era îngrijorat şi la capătul răbdării, şi nu-i păsa absolut deloc de moartea celor două ființe umane. Probabil că era mulțumit că Alexei nu-şi alesese victime care să atragă prea multă simpatie, ci unele ale căror dispariții să fie uşor de explicat. Membrii bandelor se omorau între ei tot timpul, în definitiv. Am renunțat să-mi explic punctul de vedere. Cel puțin parțial, fiindcă îmi venise un gând: dacă Alexei era capabil să se întoarcă şi împotriva alor săi, oare n-am fi putut să-l cârmim spre Victor?

M-am cutremurat. Mă înspăimântam pe mine însămi.

— Aşadar, creatorul tău ți l-a adus pe Alexei sperând că vei avea cine ştie ce idei strălucite prin care să-ți ții fratele vitreg în viață, învățându-l vreun soi de autocontrol?

— Da. E unul dintre motivele pentru care a venit.

— Appius Livius, care face sex cu băiatul, nu poate să-i amelioreze sănătatea mintală lui Alexei, am comentat, fiindcă pur şi simplu nu puteam să *n-o* fac.

— Te rog, înțelege. Pe timpul lui Ocella, asta nu reprezenta un argument, zise Eric. Alexei ar fi fost suficient de matur, pe vremea aia. Iar cei cu o anumită poziție socială erau liberi să se dedea la astfel de plăceri, fără prea multă vinovăție, sau întrebări. Ocella nu are o gândire modernă în astfel de privințe. Întâmplarea face ca Alexei să fi devenit atât de… În fine, ei nu mai fac sex acum. Ocella e un bărbat onorabil.

Tonul lui Eric era foarte concentrat, foarte grav, de parcă ar fi vrut să mă convingă de integritatea creatorului său. Şi toată această grijă față de bărbatul care-l asasinase… Dar dacă Eric îl admira pe Ocella, îl respecta, nu trebuia să procedez şi eu la fel?

Şi… deodată îmi răsări în minte gândul că Eric nu făcea altceva pentru fratele lui decât ce aş fi făcut şi eu pentru al

meu.

Apoi mi-a venit un alt gând neplăcut, făcându-mă să mi se usuce gura.

— Dacă Appius Livius nu face sex cu Alexei, atunci cu *cine* face? am întrebat, cu vocea pierită.

— Ştiu că este treaba ta, din moment ce suntem căsătoriți... lucru pentru care am insistat şi pe care tu l-ai minimalizat, zise Eric, şi amărăciunea îi reveni în glas. Pot să-ți spun doar că nu fac sex cu creatorul meu. Dar aş face-o, dacă mi-ar spune că asta îşi doreşte. N-aş avea de ales.

M-am străduit să găsesc o cale de a schimba subiectul, de a ieşi din conversație cu o anumită demnitate.

— Eric, tu eşti ocupat cu vizitatorii tăi. (Ocupat într-un mod pe care nu mi l-aş fi imaginat.) Eu o să mă duc la întâlnirea aia de la Alcide, luni seară. O să-ți povestesc ce se întâmplă, când şi dacă o să mă suni. Sunt vreo câteva lucruri cu care aş vrea să te pun la curent în viteză, dacă vreodată vei avea ocazia să vii la mine să discutăm.

Cum ar fi că Dermot îmi apăruse în pragul casei. Era o poveste pe care Eric ar fi fost interesat s-o audă, şi numai Dumnezeu ştie cât îmi doream să i-o spun. Însă acum nu era momentul potrivit.

— Dacă ei rămân până marți, oricum vin să te văd, indiferent ce-ar face, îmi promise Eric. De data asta, semăna ceva mai mult cu el însuşi. O să facem dragoste. Am chef să-ți cumpăr un cadou.

— Mie-mi sună ca o noapte pe cinste, am zis, străbătută de un val de speranță. Nu am nevoie de alt cadou, decât de tine. Aşadar, ne vedem marți, fie ce-o fi. Asta-i ceea ce ai zis, da?

— Asta-i ceea ce am zis.

— OK, atunci, pe marți.

— Te iubesc, îmi zise Eric cu o voce secătuită. Şi tu eşti soția mea, în singurul mod care contează pentru mine.

— Şi eu te iubesc, am răspuns, trecând peste ultima parte a declarației lui, fiindcă nu ştiam ce semnificație are.

M-am ridicat să plec, iar Pam a apărut alături de mine, să mă conducă până la maşină. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Eric ridicându-se şi ducându-se la masa lui Boudreaux, să se

asigure că importanții săi clienți sunt mulțumiți.

— O să-l distrugă pe Eric, dacă rămâne, îmi zise Pam.

— Cum asta?

— Băiatul o să ucidă din nou, iar noi n-o să mai putem să acoperim totul. E capabil să scape de sub observație cât ai clipi. Trebuie să fie ținut constant sub supraveghere. Şi totuşi, Ocella se contrazice singur când vine vorba să-l dea gata.

— Pam, lasă-l pe Ocella să hotărască, am prevenit-o.

Mă gândisem că, fiind numai între noi două, puteam să-mi iau imensa libertate de a-l numi pe creatorul lui Eric cu numele său personal.

— Vorbesc serios, am insistat. Eric ar fi nevoit să-l lase să te ucidă, dacă-l scoți pe Alexei din circuit.

— Ți-ar păsa, nu? mă întrebă Pam, emoționată pe neaşteptate.

— Eşti prietena mea, i-am zis. Normal că mi-ar păsa.

— Suntem prietene, zise Pani.

— Ştii bine.

— Asta n-o să se termine bine, mai comentă ea, în timp ce urcam în maşină.

Nu-mi venea în minte absolut nimic de zis. Avea dreptate.

Am mâncat o ruladă cu scorțişoară Little Debbie când am ajuns acasă, doar pentru că m-am gândit c-aş merita una. Eram atât de îngrijorată, încât nici prin gând nu-mi trecea să mă duc la culcare deocamdată. Alexei îmi dăruise propriul lui coşmar. Nu mai auzisem niciodată de vreun vampir (sau de oricare altă ființă, umană sau nu) capabil să transmită astfel o amintire. Mă izbi, ca o cumplită ciudățenie, faptul că tocmai Alexei trebuia să fi fost atât de „dăruit", din cauză că avea de împărtăşit o amintire atât de înfricoşătoare. Am parcurs din nou în minte cumplita tortură de care avusese parte familia regală. Puteam să înțeleg de ce era băiatul aşa cum era. Dar mai puteam să înțeleg şi de ce ar putea fi nevoie ca el să fie... adormit. M-am ridicat de la masă, complet epuizată. Acum eram gata de culcare. Numai că planul îmi suferi modificări când se auzi soneria.

Ai zice, locuind departe, la țară, la capătul unei lungi alei care străbate pădurea, că ar fi trebuit să beneficiez de

avertismente din belşug în privința oaspeților. Dar nu era cazul întotdeauna, mai ales cu supranaturalii. N-am recunoscut-o pe femeia pe care am văzut-o prin vizor, dar am ştiut că este vampir. Asta însemna că nu putea să vină neinvitată, aşa că, pentru siguranță, trebuia să aflu ce căuta acolo. Am deschis uşa, simțindu-mă mai degrabă curioasă.

— Bună, cu ce vă pot fi de folos? am întrebat. M-a măsurat cu privirea din cap până în picioare.

— Eşti Sookie Stackhouse?

— Sunt.

— Mi-ai trimis un e-mail.

Alexei îmi zbură cu totul din neuroni. Tare încet gândeam astă-seară.

— Judith Vardamon? am întrebat.

— În persoană.

— Aşadar, Lorena ți-a fost părinte? Creatoare?

— Ea a fost.

— Te rog, intră, am zis, dându-mă deoparte. Poate că făceam o mare greşeală, dar aproape că-mi pierdusem speranța ca Judith să-mi mai răspundă la mesaj. Dar, din moment ce venise până aici tocmai din Little Rock, m-am gândit că măcar atât îi datorez.

Judith ridică sprâncenele şi-mi trecu pragul.

— Ori îl iubeşti pe Bill, ori eşti nebună, zise ea.

— Nici una, nici alta, aşa sper. Vrei puțin Sângeadevărat?

— Nu acum, mulțumesc.

— Te rog, stai jos.

M-am aşezat pe marginea unui scaun pliant, în timp ce Judith a ales canapeaua. Mi se părea incredibil că Lorena i-a „creat" atât pe Bill, cât şi pe Judith. Aş fi vrut să-i pun o grămadă de întrebări, dar n-aş fi vrut s-o ofensez sau s-o enervez pe vampirița aceasta anume, care deja îmi făcuse o uriaşă favoare.

— Îl cunoşti pe Bill? am întrebat-o, ca să dau bice conversației pe care tot trebuia s-o purtăm.

— Da, îl cunosc.

Părea prudentă, lucru neobişnuit, dacă luam în considerare cu cât de mult era mai puternică decât mine.

— Eşti sora lui mai mică?

Părea să aibă vreo treizeci de ani, sau cel puțin atât avusese când murise. Avea părul şaten-închis şi ochii albaştri, era scundă şi cu rotunjimi plăcute. Era unul dintre cel mai puțin amenințători vampiri din câți cunoscusem vreodată, chiar dacă pe unii dintre ei îi ştiam doar superficial. Şi mi se părea neobişnuit de cunoscută.

— Scuze?

— Lorena te-a transformat după ce l-a transformat pe Bill? De ce te-a ales pe tine?

— Ai fost iubita lui Bill pentru câteva luni, înțeleg? Din ce am citit printre rândurile mesajului? mă întrebă, la rândul ei.

— Da, am fost. Acum sunt cu altcineva.

— Cum se face că nu ți-a povestit niciodată modul în care a ajuns s-o cunoască pe Lorena?

— Nu ştiu. A fost alegerea lui.

— Foarte ciudat.

Părea vădit neîncrezătoare.

— Poți să crezi că e ciudat pân-o zbura porcul, am replicat. Nu ştiu de ce nu mi-a spus Bill, dar aşa a fost. Dacă vrei să-mi spui tu, perfect. Spune-mi. Dar nu asta e ceea ce contează cu adevărat. Ceea ce contează este că Bill nu e bine. A fost muşcat de o zână cu vârfurile dinților îmbrăcate în argint. Dac-ar avea sângele tău, ar putea să se facă bine.

— Oare nu chiar Bill ți-a dat de înțeles că ar trebui să mi-o ceri mie?

— Nu, doamnă, nu el. Dar nu suport să-l văd că suferă.

— Ți-a pomenit cumva numele meu?

— A! Nu. L-am descoperit singură, astfel încât să pot lua legătura cu tine. Am impresia că, dacă eşti, de asemenea, progenitura Lorenei, ar fi trebuit să ştii că el suferă. Chiar mă întreb de ce n-ai apărut mai devreme.

— O să-ți spun eu de ce.

Vocea lui Judith devenise amenințătoare.

O, grozav, încă o poveste despre durere şi suferință. Ştiam că n-o să-mi placă.

Şi aveam dreptate.

CAPITOLUL 12

Judith îşi începu povestirea adresându-mi o întrebare:

— Ai cunoscut-o pe Lorena?

— Da, i-am zis, şi m-am oprit.

Evident, Judith nu ştia precis cum o cunoscusem pe Lorena, lucru ce se întâmplase cu câteva secunde înainte ca eu să-i străpung inima cu o țepuşă şi să-i pun capăt lungii şi josnicei sale vieți.

— Atunci, ştii că era necruțătoare. Am încuviințat.

— Trebuie să afli de ce am stat departe de Bill în toți aceşti ani, deşi îl iubesc mult, zise Judith. Lorena a avut o viață grea. N-aş fi fost obligată să cred tot ceea ce mi-a spus, dar am auzit confirmate unele părți ale poveştii de la alții.

Judith nu mă mai vedea acum; privea dincolo de mine, cu ani în urmă, bănuiesc.

— Ce vârstă avea? am întrebat, doar ca să mențin ritmul povestirii.

— În vremea în care l-a cunoscut pe Bill, Lorena era vampir de multe zeci de ani. Fusese transformată în 1788 de un bărbat pe nume Solomon Brunswick. A cunoscut-o într-un bordel din New Orleans.

— A cunoscut-o în sensul cel evident?

— Nu tocmai. El se dusese acolo să bea sânge de la altă prostituată, una care se specializase în cele mai neobişnuite dorințe ale bărbaților. Prin comparație cu ceea ce-i cereau alți clienți, o mică muşcătură nu însemna nimic remarcabil.

— Solomon era vampir de multă vreme? Eram curioasă împotriva voinței mele.

Vampirii, ca istorie vie… În fine, de când au ieşit la lumină din sicrie, au contribuit cu mult la frecventarea liceelor. Dacă aduceai un vampir în clasă şi-l (sau o) puneai să-şi spună povestea, aveai parte de o prezență formidabilă.

— Solomon era pe atunci vampir de douăzeci de ani. Devenise vampir printr-un accident. Era un fel de tinichigiu. Vindea oale şi cratițe şi le repara pe cele stricate. Pe atunci, în Noua Anglie erau alte bunuri greu de găsit: ace, ață, mărunțişuri dintr-astea. Şi-a luat calul şi căruța şi a colindat, de unul singur, dintr-un oraş în altul, de la o fermă la alta. Într-o noapte, în timp ce-şi făcuse popas în pădure, Solomon s-a întâlnit cu unul de-al nostru. Mi-a povestit că a supraviețuit celei dintâi întâlniri, dar că vampirul l-a urmărit pe timpul nopții până la următorul lui loc de popas şi l-a atacat din nou. Cel de-al doilea atac s-a dovedit decisiv. Solomon s-a numărat printre nenorocoşii care au fost transformați accidental. Din moment ce vampirul care a băut din el l-a părăsit crezându-l mort, neştiind de transformare – sau, cel puțin, aşa îmi place să cred –, Solomon a fost nepregătit şi nevoit să învețe totul de unul singur.

— Sună de-a dreptul îngrozitor, am zis, şi asta şi simțeam.

— Aşa trebuie să fi şi fost, încuviință ea. Şi-a făcut drum până în New Orleans, ca să-i evite pe oamenii care s-ar fi putut întreba de ce nu îmbătrâneşte. Iar acolo a dat peste Lorena. După ce şi-a luat gustarea, a dat să iasă pe uşa din spate, când a descoperit-o pe ea, în curtea întunecată. Era cu un bărbat. Clientul a încercat să plece fără să plătească şi, cât ai clipi, Lorena l-a înşfăcat şi i-a tăiat beregata.

Semăna cu Lorena aceea pe care o cunoscusem eu.

— Solomon a fost impresionat de sălbăticia ei şi excitat de sângele proaspăt. L-a înhățat pe muribund şi l-a secătuit de sânge, după care a azvârlit cadavrul în curtea casei de alături. Lorena s-a arătat impresionată şi fascinată. A vrut să fie ca el.

— Pare plauzibil. Judith zâmbi şters.

— Era analfabetă, dar foarte tenace şi o formidabilă supraviețuitoare. El era de departe mai inteligent, dar talentul de ucigaş îi era foarte firav. Între timp, înțelesese unele lucruri, aşa că a fost în măsură s-o transforme. Câteodată, luau sânge unul de la celălalt, iar asta le dădea curaj să caute pe alții ca noi, să învețe ceea ce trebuia învățat, astfel încât să trăiască bine, în loc să supraviețuiască de pe-o zi pe alta. Ei doi s-au antrenat să devină vampiri de succes, au pus la încercare

limitele noii lor naturi şi au alcătuit o echipă excelentă.

— Prin urmare, Solomon a fost bunicul tău, din moment ce el a zămislit-o pe Lorena, am grăit în stil biblic. Şi, ce s-a întâmplat pe urmă?

— Până la urmă, bobocul s-a desprins de trandafir, reluă Judith. Creatorii şi copiii lor stau împreună mai mult timp decât un cuplu doar sexual, dar nu pentru totdeauna. Lorena l-a trădat pe Solomon. A fost prinsă cu trupul pe jumătate secătuit al unui copil mort, dar a fost în stare să joace destul de convingător rolul unei femei umane. Le-a spus oamenilor care au prins-o că Solomon a fost cel care a ucis copilul, că a obligat-o să-i care cadavrul şi de aceea era ea plină de sânge peste tot. Solomon abia a izbutit să scape viu din oraş; erau atunci în Nantchez, în statul Mississippi. N-a mai văzut-o niciodată pe Lorena. Nici pe Bill nu l-a cunoscut vreodată. Lorena l-a găsit după Războiul dintre State.

După cum mi-a povestit Bill mai târziu, într-o noapte, Lorena rătăcea prin regiunea asta. Pe atunci, era mult mai greu să stai ascuns, mai ales în zonele rurale. Nu erau atât de mulți oameni care să te vâneze, e adevărat, şi căile de comunicare erau puține, sau deloc. Numai că străinii săreau în ochi şi, populația fiind mai rară, posibilitățile găsirii prăzii erau mai mici. O moarte individuală era mult mai lesne observată. Un cadavru trebuia ascuns cu foarte multă grijă, sau moartea, înscenată cu meticulozitate. Bine măcar că forțele polițieneşti nu prea erau organizate.

Mi-am amintit că nu trebuie să mă arăt dezgustată. Nu era nimic nou în ceea ce aflam. Acesta era modul în care trăiau vampirii până acum câțiva ani.

— Lorena l-a zărit pe Bill cu familia lui printr-o fereastră a casei lor, continuă Judith, întorcându-şi privirea. S-a îndrăgostit de el. Timp de câteva nopți la rând, a ascultat familia. Pe timpul zilei, îşi săpa o groapă în pădure şi se îngropa acolo. Noaptea, stătea de veghe. În cele din urmă, s-a hotărât să treacă la acțiune. Şi-a dat seama – până şi Lorena şi-a dat seama – că Bill n-o va ierta niciodată dacă i-ar ucide copiii, aşa că l-a aşteptat până când a ieşit el din casă în toiul nopții, să vadă de ce nu se mai oprea câinele din lătrat. Atunci

când a ieşit Bill cu puşca în mână, ea s-a strecurat în spatele lui şi l-a luat.

M-am gândit la Lorena, aflată atât de aproape de propria mea familie, chiar dincolo de pădure… Putea să fi nimerit la fel de lesne acasă la stră-străbunicii mei, iar atunci întreaga istorie a familiei mele s-ar fi scris altfel.

— L-a transformat în noaptea aceea, l-a îngropat imediat şi l-a ajutat să reînvie trei nopți mai târziu.

Nici nu puteam să-mi imaginez cât de distrus trebuie să fi fost Bill. Totul, pierdut într-o clipită: întreaga lui viață, răpită şi transformată, apoi redată lui într-o formă cumplită.

— Presupun că l-a luat de aici, am zis.

— Da, asta era ceva esențial. I-a înscenat moartea. A mânjit un luminiş cu sângele lui şi i-a lăsat acolo puşca, împreună cu zdrențe din hainele lui. El mi-a povestit că locul arăta ca şi cum l-ar fi răpus o panteră. Aşa că au călătorit împreună şi, în timp ce era legat de ea, el o şi ura, de asemenea. Era nefericit cu ea, însă ea rămăsese obsedată de el. După treizeci de ani, Lorena a încercat să-l facă mai fericit ucigând o femeie care semăna foarte mult cu soția lui.

— Of, Doamne, am exclamat, stăpânindu-mă să nu-mi vină greață.

Iată de ce figura ei mi se păruse vag cunoscută. Văzusem vechile fotografii de familie ale lui Bill.

Judith încuviință.

— Evident, Bill m-a văzut intrând în casa unui vecin, ducându-mă la o petrecere cu familia mea. M-a urmărit până acasă şi m-a vegheat, fiindcă asemănarea îi aprinsese fantezia. Când Lorena a descoperit care era noul obiect al interesului său, a crezut că Bill o să rămână cu ea, dacă-i va oferi o însoțitoare.

— Îmi pare rău, am zis. Îmi pare foarte, foarte rău.

Judith ridică din umeri.

— N-a fost vina lui Bill, dar înțelegi acum de ce a trebuit să mă gândesc până să vin să-ți răspund la mesaj. Solomon e acum în Europa, altfel l-aş fi rugat să vină cu mine. Mi-era groază că aş putea s-o revăd pe Lorena, şi mi-era teamă… mi-era teamă ca ea să nu fie aici, teamă ca nu cumva tu să-i fi

cerut şi ei să-l ajute pe Bill. Sau, era posibil să fi inventat ea povestea asta, ca să mă ademenească aici, ce pot să ştiu? Ea... ea este prin preajmă?

— E moartă. N-ai ştiut?

Ochii rotunzi şi albaştri ai lui Judith se făcură mari. Mai palidă de-atât nu putea să fie, însă ochii i se închiseră pentru moment.

— Am simțit o puternică tulburare, cam acum optsprezece luni... Atunci a murit Lorena.

Am încuviințat.

— De-asta nu m-a chemat. O, e minunat, minunat!

Judith părea o altă femeie.

— Cred că mă surprinde un pic faptul că Bill n-a luat legătura cu tine, ca să te anunțe.

— Poate s-a gândit c-o să ştiu. Copiii sunt legați de creatorii lor. Dar eu n-am fost sigură. Mi se părea prea frumos ca să fie adevărat.

Judith zâmbi şi, dintr-odată, mi s-a părut de-a dreptul drăguță, în ciuda colților ei.

— Unde e Bill?

— Stă dincolo de pădure, i-am zis, arătându-i direcția. În vechea lui casă.

— O să-i pot da de urmă imediat după ce-o să ies afară, rosti ea, fericită. O, să fiu cu el, fără Lorena prin preajmă!

Ah. Cum?

Până mai adineauri, pentru Judith fusese OK să stea acolo şi să-mi împuie urechile, iar acum, dintr-odată, era gata s-o rupă la fugă ca o mâță opărită. Eu stăteam şi-o priveam cu ochii mijiți, întrebându-mă ce-am făcut.

— O să-l vindec şi sunt convinsă c-o să-ți mulțumească pe urmă, îmi zise, făcându-mă să mă simt de parc-aş fi fost concediată. Bill a fost de față când a murit Lorena? mă mai întrebă ea.

— Mda, am zis.

— A suferit vreo pedeapsă prea aspră pentru c-a ucis-o?

— Nu el a ucis-o, i-am zis. Eu am fost. Încremeni, holbându-se la mine de parcă aş fi anunțat-o deodată că aş fi King Kong în persoană. Apoi, a zis:

— Înseamnă că îți datorez libertatea mea. Bill trebuie că te prețuieşte foarte mult.

— Cred că da, i-am răspuns.

Spre jena mea, ea se aplecă şi-mi sărută mâna. Avea buzele reci.

— Bill şi cu mine vom putea să fim împreună acum, zise ea. În sfârşit! O să te vizitez într-o altă noapte, să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare, dar acum trebuie să mă duc la el.

Şi ieşi din casă, şuierând ca glonțul prin păduri către sud, cât ai zice peşte.

Mă simțeam ca şi cum un pumn foarte puternic m-ar fi izbit în moalele capului.

Aş fi fost o cârpă dacă m-aş fi simțit altfel decât fericită pentru Bill. Acum, putea să-şi petreacă secole împreună cu Judith, dacă voia. Cu copia veşnic tânără a soției lui. Am încercat să-mi compun un zâmbet de bucurie.

Constatând că faptul că arăt fericită nu mă face să mă şi simt fericită, am făcut douăzeci de sărituri cu picioarele depărtate şi mâinile pe cap, urmate de douăzeci de abdomene. *OK, aşa-i mai bine,* m-am gândit, în timp ce zăceam întinsă pe burtă pe podeaua salonului. Acum, mi s-a făcut ruşine pentru că muşchii brațelor îmi tremurau. Mi-am amintit de caznele prin care ne trecuse antrenorul echipei de softball Lady Falcons, şi ştiam că antrenorul Peterson mi-ar fi tras un şut în fund dacă m-ar fi putut vedea acum. Pe de altă parte, nici nu mai eram de şaptesprezece ani.

În timp ce mă rostogoleam să mă întind pe spate, am examinat faptul cu toată seriozitatea. Nu era prima situație în care simțeam trecerea timpului, însă era prima ocazie în care simțeam că trupul mi se schimbase în ceva mai puțin eficient. Trebuia să contrastez prin ceva față de mulțimea de vampiri cunoscuți. Cel puțin nouăzeci şi nouă la sută dintre ei deveniseră vampiri la apogeul existenței lor. Puțini dintre ei erau mai tineri, ca Alexei, şi câțiva mai vârstnici, ca Bătrâna Pitie, dar majoritatea lor se încadra în vârste de la şaisprezece la treizeci şi cinci de ani în momentul morții. Nu fuseseră niciodată nevoiți să se înscrie la Asistența Socială, sau la

Medicare[40]. Niciodată nu trebuiseră să-şi facă griji în legătură cu transplanturi de şold, sau cancer pulmonar, sau artrită.

Până să ajung la vârsta medie (dacă aveam noroc, din moment ce viața mea era ceea ce s-ar numi „de înalt risc"), aveam să mă schimb într-un mod evident. După aceea, ridurile nu vor face decât să se întindă şi să se adâncească, pielea îmi va atârna pe oase şi o să-mi apară fel de fel de pete, iar părul mi se va rări. Guşa îmi va atârna un pic, la fel şi sânii. Articulațiile mă vor durea după ce voi sta prea mult într-o singură poziție. Aveam să fiu obligată să-mi iau ochelari ca să citesc.

Poate că aveam să fac hipertensiune. Era posibil şi un blocaj arterial. Inima putea să-mi bată neregulat. Când aş lua câte-o gripă, mi-ar fi *foarte rău.* M-aş teme de Parkinson, de Alzheimer, de atacuri cerebrale, de pneumonie... acei bau-bau care dau târcoale în jurul bătrânilor.

Dacă i-aş spune lui Eric că vreau să fiu cu el pentru totdeauna? Presupunând că n-ar urla şi n-ar rupe-o la fugă cât îl țin picioarele în direcția opusă, presupunând că m-ar transforma cu adevărat, am încercat să-mi imaginez cum ar fi viața de vampir. Aş vedea cum toți prietenii mei îmbătrânesc şi mor. Aş dormi eu însămi în ascunzişul din fundul dulapului. Dacă Jason s-ar căsători cu Michele, ei ar putea să nu-i placă să-i țin eu copiii în brațe. Aş simți impulsul de a ataca oamenii, de a-i muşca; ei ar fi cu toții Mcblood-burgers mergători în ochii mei. M-aş gândi la oameni ca la mâncare. Mi-am fixat privirea pe ventilatorul din tavan şi am încercat să mă imaginez dorindu-mi să-l muşc pe Andy Bellefleur. Sau pe Holly. Ptiu!

Pe de altă parte, nu mi-ar mai fi rău, decât dacă m-ar împuşca vreunul, sau m-ar muşca zdravăn cu dinți de argint, sau m-ar străpunge cu o țepuşă, sau m-ar expune la soare. *Aş* putea să-i apăr de primejdii pe oamenii mai plăpânzi. Aş putea să fiu cu Eric pentru totdeauna... dacă nu iau în considerare partea care spune că, de obicei, cuplurile de vampiri nu rămân

40 Program de asigurări sociale de sănătate derulat de guvernul S.U.A. pentru persoanele trecute de vârsta de 65 de ani.

împreună atât de mult.

OK, tot aş putea să fiu cu Eric timp de câțiva ani.

Dar cum mi-aş câştiga existența? N-aş putea să iau decât ultimul schimb la Merlotte's, iar asta numai după lăsarea întunericului, dacă Sam mi-ar permite să-mi păstrez slujba. Dar şi Sam, la rândul lui, ar îmbătrâni şi ar muri. Noului proprietar ar putea să nu-i placă ideea de a avea o chelneriță permanentă care să nu poată lucra decât într-o singură tură. Aş putea să mă întorc la facultate şi să urmez cursuri serale şi cursuri de calculatoare, până când aş obține vreo licență oarecare. Dar în ce?

Ajunsesem la limita imaginației. M-am rostogolit în genunchi şi m-am ridicat de pe podea, întrebându-mă dacă nu cumva îmi imaginam o uşoară rigiditate în articulații.

Somnul s-a lăsat îndelung aşteptat în noaptea aceea, cu toată ziua lungă şi foarte înfricoşătoare pe care o avusesem. Tăcerea din casă mă apăsa. Claude ajunse acasă pe la orele mici, fluierând.

Când m-am trezit în dimineața următoare, nu prea veselă, dar mult prea devreme, m-am simțit moale şi deprimată. În drumul meu spre verandă cu cafeaua în mână, am găsit două plicuri strecurate pe sub uşa din față. În primul era un bilet de la domnul Cataliades, livrat personal de nepoata lui, Diantha, la ora trei dimineața, după cum notase ea pe plic. Îmi părea rău că ratasem ocazia să mai vorbesc cu Diantha, deşi îi eram recunoscătoare că nu mă trezise. Am deschis plicul acesta primul doar din pură curiozitate. *Dragă domnişoară Stackhouse,* scria domnul Cataliades. *Iată un cec pentru suma aflată în contul lui Claudine Crane în momentul decesului său. Ea a dorit ca banii să-ți revină.*

Scurt şi la obiect, lucru pe care nu puteam să-l afirm despre majoritatea persoanelor cu care discutasem în ultima vreme. Am întors cecul pe partea cealaltă şi am descoperit că era pentru suma de o sută cincizeci de mii de dolari.

— O, Doamne, am exclamat cu voce tare. O, Doamne!

L-am lăsat să cadă, fiindcă degetele mele îşi pierduseră brusc puterea, iar cecul a început să plutească în jos, spre verandă. M-am târât de-a buşilea să-l recuperez şi l-am mai

citit o dată, ca să mă asigur că nu era nici o greşeală.

— Oh, am zis.

Nu mai aveam cuvinte şi să zic orice altceva părea să fie mai presus de puterile mele. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce-aş putea să fac cu atâta bănet. Şi asta era mai presus de puterile mele. Am fost nevoită să-mi acord un mic răgaz, până să mă pot gândi la această neaşteptată moştenire şi să-mi conturez un plan cât de cât raţional.

Am dus uluitorul cec în casă şi l-am pus într-un sertar, îngrozită la gândul că i s-ar putea întâmpla ceva până să ajung eu la bancă. Numai când am fost convinsă că e la loc sigur, m-am gândit să deschid celălalt plic, care era de la Bill. L-am dus înapoi pe scaunul de pe verandă şi am luat o înghiţitură zdravănă din cafeaua care se răcise între timp. Am rupt plicul.

Draga mea Sookie,

N-am vrut să te înspăimânt bătându-ţi la uşă la două dimineaţa, aşa că-ţi las biletul, ca să-l citeşti la lumina zilei. M-am tot întrebat ce-ai căutat în casa mea săptămâna trecută. Ştiam că ai să intri, şi am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, motivul tău va ieşi la iveală. Inima ta generoasă mi-a dăruit leacul de care aveam nevoie.

N-am crezut niciodată c-o s-o mai văd pe Judith după ultima noastră despărţire. Am avut motivele mele pentru care n-am căutat-o de-a lungul anilor. Înţeleg că ţi-a spus de ce a ales-o Lorena tocmai pe ea, ca s-o transforme în vampir. Lorena nu m-a întrebat înainte de a o ataca pe Judith. Te rog să mă crezi. Niciodată n-aş condamna pe cineva la viaţa noastră, decât dacă ea şi-ar dori-o şi mi-ar spune-o deschis.

OK, Bill îmi atribuia meritul pentru cine ştie ce gândire complicată. Nici nu visasem vreodată să bănuiesc că Bill i-ar fi cerut Lorenei să-i găsească o amică asemănătoare cu răposata lui soţie.

Niciodată n-aş fi găsit suficient curaj încât să iau legătura eu însumi cu Judith, fiindcă mă temeam că ar putea să mă urască. Sunt atât de bucuros s-o revăd. Iar sângele ei, dăruit de bunăvoie, deja a produs o importantă lecuire în mine.

Perfect! Asta şi fusese ideea.

Judith a fost de acord să rămână timp de o săptămână,

astfel încât să ne putem pune la curent reciproc.

Poate vii şi tu pe la noi într-o seară? Judith a fost cât se poate de impresionată de bunătatea ta.

Cu drag,

Bill.

M-am forțat să zâmbesc spre bucata împăturită de hârtie. O să-i scriu imediat un bilet de răspuns, în care să-i spun cât de mulțumită sunt că se simte mai bine şi că şi-a reînnoit vechea relație cu Judith. Desigur, nu fusesem prea bucuroasă când a umblat cu Selah Pumphrey, un agent imobiliar uman, fiindcă abia ne despărțiserăm de puțin timp şi ştiam că el nu ținea în realitate la ea. Acum, eram hotărâtă să fiu fericită pentru Bill. Nu aveam de gând să fiu una dintre persoanele acelea îngrozitoare care se fac foc atunci când ex-ul îşi dobândeşte o înlocuitoare. Ar fi însemnat ipocrizie şi egoism duse la extrem, iar eu speram că sunt mai bună de atât. Cel puțin, eram dispusă să ofer o imitație de calitate a unei astfel de persoane mai bune.

— OK, am zis, către cana mea de cafea. Asta a ieşit grozav.

— N-ai prefera să vorbeşti cu mine, decât cu cafeaua? mă întrebă Claude.

Auzisem paşi pe treptele scârțâitoare prin fereastra deschisă, şi constatasem că mai era un creier treaz şi în stare de funcționare, dar nu anticipasem că va veni lângă mine pe verandă.

— Ai apărut târziu, i-am zis. Vrei să mă duc să-ți aduc o cană de cafea? Am făcut o grămadă.

— Nu, mulțumesc. O să-mi iau un suc de ananas într-un minut. E o zi frumoasă.

Claude era cu bustul gol. Bine că măcar avea pantaloni cu şnur, cu Dallas Cowboys[41] peste tot. Ha! Ar fi vrut el!

— Mda, am replicat, cu o notabilă lipsă de entuziasm.

Claude înălță o sprânceană neagră şi perfect conturată.

— Cui i s-au înecat corăbiile?

— Ba nu, sunt foarte fericită.

— Da, văd că-ți scrie bucurie pe toată fața. Care-i

---

41 Echipa de fotbal american din Dallas.

problema, verişoară?

— Am primit cecul de la administratorii averii lui Claudine. Dumnezeu s-o binecuvânteze. A fost atât de generoasă!

Mi-am ridicat privirea spre Claude, adunându-mi toată sinceritatea pe chip.

— Claude, sper că nu eşti supărat pe mine. Doar că sunt... atâția bani. Habar n-am ce-aş vrea să fac cu ei.

Claude ridică din umeri.

— Aşa a vrut Claudine. Şi-acum, spune-mi ce e în neregulă.

— Claude, trebuie să-mi cer scuze pentru că mă surprinde grija ta. Aş fi zis că n-ai da o ceapă degerată pe cum mă simt. Şi-acum, ai fost atât de drăguț cu Hunter, şi te-ai oferit să mă ajuți să deretic podul...

— Poate c-o fi în curs de dezvoltare o preocupare de văr față de tine, replică el, ridicând o sprânceană.

— Da, poate zboară porcul. Izbucni în râs.

— Mă străduiesc să fiu mai uman, mărturisi el. Din moment ce-o să-mi duc îndelungata existență printre ființele umane, din câte se pare, încerc să fiu mai...

— Agreabil? l-am completat.

— Au, exclamă, însă în realitate nu-l duruse. Să-l fi durut ar fi înseninat că i-ar fi păsat de părerea mea. Iar asta era o chestie care nu se învață, nu?

— Unde ți-a fost iubitul? se interesă el. Tare îmi mai place mirosul de vampir prin casă.

— Azi-noapte l-am văzut prima oară într-o săptămână. Şi n-am avut deloc timp să stăm singuri.

— Nu cumva voi doi v-ați certat?

Claude se rezemă cu şoldul de balustrada verandei; îmi dădeam seama că era chiar hotărât să-mi demonstreze că era capabil să fie interesat şi de viața altcuiva.

Am simțit că mă apucă exasperarea.

— Claude, îmi beau prima şi cea dintâi cană de cafea, n-am dormit cine ştie ce, şi am avut câteva zile rele. Nu s-ar putea să-ți iei valea de-aici şi să faci un duş, sau ce vrei tu?

Suspină de parcă i-aş fi frânt inima.

— Foarte bine, ştiu să înțeleg o aluzie, zise.

— Asta chiar n-a prea fost o aluzie, cât o exprimare deschisă.

— Of, hai că plec.

Dar, în timp ce-şi îndrepta spinarea şi făcea un prim pas spre uşă, mi-am dat seama că totuşi chiar aveam altceva de spus.

— Îmi retrag cuvintele. *Există* ceva despre care trebuie să discutăm, i-am zis. N-am avut ocazia să-ți spun că Dermot a fost aici.

Claude se îndreptă cu totul, de parcă pur şi simplu s-ar fi pregătit să țâşnească spre cer.

— Ce-a zis? Ce vrea?

— Nu ştiu sigur ce vrea. Cred că, la fel ca tine, vrea să fie aproape de altcineva care să aibă un picuț de sânge de zână. Şi a vrut să-mi spună că e sub stăpânirea unui farmec.

Claude se albi la față.

— A cui vrajă? S-a întors cumva bunicul prin portal?

— Nu, i-am răspuns. Dar nu s-ar putea ca o zână să fi aruncat un farmec asupra lui înainte ca poarta să se închidă? Şi cred că ar trebui să ştii: mai este o zână pursânge de partea asta a portalului, sau a porții, sau cum vrei să-i zici.

Din câte mă pricepeam eu la simțul moral al zânelor, nu era cu putință să-mi răspundă cu o minciună directă.

— Dermot e nebun, zise Claude. Habar n-am ce-ar putea să facă mai departe. Dacă te-a abordat direct, înseamnă că se află sub o presiune extremă. Doar îl ştii că e ambivalent în legătură cu umanii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, confirmă Claude. N-am răspuns. Şi am un motiv.

Îmi întoarse spatele şi traversă cu privirea de-a lungul curții.

— Îmi place cum îmi stă capul pe umeri, adăugă.

— Prin urmare, *există* altcineva prin preajmă, iar tu ştii cine e. Sau cunoşti mai multe despre aruncarea farmecelor decât eşti dispus să recunoşti?

— N-am de gând să discut despre asta.

Şi Claude intră în casă. După câteva minute, l-am auzit îndreptându-se spre spatele casei şi apoi i-am zărit

automobilul pe alee, pornind spre Hummingbird Road.

Aşadar, am dobândit o valoroasă informaţie care mi-era complet nefolositoare. Nu puteam să invoc zâna, s-o (sau să-l) întreb de ce mai era de partea asta şi ce intenţii avea. Dar, dac-ar fi fost să ghicesc, ar fi trebuit să zic că eram destul de sigură că lui Claude nu i-ar fi fost atât de frică de o zână minunată, care voia să răspândească bunătatea şi lumina. Şi o zână cu adevărat bună n-ar fi aruncat cine ştie ce farmec asupra bietului Dermot, astfel încât să-l facă într-atât de zăpăcit.

Am înălţat o rugăciune, două, sperând că ele îmi vor restaura buna mea dispoziţie normală, dar astăzi metoda nu funcţiona. Poate că nu abordam rugăciunea în spiritul adecvat. Comunicarea cu Dumnezeu nu e acelaşi lucru cu înghiţirea unei pastile pentru fericire; departe de aşa ceva.

Mi-am tras pe mine o rochie şi o pereche de sandale şi m-am dus la mormântul lui Buni. Conversaţiile cu ea îmi aminteau de obicei cât de echilibrată şi de înţeleaptă fusese. Astăzi, tot ceea ce putea să-mi treacă prin minte despre ea era nebuneasca imprudenţă total necaracteristică pe care a comis-o cu o semi-zână, şi din care au rezultat tatăl meu şi sora lui, Linda. Bunica mea făcuse (poate) sex cu o semi-zână din cauză că bunicul meu nu putea face copii. Aşa că alesese să-şi poarte în pântec copiii, doi la număr, şi să le dea naştere, după care i-a crescut cu dragoste.

Şi i-a îngropat pe amândoi.

În timp ce mă ghemuiam lângă piatra de mormânt privind iarba de jos care se îndesea pe mormântul ei, m-am întrebat dacă ar fi cazul să extrag vreo semnificaţie din asta. Puteai să faci caz, afirmând că Buni făcuse ceea ce n-ar fi trebuit să facă... vrând să obţină ceea ce n-ar fi trebuit să aibă... şi, după ce obţinuse, îl pierduse în cel mai dureros chip imaginabil. Ce putea să fie mai rău decât să pierzi un copil? Să pierzi doi!

Sau puteai să tragi concluzia că tot ceea ce se întâmplase fusese în totalitate rodul întâmplării, că Buni făcuse tot ceea ce-i stătuse în puteri în momentul în care fusese nevoită să ia o hotărâre, şi că hotărârea ei pur şi simplu nu dăduse roadele dorite din raţiuni aflate, de asemenea, mai presus de controlul

ei. Permanentă vinovăție sau permanentă nevinovăție.

Trebuie să fi existat variante mai bune.

După ce m-am întors acasă, am făcut cel mai bun lucru cu putință pentru mine. Mi-am pus o pereche de cercei şi m-am dus la biserică. Pastele trecuse, însă florile de pe altarul metodist erau încă frumoase. Ferestrele stăteau deschise, fiindcă era o temperatură plăcută. Câțiva nori se adunau înspre apus, dar nu era vreun motiv de îngrijorare pentru următoarele câteva ore. Am ascultat fiecare cuvânt al predicii şi am cântat odată cu toți psalmul, deşi m-am rezumat la nivelul unei **a** şoapte, fiindcă am o voce îngrozitoare. Îmi făcea bine, îmi amintea de Buni şi de copilăria mea, şi de credință, şi de rochițe curate şi de mesele de duminică, de obicei friptură înconjurată de cartofi şi de morcovi, pe care Buni o punea la cuptor înainte să plecăm de acasă. Mai făcea şi câte o plăcintă, sau o prăjitură.

Nu e mereu uşor să stai în biserică atunci când poți să citeşti în mințile celor din jurul tău, şi m-am străduit din răsputeri să blochez toate gândurile dinafară şi să le gândesc pe cele ale mele, într-o tentativă de a stabili o legătură cu acea parte a creşterii mele, cu acea parte din mine însămi, care era bună şi binevoitoare şi hotărâtă să încerce să devină şi mai bună.

După încheierea slujbei, am vorbit cu Maxine Fortenberry, care era în al nouălea cer datorită planurilor de nuntă ale lui Hoyt şi Holly, şi am văzut-o pe Charlsie Tooten alintându-şi nepoțelul, şi am discutat cu agentul meu de asigurări, Greg Aubert, care venise cu întreaga familie după el. Fata lui s-a înroşit toată când am privit-o, fiindcă ştiam câteva lucruri despre ea pentru care o mustra conştiința. Dar eu n-o judecam. Cu toții facem greşeli din când în când. Unii dintre noi sunt prinşi, iar alții, nu.

Şi Sam era în biserică, spre surprinderea mea. Nu-l mai văzusem niciodată acolo până acum. Din câte ştiam, nici nu fusese vreodată într-o biserică din Bon Temps.

— Mă bucur să te văd, i-am zis, încercând să nu par prea uluită. Aveai drum în altă parte, sau e doar o nouă provocare?

— Pur şi simplu, am simțit că era timpul, îmi răspunse. În

primul rând, îmi place biserica. În cel de-al doilea, vin vremuri grele pentru noi, cei cu dublă-natură, iar eu vreau să mă asigur că toată lumea din Bon Temps mă ştie drept un tip OK.

— Ar trebui să fie tâmpiţi ca să n-o ştie deja, am zis, încet. Mă bucur că te-am văzut, Sam.

M-am îndepărtat, fiindcă vreo câteva persoane aşteptau să stea de vorbă cu şeful meu, iar eu înţelegeam că el vrea să-şi întărească poziţia în cadrul comunităţii.

Am încercat să nu-mi fac griji pentru Eric sau pentru orice altceva în tot restul zilei. Primisem un mesaj prin care fusesem invitată să iau prânzul împreună cu Tara şi cu JB, şi m-am bucurat să fiu în compania lor. Tara îl chemase pe doctorul Dinwiddie s-o consulte cu foarte mare atenţie şi, cum era de aşteptat, el mai descoperise o inimă care bătea. Ea şi cu JB rămăseseră năuci, în sensul fericit. Tara pregătise pui cu smântână pe care-l turnai cu lingura pe pesmeţi, şi mai preparase o caserolă de spanac şi o salată de fructe. M-am simţit minunat în căsuţa lor, iar JB mi-a verificat încheieturile mâinilor şi mi-a zis că erau aproape vindecate. Tara era emoţionată la culme în legătură cu petrecerea de anunţare a copiilor pe care mătuşa lui JB plănuise s-o dea pentru ei în Clarice, asigurându-mă c-o să primesc şi eu o invitaţie. Am ales o dată pentru petrecerea ei din Bon Temps, şi ea mi-a promis că-şi va face o adresă de e-mail.

Până să ajung acasă, mi-am dat seama că aş face bine să pun o serie de rufe la spălat, şi mi-am spălat şi covoraşul din baie, după care l-am atârnat la uscat. Cât timp am fost afară, m-am asigurat că am la mine micul pistol din plastic, plin cu suc de lămâie, bine îndesat în buzunar. Nu-mi doream să mai fiu luată iar prin surprindere. Pur şi simplu, nu-mi imaginam ce putusem să fac încât să merit prezenţa unei aparent (judecând după reacţia lui Claude) ostile zâne care să bântuie pe proprietatea mea.

Telefonul mobil sună în timp ce mă târâm posomorâtă înapoi spre casă.

— Bună, Suri, zise Jason. Făcea grătar. Se auzea sfârâitul până la mine. Michele şi cu mine gătim afară, mă anunţă el. Vrei să vii? Friptură e din belşug.

— Mersi, dar am mâncat la JB şi Tara. Păstrează-mi biletul pentru data viitoare.

— Clar. Ți-am primit mesajul. Mâine la opt, da?

— Mda. Hai să mergem împreună la Shreveport.

— Sigur. Te iau la şapte de la tine.

— Ne vedem atunci.

— Hai că închid!

Lui Jason nu-i plăceau convorbirile telefonice prelungite. Rupsese idilele cu fetele care voiau să stea la bârfe în timp ce se rădeau pe picioare şi-şi dădeau unghiile cu ojă.

Nu însemna un comentariu grozav referitor la viața mea faptul că perspectiva unei întâlniri cu o gaşcă de vârcolaci nefericiți mi se părea o distracție... sau, cel puțin, o modalitate interesantă de petrecere a timpului.

Kennedy se ocupa de bar când am ajuns la lucru a doua zi. Ea m-a informat că Sam stabilise o întâlnire decisivă cu contabilul lui, care obținuse o prelungire a termenului, fiindcă Sam întârziase atât de mult cu întocmirea actelor.

Kennedy arăta la fel de drăguță ca întotdeauna. Refuzase să poarte pantalonii scurți în care umblam cei mai mulți dintre noi ceilalți, optând în locul lor pentru pantalonii kaki pe corp şi o curea fantezistă, pe lângă tricoul cu Merlotte's. Machiajul şi coafura lui Kennedy erau de-a dreptul fantastice. Cu un gest automat, m-am repezit să mă uit spre taburetul de bar obişnuit al lui Danny Prideaux. Gol.

— Unde-i Danny? am întrebat-o, când m-am dus la bar să iau o bere pentru Catfish Hennessy.

El era şeful lui Jason şi aproape că mă aşteptasem să vină şi Jason cu el, însă la masa lui Catfish se aşezară Hoyt şi vreo alți doi lucrători de la drumuri.

— A trebuit să se ducă la celălalt serviciu al lui, astăzi, îmi răspunse Kennedy, străduindu-se să pară nepăsătoare. Apreciez gestul lui Sam, să-mi asigure protecția cât timp lucrez, Sookie, dar chiar nu cred că poate să fie vreo problemă.

Uşa barului se trânti.

— Am venit să protestez! urlă o femeie care putea să fie bunica oricui.

Ținea în mâini o pancartă pe care o ridică să o vadă toată

lumea. JOS COABITAREA CU ANIMALELE, scria pe ea, şi se putea observa cu ochiul liber că scrisese „coabitare" în timp ce se uita în dicționar, fiecare literă fiind desenată cu atât de multă grijă.

— Sună mai întâi la poliție, am sfătuit-o pe Kennedy. Şi pe urmă anunță-l pe Sam. Spune-i să vină înapoi aici, indiferent despre *ce* discută.

Kennedy îmi făcu un semn de încuviințare şi se întoarse spre telefonul montat în perete.

Protestatara noastră avea o bluză cu albastru şi alb şi pantaloni roşii, luate probabil de la Bealls[42], sau de la Stage. Avea părul scurt făcut permanent şi vopsit într-un şaten rezonabil şi purta ochelari cu rame din sârmă şi o modestă verighetă pe degetele suferinde de artrită. În ciuda aspectului exterior total caracteristic mediei, îi simțeam gândurile învăpăiate de focul fanatismului.

— Madam, ai nevoie să iei puțin aer afară. Clădirea acesta este proprietate privată, am zis, neavând habar dacă era sau nu linia potrivită de conduită.

Nu mai avuseserăm parte de protestatari până acum.

— Dar este o problemă publică. Oricine poate să intre, mă contrazise, de parcă ea ar fi fost autoritatea.

Nu era mai mult decât mine.

— Nu, dacă Sam nu vrea să intre, iar ca reprezentantă a lui, îți cer să pleci.

— Tu nu eşti Sam Merlotte, nici soția lui. Tu eşti fata aia care umblă cu un vampir, replică ea, veninoasă.

— Sunt mâna dreaptă a lui Sam în barul acesta, am mințit, aşa că-ți spun să ieşi, sau te dau eu afară.

— Să mă atingi numai cu un deget, şi chem poliția să pună mâna pe tine, strigă, smucind din cap.

Atunci am luat foc. Nu-mi plac deloc, dar deloc, amenințările.

— Kennedy, am zis şi, într-o secundă, ea era deja lângă mine. Fie vorba între noi, cred că suntem destul de puternice

---

42 Lanț de magazine universale cu sediul central în Texas şi aparținând companiei Stage Stores Inc.

încât s-o luăm pe sus pe doamna şi s-o scoatem afară din bar. Tu ce zici?
— Întru totul de acord.
Kennedy o fixă de sus cu privirea pe femeie, de parcă n-ar mai fi aşteptat decât focul de pistol al starterului ca să pornească.
— Şi tu eşti fata care şi-a împuşcat iubitul, zise femeia, începând să arate corespunzător de înfricoşată.
— Eu sunt. Eram tare supărată pe el, iar în momentul acesta, sunt destul de şucărită pe tine, zise Kennedy. Îţi mişti târtiţa afară de-aici şi-ţi iei şi cartonaşul cu tine, dar asta chiar acum.
Curajul bătrânei se frânse, făcând-o s-o ia la goană spre ieşire; totuşi, îşi aduse aminte în ultima clipă să-şi ţină capul sus şi spinarea dreaptă, dacă tot se număra printre soldaţii Domnului. Asta am luat-o direct de la ea din cap.
Catfish o aplaudă pe Kennedy şi vreo alţi câţiva i se alăturară, însă cei mai mulţi dintre clienţii barului rămăseseră cufundaţi într-o tăcere buimacă. Atunci, am auzit scandările din parcare şi ne-am repezit cu toţii la ferestre.
— Iisuse, Păstor al Iudeii, am exclamat.
Erau pe puţin treizeci de protestatari în parcare. Cei mai mulţi erau de vârstă mijlocie, dar am descoperit şi câţiva adolescenţi care ar fi trebuit să se afle la şcoală şi am mai recunoscut vreo doi ţipi despre care ştiam că erau abia trecuţi de douăzeci de ani. Frecventau o biserică aşa-zis „carismatică" din Clarice, una care creştea în salturi (dacă era să luăm construcţia în chip de indicator). Data trecută când trecusem cu maşina pe lângă ea, ducându-mă la JB pentru o şedinţă de terapie, se lucra cu spor la o nouă clădire.
Mi-aş fi dorit ca ei să fi fost activi *acolo,* unde le era locul, mai degrabă decât aici. Tocmai când eram pe cale să fac o idioţenie (ca, de exemplu, să ies în parcare), două maşini ale poliţiei din Bon Temps îşi făcură apariţia, cu luminile intermitente în funcţiune. Kevin şi Kenya coborâră din ele. Kevin era costeliv şi alb, iar Kenya, rotofeie şi neagră. Ambii erau buni ofiţeri de poliţie şi se iubeau cu foc… dar neoficial.
Kevin se apropie aparent încrezător de grupul care scanda.

N-am putut să aud ce zicea, însă i-am văzut pe toți întorcându-şi fețele spre el şi începând să vorbească în cor. Kevin îşi ridică brațele şi bătu aerul într-un gest de „dați-vă înapoi şi țineți-vă gurile", iar Kenya dădu ocol şi ajunse în spatele grupului.

— N-ar trebui să mergem şi noi acolo? mă întrebă Kennedy.

După cum observasem, Kennedy nu avea obiceiul să stea deoparte şi să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Nu-i nimic rău în a acționa preventiv, dar nu era momentul potrivit pentru escaladarea confruntării din parcare, şi tocmai asta ar fi provocat prezența noastră.

— Nu, eu cred că e nevoie să stăm chiar aici, am zis. N-are rost să aruncăm gaz pe foc.

Mi-am rotit privirea în jur. Niciunul dintre clienți nu mai mânca, nici nu bea. Cu toții priveau afară pe ferestre. M-am gândit să le cer să se aşeze la mesele lor, dar n-avea rost să le solicit un lucru pe care evident nu aveau de gând să-l facă, mai ales când afară se desfăşurau scene atât de dramatice.

Antoine ieşi din bucătărie şi se postă lângă mine. Privi îndelung scena.

— N-am nimic de-a face cu asta, zise.

— Nici prin gând nu mi-a trecut c-ai avea, am replicat, surprinsă.

Antoine se relaxa, chiar şi mental.

— E nu ştiu ce tâmpenie de acțiune bisericească, i-am explicat. Pichetează Merlotte's, fiindcă Sam are dublă-natură. Dar femeia care a intrat mă cunoştea destul de bine, şi ştia şi povestea lui Kennedy. Sper că fie o chestie de moment. Nu mi-ar plăcea deloc să am de-a face tot timpul cu protestatari.

— Sam o să dea faliment dac-o ține aşa, rosti Kennedy, cu voce scăzută. Poate c-ar trebui să-mi dau demisia. Nu-l ajut deloc pe Sam dacă lucrez aici.

— Kennedy, nu te pune în postura de martir, am zis. Nici de mine nu le place. Toți cei care nu mă cred nebună sunt de părere că am ceva supranatural în mine. Ar trebui să plecăm cu toții, de la Sam în jos.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, vrând să se asigure că eram sinceră. Apoi, îmi făcu un semn rapid de încuviințare. Pe

urmă, privi din nou pe fereastră şi exclamă:

— Hopa!

Danny Prideaux apăruse în modelul său din 1991 de Chrysler Lebaron, o maşină care i se părea doar cu ceva mai puțin fascinantă decât Kennedy Keyes.

Danny parcase exact la marginea mulțimii. Sări din maşină şi începu să alerge spre bar. Pur şi simplu, am ştiut că vine să vadă dacă totul e OK cu Kennedy. Ori aveau un aparat de radio acordat pe frecvența poliției la depozitul cu materiale de construcție, ori Danny aflase vestea de la vreun client. Tobele junglei bat repede şi cu furie în Bon Temps. Danny purta o bluză gri fără mâneci, blugi şi bocanci, iar umerii lui largi şi măslinii străluceau de sudoare.

În timp ce se îndrepta cu paşi mari spre uşă, am zis:

— Cred că-mi lasă gura apă.

Kennedy îşi duse mâna la gură, să-şi înăbuşe râsul.

— Mda, arată cam bine, aprobă ea, străduindu-se să pară nepăsătoare.

Am râs amândouă.

Dar atunci izbucni dezastrul. Unul dintre protestatari, furios că era alungat de la Merlotte's, îşi trânti pancarta pe capota prețiosului Lebaron.

La auzul zgomotului, Danny întoarse capul. Încremeni pentru o secundă, după care se lansă cu viteză maximă spre păcătosul care-i stricase vopseaua maşinii.

— O, nu, exclamă Kennedy, țâşnind afară din bar ca azvârlită din praştie. Danny! urlă ea. Danny! Opreşte!

Danny şovăi, întorcându-şi capul doar un pic, să vadă cine-l striga. Cu un salt de care ar fi fost mândru şi un cangur, Kennedy ajunse în spatele lui şi-l cuprinse cu brațele. El făcu o mişcare violentă, parcă vrând să se scuture de ea, după care păru să se limpezească şi să priceapă că tocmai Kennedy, în admirația căreia îşi petrecuse atâtea ore, era cea care-l îmbrățişa. Rămase înțepenit, cu brațele pe lângă corp, parcă fiindu-i frică să facă vreo mişcare.

Nu puteam să-mi dau seama ce-i zicea Kennedy, însă ştiu că Danny îşi coborî privirea spre fața ei, foarte concentrat. Una dintre demonstrante uită de sine destul cât să-i apară o

expresie de „Ooo!" pe chip, însă îşi reveni imediat şi reîncepu să-şi agite lozinca.

— Oameni, rămâneți! Animale, valea! Vrem Congresul să arate calea! striga unul dintre demonstranții mai în vârstă, un bărbat cu mult păr alb, în clipa în care am deschis uşa şi am făcut un pas afară.

— Kevin, goneşte-i de-aici! am strigat.

Kevin, al cărui chip îngust şi palid arăta plin de concentrare, se străduia să mâne mica turmă afară din parcare.

— Domnule Barlowe, îi zise el bărbatului cu părul alb, ceea ce faceți este ilegal şi aş putea să vă trimit la închisoare. Eu chiar nu vreau să fac una ca asta.

— Suntem dispuşi să ne lăsăm arestați pentru credința noastră, zise omul. Nu-i aşa, oameni buni?

Unii dintre enoriaşii bisericii nu păreau întru totul convinşi.

— Poate că sunteți, interveni Kenya, dar o avem acum pe Jane Bodehouse într-una dintre celule. Îşi revine după o beție şi varsă cam la fiecare cinci minute. Credeți-mă, oameni buni, *nu* vă doriți să fiți acolo cu Jane!

Femeia care intrase la început în Merlotte’s se schimbă puțin la față.

— Aceasta este proprietate privată, zise Kevin. Nu aveți voie să demonstrați aici. Dacă nu eliberați parcarea aceasta în trei minute, sunteți arestați cu toții.

Trecură mai degrabă cinci minute, însă parcarea fusese curățată de demonstranți în clipa în care ni se alătură şi Sam, venit să le mulțumească lui Kevin şi Kenyei. Deoarece nu-i văzusem camioneta sosind, apariția lui însemnă o surpriză destul de mare.

— Când te-ai întors? l-am întrebat.

— Acum mai puțin de zece minute, răspunse el. Ştiam că, dacă mă arăt, nu fac decât să-i stârnesc din nou, aşa că am parcat pe School Street şi am intrat prin spate.

— Inteligent, l-am lăudat.

Clienții de la prânz plecau deja din Merlotte’s, iar incidentul îți urma drumul spre transformarea într-o legendă locală.

Numai unul sau doi dintre clienți păreau tulburați; restul priviseră demonstrația ca pe o distracție pe cinste. Catfish Hennessy îl bătu pe umăr pe Sam în trecere, şi nu fii singurul care se gândi să facă un gest în plus prin care să-şi arate sprijinul. M-am întrebat cât avea să mai dureze atitudinea tolerantă. Dacă demonstranții o țineau tot aşa, multă lume putea să ajungă la concluzia că, pur şi simplu, nu merita deranjul să vină aici.

Nu era nevoie să spun nimic din toate astea cu voce tare. Totul se citea pe fața lui Sam.

— Hei, i-am zis, cuprinzându-l cu brațul pe după umeri. Or să plece. Ştii ce-ar trebui să faci? Ar trebui să-l suni pe pastorul bisericii ăleia. Toți sunt de la Casa de rugăciuni Sfântul Cuvânt, din Clarice. Ar trebui să-i spui că vrei să vii să vorbeşti în biserică. Să le arăți că eşti o persoană la fel ca oricare alta. Pun pariu c-o să meargă.

Abia atunci mi-am dat seama cât de rigizi îi erau umerii. Sam era plin de furie.

— N-ar trebui să spun nimic nimănui, zise el. Sunt cetățean al acestei țări. Tatăl meu a fost în armată. Eu am fost în armată. Îmi plătesc partea mea de impozite. Şi *nu* sunt o persoană la fel ca oricare alta. Sunt un teriantrop. Şi ei n-au decât să-şi pună asta pe farfurie şi s-o înghită!

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse în barul său.

Am tresărit, deşi ştiam că furia nu-i era îndreptată împotriva mea. În timp ce-l priveam îndepărtându-se nervos, mi-am amintit că nimic din toate astea nu era legat de mine. Dar nu mă puteam împiedica să simt că aveam un anumit interes în privința urmărilor acestei noi tendințe. Nu numai că lucram la Merlotte's, dar femeia care intrase la început mă arătase ca făcând parte din problemă.

Mai mult, încă eram de părere că abordarea personală a bisericii era o idee bună. Era şi un gest de înțelepciune, şi de civilizație.

Sam nu era într-o dispoziție înțeleaptă şi civilizată, şi puteam să-l înțeleg. Doar că nu ştiam încotro îşi va revărsa furia.

Un reporter de la ziar apăru o oră mai târziu şi ne intervieva

pe toți în legătură cu „incidentul", cum îl numea el. Errol Clayton era un tip trecut de patruzeci de ani care scria cam jumătate din articolele micului ziar din Bon Temps. Nu era el proprietarul ziarului, însă îl administra pe baza unui buget provenit din cizmărie. Eu nu aveam probleme cu ziarul, dar evident că multă lume se distra pe seama lui. *Cârmaciul din Bon Temps* era frecvent numit *Cârpaciul din Bon Temps.*

În timp ce Errol aştepta ca Sam să încheie o convorbire telefonică, l-am întrebat:

— Vreți ceva de băut, domnule Clayton?

— Sigur aş fi recunoscător pentru un ceai cu gheață, Sookie, răspunse el. Ce mai face fratele tău?

— E bine.

— A trecut peste moartea soției?

— Cred că a ajuns să se împace cu ea, am zis, acoperind tot soiul de înțelesuri. A fost o întâmplare cumplită.

— Da, foarte neplăcută. Şi tocmai aici, în parcarea asta, preciza Errol Clayton, de parcă aş fi putut să uit. Şi exact aici, în parcare, a fost locul în care s-a găsit cadavrul lui Lafayette Reynold.

— Şi asta e adevărat. Dar, fireşte, în niciunul dintre cazuri n-a fost din vina lui Sam, nici n-a avut nimic de-a face cu ele.

— N-a fost arestat nimeni pentru moartea lui Crystal, din câte-mi aduc aminte.

Am făcut câțiva paşi înapoi, ca să-l pot fixa pe Errol Clayton cu o privire fermă.

— Domnule Clayton, dacă ai venit aici să provoci necazuri, poți să pleci imediat. Avem nevoie ca lucrurile să meargă spre bine, nu spre rău. Sam e un om bun. Merge la Rotary[43], plăteşte o reclamă în anuarul liceului, sponsorizează în fiecare primăvară câte o echipă de base-ball la Clubul Băieților şi al Fetelor, şi contribuie la artificiile de 4 Iulie. În plus, e un şef grozav, un veteran şi contribuabil.

---

43 Rotary International, organizație internațională cu scopul declarat de a reuni oameni de afaceri şi lideri profesionali pentru asigurarea de servicii umanitare, încurajarea promovării înaltelor standarde etice şi consolidarea bunăstării şi păcii în lume.

— Merlotte, ți-ai făcut un fan-club, îi zise Errol Clayton lui Sam, care între timp venise lângă mine.

— Mi-am făcut o prietenă, rosti încet Sam. Sunt destul de norocos încât să am o mulțime de prieteni şi o afacere bună. În mod sigur, nu mi-ar plăcea să văd totul distrus.

Am simțit o undă de scuză în vocea lui şi i-am simțit palma bătându-mă pe umăr. Simțindu-mă mult mai bine, m-am strecurat să-mi văd de treabă, lăsându-l pe Sam să discute cu ziaristul.

N-am mai avut ocazia să discut cu şeful meu până să plec spre casă. A trebuit să fac o haltă la magazin, fiindcă aveam nevoie de câteva lucruri – Claude dăduse năvală în proviziile mele de chipsuri şi de cereale – şi nici prin cap nu mi-ar fi trecut că aveam să găsesc magazinul plin de persoane preocupate să discute despre ceea ce se întâmplase la ora prânzului la Merlotte's. Se lăsa tăcerea ori de câte ori apăream pe după un colț, dar, desigur, asta nu însemna nimic pentru mine. Ştiam ce gândeau oamenii.

Cei mai mulți dintre ei nu împărtăşeau crezurile demonstranților. Dar simplul fapt că incidentul existase îi determina pe câțiva dintre locuitorii înainte indiferenți să mediteze acum la problema celor cu dublă-natură, precum şi a legislației care propunea să li se retragă unele dintre drepturi.

Iar unii dintre ei erau întru totul de acord.

CAPITOLUL 13

Jason sosi la timp, aşa ca m-am suit în camioneta lui. Mă schimbasem în blugi şi într-un tricou albastru pal pe care-l cumpărasem de la Old Navy[44]. Pe el scria PACE cu litere gotice aurii. Speram să nu par că fac aluzii. Jason, într-un veşnic-potrivit tricou cu New Orleans Saints[45], părea pregătit pentru orice.

— Bună, Sook!

Fremăta de nerăbdare. Nu participase niciodată la vreo întâlnire de-a vârcolacilor, desigur, şi nu era conştient de cât de primejdioasă putea să fie. Sau poate era, şi tocmai de aceea să fi fost atât de entuziasmat.

— Jason, trebuie să-ți spun câteva lucruri despre adunările vârcolacilor, am zis.

— OK, acceptă el, devenind mai serios. Conştientă de faptul că vorbeam mai degrabă ca o atotştiutoare soră mai mare, decât ca sora lui mai mică, i-am ținut o mică predică. I-am spus lui Jason că vârcolacii sunt susceptibili, mândri şi înclinați spre protocol; i-am explicat cum puteau ei să renege un membru al haitei, accentuând faptul că Basim era un membru mai nou al haitei, căruia i se încredințase un post de mare răspundere. Faptul că el trădase această încredere era menit să facă haita chiar mai susceptibilă şi poate să pună sub semnul întrebării discernământul lui Alcide, care-l alesese pe Basim ca executor. Putea chiar să fie contestat. Cum o va judeca haita pe Annabelle era imposibil de prezis.

— Ceva destul de îngrozitor i s-ar putea întâmpla, l-am

---

44 Lanț de magazine şi marcă vestimentară din S.U.A., cu sediul în San Francisco.

45 Echipa de fotbal american din New Orleans.

prevenit pe Jason. Noi trebuie să tăcem şi să înghiţim.

— Tu-mi spui mie că ar putea să pedepsească fizic o femeie din cauză că l-a înşelat pe şeful haitei cu un ofiţer al haitei? se miră Jason. Sookie, vorbeşti de parcă n-aş fi şi eu dintre cei cu dublă-natură. Tu crezi că nu ştiu toate astea?

Avea dreptate. Exact aşa îl tratasem. Am inspirat adânc.

— Îmi cer scuze, Jason. Eu încă mă gândesc la tine ca la fratele meu uman. Nu totdeauna îmi aduc aminte că eşti cu mult mai mult decât atât.

Cu toată sinceritatea, îţi spun că mi-e frică. I-am mai văzut şi altă dată ucigând oameni, aşa cum am văzut şi panterele tale omorând şi mutilând oameni atunci când credeau că fac dreptate. Ceea ce mă înfricoşează nu e că o faceţi, deşi e ceva destul de rău, dar am ajuns să accept ca fiind... modul vostru de a rezolva problemele, fiind cu dublă-natură. Când erau demonstranţii ăia la bar, astăzi, eram atât de furioasă pe ei, pentru că-i urăsc pe vârcolaci şi pe teriantropi, fără să ştie nimic în realitate despre ei. Dar acum mă întreb cum s-ar simţi dacă ar şti mai multe despre cum funcţionează legile haitelor, cum s-ar fi simţit Buni dac-ar fi ştiut că sunt dispusă să privesc cum o femeie, sau oricine, este bătută şi poate ucisă pentru o infracţiune împotriva unor reguli după care eu nu trăiesc.

Jason tăcu pentru o perioadă care mi se păru destul de semnificativă.

— Cred că e bine că au trecut câteva zile. Alcide a avut timp să se calmeze. Sper că şi ceilalţi membri ai haitei au avut timp să se gândească, zise el, până la urmă.

Şi atunci am ştiut că asta a fost tot ce am putea noi să spunem despre toată povestea, şi poate mai mult decât ar fi trebuit eu să spun. Tăcurăm din nou, de data aceasta pentru scurt timp.

— Nu poţi să-i asculţi ce gândesc? mă întrebă Jason.

— Vârcolacii pursânge sunt destul de greu de descifrat. Cu unii e mai greu decât cu alţii. Sigur, o să văd ce pot să scot. Pot să blochez multe când îmi propun, dar dacă-mi las jos garda... Am ridicat din umeri. În cazul de faţă, vreau să aflu tot ce se poate şi cât pot de curând.

— De ce crezi că l-au ucis pe tipul din groapă?

— M-am gândit ceva la asta, am răspuns, încetişor. Eu văd trei posibilităţi principale. Însă cheia faptului că le bănuiesc este, la toate trei, că a fost îngropat pe terenul meu, iar eu sunt nevoită să presupun că n-a fost o întâmplare.

Jason încuviinţă.

— OK, aşa deci. Poate că Victor, noul şef al vampirilor din Louisiana, l-o fi ucis pe Basim. Victor vrea să-l doboare pe Eric din poziţia lui, din moment ce Eric e şerif. E o poziţie destul de importantă.

Jason mă privi ca pe o idioată.

— Poate că nu le cunosc eu toate titlurile lor pompoase şi toate micile strângeri de mână secrete, zise el, dar îl recunosc pe unul aflat la comandă atunci când îl văd. Dacă tu spui că Victor ăsta îl întrece ca rang pe Eric şi vrea să-l zboare, te cred.

Era cazul să încetez cu subestimarea şireteniei fratelui meu.

— Poate Victor s-a gândit că, dacă eu aş fi arestată pentru crimă – fiindcă le-a vândut cineva poliţiştilor pontul că e un cadavru pe pământul meu – Eric ar cădea odată cu mine. Poate Victor a crezut că asta ar fi de ajuns pentru ca şeful lor comun să-l elimine pe Eric din poziţia lui.

— N-ar fi fost mai bine să plaseze cadavrul în casa lui Eric şi să cheme poliţia?

— Bună întrebare. Numai că descoperirea unui cadavru în casa lui Eric ar fi însemnat o presă proastă pentru toţi vampirii. Altă idee care mi-a venit: poate că autoarea a fost Annabelle, care şi-o trăgea atât cu Basim, cât şi cu Alcide. Poate că ea a devenit geloasă, sau poate că Basim a ameninţat-o că o părăşte. Aşa că ea l-a ucis şi, fiindcă tocmai fuseseră pe terenul meu, s-a gândit că ar fi un loc bun pentru îngroparea unui cadavru.

— E drum cam lung să cari un cadavru cu camioneta, obiectă Jason.

Era clar că vrea să joace rolul avocatului diavolului.

— Sigur, ţi-e uşor să-mi spulberi toate ideile, am protestat, vorbind acum exact ca sora lui mai mică. După ce m-am muncit atât să le găsesc! Dar ai dreptate. Ar fi un risc pe care

n-aş vrea să mi-l asum, am adăugat, trecând la un nivel de maturitate superior.

— Alcide putea s-o fi făcut, îşi dădu cu părerea Jason.

— Mda. Putea. Dar tu ai fost acolo. Ți s-a părut cumva – fie şi pe departe – că ar fi ştiut c-o să fie Basim?

— Nu, răspunse el. Mi s-a părut că a avut un şoc imens. Dar la Annabelle nu m-am uitat.

— Nici eu. Aşa că nu ştiu cum a reacționat.

— Şi, mai ai şi alte idei?

— Mda, am zis. Dar asta e ultima, în ordinea preferințelor mele. Ştii că ți-am spus despre Heidi, vampirița, că ar fi adulmecat zâne în pădure?

— Şi eu le-am simțit, zise Jason.

— Poate c-ar trebui să te trimit să verifici prin pădure după un program regulat, am replicat. Oricum, Claude a zis că n-a fost el, iar Heidi a confirmat asta. Dar dacă Basim l-a văzut pe Claude întâlnindu-se cu altă zână? În zona din jurul casei, unde mirosul lui Claude ar fi însemnat o prezență normală?

— Când s-ar fi putut întâmpla asta?

— În noaptea în care a fost haita pe proprietatea mea. Claude încă nu se mutase atunci la mine, dar a venit să mă viziteze.

Vedeam cum Jason încearcă să reconstituie secvența.

— Aşadar, Basim te-a prevenit în legătură cu zânele pe care le-a adulmecat, dar nu ți-a spus că le-ar fi şi văzut? Nu prea cred că se leagă, Sook.

— Ai dreptate, am recunoscut. Şi tot nu ştim cine ar putea să fie cealaltă zână. Dacă sunt două, iar Claude nu este una dintre ele, iar cealaltă este Dermot…

— Înseamnă că rămâne o zână despre care nu ştim nimic.

— Dermot e răvăşit rău, Jason.

— Eu îmi fac griji în legătură cu *toate,* zise Jason.

— Chiar şi cu Claude?

— Uite ce e, cum se face că a apărut tocmai acum? Când ai şi alte zâne prin pădure? Şi dacă asta nu sună a tâmpenie când o spui cu voce tare, atunci ce?

Am râs. Doar un pic.

— Mda, sună idiot. Şi înțeleg ce vrei să spui. Nu am întru

totul încredere în Claude, chiar dacă îmi e un pic rudă. Mai bine nu acceptam când m-a rugat să se mute la mine. Pe de altă parte, nu cred că ar vrea să-mi facă vreun rău, sau ție. Şi să ştii că nu e *chiar* atât de nemernic pe cât crezusem.

Am mai încercat să punem cap la cap încă vreo câteva teorii referitoare la moartea lui Basim, însă puteam să găsim prea multe fisuri în fiecare dintre ele. Măcar ne-a mai trecut timpul până să ajungem la destinație.

Casa în care se mutase Alcide după moartea tatălui său era o clădire din cărămidă cu două nivele, pe un teren vast, îmbogățit cu peisaje impresionante. Moşia (feuda?) se afla, fireşte, într-o zonă foarte drăguță din Shreveport. De fapt, nu era prea departe de cartierul lui Eric. Iar gândul acesta mă rodea, gândul că Eric era atât de aproape de mine, dar avea atâtea necazuri.

Senzația confuză transmisă prin legătura de sânge dintre noi mă făcea să devin tot mai nevricoasă cu fiecare noapte care trecea. Erau atât de multe persoane care participau acum la această legătură, atât de multe sentimente de la un capăt la celălalt, ceea ce avea darul să mă macine emoțional. Cu Alexei era cel mai rău. Era un băiețel cât se poate de mort, asta ar fi fost singura modalitate în care puteam să-l definesc: un copil captiv într-un cenuşiu perpetuu, un copil care cunoştea doar rare străfulgerări de plăcere şi de culoare în noua lui „viață". După zile de trăire a ceea ce ajunsese să devină un ecou al lui în mintea mea, trăsesem concluzia că băiatul era ca o căpuşă, sugând din viața lui Appius Livius, a lui Eric şi, acum, a mea. Aspira câte puțin în fiecare zi.

După toate aparențele, Appius Livius era atât de obişnuit cu faptul că Alexei îl secătuia puțin câte puțin, încât îl accepta ca făcând parte din propria existență. Poate – da, era o posibilitate – că romanul se simțea răspunzător pentru necazurile provocate de Alexei, din moment ce-l adusese cu el. În cazul în care aceasta era convingerea lui Appius Livius, după părerea mea era absolut corectă. Eram convinsă că, aducându-i-l pe Alexei lui Eric, crezând că prezența unui alt „copil" de-al lui i-ar domoli psihoza lui Alexei, făcuse o ultimă sforțare de a-l vindeca pe băiat. Iar Eric, iubitul meu, era prins

la mijloc în toată această nebunie, pe lângă problemele de care se tot poticnea cu amestecul lui Victor.

Cu fiecare zi, mă simțeam din ce în ce mai puțin un om bun. În timp ce parcurgeam pe jos aleea spre uşa din față a casei lui Alcide, am recunoscut față de mine însămi că, de când cu vizita mea la Fangtasia, m-am pomenit dorindu-mi să fi murit cu toții: Appius Livius, Alexei, Victor.

Am fost nevoită să-mi ascund toate acestea într-un ungher al minții, fiindcă trebuia să fiu în formă, dacă tot intram într-o casă plină de vârcolaci. Jason își petrecu un braț pe după umerii mei şi mă strânse uşor.

— Câteodată ar mai trebui să-mi explici şi mie cum de-am ajuns să facem asta, îmi zise. Fiindcă am impresia că le cam uit.

Am râs, exact ceea ce urmărea şi el. Am întins o mână să sun, dar uşa s-a deschis larg până ca vârful degetului meu să atingă soneria. Jannalynn era în prag, într-o bustieră pentru sport şi pantaloni scurți pentru alergări. (întotdeauna apărea cu chestii vestimentare care mă năuceau.) Pantalonii scoteau în evidență adâncituri concave în oasele bazinului, ceea ce mă făcu să oftez. „Concav" nu era un termen pe care să-l fi întrebuințat vreodată cu referire la corpul meu.

— Ți-ai intrat în pâine? o întrebă Jason, făcând un pas înainte.

Jannalynn trebuia fie să se dea înapoi, fie să-i blocheze înaintarea; alese să se dea înapoi.

— Sunt născută pentru meseria asta, îi răspunse tânăra femeie-vârcolac.

Eram nevoită să fiu de acord cu ea. Jannalynn părea să adore risipa de violență. M-am întrebat ce slujbă i s-ar fi potrivit în lumea reală. Era barmaniță într-un bar de vârcolaci în Shreveport când am văzut-o pentru prima dată şi ştiu că proprietarul barului murise în lupta dintre haite.

— Unde lucrezi acum, Jannalynn? am întrebat-o, fiindcă nu vedeam de ce ar avea nevoie să țină asta în secret.

— Administrez Părul Câinelui, care a trecut în proprietatea lui Alcide. El a fost de părere să m-aş putea descurca. Am şi ceva ajutoare, adăugă, o mărturisire care mă surprinse.

Ham, cu brațul pe după umerii unei brunete drăguțe în rochie de plajă, aştepta de cealaltă parte a antreului, lângă uşile deschise ale salonului. Mă bătu pe umăr şi mi-o prezentă pe însoțitoarea lui, cu numele de Patricia Crimmins. Am recunoscut-o ca fiind una dintre femeile intrate în haita Dinte Lung după capitularea în războiul vârcolacilor, şi am încercat să-mi concentrez atenția asupra ei. Numai că atenția mea rătăcea întruna. Patricia râse şi zise:

— Ce loc deosebit, nu-i aşa?

Am încuviințat în tăcere. Nu mai fusesem până acum în casa aceasta, aşa că ochii mi-au fost atraşi de uşile glisante aflate de cealaltă parte a spațioasei încăperi. Luminile erau aprinse în vasta curte, care nu doar că era împrejmuită de un gard înalt de doi metri şi ceva, ci şi căptuşită pe dinafară cu chiparoşi din aceia cu creştere rapidă, înălțându-se ca nişte sulițe. În mijlocul curții interioare era o fântână din care puteai să iei uşor o gură de apă dacă te transformai în lup. Pe lespezile din *patio* mai exista şi un bogat mobilier din fier forjat. Uau. Ştiam eu că alde Herveaux erau oameni înstăriți, dar ceea ce vedeam era de-a dreptul impresionant.

Salonul în sine era foarte „men's club"[46], totul numai piele neagră lucioasă şi lambriuri, iar şemineul era la fel de mare pe cât a ajuns să fie un şemineu în ziua şi epoca noastră. Pe pereți erau expuse capete de animale, ceea ce mi s-a părut într-un fel amuzant. Toată lumea părea să aibă câte ceva de băut în mână; am descoperit barul, în mijlocul grupului cel mai dens de vârcolaci. Nu l-am depistat însă pe Alcide, care, datorită staturii şi a personalității sale ieşea de obicei în evidență din oricare mulțime.

Am dibuit-o pe Annabelle. Stătea în mijlocul încăperii, în genunchi, deşi nu se vedea să fie constrânsă în vreun fel. De jur-împrejurul ei era un spațiu gol.

— Nu te apropia, mă preveni încet Ham, văzându-mă că fac un pas spre ea.

Am încremenit pe loc.

— O să poți să vorbeşti cu ea mai târziu, probabil, îmi zise

46 Club (exclusivist) pentru domni.

în şoaptă Patricia.

Tocmai acel „probabil" mă sâcâia. Dar era problema haitei, iar eu mă aflam pe terenul haitei.

— Mă duc să-mi iau o bere, mă anunță Jason, după o examinare amănunțită a situației lui Annabelle. Tu ce vrei, Sook?

— Tu trebuie să te duci sus, îmi spuse Jannalynn, foarte încet. Să nu bei nimic altceva. Are Alcide ceva de băut pentru tine.

Şi arătă cu o mişcare din cap spre scara din stânga mea. M-am încruntat, iar Jason mi-a dat impresia că e pe cale să protesteze, însă ea a repetat mişcarea din cap.

L-am găsit pe Alcide într-o cameră de lucru, în capul scării. Privea afară pe fereastră. Pe sugativa biroului se afla un pahar cu un lichid galben şi tulbure.

— Ce-i? am întrebat.

Aveam o presimțire încă şi mai rea pentru seara asta, față de până acum.

Se întoarse spre mine. Părul negru îi era tot răvăşit, şi un bărbierit nu i-ar fi stricat, dar dichiseala nu avea nimic de-a face cu carisma care-l înconjura ca un cocon. Nu ştiam precis dacă rolul îl înălțase pe om, sau omul se ridicase în cadrul rolului, însă Alcide ajunsese să fie departe de tipul fermecător, prietenos, pe care-l cunoscusem cu ierni în urmă.

— Nu mai avem şaman, îmi zise, fără vreo altă introducere. N-am mai avut unul de patru ani. E greu să găseşti un vârcolac dispus să ocupe postul, iar tu ai talent pentru aşa ceva, chiar dacă nu-l consideri astfel.

— OK, am zis, aşteptând să văd unde vrea să ajungă.

— Eşti cea mai bună din câți avem.

Dac-ar fi existat tobe în fundal, ar fi început un bubuit amenințător.

— Eu nu sunt şaman, i-am zis. De fapt, nici nu ştiu ce anume este un şaman. Şi nu mă aveți pe mine.

— E termenul pe care-l utilizăm pentru vraci, îmi explică Alcide. Unul cu harul de a interpreta şi de a pune în aplicare magia. Sună mai bine în urechile noastre decât „vrăjitor". Şi aşa, ştim despre ce vorbim. Dac-am fi avut un şaman al haitei,

acel şaman ar fi băut licoarea din pahar şi ar fi fost în măsură să ne ajute la aflarea adevărului în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Basim, şi a gradului de vinovăție a tuturor celor implicați. Pe urmă, haita ar hotărî dreptatea proporțional cu vinovăția.

— Ce e acolo? am întrebat, arătând spre lichid.

— E ceea ce a mai rămas în tainița ultimului şaman.

— *Ce e acolo?*

— E un drog, zise el. Dar, înainte să-mi întorci spatele, lasă-mă să-ți spun că ultimul şaman l-a luat de mai multe ori fără vreun efect nedorit de durată.

— De durată.

— Mă rog, a avut crampe la stomac a doua zi. Dar a putut să se întoarcă la muncă în ziua cealaltă.

— Normal, era vârcolac, şi oricum putea să mănânce lucruri pe care eu n-aş fi fost capabilă să le înghit. Şi asta ce-ți face? Sau, mai degrabă, ce mi-ar face mie?

— Îți dă o altă percepție asupra realității. Asta-i ceea ce mi-a zis el. Şi, deoarece eu categoric nu aveam stofă de şaman, asta-i *tot* ceea ce mi-a zis el.

— Şi de ce-aş lua eu un drog necunoscut? am întrebat, mânată de o curiozitate autentică.

— Fiindcă altfel nu-i vom da niciodată de capăt poveştii acesteia, zise Alcide. În clipa de față, singura persoană vinovată pe care o văd eu este Annabelle. Dar ea este posibil să fie vinovată doar de infidelitate față de mine. Detest s-o spun, dar nu merită să moară pentru aşa ceva. Totuşi, dacă nu pot să aflu cine l-a ucis pe Basim şi l-a plasat în pământul tău, cred că haita o va condamna pe ea, din moment ce e singura implicată într-o relație cu el. Cred că şi eu aş fi un suspect probabil, pentru uciderea lui Basim din motive de gelozie. Dar aş fi putut să procedez legal, şi n-aş fi fost nevoit să te învinovățesc pe tine.

Ştiam că avea dreptate.

— O vor condamna la moarte, zise el, insistând să apese în punctul care ştia că m-ar durea cel mai tare.

Am fost aproape destul de tare cât să ridic din umeri. Aproape.

— N-aş putea să încerc să fac asta în felul meu? am întrebat. Punându-mi mâinile pe ei?

— Mi-ai spus tu însăți că ți-e greu să obții un gând limpede de la vârcolaci, zise Alcide, aproape cu tristețe. Sookie, sperasem c-o să alcătuim un cuplu într-o zi. Acum, că sunt şef de haită, iar tu eşti îndrăgostită de cur rece ăla de Eric, bănuiesc că n-o să se-ntâmple niciodată. Credeam că am putea să avem o şansă, fiindcă tu nu poți să-mi citeşti gândurile prea clar. Şi, ştiind asta, nu cred că m-aş putea baza ca tu să-ți pui mâinile pe ei şi să obții o descifrare precisă. Avea dreptate.

— Acum un an, i-am atras atenția, nu mi-ai fi cerut una ca asta.

— Acum un an, replică el, n-ai fi ezitat să bei. Am traversat încăperea până la birou şi am dat conținutul paharului pe gât dintr-o înghițitură.

CAPITOLUL 14

AM coborât scara la brațul lui Alcide. Deja simțeam un pic că-mi pluteşte capul, după ce luasem un drog ilegal pentru prima oară în viață.

Eram o tâmpită.

Şi totuşi, eram o tâmpită care simțea că-i este din ce în ce mai cald şi mai confortabil. Un încântător efect secundar al licorii şamanului era acela că nu-i mai puteam simți nici pe departe la fel de direct pe Eric şi pe Alexei şi pe Appius Livius; uşurarea rezultată de aici era incredibilă.

Un efect secundar mai puțin plăcut era că picioarele de sub mine parcă n-ar fi existat. Poate că tocmai de aceea mă ținea Alcide atât de strâns. Mi-am adus aminte ceea ce spusese despre fosta lui speranță că am alcătui un cuplu într-o zi şi m-am gândit că ar putea fi o chestie drăguță dacă l-aş săruta, reamintindu-mi astfel cum era. Apoi mi-am dat seama că ar fi de preferat să-mi canalizez senzațiile acestea de căldură şi de bine în găsirea răspunsurilor la enigmele înfruntate de Alcide. Mi-am dirijat senzațiile, ceea ce însenina o excelentă decizie. Eram atât de mândră de perfecțiunea mea, încât aş fi putut să mă şi tăvălesc pe ea.

Şamanul probabil cunoştea vreo câteva şmecherii prin care să-şi mențină toată această stare de visare concentrată asupra problemei curente. Cu un imens efort, mi-am ascuțit mintea. Cât timp lipsisem, grupul din salon crescuse numeric: întreaga haită era acolo. Puteam să-i simt greutatea.

Privirile se întoarseră spre noi în timp ce coboram treptele. Jason părea alarmat, dar i-am oferit un zâmbet liniştitor. Probabil că în zâmbetul meu se strecurase şi altceva, fiindcă fața fratelui meu nu se destinse.

Secundul lui Alcide se duse să stea lângă îngenuncheata Annabelle. Jannalynn îşi azvârli capul pe spate şi scoase o

serie de urlete stridente. Eu ajunsesem acum lângă fratele meu, iar el mă ținea de braț. Nu ştiu cum făcuse Alcide, dar mă încredințase lui Jason.

— Pfii, bombăni Jason. Ce nu le-o fi plăcut la făcutul cu mâna, sau la sunatul cu un trianglu?

Nu puteam decât să presupun că urlatul nu era o modalitate de convocare demnă de mândria panterelor. Iar asta era OK. I-am zâmbit lui Jason. Mă simțeam în mare măsură ca Alice în Țara Minunilor, după ce a luat o muşcătură din ciupercă.

Eu eram într-o parte față de spațiul gol din jurul lui Annabelle, iar Alcide, în cealaltă. El îşi roti privirea, să concentreze atenția haitei.

— Suntem aici, împreună cu doi oaspeți, să hotărâm ce este de făcut cu Annabelle, începu el, fără vreun preambul. Suntem aici să judecăm dacă ea a avut vreo legătură cu moartea lui Basim, sau dacă moartea aceasta poate fi atribuită altcuiva.

— De ce sunt oaspeți de față? se auzi o voce de femeie.

Am încercat să-i descopăr chipul, dar era atât de departe în spate, încât nu puteam s-o văd. Estimam că erau, poate, nu mai puțin de patruzeci de persoane în încăpere, cu vârstele mergând de la şaisprezece (transformarea începea de la pubertate) până la şaptezeci de ani. Ham şi Patricia erau în stânga mea, la o distanță cam de un sfert din circumferință. Jannalynn rămăsese lângă Annabelle. Ceilalți câțiva membri ai haitei pe care-i cunoşteam erau răspândiți prin mulțime.

— Ascultați cu atenție, zise Alcide, privind drept spre mine.

OK, Alcide, mesaj recepționat. Am închis ochii şi am ascultat. Ei bine, asta era ceva ab-so-lut al dracului de uluitor. Am constatat că mi-am dat seama când a parcurs cu privirea adunarea membrilor haitei, după valul de teamă care a urmat. Puteam să *văd* frica. Era de un galben mai închis.

— Cadavrul lui Basim a fost găsit pe terenul lui Sookie, zise Alcide. A fost plasat acolo într-o tentativă de a da vina pe ea pentru moartea lui. Poliția a venit să-l caute imediat după ce l-am luat noi.

Urmă un val general de surprindere din partea... aproape a

tuturor.

— Ați mutat cadavrul? întrebă Patricia.

Pleoapele mi se deschiseră brusc. De ce hotărâse Alcide să țină treaba asta în secret? Fiindcă fusese un şoc total pentru Patricia, şi alți câțiva, să afle că trupul lui Basim *nu* se mai afla în luminiş. Jason se ridică în spatele meu şi-şi lăsă jos berea. Ştia că trebuia să aibă mâinile libere. Poate că fratele meu nu era un colos al gândirii, însă avea instincte bune.

M-a uimit abilitatea lui Alcide în privința punerii în scenă. Chiar dacă nu puteam să disting prea limpede gândurile vârcolacilor, emoțiile lor... Asta urmărea. Acum, că mă concentram, îmi focalizam atenția asupra creaturilor din încăpere, aproape ieşindu-mi din trup din cauza intensității efortului, l-am văzut pe Alcide ca pe un glob roşu de energie, pulsând şi atrăgând, în timp ce toți ceilalți vârcolaci gravitau în jurul lui. Am înțeles, pentru prima dată, că şeful haitei era planeta în jurul căreia gravita tot restul în universul vârcolacilor. Membrii haitei aveau nuanțe variate de roşu şi violet şi roz, culorile devotamentului față de el. Jannalynn era un fulger orbitor, stacojiu intens, adorația ei făcând-o să fie aproape la fel de strălucitoare ca însuşi Alcide. Până şi Annabelle, cu toată infidelitatea ei, era de un cireşiu apos.

Dar mai erau şi câteva pete verzi. Mi-am întins mâna în față, parcă spunându-le celorlalți să stea puțin, până mă gândesc eu la această nouă interpretare a percepției.

— În seara aceasta, Sookie este şamanul nostru, tună vocea lui Alcide din depărtare.

Puteam s-o ignor liniştită. Puteam să urmăresc culorile, fiindcă ele trădau persoanele.

Verdele, caută verdele. Deşi capul îmi rămânea nemişcat şi ochii închişi, i-am întors cumva, să privesc persoanele verzi. Ham era verde. Patricia era verde. Am privit în partea cealaltă. Mai era un verde, însă fluctua între galben pal şi verde şters. Ha! *Ambivalent.* Mi-am explicat în sinea mea, cu înțelepciune: *încă nu e trădător, dar are îndoieli cu privire la şefia lui Alcide.* Imaginea ezitantă îi aparținea unui tânăr, pe care nu l-am mai luat în seamă, considerându-l nesemnificativ. Am privit-o din nou pe Annabelle. Tot cireşie, dar cu licăriri

galben-chihlimbarii, când intensitatea fricii îi străpungea loialitatea.

Am deschis ochii. Ce-ar fi trebuit să spun: „Sunt verzi, luați-i!"? M-am pomenit mişcându-mă, plutind prin haită ca un balon printre copaci. În cele din urmă, iată-mă drept în fața lui Ham şi a Patriciei. Aici deveneau utile mâinile. Ha! Ce nostim! Am şi râs un pic.

— Sookie? se miră Ham.

Patricia se trase înapoi, dându-i drumul.

— Nu pleci nicăieri, Patricia, i-am zis, zâmbindu-i.

Ea tresări, gata să fugă, dar o duzină de mâini o apucă ți-o ținu cu fermitate pe loc.

Mi-am ridicat privirea spre Ham şi mi-am pus degetele pe obrajii lui. Dac-aş fi avut vopsele pentru degete, ar fi arătat ca un indian din filme, gata de război.

— Atât de gelos, am zis. Ham, i-ai spus lui Alcide că ai văzut oameni făcându-şi tabăra lângă râu şi din acest motiv haita trebuia să meargă la vânătoare în pădurea mea. Tu i-ai invitat pe oamenii aceia, nu-i aşa?

— Ei... nu.

— A, înțeleg, am zis, atingându-i vârful nasului, înțeleg.

Acum puteam să-i aud gândurile atât de limpede, de parcă aş fi intrat cu totul în mintea lui.

— Prin urmare, *erau* oameni ai guvernului, încercau să culeagă informații despre haitele de vârcolaci din Louisiana şi despre orice rele ar fi putut ele să facă. Ți-au cerut să mituieşti un secund, un executor. Să-ți descrie toate relele pe care le-a comis. Astfel încât ei să-şi poată duce la îndeplinire adoptarea legii, a celei care să vă ceară tuturor să vă înregistrați ca şi cum ați fi străini.

Hamilton Bond: ruşine să-ți fie! Le-ai spus să-l forțeze pe Basim să le dea informații, despre chestiile din cauza cărora fusese dat afară din haita lui din Houston.

— Nimic din toate astea nu e adevărat, Alcide, protestă Ham.

Încerca să pară Domnul Seriozitatea întruchipată, dar în urechile mele nu suna decât ca un şoricel pițigăiat.

— Alcide, te cunosc de când mă ştiu, insistă el.

— Şi ai crezut că Alcide te va numi pe tine secundul lui, am continuat. Dar în locul tău, el l-a ales pe Basim, care deja avea experiență ca executor.

— A fost dat afară din Houston, zise Ham. De bun ce era.

Furia răzbătu, cu pulsații galbene şi negre.

— Dacă l-aş fi întrebat, aş fi aflat adevărul, dar acum nu mai pot, aşa-i? Pentru că l-ai asasinat şi l-ai vârât în pământul rece, atât de rece.

În realitate, nu era chiar atât de rece, dar simțeam nevoia unei mici licențe poetice. Mintea mi se înălța şi plonja în picaj, mult deasupra a tot şi a toate. Puteam să văd atâtea! Mă simțeam ca un Dumnezeu. Tare distractiv era.

— Nu l-am omorât pe Basim! Adică, poate c-am făcut-o, dar asta din cauză că şi-o trăgea cu iubita şefului nostru de haită! Nu puteam să înghit atâta lipsă de loialitate!

— Bip! Răspuns incorect. Mai încearcă o dată!

Mi-am răsfirat degetele pe obrajii lui. Trebuia să mai aflăm şi altceva, nu? Mai era de obținut răspuns la o întrebare.

— S-a întâlnit cu o creatură în pădurea ta în noaptea noastră de lună plină, se dădu de gol Ham. Nu ştiu despre ce vorbea.

— Ce soi de creatură?

— Nu ştiu. Un tip. Ceva... N-am mai văzut niciodată ceva ca el. Era cu adevărat frumos. Ca un star de cinema, sau mai ştiu eu ce. Avea părul lung, păr lung foarte decolorat, şi acum îl vedeai, iar în secunda următoare, nu mai era. A vorbit cu Basim cât timp Basim era lup. Basim era singur. După ce am mâncat căprioara, eu am adormit de cealaltă parte a unor tufe de dafin. Când m-am trezit, i-am auzit vorbind. Tipul celălalt încerca să te bage la apă pentru ceva, fiindcă nu ştiu ce i-ai fi făcut tu. Habar n-am ce. Basim trebuia să omoare pe cineva şi să-l îngroape pe terenul tău, după care să cheme poliția. Asta ar fi rezolvat-o cu tine, după care zâ...

Vocea lui Ham se stinse.

— Ştiai că era o zână, i-am zis, zâmbindu-i. Ştiai. Aşa că te-ai hotărât să faci tu treaba primul.

— Nu era un lucru care să-i fi convenit lui Alcide să-l facă Basim, nu-i aşa, Alcide?

Alcide nu-i răspunse, însă pulsa ca o rachetă la marginea câmpului meu vizual interior.

Aşa că i-ai spus Patriciei. Şi ea te-a ajutat, am zis, mângâindu-l pe faţă.

Ar fi vrut să mă oprească, dar nu îndrăznea.

— Sora ei a murit în război! Nu putea să-şi accepte noua haită. Eu am fost singurul care s-a purtat frumos cu ea, aşa mi-a zis.

— O, cât eşti de generos, să te porţi frumos cu drăguţa femeie-vârcolac, am comentat în zeflemea. Bunul de Ham! În loc ca Basim să omoare pe cineva şi să-l îngroape, l-ai omorât tu pe Basim şi l-ai îngropat. În loc ca Basim să primească o recompensă din partea zânei, ai crezut că o să primeşti tu o recompensă din partea zânei. Fiindcă zânele sunt bogate, corect?

Mi-am înfipt unghiile în obrajii lui.

— Basim îşi dorea banii ca să scape de şantajul oamenilor guvernului. Tu îţi doreai banii doar pentru că îţi doreai banii.

— Basim avea o datorie de sânge în Houston, zise Ham. Basim n-ar fi acceptat să-i informeze pe duşmanii vârcolacilor aşa, cu una, cu două. Nu vreau să mor cu minciuna asta pe conştiinţă. Basim voia să-şi plătească datoria apărută din cauză că omorâse un om care era prietenul haitei. Fusese un accident, petrecut în timp ce Basim luase forma de lup. Omul l-a împuns cu o săpăligă, iar Basim l-a omorât.

— Ştiam despre asta, interveni Alcide, care nu rostise o vorbă până acum. I-am spus lui Basim că pot să-i împrumut eu banii.

— Bănuiesc că a vrut să şi-i câştige singur, zise Ham, nefericit. (Nefericirea, am aflat acum, era de un purpuriu intens.) S-a gândit să se întâlnească iar cu zâna, să afle exact ce voia zâna de la el, să facă rost de un cadavru de la morgă, sau să ia cadavrul vreunui beţiv de pe cine ştie ce alee, după care să-l îngroape în pământul lui Sookie. Aşa, ar fi împlinit punct cu punct ceea ce voia zâna. N-ar fi făcut nimic rău. Dar, în loc de asta, m-am hotărât...

Începu să hohotească de plâns, iar culoarea lui deveni cu totul de un cenuşiu spălăcit, culoarea încrederii slăbite.

— Unde urma să te întâlneşti cu zâna? l-am întrebat. Ca să-ți iei banii? Pe care ți i-ai meritat, nu zic nu.

Eram mândră de cât de corectă eram. Corectitudinea era albastră, desigur.

— Urma să ne întâlnim în acelaşi loc din pădurea ta, îmi răspunse. Pe partea dinspre sud a cimitirului. Astă-seară, mai târziu.

— Foarte bine, am murmurat. Nu-i aşa că te simți mai bine acum?

— Da, îmi răspunse, fără vreo urmă de ironie în voce. Chiar mă simt mai bine, şi sunt gata să primesc judecata haitei.

— Eu nu, strigă Patricia. Am scăpat de moarte în războiul dintre haite predându-mă. Lăsați-mă să mă predau din nou!

Se prăbuşi în genunchi, întocmai ca Annabelle.

— Implor iertarea. Nu sunt vinovată decât că am iubit pe cine nu trebuia.

Întocmai ca Annabelle. Patricia îşi lăsă capul în jos, iar coada ei neagră îi căzu peste umăr. Îşi împreună palmele în față. Frumoasă ca un tablou.

— Tu nu m-ai iubit, zise Ham, cu adevărat şocat. Doar ne-am *tras-o.* Erai supărată pe Alcide, din cauză că nu te-a ales pe tine pentru patul lui. Eu eram supărat pe Alcide din cauză că nu m-a ales pe mine ca secund al lui. Asta a fost tot ceea ce am avut noi în comun!

— Culorile lor devin categoric mai strălucitoare *acum,* am remarcat.

Patima acuzațiilor reciproce le împodobea aurele cu ceva inflamabil. Am încercat să-mi rezum în minte ceea ce învățasem, dar totul nu era decât o învălmăşeală. Poate că Jason ar fi capabil să mă ajute să le pun în ordine, mai târziu. Jocul ăsta de-a şamanul era cam solicitant. Simțeam că foarte curând aveam să fiu epuizată, ca şi cum aş fi zărit linia de sosire după o cursă.

— A sosit timpul pentru hotărâri, am zis, privindu-l pe Alcide, a cărui strălucire roşie era încă intactă.

— Eu sunt de părere că Annabelle ar trebui disciplinată, dar nu şi alungată din haită, zise Alcide, provocând un cor de proteste.

— Ucide-o! strigă Jannalynn, cu hotărârea întipărită pe faţa ei micuţă şi aprigă.

Era cât se poate de pregătită să se ocupe ea de executarea unei astfel de sentinţe. Mă făcea să mă întreb dacă Sam înţelegea cu adevărat în ce se vârâse, umblând cu o fiinţă atât de feroce. Dar el mi se părea atât de departe acum.

— Aceasta este hotărârea mea, zise calm Alcide.

În încăpere se aşternu liniştea, întreaga haită oprindu-se să asculte.

— După declaraţiile lor, continuă, arătând spre Ham şi Patricia, singura vină a lui Annabelle este de natură morală, prin faptul că s-a culcat cu doi bărbaţi în acelaşi timp, spunându-i unuia dintre ei că-i este credincioasă. Nu ştim ce i-a spus lui Basim.

Alcide spunea adevărul... cel puţin, adevărul, aşa cum îl vedea el. Am privit-o pe Annabelle şi am văzut-o în totalitate: femeia disciplinată care lucra în aviaţia militară, femeia cu spirit practic care-şi echilibra viaţa în cadrul haitei cu restul vieţii, femeia care-şi pierduse tot spiritul practic şi întreaga cumpătare când venise vorba despre sex. În clipa de faţă, Annabelle era un curcubeu de culori, niciuna dintre ele fericită, cu excepţia dungii albe de uşurare apărută la auzul veştii că Alcide nu avea de gând s-o ucidă.

— Cât despre Ham şi Patricia, Ham este asasinul unui membru de-al haitei. În locul unei provocări deschise, a ales calea hoţească. Asta ar cere o pedeapsă severă, poate moartea. Ar trebui să luăm în considerare faptul că Basim a fost un trădător: nu doar un simplu membru al haitei, ci un secund, a fost dispus să trateze cu cineva din afara haitei, să comploteze împotriva intereselor haitei şi împotriva bunului renume al unei prietene a haitei, continuă Alcide.

— O, am murmurat spre Jason. Asta eu eram.

— Iar Patricia, care a făgăduit loialitate faţă de haită, şi-a călcat jurământul, zise Alcide. În consecinţă, ar trebui să fie alungată pe vecie.

— Şef al haitei, eşti prea îndurător, protestă vehementă Jannalynn. Ham merită categoric moartea pentru trădarea lui. Ham, cel puţin.

Urmă o tăcere prelungită, spartă de zumzetul crescând al discuțiilor. Mi-am rotit privirea prin încăpere, zărind culoarea gândirii (maro, desigur) virând în tot felul de nuanțe, pe măsură ce patimile se inflamau. Jason mă cuprinse cu brațele din spate.

— Tu trebuie să te retragi de-aici, îmi şopti, iar eu îi vedeam cuvintele devenind trandafirii şi vălurite.

Mă iubea. Mi-am astupat gura cu palma, ca să nu râd în hohote.

Am început să păşim înapoi: un pas, doi, trei, patru, cinci. Apoi, iată-ne în antreu.

— Trebuie să plecăm de-aici, îmi zise Jason. Dac-or să omoare două gagici mişto ca Annabelle şi Patricia, eu nu vreau să fiu prin preajmă ca să văd asta. Dacă nu vedem nimic, nu mai trebuie să depunem mărturie la tribunal, în cazul în care se ajunge la aşa ceva.

— Dezbaterile n-or să mai dureze mult. Cred că Annabelle o să vadă ziua de mâine. Alcide o să se lase convins de Jannalynn să-i omoare pe Ham şi pe Patricia, i-am zis. Culorile lui asta îmi spun.

Jason rămase cu gura căscată.

— Nu ştiu ce-oi fi luat, sau fumat, sau inhalat sus, zise el, dar trebuie să ieşi de-aici imediat.

— OK, am acceptat şi, deodată, mi-am dat seama că mă simt destul de al naibii de rău.

Am izbutit să ajung afară, până în tufărişul lui Alcide, ca să dau la boboci. Am aşteptat să se reverse şi cel de-al doilea val şi abia pe urmă am riscat să mă urc în camioneta lui Jason.

— Ce-ar fi zis Buni despre mine, dac-ar fi ştiut că am plecat înainte să văd rezultatele a ceea ce am făcut? l-am întrebat, tristă. Am plecat după războiul vârcolacilor, când Alcide îşi sărbătorea victoria. Nu ştiu cum obişnuiți voi, panterele, să sărbătoriți, dar crede-mă, n-am vrut să fiu prin preajmă când a regulat-o pe una din haită. Şi-aşa a fost rău că am văzut-o pe Jannalynn executându-i pe răniți. Pe de altă parte...

Mi-am pierdut firul gândurilor într-un nou val de greață, deşi acesta n-a mai fost atât de violent.

— Buni ar fi zis că nu eşti obligată să priveşti cum se

omoară unii pe alții şi că nu tu ai provocat asta; ei au făcut-o, replică imediat Jason.

Îmi dădeam seama că fratele meu, deşi mă compătimea, nu era prea entuziasmat să mă conducă până acasă în maşina lui, când aveam stomacul atât de revoltat.

— Auzi, n-aş putea să te las la Eric? îmi propuse. Ştiu că trebuie să aibă o baie, două, şi aşa ar rămâne şi camioneta mea curată.

În oricare alte condiții, aş fi refuzat, din moment ce Eric era într-o situație atât de complicată. Dar mă simțeam bolnavă, şi încă vedeam culori. Am ronțăit două antiacide luate din torpedou şi mi-am clătit repetat gura cu ceva Sprite găsit la Jason în camionetă. A trebuit să fiu de acord că ar fi mai bine dac-aş putea să-mi petrec noaptea în Shreveport.

— Pot să mă întorc şi să te iau dimineață, s-a oferit Jason. Sau poate tipul de zi ar putea să te ducă până în Bon Temps.

Bobby Burnham ar fi transportat mult mai degrabă un cârd de curcani.

Cât timp am ezitat, am descoperit că, nemaifiind înconjurată de vârcolaci, simțeam nefericirea revărsându-se prin legătura cu Eric. Era cea mai puternică şi mai activă emoție pe care o resimțeam din partea lui de atâtea zile. Şi nefericirea începu să se amplifice, pe măsură ce durerea psihică şi fizică îl copleşeau.

Jason deschise gura, vrând să-mi pună întrebări în legătură cu ce luasem înainte de întâlnirea haitei.

— Du-mă acasă la Eric, i-am retezat-o. Repede, Jason. Ceva e în neregulă.

— Şi acolo? se plânse el, dar demară în trombă pe aleea lui Alcide.

Practic tremuram de nelinişte când ne-am oprit la poartă, aşteptând ca Dan, paznicul, să-mi arunce o privire. Nu recunoscuse camioneta lui Jason.

— Am venit să-l văd pe Eric, iar el e fratele meu, i-am explicat, străduindu-mă să mă comport normal.

— Mergi, îmi zise Dan, zâmbindu-mi. E ceva vreme de când nu te-am văzut.

În clipa în care am pătruns pe aleea lui Eric, am observat că

uşa garajului era deschisă, deşi luminile din garaj erau stinse. De fapt, întreaga casă era cufundată într-o beznă totală. Poate că toată lumea era plecată la Fangtasia. Nț. Ştiam că Eric este acolo. Pur şi simplu, ştiam.

— Asta nu-mi place, am zis, îndreptându-mi puțin spinarea.

M-am luptat cu efectele drogului. Deşi eram ceva mai aproape de normal de când vomasem, tot mă simțeam de parc-aş fi văzut lumea prin ceață.

— El n-o lasă deschisă? întrebă Jason, aruncând o privire afară peste volan.

— Nu, *niciodată* n-o lasă deschisă. Şi, uite! E deschisă şi uşa de la bucătărie.

Am coborât din camionetă şi l-am auzit pe Jason cum se dă şi el jos. Farurile maşinii rămaseră aprinse timp de câteva secunde, aşa că am putut să ajung destul de uşor la uşa bucătăriei. Întotdeauna băteam la uşă dacă Eric nu se aştepta să vin, fiindcă niciodată nu ştiam cine ar mai putea să fie acolo, sau despre ce ar putea să vorbească, dar de data asta n-am făcut decât să împing pur şi simplu uşa, deschizând-o mai larg. Puteam să văd la câțiva paşi în bucătărie, datorită farurilor camionetei. Senzația că e ceva în neregulă se lăsa asupra mea ca un nor, percepută într-un amestec de simțul cu care mă născusem şi de stratul senzorial suplimentar conferit de drog. Mă bucuram că-l aveam pe Jason imediat în spatele meu. Îi auzeam respirația, mult prea rapidă şi zgomotoasă.

— Eric, am rostit, foarte încet.

Nimeni nu răspunse. Nu se auzea nici un fel de sunet.

Am intrat în bucătărie exact în clipa în care se stingeau farurile camionetei. Existau câțiva stâlpi de iluminat pe stradă, care le supliniră cu o lumină slabă.

— Eric? am strigat. Unde eşti? Tensiunea îmi făcea vocea să sune spartă.

Ceva era îngrozitor de în neregulă.

— Aici, răspunse de undeva mai departe din casă, şi inima mi se strânse.

— Mulțumescu-Ți, Doamne, am zis, iar mâna mi-a zburat spre comutatorul de pe perete.

L-am aprins, inundând cu lumină încăperea. Mi-am rotit privirea înjur. Bucătăria era imaculată, ca de obicei.

Prin urmare, lucrurile îngrozitoare nu se întâmplaseră aici.

M-am strecurat din bucătărie în vastul salon al lui Eric. Mi-am dat seama imediat că murise cineva acolo. Se vedeau pete de sânge peste tot. Unele dintre ele erau încă umede. Altele chiar picurau. I-am auzit respirația lui Jason oprindu-i-se în gât.

Eric stătea pe canapea, cu capul între palme. Nu mai era altcineva viu în încăpere.

Cu toate că mirosul sângelui aproape că mă îneca, am fost lângă el într-o clipă.

— Iubitule? i-am zis. Uită-te la mine. Ridicându-şi capul, m-a lăsat să-i văd rana înspăimântătoare de pe frunte. Sângerase mult. Avea pe toată fața sânge închegat. Când se îndreptă, am văzut că avea sânge şi pe cămaşa albă. Rana de la cap se vindeca, însă cealaltă...

— Ce-i sub cămaşă? l-am întrebat.

— Am coastele rupte şi mi-au ieşit în afară, îmi răspunse. Se vor vindeca, dar va fi nevoie de timp. Trebuie să mi le împingi la loc, înapoi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am cerut, străduindu-mă din toate puterile ca după voce să par calmă.

Fireşte, el ştia că nu eram.

— Un tip mort pe-aici, strigă Jason. Uman.

— Cine e, Eric?

I-am ridicat picioarele goale pe canapea, astfel încât să poată să se întindă.

— Bobby, îmi zise. Am încercat să-l scot de-aici la timp, dar el era atât de sigur că putea să mă ajute cu ceva!

Eric părea incredibil de istovit.

— Cine l-a omorât?

Nici măcar nu cercetasem dacă mai sunt şi alte ființe în casă, aşa că aproape mi s-a tăiat respirația gândindu-mă la propria neglijență.

— Alexei a cedat nervos, îmi zise Eric. În seara asta, şi-a părăsit camera când a venit Ocella aici, să discute cu mine. Ştiam că Bobby mai este prin casă, dar pur şi simplu nu mi-a

trecut prin cap că ar putea să fie în pericol. Era şi Felicia aici, ca şi Pam.

— Ce căuta Felicia aici? m-am interesat, fiindcă Eric nu-i chema acasă la el pe cei din personalul barului; era o regulă generală.

Felicia, barmanița de la Fangtasia, era situată cel mai jos pe stâlpul totemic al vampirilor.

— Era cuplată cu Bobby. El avea nişte hârtii pe care trebuia să le semnez, pe când ea doar venise cu el.

— Aşa că Felicia...?

— O bucată de vampir rămasă aici, anunță Jason. Se pare că restul s-a topit.

— Ea şi-a găsit moartea supremă, îmi spuse Eric.

— O, îmi pare atât de rău!

L-am cuprins cu brațele şi, după doar o secundă, i-am simțit umerii destinzându-se. Niciodată nu-l mai văzusem pe Eric atât de înfrânt. Până şi în noaptea aceea îngrozitoare, când eram înconjurați de vampirii din Las Vegas şi forțați să ne predăm în fața lui Victor, în noaptea în care crezuse c-o să murim cu toții, tot avusese acea scânteie de hotărâre şi de energie. În schimb, în clipa de față era literalmente copleşit de deprimare şi de furie şi de neputință. Mulțumită blestematului de *creator* al său, al cărui ego îi ceruse să readucă din morți un băiat traumatizat.

— Acum unde e Alexei? l-am întrebat, încercând să-mi fac vocea să sune pe cât posibil mai normală. Unde e Appius? Mai e în viață?

Ducă-se naibii cerința cu două nume. M-am gândit că ar fi fost grozav dacă Alexei s-ar fi arătat suficient de îndatoritor încât să-l ucidă pe bătrânul vampir şi să mă scutească pe mine de osteneală.

— Nu ştiu.

Vocea lui Eric chiar suna ca a unei persoane total înfrânte.

— De ce nu ştii? am insistat, de-a dreptul şocată. Doar e creatorul tău, amice! Ar trebui să ştii dac-a murit. Eu vă simt întruna pe toți trei de o săptămână şi ştiu că tu îl simți pe el încă şi mai puternic.

Judith spusese că avusese o senzație cumplită în ziua

morţii Lorenei, deşi nu-şi dăduse bine seama ce semnifica. Eric era viu de atât de multă vreme… poate că moartea lui Appius ar fi fost de vină şi i-ar fi provocat de fapt şi vreo vătămare fizică. Dezmeticindu-mă brusc, mi-am revizuit complet modul de gândire. Appius trebuia să trăiască până când Eric s-ar fi refăcut pe deplin de pe urma rănilor lui.

— Trebuie să ieşi de-aici şi să te duci să-l cauţi! i-am zis.

— Mi-a cerut să nu-l urmăresc când a plecat după Alexei. Nu vrea să murim cu toţii.

— Aşadar, tu o să stai acasă, pur şi simplu pentru că aşa a zis el? Când nu ştii unde pot să fie, sau ce fac, sau cui îi fac?

De fapt, nici eu nu ştiam ce-aş fi vrut să facă Eric. Drogul îmi plutea încă prin organism, cu toate că efectul lui era ceva mai slab: doar zăream, din când în când, culori acolo unde n-ar fi trebuit să fie. Numai că aveam prea puţină stăpânire asupra gândurilor şi a vorbelor mele. Încercam doar să-l determin pe Eric să se comporte ca Eric. Şi voiam ca sângerarea să i se oprească. Şi voiam să vină Jason, să-i împingă coastele lui Eric la loc, fiindcă le şi vedeam ieşite în afară.

— Ocella mi-a cerut asta, repetă Eric, privindu-mă sfidător.

— Aşa, ţi-a *cerut?* Mie asta nu-mi sună a ordin direct. Îmi sună ca o comandă. Corectează-mă dacă greşesc, am replicat, cu toată obrăznicia de care mă simţeam în stare.

— Nu, rosti Eric, printre dinţii încleştaţi. Puteam să-i simt furia acumulându-se. *N-a* fost un ordin direct.

— Jason! am răcnit.

Fratele meu îşi făcu apariţia, foarte întunecat la faţă.

— Te rog, împinge-i la loc coastele lui Eric, am rostit, o altă frază pe care n-aş fi crezut s-o pronunţ vreodată.

Fără o vorbă, dar cu buzele strânse, Jason îşi puse palmele de-o parte şi de cealaltă a rănii căscate. Îl privi în faţă pe Eric şi întrebă:

— Gata?

Şi, fără să mai aştepte răspuns, împinse.

Eric scoase un răcnet îngrozitor, însă, după cum am observat, sângerarea se opri şi rana începu să se vindece. Jason îşi coborî privirea spre palmele sale înroşite şi plecă să

caute baia.

— Ei, şi-acum? am zis, întinzându-i lui Eric o sticlă cu Sângeadevărat care fusese lăsată pe măsuța pentru cafea.

Se strâmbă, dar o goli cu înghițituri mari.

— Ce-o să faci? l-am întrebat.

— Mai târziu o să schimbăm noi două vorbe despre asta, zise, aruncându-mi o privire.

— Din partea mea, e perfect! am ripostat, întorcându-i o privire la fel de furioasă, după care m-am lansat într-o digresiune irațională. Şi, până enumeri tu lucrurile pe care ar trebui să le faci, unde e echipa pentru curățenie?

— Bobby..., începu el, dar se opri imediat.

Bobby era cel care ar fi trebuit să cheme echipa pentru curățenie în numele lui Eric.

— OK, ce-ai zice să mă ocup eu de partea asta? i-am propus, întrebându-mă în acelaşi timp unde-aş putea să găsesc o carte de telefoane.

— Ținea o listă cu numerele importante în sertarul din dreapta al biroului meu, îmi zise Eric, foarte încet.

Am găsit numărul de telefon al serviciului de curățenie pentru vampiri, cu sediul la mijlocul drumului dintre Shreveport şi Baton Rouge. Din moment ce era o afacere derulată de şi pentru vampiri, trebuia să fie în timpul programului. O voce bărbătească îmi răspunse aproape imediat; i-am descris problema.

— Vom fi acolo în trei ore, dacă proprietarul casei ne garantează locuri sigure de dormit, în eventualitatea în care treaba se prelungeşte, îmi zise.

— Nici o problemă.

N-aveam de unde să ştiu unde erau ceilalți doi vampiri cazați acolo, nici măcar dacă vor supraviețui şi se vor întoarce până-n zori. Dar, dacă se întorceau, puteau să doarmă cu toții în patul cel mare al lui Eric, sau în celălalt dormitor în care nu pătrundea lumina, dacă era nevoie de sicrie. M-am gândit că mai erau vreo două obiecte din fibră de sticlă ascunse şi în spălătorie.

Acum, covoarele şi mobilierul aveau să fie curățate. Noi trebuia doar să ne asigurăm că nu mai moare nimeni în seara

asta. După ce am închis telefonul, m-am simțit super eficientă, dar bizar de pustiită, senzație pe care am atribuit-o faptului că pierdusem tot ceea ce avusesem în stomac. Fiind atât de uşoară, simțeam că plutesc când merg. OK, poate că mai aveam încă în mine o concentrație de drog mai mare decât crezusem.

Atunci, mi-a venit brusc în minte: Eric spusese că şi Pam fusese în casă. Ea unde era?

— Jason, am urlat, te rog, te rog... găseşte-o pe Pam.

M-am întors în urât-mirositorul salon, ducându-mă la ferestre şi deschizându-le. M-am răsucit cu fața spre iubitul meu, care până în noaptea aceasta fusese în destule feluri. Arogant, iute la minte, foarte încăpățânat, ascuns şi abil: asta era doar lista scurtă. Însă nehotărât nu fusese niciodată, şi nici deznădăjduit nu fusese.

— Care-i planul? l-am întrebat.

Arăta un pic mai bine acum, după ce-şi făcuse treaba Jason. Nu mai vedeam oase ieşite.

— Nu există niciunul, îmi răspunse Eric, dar acum măcar arăta vinovat din această cauză.

— Care-i *planul?* l-am mai întrebat o dată.

— Ți-am răspuns. Nu mi-am făcut un plan. Nu ştiu ce să fac. Ocella ar putea să fi murit până acum, dacă Alexei o fi fost suficient de inteligent încât să-l atragă într-o cursă.

Lacrimi însângerate se scurseră pe obrajii lui Eric.

— *Bzzzzt!* am imitat eu sunetul unei sonerii. Dacă Appius Livius ar fi murit, ai fi ştiut şi tu. Doar e creatorul tău. *Care-i planul?*

Eric țâşni în picioare, cu doar o uşoară tresărire de durere. Bun. Îl îmboldisem să se pună pe picioare.

— N-am nici un plan! răcni el. Indiferent ce-aş face, cineva moare!

— Fără nici un plan, cineva tot moare. Şi tu o ştii. Cineva probabil moare chiar în clipa asta! Alexei e nebun! Hai *să facem un plan,* m-am răstit, ridicându-mi brațele.

— De ce miroşi ciudat?

În sfârşit, îmi observase tricoul cu PACE.

— Miroşi a vârcolaci şi a droguri. Şi ți-a fost rău.

— Deja am trecut prin iad în seara asta, i-am zis, poate exagerând un picuț. Iar acum trec prin el a doua oară, din cauză că trebuie să-ți pună *cineva* în mişcare fundul de viking.

— Şi ce-ar trebui să fac? mă întrebă, pe un ton ciudat de înțelegător.

— Aşadar, n-ai nimic împotrivă dacă-l omoară Alexei pe Appius Livius? Vreau să zic, eu n-am, dar aş fi crezut c-o să te împotriveşti. Cred că m-am înşelat.

Jason intră, împleticindu-se.

— Am găsit-o pe Pam, zise el, trântindu-se brusc pe un fotoliu. Avea nevoie de sânge.

— Dar se mişcă?

— De-abia, de-abia. Are tăieturi, coastele rupte şi vârâte înăuntru, iar brațul stâng şi piciorul drept îi sunt fracturate.

— Of, Doamne, am exclamat, după care m-am repezit s-o caut.

Fără discuție că nu gândisem limpede, fiindcă altfel ea ar fi însemnat prioritatea maximă după ce-l găsisem pe Eric viu. Începuse să se târască spre salon din baie, unde era evident că Alexei o prinsese în capcană. Tăieturile de cuțit erau vătămările cele mai evidente, însă Jason avusese dreptate în legătură cu oasele rupte. Şi asta după ce luase sânge de la Jason.

— Nu spune nimic, mormăi ea. M-a prins nepregătită. Sunt… tare proastă. Eric ce face?

— O să fie bine. Pot să te-ajut să te ridici?

— Nu, îmi răspunse, cu amărăciune. Prefer să mă târăsc pe podea.

— La dracu', am exclamat, lăsându-mă pe vine s-o ajut să se ridice.

Era treabă grea, dar, din moment ce Jason îi dăduse atât de mult sânge lui Pam, nu mă înduram să-i cer ajutorul. Intrarăm amândouă, bălăbănindu-ne, în salon.

— Cine-ar fi crezut că Alexei ar fi în stare să facă atâtea pagube? E atât de plăpând, iar tu eşti o luptătoare straşnică.

— Linguşelile, remarcă ea, cu o voce aspră, nu sunt acum de nici un folos. A fost greşeala mea. Răhățelul ăla îl urmărea pe Bobby pe-aici, iar eu l-am văzut când a luat un cuțit din

bucătărie. Am încercat să-l încolțesc până ieşea Bobby din casă. Să-i dau o şansă lui Ocella să-l potolească pe băiat. Numai că el m-a atacat pe mine. E iute ca un şarpe.

Începeam să am îndoieli cu privire la posibilitatea de a o duce pe Pam până la canapea.

Eric se ridică nesigur şi-o cuprinse cu un braț. Ținând-o amândoi, izbutirăm s-o ducem până la canapeaua eliberată de el.

— Ai nevoie de sângele meu? o întrebă. Îți mulțumesc pentru c-ai făcut tot posibilul să-l împiedici.

— El e şi din neamul meu, zise Pam, sprijinindu-se uşurată de o pernă. Prin tine, sunt înrudită cu asasinul ăla mic.

Eric făcu un gest spre ea cu încheietura mâinii.

— Nu, refuză ea, tu o să ai nevoie de tot sângele tău, dacă e să te duci după el. Eu mă vindec.

— Dacă tot ai băut câțiva litri de la mine, interveni Jason, cu glasul slăbit, parcă era doar o fantomă a fratelui meu lăudăros.

— Mi-a făcut bine. Mulțumesc, panteră, zise ea, iar mie mi s-a părut că zăresc un mic zâmbet de superioritate la fratele meu; dar tocmai atunci, îi sună telefonul mobil.

Cunoşteam melodia: era un cântec care-i plăcea la nebunie, „We Are the Champions", al formației Queen. Jason îşi scoase telefonul din buzunar şi-l deschise.

— Bună, zise, după care ascultă. Eşti bine? întrebă apoi.

Mai ascultă o vreme.

— OK. Mersi, iubito. Rămâi înăuntru, încuie uşile şi nu deschide decât când îmi auzi vocea. Stai, stai! Doar când îmi auzi telefonul mobil. OK?

Jason îşi închise telefonul.

— Era Michele, ne explică. Alexei tocmai a fost pe la mine pe-acasă, căutându-mă. Ea s-a dus la uşă, dar când a văzut că e un mort-viu, nu l-a invitat să intre. El i-a zis că vrea să se încălzească în viața mea, ce-o mai însemna şi asta. Mi-a luat urma de aici până acolo, după miros.

Jason părea ruşinat, ca şi cum s-ar fi temut că nu-şi dăduse cu deodorant.

— A venit şi bătrânul cu el? l-am întrebat. M-am sprijinit de

cel mai apropiat perete aflat la îndemână. Începeam să mă simt de-a dreptul zdrobită.

— Mda, după un minut.

— Şi Michele ce le-a zis?

— Le-a zis să se-ntoarcă la tine acasă. Şi-a dat seama că, dacă sunt vampiri, înseamnă că era vorba despre probleme de-ale voastre.

Da, asta era Michele, fără îndoială.

Telefonul meu mobil rămăsese afară, în camioneta lui Jason. L-am luat şi am sunat la mine acasă.

— Ce cauți acolo? l-am întrebat.

Claude îmi răspunse:

— Barul e închis lunea. Ce sens avea să suni dacă nu voiai să răspund?

— Claude, un vampir foarte rău se îndreaptă spre casă. Şi poate să intre, a mai fost pe-acolo, i-am zis. Tre' să te cari. *Suie-te în maşină şi cară-te.*

Accesul de psihopat al lui Alexei, plus farmecul de zână al lui Claude față de vampiri. Era o combinație mortală. Noaptea, după cum se părea, nu se încheiase. Mă şi întrebam dac-o să se mai sfârşească vreodată. Pentru o clipă cumplită, mi-am privit în față nesfârşitul coşmar al drumului meu ciudat de la o situație de criză la alta, mereu cu un pas înaintea lor.

— Dă-mi cheile tale, Jason, i-am cerut. Tu nu mai eşti în stare să conduci, după ce ai donat sânge, iar Eric e încă nevindecat. Şi nu vreau să conduc maşina lui.

Fratele meu îşi scoase cheile din buzunar şi mi le azvârli; m-am simțit recunoscătoare pentru faptul că, în sfârşit, se găsea cineva care să nu mă contrazică.

— Vin şi eu, zise Eric, urnindu-se încă o dată să se ridice.

Pam închisese ochii, însă îi deschise imediat cum înțelese că plecam.

— Foarte bine, am răspuns, fiindcă aveam nevoie de orice ajutor aş fi putut obține.

Eric, până şi slăbit, tot era mai puternic decât aproape oricine. I-am povestit lui Jason despre echipa pentru curățenie care urma să vină, după care am pornit spre uşă şi ne-am suit în camionetă, în timp ce Pam încă protesta, insistând că,

dac-am fi luat-o pe sus, s-ar fi putut vindeca pe drum.

Am condus, şi chiar cu viteză. N-avea rost să-l mai întreb pe Eric dacă se simțea în stare să zboare, ca să ajungem mai repede acolo, fiindcă ştiam şi eu că n-ar fi putut. Nu am discutat între noi pe drum. Ori aveam prea multe de spus, ori nu destule. După ce ne îndepărtarăm cu vreo patru minute de casa lui, Eric se încovoie de durere. Nu era a lui. Am prins şi eu o undă, de la el. Ceva important se petrecea. Goneam ca o rachetă pe aleea ducând spre casa mea la mai puțin de trei sferturi de oră după ce plecaserăm din Shreveport, ceea ce era cam al naibii de repede.

Becul de siguranță al curții mele din fața casei lumina o scenă bizară. O zână cu părul decolorat, pe care n-o mai văzusem în viața mea, stătea spate în spate cu Claude. Cel pe care nu-l cunoşteam avea în mână o spadă lungă şi subțire. Claude ținea două dintre cele mai lungi cuțite de bucătărie ale mele, câte unul în fiecare mână. Alexei, care părea să fie neînarmat, se rotea în cerc în jurul lor, ca o mică şi albă maşinărie ucigaşă. Era gol şi împroşcat din cap până-n picioare de pete în toate nuanțele de roşu. Ocella zăcea întins pe pământ. Capul îi era învăluit de sânge întunecat la culoare. Acesta părea să fie laitmotivul nopții.

Am frânat brusc şi am coborât grăbiți din camioneta lui Jason. Alexei ne zâmbi, ca să ne arate că era conştient de prezența noastră acolo, dar nu se opri din dat târcoale.

— Nu l-ai luat pe Jason, strigă spre mine. Voiam să-l văd.

— A trebuit să-i dea o grămadă de sânge lui Pam, ca s-o împiedice să moară, i-am răspuns. Era prea slăbit.

— Trebuia s-o lase să se sfârşească, strigă Alexei, după care se strecură ca o săgeată pe sub spadă şi-i trase zânei necunoscute un pumn zdravăn în stomac.

Deşi, după cum observam acum, Alexei avea la el şi un cuțit, părea să aibă chef de joacă. Zâna îşi abătu spada mai iute decât aş fi putut-o urmări cu privirea, şi-i făcu o crestătură lui Alexei, adăugând încă un pârâiaş la sângele care i se scurgea deja pe piept.

— N-ați putea să încetați, vă rog? am zis. M-am clătinat pe picioare, fiindcă părea să mi se fi terminat combustibilul. Eric

mă cuprinse cu un braț.

— Nu, strigă Alexei, cu vocea lui pițigăiată de băiețel. Dragostea lui Eric față de tine se revarsă prin legătura noastră, Sookie, dar nu pot să mă mai opresc. Nu m-am mai simțit atât de bine de zeci de ani.

El chiar se simțea minunat, senzația aceasta mi se transmitea prin intermediul legăturii. Deşi drogurile o amorțiseră temporar, acum puteam să simt unele nuanțe, iar ele erau amestecate într-un ghem atât de contradictoriu, încât era de parcă m-aş fi aflat în bătaia unui vânt care-şi schimba mereu direcția.

Eric încerca să se apropie, cu mine cu tot, de locul în care zăcea creatorul lui.

— Ocella, i se adresă el, trăieşti?

Ocella deschise un ochi negru pe sub masca însângerată. Apoi, răspunse:

— Pentru prima oară în atâtea secole, cred că-mi doresc să nu mai fi trăit.

Cred că şi eu îmi doresc tot asta, mi-am zis în sinea mea, şi l-am simțit săgetându-mă cu privirea.

— M-ar ucide fără scrupule, ăsta de colo, zise romanul, părând aproape amuzat. Pe acelaşi ton, adăugă: Alexei mi-a retezat şira spinării şi, până nu se vindecă, n-o să mă pot mişca.

— Alexei, te rog, nu le omorî pe zâne, i-am zis. El e vărul meu, Claude, şi nu mi-au mai rămas prea multe rude.

— Celălalt cine e? se interesă băiatul, făcând un salt incredibil să-l tragă pe Claude de păr, descriind o boltă pe deasupra celeilalte zâne, a cărei spadă nu mai fu îndeajuns de rapidă de data aceasta.

— N-am nici ce mai mică idee, i-am răspuns. Mă pregăteam să adaug că nu-mi era prieten, ci, probabil, duşman, fiindcă deduceam că el fusese cel care complotase cu Basim, numai că voiam să văd încă pe cineva murind… poate cu excepția lui Appius Livius.

— Eu sunt Colman, zbieră zâna. Sunt o zână a cerului, iar copilul meu a murit din cauza ta, femeie!

Oh!

Era tatăl copilului lui Claudine.

După ce Eric şi-a luat braţul de pe mine, am fost nevoită să mă forţez să pot sta în picioare. Alexei se mai lansă o dată ca săgeata în cercul tăişurilor, trăgându-i un pumn în picior lui Colman cu atâta putere, încât zâna aproape că se prăbuşi. Dar, cât timp îl avu pe Alexei aproape, Claude izbuti să-l înjunghie, rănindu-l pe băiat sub umăr. L-ar fi omorât, dac-ar fi fost o fiinţă umană. Dar aşa, Alexei doar alunecă pe pietriş, însă reuşi să se ridice imediat în picioare şi să-şi continue mişcarea. Vampir sau nu, era clar că băiatul începea să obosească. Nu îndrăzneam să-mi întorc privirea, să văd ce făcea Eric, sau unde era.

Mi-a venit o idee. Sub imboldul ei, am dat fuga spre casă, deşi nu eram în stare să alerg în linie dreaptă şi mă vedeam nevoită să mă opresc să-mi trag sufletul în drum spre treptele verandei.

Într-un sertar al noptierei mele, se găsea lanţul de argint cu care mă alesesem demult, când îl răpiseră vampirii pe Bill, ca să-l secătuiască de sânge. Am înhăţat lanţul, după care am ieşit clătinându-mă din casă cu el ascuns într-o mână ţinută la spate, şi m-am apropiat puţin câte puţin de cei trei combatanţi; dar cel mai mult de Alexei, care tot ţopăia şi se învârtea ca un titirez. Chiar şi după un interval de timp atât de scurt în care lipsisem, mişcările lui păreau să fi încetinit deja; în schimb, Colman era prăbuşit într-un genunchi.

Planul meu îmi displăcea profund, dar toate astea trebuiau să înceteze.

În următoarea ocazie în care băiatul ajunse să treacă prin dreptul meu, eram pregătită, cu o bucată suficientă din lanţul ţinut strâns în ambele mâini lăsată să atârne. Mi-am repezit braţele în sus, apoi în jos, bucata liberă din lanţ încolăcindu-se în jurul gâtului lui Alexei. Mi-am încrucişat braţele şi am tras. Într-o clipă, Alexei era trântit la pământ, ţipând, şi după încă o fracţiune de secundă, apăru şi Eric, cu o creangă ruptă dintr-un copac. La rândul lui, îşi ridică ambele braţe, după care înfipse lemnul în pieptul băiatului, în secunda imediat următoare, Alexei, ţareviciul Rusiei, îşi găsi moartea definitiv.

Gâfâiam, fiindcă eram prea istovită ca să pot plânge, şi m-am lăsat să mă preling la pământ. Treptat, cele două zâne renunţară la poziţiile de luptă. Claude îl ajută pe Colman să se ridice, după care se cuprinseră reciproc cu braţele pe după umeri.

Eric se postă între zâne şi mine, stând cu un ochi vigilent îndreptat în direcţia lor. Colman îmi era duşman, fără îndoială, iar Eric dădea dovadă de prudenţă. Am profitat de faptul că nu mă privea şi am smuls ţăruşul din pieptul lui Alexei, târându-mă cu el spre neajutoratul Appius. Mă privi apropiindu-mă cu zâmbetul pe buze.

— Vreau să te ucid chiar acum, i-am zis, foarte încet. Îmi doresc enorm să te văd mort.

— Dacă te-ai oprit să mai vorbeşti cu mine, ştiu că n-o vei face, îmi zise, pătruns de o încredere supremă. Şi nici pe Eric nu-l vei putea sili s-o facă.

Îmi doream să-i dovedesc că se înşela în ambele privinţe. Numai că deja fuseseră atât de multe omoruri şi atât de mult sânge vărsat în noaptea aceea, aşa că am ezitat. Pe urmă, am ridicat bucata de creangă ruptă. Pentru prima oară, Appius păru un pic neliniştit… sau poate că era, pur şi simplu, resemnat.

— Nu face asta, zise Eric.

Poate că tot aş fi făcut-o, dacă n-ar fi fost implorarea din tonul lui.

— Ştii ce-ai putea să faci ca să fii cu adevărat de ajutor, Appius? l-am întrebat.

Tocmai atunci, Eric scoase un strigăt. Privirea lui Appius Livius pâlpâi undeva dincolo de mine, şi l-am *simţit* spunându-mi să mă dau la o parte. M-am azvârlit în lături cu ultimele rămăşiţe de energie din trup. Spada care mă viza pătrunse direct în corpul lui Appius Livius, şi era o spadă de zână. Romanul fu cuprins instantaneu de convulsii, în timp ce zona din jurul rănii se înnegrea rapid. Colman, care rămăsese privindu-şi ca paralizat victima accidentală a gestului său asasin, înţepeni deodată, iar umerii i se traseră înapoi. Se prăbuşi, clipă în care am văzut pumnalul înfipt în spatele lui. Apoi, Eric îl împinse cu piciorul.

— Ocella! țipă el, cu groază în glas. Appius Livius rămase nemişcat.

— Ei, foarte bine, am exclamat, epuizată, întorcându-mi cu greu capul, să văd cine azvârlise cuțitul.

Claude îşi privea cele două arme tăioase din mâini, de parcă ar fi aşteptat ca vreuna dintre ele să dispară.

Iată-ne cât se poate de nedumeriți.

Eric îl înşfacă pe rănitul Colman şi se înfipse în gâtul lui. Zânele sunt incredibil de atractive pentru vampiri – adică, sângele lor – iar Eric avea un motiv extrem de temeinic s-o ucidă pe aceasta anume. Nu se jena deloc, iar priveliştea era destul de scabroasă. Gâlgâitul lacom, sângele curgând pe gâtul lui Colman, ochii lui sticloşi... Amândoi aveau ochii sticloşi, mi-am dat seama. Cei ai lui Eric erau plini de sete de sânge, iar cei ai lui Colman se umpleau de moarte. Colman era prea slăbit de numeroasele lui răni ca să se mai poată lupta cu Eric. Iar Eric arăta tot mai bine, de la o clipă la alta.

Claude se apropie, şchiopătând, şi se aşeză lângă mine pe iarbă. Aşeză cu grijă cuțitele pe pământ, de parcă i-aş fi cerut eu neapărat să mi le restituie.

— Încercam să-l conving să plece acasă, îmi zise vărul meu. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori. Îşi făcuse un plan complicat prin care să te arunce în închisoarea umană. Plănuise să te ucidă, dar numai până când te-a văzut împreună cu Hunter, în parc. S-a gândit să-l răpească pe băiețel, dar nici măcar în furia lui turbată n-a putut s-o facă.

— Te-ai implicat în toate astea ca să mă aperi, am remarcat.

Era ceva uluitor din partea unei persoane atât de egoiste de genul lui Claude.

— Sora mea te-a iubit, îmi zise Claude. Colman ținea mult la Claudine, şi era foarte mândru că ea îl alesese să-i fie tatăl copilului.

— Cred că era unul dintre adepții lui Niall, am zis, gândindu-mă la afirmația lui, că era o zână a cerului.

— Da. „Colman" înseamnă „porumbel".

Acum nu mai avea importanță. Îmi părea rău pentru el.

— Ar fi trebuit să ştie că nimic din ceea ce aş fi spus eu n-ar

fi putut s-o oprească pe Claudine să procedeze aşa cum credea ea de cuviinţă, am zis.

— Ştia, recunoscu Claude. Tocmai de-asta nu s-a putut îndura să te omoare, chiar şi înainte să-l vadă pe băieţel. De-asta a vorbit cu vârcolacul, de-asta a clocit un plan atât de complicat, îmi explică el, oftând. Dacă ar fi fost convins cu adevărat că tu ai provocat moartea lui Claudine, nimic nu l-ar mai fi putut împiedica.

— Eu l-aş fi putut împiedica, rosti o voce nouă, şi Jason apăru din pădure.

Ba nu, era Dermot.

— OK, înseamnă cu *tu* ai aruncat cuţitul, am zis. Mersi, Dermot. Eşti bine?

— Sper…, zise Dermot, cu o privire neliniştită.

— Colman a aruncat un farmec asupra lui, spuse Claude. Cel puţin, aşa cred.

— Ai zis că nu ai cine ştie ce puteri magice, i-am replicat lui Claude. El mi-a spus despre farmec, atât cât a putut. Eu am crezut că zâna cealaltă, Colman, l-ar fi legat cu farmecul. Dar, din moment ce Colman e mort, aş fi crezut că farmecul se va risipi.

Claude se încruntă.

— Dermot, atunci nu Colman a fost cel care ţi-a făcut farmecul?

Dermot se lăsă să cadă pe pământ, în faţa noastră.

— Atât de lung timp, rosti el, eliptic. Timp de câteva clipe, m-am străduit să dezleg misterul.

— A fost fermecat acum mult timp, am zis, simţind în sfârşit un mic fior de emoţie. Vrei să spui că ai fost fermecat acum câteva luni?

Dermot mă apucă pe mine cu o mână şi pe Claude cu cealaltă.

— Cred că prin asta vrea să spună că a fost fermecat de mult mai mult timp. De ani, zise Claude.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Dermot.

— Pun pariu că Niall a făcut-o, am zis. Probabil că şi-a plănuit totul în minte. Dermot o merita pentru că, nu ştiu, avea îndoieli în legătură cu apartenenţa lui la neamul zânelor

sau ceva de genul ăsta.

— Bunicul meu e foarte iubitor, dar nu prea... tolerant, zise Claude.

— Tu ştii cum se desfac farmecele în poveştile cu zâne? l-am întrebat.

— Da, am auzit că oamenii spun poveşti cu zâne, confirmă Claude. Şi, ia spune-mi, cum susțin ei că desfac farmecele.

— În poveştile cu zâne, un sărut rezolvă asta.

— Uşor de făcut, zise Claude; şi, ca şi cum ne-am fi antrenat la sărutatul sincron, ne-am aplecat amândoi şi l-am sărutat pe Dermot.

Şi avu efect. Dermot se cutremură din tot trupul, după care ne privi pe amândoi, în timp ce un val de inteligență îi inunda ochii. Începu să plângă cu toată sinceritatea şi, după câteva clipe, Claude se ridică în picioare şi-l ajută şi pe el să se ridice.

— Ne vedem mai târziu, îmi zise. Apoi, îl conduse pe Dermot în casă.

Am rămas singură cu Eric. El se lăsase pe vine, la mică distanță de cele trei cadavre aflate în curtea din fața casei mele.

— Asta-i o poveste de-a dreptul shakespeariană, am zis, rotindu-mi privirea în jur, peste toate rămăşițele şi peste sângele care îmbiba pământul.

Cadavrul lui Alexei începuse deja să se topească, însă mult mai lent decât cel al străvechiului său creator. Acum, că Alexei îşi găsise moartea veşnică, jalnicele oseminte aflate în mormântul său din Rusia aveau să dispară, la rândul lor. Eric azvârlise trupul zânei pe pietriş, unde acesta începuse să se prefacă în praf, aşa cum se întâmpla cu zânele. Era ceva destul de diferit față de dezintegrarea vampirilor, dar la fel de convenabil. Mi-am dat seama că nu aveam nevoie să ascund trei cadavre. Eram atât de istovită din cauza tuturor ororilor acumulate în această noapte cu adevărat oribilă, încât mi s-a părut că trăiesc cel mai fericit moment din ultimele câteva ore. Eric arăta şi mirosea ca un personaj desprins dintr-un film de groază. Privirile ni se întâlniră. Apoi el se uită în altă parte.

— Ocella m-a învățat totul despre ce înseamnă să fii vampir, îmi zise, extrem de încet. M-a învățat cum să mă

hrănesc, cum să mă ascund, când era prudent să mă amestec printre oameni. M-a învăţat cum să fac dragoste cu bărbaţii, iar mai târziu m-a eliberat, permiţându-mi să fac dragoste cu femeile. M-a apărat şi m-a iubit. Mi-a provocat suferinţă zeci de ani de-a rândul. Mi-a dăruit viaţă. Acum, creatorul meu e mort.

Vorbea de parcă nu prea i-ar fi venit să creadă, ca şi cum nu ştia cum ar fi trebuit să se simtă. Ochii îi zăboviră asupra a ceea ce mai rămăsese din cel care fusese Appius Livius Ocella. În curând, totul dispărea.

— Da, am zis, străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune fericită. Este. Şi nu eu am făcut-o.

— Dar ai fi vrut, zise Eric.

— Mă gândeam s-o fac, am mărturisit. N-avea rost să tăgăduiesc.

— Ce voiai să-i ceri?

— Înainte să-l înjunghie Colman? am întrebat.

Totuşi, „înjunghie" nu prea era termenul potrivit. „Ţintuiască" era mai adecvat. Da, „ţintuiască". Of, creierul meu se mişca precum o broască ţestoasă.

— Păi, am zis, urma să-i spun că l-aş lăsa bucuroasă să trăiască, dacă l-ar omorî pentru tine pe Victor Madden.

Îl lăsasem năuc pe Eric, atât cât putea să fie de năucit un tip atât de uns cu toate alifiile ca el.

— Ar fi fost bine, rosti tărăgănat. Era o idee bună, Sookie.

— Mda, asta e. Acum n-o să se mai poată.

— Ai avut dreptate, continuă Eric, păstrându-şi încă tonul tărăgănat. Este exact ca finalul uneia dintre piesele lui Shakespeare.

— Iar noi suntem personajele rămase în picioare. Ura pentru noi!

— Sunt liber, zise Eric.

Apoi, închise ochii. Graţie ultimelor urme ale drogului, puteam să văd practic cum îi circulă prin corp sângele de zână. Îi vedeam energia acumulându-se. Tot ceea ce era în neregulă la el din punct de vedere fizic se vindecase, iar acum, cu sângele lui Colman năvălindu-i prin artere, uita de mâhnirea pierderii creatorului său, şi a fratelui său, resimţind

doar uşurarea adusă de eliberarea de ei.

— Mă simt atât de bine! îmi mărturisi. Chiar inspiră aerul nopții, încă întinat de miasmele de sânge şi de moarte. Dar el părea să savureze mirosul.

— Şi tu eşti iubirea mea, îmi zise, privindu-mă cu ochii înnebunitor de albaştri.

— Mă bucur să aud asta, i-am răspuns, total incapabilă să zâmbesc.

— E nevoie să mă întorc la Shreveport, să am grijă de Pam, să-mi aranjez treburile de care pot să mă ocup acum, dacă Ocella a murit, zise Eric. Dar, imediat cum o să pot, o să fim din nou împreună şi o să recuperăm timpul pierdut.

— Sună bine, am replicat.

Eram, din nou, numai noi doi în legătura noastră, cu toate că nu mai era atât de puternică din cauză că n-o reînnoiserăm. Dar nu aveam de gând să-i propun asta lui Eric, nu acum. M-am uitat la el cum îşi ridică privirea, inspiră din nou adânc şi apoi se avântă pe cerul nopții.

După ce toate cadavrele s-au dezintegrat, m-am ridicat în picioare şi m-am dus în casă, simțind că însăşi carnea de pe oasele mele ar fi pe cale să se desprindă şi să cadă de-atâta epuizare. Mi-am zis în sinea mea că ar fi trebuit să mă simt într-o oarecare măsură triumfătoare. Eu nu murisem; duşmanii mei, da. Însă în vidul lăsat în urma lui de drog, tot ceea ce puteam să mai simt era o oarecare satisfacție dureroasă. Am auzit vocile străunchiului şi vărului meu – discutau în baia de pe hol – şi apa curgând, înainte să închid uşa de la propria mea baie. După ce am făcut un duş şi am fost gata de culcare, am deschis uşa camerei mele şi i-am găsit aşteptându-mă.

— Vrem să stăm cu tine în pat, îmi explică Dermot. O să dormim cu toții mai bine.

Mi se părea ceva incredibil de straniu şi de sinistru… sau poate doar credeam că aşa era cazul să mi se pară. Dar, pur şi simplu, eram mult prea istovită pentru o discuție în contradictoriu. M-am suit în pat. Claude s-a urcat pe o parte, iar Dermot, pe cealaltă. Tocmai când mă gândeam că n-am să mai pot adormi vreodată, că situația asta era mult prea

neobişnuită şi nepotrivită, am simțit un soi de relaxare extatică a întregului corp, un soi de tihnă necunoscută. Eram cu familia mea. Eram cu cei de acelaşi sânge cu mine.

Şi am adormit.